ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Archer Jeffrey - Věc cti.pdb

PDB Name: ARCHER Jeffrey - Věc cti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.1.2036
Modification Date: 2.1.2036
Last Backup Date: 2.1.2036
Modification Number: 0

Z anglického originálu A Matter of Honour

Jeffrey Archer

/VĚC CTI/

ČÁST PRVNÍ

KREML / MOSKVA

19. května 1966

KAPITOLA PRVNÍ

KREML, MOSKVA 19. května 1966

„Je to padělek," řekl ruský vůdce s pohledem upřeným na malý vynikající obrázek, který držel v ruce. „To není možné," odpověděl jeho kolega z politbyra. „Carova ikona Svatý Jiří a Drak je v Zimním paláci v Leningradě pod silným dozorem už déle než padesát let." „To je pravda, soudruhu Zaborskij," řekl statný muž, „jenže padesát roků jsme střežili padělek. Car odstranil originál určitě už nějakou dobu před tím, než Rudá armáda vstoupila do Petrohradu a obsadila Zimní palác." Šéf Státní bezpečnosti se nepokojně vrtěl na židli, když hra na kočku a myš pokračovala. Po letech práce v KGB Zaborskij poznal, kdo má být předhozen jako myš v okamžiku, kdy ve čtyři hodiny ráno zvedl telefon, aby se dověděl, že z nařízení generálního tajemníka se má ohlásit v Kremlu – okamžitě. „Leonide Iljiči, jak si můžeš být tak jistý, že to je padělek?" zeptala se drobná postava. „Můj milý Zaborskij, asi nevíš, že v uplynulých osmnácti měsících byly všechny poklady ze Zimniho paláce podrobeny karbonovým testům. A tato moderní vědecká metoda už nevyžaduje žádnou další kontrolu," pochválil se nově získanou vědomostí Brežněv. „To, co jsme považovali za jedno z národních mistrovských děl," pokračoval, „se ukázalo být namalováno pět set let po Rublevově* originálu." * Poznámka překladatele: Rublev (Rubljov) Andrej – kolem 1360 – kolem 1430, ruský malíř ikon a fresek, mnich Trojické, později Androněvské lávry v Moskvě. Jeho ikony jsou vyvrcholením ruského středověkého malířství, zvláště ikona Trojice. „Ale kým a za jakým účelem?" zeptal se nevěřícně nejvyšší představitel Státní bezpečnosti. „Provedením kopie byl podle názoru expertů s největší pravděpodobností pověřen dvorní malíř jen několik málo měsíců před vypuknutím revoluce. Ředitele Zimního paláce vždycky trápilo, že vzadu na rámu nebyla připevněna tradiční carská korunka jako na všech mistrovských dílech, která car vlastnil," dodal Brežněv. „Vždycky jsem si myslel, že stříbrnou korunku odstranil nějaký lovec suvenýrů dřív, než jsme vstoupili do Petrohradu." „Ne," řekl stroze generální tajemník. Jeho křovinaté obočí se zvedlo jako vždy, když si byl jistý svým sdělením. „Nebyla odstraněna carská korunka, ale samotný obrázek." „Co mohl car udělat s originálem?" řekl šéf KGB tak, jako by otázku kladl spíš sám sobě. „To je přesně to, co chci vědět, soudruhu," řekl Brežněv s rukama spočívajícíma po obou stranách malého obrázku, který měl před sebou. „A tys byl vybrán, abys zajistil odpověď." Šéf KGB se poprvé zatvářil, jako by se necítil ve své kůži. „Máš pro mne aspoň něco, s čím bych mohl začít?" „Velmi málo," připustil generální tajemník a otevřel pořadač, který vytáhl z nejvyšší zásuvky stolu. Upřeně se díval na hustě napsaný nápis Význam ikony v dějinách Ruska. Vůdce měl sotva čas si pečlivě prohlédnout desetistránkový výtah, který byl pro něho přes noc připraven. Brežněvův zájem se soustředil na čtvrtou stránku. Rychle obrátil tři stránky a začal číst. „Car Mikuláš II. považoval Rublevovo mistrovské dílo v době revoluce zřejmě za pas ke svobodě na Západě. Nechal si proto vyhotovit kopii, kterou nechal na stěně ve své studovně, kde originál původně visel." Ruský vůdce vzhlédl. „To je vlastně všechno, co víme." Šéf KGB se tvářil nanejvýš zmateně. Nemohl pochopit, proč chce Brežněv do krádeže tak malého mistrovského díla zatahovat Státní bezpečnost. „Jakou důležitost má nalezení originálu?" zeptal se ve snaze získat sebemenší klíč ke své další práci. Leonid Brežněv upřeně hleděl na svého kremelského kolegu. „Soudruhu, nic nemůže být důležitějšího," zazněla neočekávaná odpověď. „K tomu, abys objevil, kde se nyní ikona nachází, ti poskytnu jakékoliv prostředky, které budeš považovat za potřebné – lidi či peníze." „Soudruhu generální tajemníku, kdybych tě měl vzít za slovo, mohl bych nakonec utratit mnohem víc, než je hodnota obrázku," řekl šéf KGB ve snaze zamaskovat svou nedůvěru. „Něco takového by nebylo vůbec možné," řekl Brežněv a významně se na okamžik odmlčel, „protože tady vůbec nejde o vlastní ikonu." Otočil se k šéfovi Státní

bezpečnosti zády a strnule hleděl z okna. Nikdy se nesmířil s tím, že nemůže přes kremelskou zeď dohlédnout až na Rudé náměstí. Po chvilce vyčkávaní pokračoval: „Peníze, které by bylo možné získat prodejem samotného mistrovského díla, by při marnotratném způsobu života cara Mikuláše mohly vystačit jen na několik měsíců, v nejlepším případě na rok. Ne, jde o něco, co, jak věříme, car ukryl uvnitř ikony, o něco, co by mu zaručilo bezpečnost a hmotné zajištění pro něho a jeho rodinu po zbytek jejich dnů.“ Na okně před generálním tajemníkem se utvořilo malé kolečko sražené páry. „Co by mohlo být tak cenného?“ zeptal se šéf KGB. „Pamatuješ si, soudruhu, co car slíbil Leninovi výměnou za svůj život?“ „Ano, to se však ukázalo být blufem, protože žádný takový dokument nebyl ukrytý…“ zarazil se těsně před vyslovením „v ikoně“. Zaborskij stál mlčky s nedobrým pocitem, že musí být svědkem Brežněvova vítězoslavného úsměvu. „Konečně jsi mne pochopil, soudruhu. Ten doklad byl ukrytý v ikoně po celou uplynulou dobu. My jsme jednoduše měli špatnou ikonu.“ Ruský vůdce ještě chvilku počkal, než se obrátil a svému kolegovi podal list papíru. „Tato carova závěť naznačuje, co bychom našli v ikoně Svatý Jiří a Drak. Protože se tehdy v ikoně nenašlo nic, Lenin považoval carova slova za bluf a snahu zachránit sebe a svou rodinu před popravou.“ Zaborskij pomalu četl rukou psanou závěť, podepsanou carem několik hodin před popravou. Zaborského ruka se začala třást a na čele mu vyrazily kapky potu dřív, než dočetl poslední odstavec. Podíval se na malinký obrázek, ne větší než kniha, který zůstal uprostřed tajemníkova stolu. „Od Leninovy smrti nikdo na carův nárok nevěřil,“ pokračoval Brežněv. „Teď už však nelze pochybovat, že budeme-li schopni nalézt úkryt toho pravého mistrovského díla, staneme se nepochybně vlastníky onoho mnohoslibného dokladu.“ „A při vážnosti a věrohodnosti těch, kteří doklad podepsali, by nikdo nemohl pochybovat o našem zákonném nároku,“ řekl Zaborskij. „Byl by to nezvratný důkaz, soudruhu náčelníku,“ odpověděl ruský vůdce. „Jsem hluboce přesvědčen, že získáme morální podporu Spojených národů a Mezinárodního soudu, kdyby se Američané pokusili upřít nám náš spravedlivý nárok. Obávám se ale, že čas je proti nám.“ „Proč?“ zeptal se šéf Státní bezpečnosti. „Podívej se do carovy závěti na datum, kdy vyprší lhůta nároku, a poznáš, kolik nám podle tohoto dokumentu zbývá času k uplatnění nároku,“ řekl Brežněv. Zaborskij se upřeně díval na datum naškrabané carovou rukou – 20. červen 1966. Vrátil závěť a uvědomil si obrovitost úkolu, kterým ho vůdce pověřil. Leonid Iljič Brežněv pokračoval v monologu. „Jak vidíš, soudruhu Zaborskij, do nejzazšího terminu nám zbyl pouze jediný měsíc. Jestli se ti ale podaří objevit místo dočasného úkrytu originálu ikony, stane se obranná strategie prezidenta Johnsona prakticky neúčinná a Spojené státy se stanou pěšákem na ruské šachovnici.“

KAPITOLA DRUHÁ

APPLESHAW, ANGLIE červen 1966

„Svému jedinému hluboce milovanému synovi kapitánu Adamovi Scottovi, MC, odkazuji částku pět set liber.“ Přestože Adam předpokládal, že suma bude spíše žalostně malá, přece na židli ztuhl, když na ně právní zástupce pohlédl přes půlměsíčky brýlí. Starý právník sedící za velkým psacím stolem zvedl hlavu a přivřenýma očima se podíval na pohledného mladého muže před sebou. Když Adam ucítil advokátův upřený pohled, nervózně prohrábl své husté černé vlasy. Pohled pana Holbrooka se však už vrátil k papírům, které měl před sebou. „A své hluboce milované dceři Margaret Scottové odkazuji částku čtyři sta liber.“ Adam se neubránil lehkému úšklebku. I v takové malichernosti se otec při svém posledním činu projevil jako šovinista. „Hampshire County Cricket klubu,“ bručel dál pan Holbrooke nevzrušen příbuzenskou nevýhodou slečny Scottové, „dvacet pět liber za doživotní členství.“ Konečně zaplaceno, napadlo Adamovi. „Spolku the Old Contemptibles patnáct liber. A farnímu kostelu the Appleshaw Parish Church deset liber.“ Členství smrti, uvažoval Adam. „Wilfovi Proudfootovi, našemu věrnému zahradníkovi na polodenní úvazek, deset liber a paní Mavis Coxové, naší denní posluhovačce, pět liber.“ „A konečně mé hluboce milované manželce Susan náš manželský domov a právo na výnos mého velkostatku.“ Tak honosně znějící prohlášení přinutilo Adama k hlasitému výbuchu smíchu, protože i kdyby prodali dlužní úpisy a předválečné golfové hole, výnos otcova statku by neobnášel víc než tisíc liber. Matka se vždycky cítila dcerou pluku a nikdy si nestěžovala, nebude si určitě stěžovat ani teď. Kdyby Bůh vyhlašoval svaté, proti čemuž se vehementně brání někteří papeži v Římě, určitě by se mezi ně z Appleshaw dostala svatá Zuzana spolu s Mary a s Elizabeth. Když Adam myslel na otce, uvědomoval si, že po celý život stanovoval vysoká kritéria a chtěl, aby podle nich všichni žili. Snad proto ho Adam obdivoval víc než ostatní muže. Adam se začal na židli nepokojně vrtět, protože jednání se zřejmě blížilo k závěru. Čím dřív budou z té studené, neveselé, malé kanceláře pryč, tím lépe. Pan Holbrooke ještě jednou vzhlédl, pročistil si hrdlo odkašláním, jako by se přinejmenším chystal oznámit, komu připadne Goya nebo diamanty Habsburků. Půlměsíčkovité brýle si posunul blíže ke kořenu nosu a upřeně se zahleděl na závěrečný odstavec poslední vůle svého zemřelého klienta. Tři žijící členové Scottovy rodiny seděli mlčky. Co by ještě mohl dodat, napadlo Adama. Ať to bylo cokoliv, právní zástupce si zřejmě dobře promyslel závažnost závěrečné části odkazu, protože poslední věty přednášel jako dobře připravený rutinovaný herec. Na text se podíval jenom jednou. „A svému synovi také zanechávám,“ pan Holbrooke se odmlčel, „přiloženou obálku,“ řekl a zvedl ji, „o níž mohu pouze věřit, že mu přinese víc štěstí než mně. Jestli se rozhodne obálku otevřít, pak jedině pod podmínkou, že žádné jiné žijící osobě nikdy neprozradí její obsah.“ Adam zachytil sestřin pohled, ta však jen nepatrně zavrtěla hlavou, zřejmě uvedena do stejných rozpaků jako Adam. Krátce pohlédl na matku, která se však zdála být otřesena. Strachem nebo zármutkem? Adam to nebyl v této chvíli schopen posoudit. Pan Holbrooke mu pak už bez jediného slova podal zažloutlou obálku. Všichni přítomní zůstali sedět, protože nikdo si nebyl jistý, jak se má zachovat. Pan Holbrooke konečně zavřel tenký pořadač nadepsaný Plukovník Gerald Scott, DSO*, OBE*, MC*, odstrčil židli a pomalu šel ke vdově. Potřásli si rukama a vdova řekla, děkuji vám, jako nepatrnou, spíš směšnou zdvořilost. Adam měl pocit, že jedinou osobou v kanceláři, která z tohoto jednání získala nějaký prospěch, je pan Holbrooke, a to ve prospěch firmy Holbrooke, Holbrooke and Gascoigne. * Poznámka překladatele: OBE – Officer of the British Empire

Důstojník britského impéria MC – Military Cross Vojenský kříž DSO – Distinguished Service Order Řád za statečnost před nepřítelem Adam se zvedl a přistoupil k matce. „Půjdete s námi na čaj, pane Holbrooku?“ ptala se. „Bojím se, že to nebude možné, milá paní,“ začal advokát, ale Adam už ho neměl chuť dál poslouchat. Palmáre není zřejmě dost vysoké, aby krylo ztrátu Holbrookova času na čaj. Když odešli z kanceláře a Adam se ujistil, že matka i sestra pohodlně sedí na zadních sedadlech rodinného morris minoru, posadil se za volant. Parkoval nedaleko kanceláře pana Holbrooka uprostřed High Street. Ulice v Appleshaw nejsou ještě pomalovány žlutými čarami – dosud ne, pomyslel si. Dřív než Adam zapnul zapalování, matka věcně podotkla: „Jistě chápeš, že teď, kdy galon benzinu stojí šest šilinků, se tady toho budeme muset zbavit.“ „S tím si dnes nedělej starosti,“ řekla pro uklidnění Margaret, avšak způsob, jakým to řekla, prozrazoval, že s matkou souhlasí. „Ráda bych věděla, Adame, co v té obálce může být,“ dodala ve zjevné snaze změnit téma hovoru. „Nemám nejmenších pochyb, že tam budou instrukce, jak mám těch pět set liber investovat,“ odpověděl bratr s úmyslem pozvednout poněkud pokleslou náladu. „Nebuď neuctivý k mrtvému,“ řekla matka, v jejíž tváři se znovu objevil výraz strachu. „Co jsem se naprosila otce, aby tu obálku zničil,“ dodala hlasem, který se spíše podobal šepotu. Adam nevědomky našpulil rty. Uvědomil si, že zřejmě toto je obálka, o níž otec mluvil s maminkou ve strašné hádce, které byl svědkem. Ještě pořád si pamatoval otcův zvýšený hlas a zlostná slova, která pronesl pouze několik dní po návratu z Německa. „Nechápeš, že ji musím otevřít?“ naléhal otec. „Nikdy,“ odpověděla matka. „Po všem, co jsem prožila a obětovala, mi dlužíš přinejmenším to, že to neuděláš.“ Od této konfrontace uběhlo dvacet let. Už nikdy o tom nepadla ani zmínka. Když se o tom jednou Adam zmínil před sestrou, tvářila se překvapeně, protože neměla ponětí, o čem rozhovor mezi rodiči mohl být. Když se blížili ke křižovatce na konci High Street, Adam přibrzdil. Zabočil doprava, ještě asi míli jel po klikaté venkovské cestě za vesnici a pak starého morrise minora zastavil. Vyskočil, otevřel laťkovou branku, za níž vedla stezka přes hezký trávník k malé doškové chalupě. „Myslím, že bys měl jet raději zpátky do Londýna,“ uslyšel první matčina slova, když vešli do přijímacího pokoje. „Nijak nespěchám, maminko. Není tam nic, co by nemohlo počkat do zítřka.“ „Jak si přeješ, milý, ale se mnou si nemusíš dělat žádné starosti,“ pokračovala matka s pohledem upřeným na vysokého mladého muže, který jí silně připomínal Geralda. Vypadal by stejně dobře jako její manžel, kdyby neměl v obličeji malý zlom po přeražení nosu. Tytéž tmavé vlasy a hluboké hnědé oči, tatáž otevřená a upřímná tvář, dokonce tentýž laskavý přístup ke každému, s nímž přišel třeba náhodou do styku. Do současného smutného stavu je však přivedly především vysoké mravní zásady. „Stejně jsem vždycky uvažovala, že by se o mne měla starat Margareta,“ dodala. Adam se podíval na sestru a s údivem se snažil představit, jak bude umět vyjít se svatou Helenou z Appleshaw. Margareta se nedávno zasnoubila s městským makléřem. Svatba byla sice zatím odsunuta, Margareta bude ale určitě chtít brzy začít život podle svých vlastních představ. Chvála Bohu, že sestřin snoubenec už složil zálohu na malý domek vzdálený od domku matky jen čtrnáct mil. Když dopili čaj a vyslechli smutný nepřetržitý monolog matky o ctnostech a o životní smůle otce, Margareta sklidila ze stolu a nechala Adama s matkou o samotě. Otec a matka milovali Adama každý jinak, Adam měl pocit, že nikdy nedal otci jednoznačně najevo, jak mnoho si ho vážil. „Když už teď nejsi v armádě, můj milý, doufám, že budeš schopen si nalézt nějakou užitečnou práci,“ řekla znepokojeně, protože si vzpomněla, jaké problémy měl v tomto ohledu Adamův otec. „Maminko, všechno bude určitě v nejlepším pořádku,“ odpověděl. „Ministerstvo zahraničí mne vyzvalo, abych se u nich ukázal,“ dodal v naději, že ji uklidní. „Těch pět set liber by mohlo tvou situaci aspoň trochu usnadnit,“ řekla. Adam se shovívavě usmál, když si uvědomil, jak dlouho nebyla matka v Londýně. Jeho podíl na nájemném v Chelsea byl čtyři libry týdně, takže bez jídla se musel obejít jen občas. Matka zvedla oči, podívala se na hodiny na římse krbu a řekla: „Měl bys už raději jet, můj drahý. Jsem vždycky nervózní, když jedeš na motorce po setmění.“ Adam se sehnul a políbil matku na tvář. „Zítra ti zavolám,“ řekl. Cestou strčil hlavu do kuchyňských dveří a zakřičel na sestru: „Odcházím. Pošlu ti šek na padesát liber.“ „Proč?“ zeptala se Margareta a zvedla hlavu od dřezu. „Řekněme, že to je frajerské gesto vůči ženským právům.“ Pohotově zavřel dveře, aby ho netrefil hadr na nádobí, který po něm sestra hodila. Adam nastartoval svůj BSA a po A 303 jel přes Andover směrem na Londýn. Protože většina vozidel vyjížděla z města na západ, měl naději, že se mu podaří docílit k bytu na Ifield Road docela dobrý čas. Adam se rozhodl, že obálku otevře až v soukromí. Ve svém dosavadním životě neprožíval nijak zvlášť vzrušující chvíle, takže teď, při malé ceremonii otevírání obálky, se cítil poněkud vzrušen. Vždyť ve skutečnosti většinu života čekal na chvíli, kdy bude moci odhalit, co je v obálce, kterou teď zdědil. Otec mu rodinnou tragédii vyprávěl snad tisíckrát. „Všechno je věcí cti, hochu,“ neustále opakoval s hlavou vzpřímenou a s narovnanými rameny. Adamův otec nikdy nedal najevo, že celý život slyšel jenom falešná a neupřímná slova méně důležitých mužů a trpěl postranními útrpnými pohledy důstojníků, kteří se nechtěli ukazovat v jeho společnosti. Bezvýznamných lidí s nízkým intelektem. Adam znal svého otce příliš dobře, než aby třeba jen na okamžik uvěřil, že by se mohl zaplést do takové zrady, jakou o něm šeptem rozšiřovali. Adam pustil jednou rukou řídítka a jako školák, který se den před narozeninami snaží nalézt klíč k odhalení uzamčeného dárku, nahmatal v boční kapse obálku. Bylo mu jasné, že teď po otcově smrti nebude mít obsah obálky pro nikoho žádný význam, to však nijak nezmírňovalo jeho zvědavost. Snažil si připomenout několik skutečností, které se v uplynulých letech dověděl. V roce 1946, kdy měl padesáté narozeniny, se otec vzdal svého postavení v armádě. Noviny The Times otce charakterizovaly jako skvělého taktického důstojníka vyznamenaného za statečnost ve válce. Jeho rezignace překvapila korespondenta Timesů, udivila členy rodiny a způsobila pohoršení u pluku, protože všichni, kdo ho znali, předpokládali, že je jen otázkou měsíců, kdy mu budou na nárameníky přišity zkřížené meče a maršálská hůl. Náhlý a nevysvětlený plukovníkův odchod měl za následek, že postupně vznikaly nejrůznější nesmyslné výmysly. Plukovník sám na všechny dotazy odpovídal jen konstatováním, že přišel čas, aby si vydělal trochu peněz a aby mohl se svou ženou Zuzanou odejít do důchodu dřív, než bude pozdě. Už tehdy jen málo lidí věřilo jeho slovům. Jejich věrohodnosti nepomohlo, spíše jí otřáslo, že jedinou práci, kterou si plukovník dokázal zajistit, bylo místo tajemníka místního golfového klubu. Jen díky šlechetnosti Adamova zemřelého dědečka generála sira Pelhama Westlaka mohl Adam pokračovat ve studiu na Wellington College a budovat základy vojenské kariéry podle rodinné tradice. Po absolvování školy nabídli Adamovi

místo v Sandhurstu na the Royal Military Academy. Musel tu pilně studovat vojenskou historii, taktiku a řízení bitev. O víkendech se soustředil na ragby a na squash, největší úspěchy však sklízel na všech přespolních běžích, kterých se zúčastnil. Po dva roky těžce oddychující kadeti z Cranwell a z Dartmouthu viděli jenom Adamova blátem postříkaná záda, než se stal armádním šampionem. Stal se také boxerským šampionem ve střední váze, přestože mu kadet z Nigerie v prvním kole finálového zápasu zlomil nos. Nigerijský kadet udělal chybu, když si myslel, že tím boj skončil. V srpnu 1956 Adam ukončil studium v Sandhurstu a podařilo se mu zajistit si deváté místo akademického záslužného řádu, avšak jeho schopnost vést a být příkladem mimo vyučování byla tak velká, že nikoho nepřekvapilo, když byl vyznamenán řádem Čestného meče. Od této události Adam nikdy nezapochyboval, že půjde ve šlépějích svého otce a stane se velitelem pluku. Královský pluk ve Wessexu přijal plukovníkova syna brzy po tom, kdy mu byla propůjčena důstojnická hodnost. Adam si rychle získal úctu vojáků a oblíbenost důstojníků, kteří si nepotrpěli na zákulisní politiku a šeptandu. Jako důstojník taktiky v poli neměl sobě rovného, a když došlo ke konfliktní bojové akci, ukázalo se jasně, že zdědil odvahu svého otce. Když však o šest let později ministerstvo války uveřejnilo v London Gazette jména nižších důstojníků, kteří byli povýšeni na kapitány, jméno poručíka Adama Scotta nebylo mezi nimi k nalezení. Adamovi vrstevníci byli upřímně překvapeni, vyšší důstojníci však zachovávali mlčení. Adamovi byla jasné, že bude muset pykat za něco, co snad měl udělat jeho otec. Na kapitána byl Adam povýšen potom, co se vynikajícím způsobem osvědčil v malajské džungli v boji muže proti muži proti přesile čínských vojáků. Byl zajat a komunisty uvězněn, vydržel osamělost i mučení tak kruté, jaké mu nemohl poskytnout sebetvrdší trénink. Když osm měsíců po uvěznění utekl a vrátil se do přední linie, zjistil, že byl posmrtně vyznamenán Vojenským křížem. Ve věku dvaceti devíti let složil kapitán Scott úspěšně velitelské zkoušky, avšak místo na důstojnické škole mu nenabídli. S konečnou platností si uvědomil, že si nemůže dělat sebemenší naději na funkci velitele pluku. O několik týdnů později se důstojnické hodnosti vzdal; ani nemusel říkat nahlas, že hlavním důvodem jeho činu je vydělat si nějaké peníze. Když Adam sloužil u pluku poslední měsíc, dověděl se od matky, že otci zbývá už jen několik týdnů života. Rozhodl se proto, že otci o svém odchodu z armády neřekne. Věděl, že by otec z toho obviňoval sebe, Adam byl proto rád, že otec zemřel, aniž by se dověděl o znamení hanby, které se stalo součástí synova denního života. Když se Adam přiblížil k předměstím Londýna, znovu se v mysli vrátil k naléhavému problému poslední doby: kde hledat nějaké výnosné zaměstnání. V posledních sedmi týdnech, kdy už nepracoval, měl s ředitelem své banky více rozhovorů než s možnými zaměstnavateli. Měl sice dohodnutou schůzku na ministerstvu zahraničí, když však poznal úroveň ostatních uchazečů, uvědomil si až příliš dobře, že bez vysokoškolského vzdělání velkou naději získat zaměstnání nemá. Po první návštěvě ministerstva měl pocit, že rozhovor dopadl dobře. Jistou naději skýtalo zjištění, že ve službách ministerstva je více bývalých důstojníků. Adam zjistil, že předseda výběrové komise byl vyznamenán řádem Vojenského kříže. Napadlo mu, že s ním zřejmě pro kancelářskou práci nepočítají. Vjel na King's Road, ještě jednou nahmatal obálku ve vnitřní kapse bundy a zadoufal, že se Lawrence ještě nevrátil z banky. Přítel ze školy se k Adamovi zachoval neobyčejně velkoryse, když mu nabídl překrásný pokoj ve svém prostorném bytě za pouhé čtyři libry týdně. „Víc mi můžeš začít platit, až tě jmenují velvyslancem," řekl mu tehdy Lawrence. „Připomínáš mi Rachmanna," odsekl ostře Adam a zašklebil se na muže, kterého tak obdivoval v době, kdy oba byli ve Wellingtonu. Lawrencovi – v příkrém kontrastu s Adamem – se všechno dařilo snadno – zkoušky, práce, sport i ženy, ty obzvláště. Když získal místo v Balliolu a stal se nejlepším ve filozofii, politice a ekonomii, nikdo tím nebyl překvapen. Pak si Lawrence vybral bankovnictví a jeho vrstevníci neskrývali své pochybnosti o správnosti volby. Zdálo se, že se tím poprvé angažuje v oblasti, která by se dala nazvat světská. Adam zaparkoval motocykl mimo Ifield Road s vědomím, že kdyby práci na ministerstvu nedostal, musel by prodat nejen maminčin starý morris minor, ale i svůj motocykl. Cestou k Lawrencovu bytu se na něho nějaká dívka několikrát podívala, Adam si toho nevšiml. Schody bral po třech až do pátého patra. Když zasunoval do zámku klíč, ozvalo se zevnitř: „Je zavřeno jenom na závoru." „Krucinál," řekl šeptem Adam. „Jak to proběhlo?" byla první Lawrencova slova, když Adam vešel do obývacího pokoje. „Celkem vzato velmi dobře," odpověděl Adam. Nevěděl, co by jiného mohl říci, když se usmál na svého spolubydlícího. Lawrence se už převlékl z šatů pro reprezentaci v centru města do blejzru a flanelových kalhot. Byl poněkud menší a podsaditější než Adam, měl světlé vlasy, mohutné čelo a šedé, vždy zvídavě se dívající hluboké oči. „Moc jsem obdivoval tvého otce," dodal. „Ke každému vždycky přistupoval, jako by byl na stejné společenské úrovni s ním." Adam si dovedl živě připomenout, s jakou nervozitou představoval Lawrence svému otci při slavnostním udílení cen ve škole. Okamžitě se tehdy spřátelili. Tehdy Lawrence nic nedal na šeptandu. „Teď snad budeš moci odejít do důchodu a žít z rodinného bohatství, ne?" zeptal se volnějším tónem Lawrence. „Jedině kdyby pochybná banka, pro kterou pracuješ, našla způsob, jak proměnit pět set liber na pět tisíc, pokud možno ihned." „Starý brachu, něco takového nejsem v současné době schopen zařídit. Harold Wilson oznámil zmrazení platů a cen." Adam se usmál. Přestože byl teď postavou vyšší, dovedl si vybavit časy, kdy se mu Lawrence zdál být obrem. „Zase pozdě, Scotte," říkával, když Adam pelášil kolem něho po chodbě. Tehdy se Adam těšil na den, kdy všechno bude dělat stejně nenuceným způsobem jako on. Nebo to snad bylo tím, že Lawrence byl jednoduše lepší? Vždy vypadal jako ze škatulky, šaty měl vyžehlené, boty vyleštěné, na hlavě neměl nikdy rozcuchaný ani jediný vlas. Adamovi se přes veškerou snahu nikdy nepodařilo přijít na kloub tomu, jak to všechno dokáže tak nenuceně stihnout. Adam zaslechl, že někdo otevírá dveře koupelny. Podíval se tázavě na Lawrence. „To je Carolyn," zašeptal Lawrence. „Zůstane tu na noc… doufám." Když Carolyn vstoupila do pokoje, Adam se ostýchavě usmál. Byla to hezká vysoká žena s dlouhými světlými vlasy, které splývaly po ramenou, když se k nim blížila. Její dokonalá postava nedovolovala odtrhnout od ní pohled. Jak může ten Lawrence něco takového dokázat? „Máš chuť se jít s námi najíst?" zeptal se Lawrence a položil paži kolem ramen Carolyn. V jeho hlase však zaznívalo až příliš velké nadšení. „Na Fulham Road jsem právě objevil nově otevřenou italskou restauraci." „Přijdu za vámi možná později," řekl Adam. „Mám totiž ještě jeden nebo dva dokumenty z odpoledního jednání, které bych měl překontrolovat." „Ale hochu, vypusť z hlavy jemné detaily svého dědictví. Proč by ses nepřidal k nám a neutratil celé to nenadálé dědictví za nějaký rozmařile špagetový

záchvat?“ „Ale, ale, tak vy jste získal nenadálou fůru prachů?“ zeptala se Carolyn hlasem tak pronikavým, že by nikoho asi nepřekvapilo, kdyby se dověděl, že nedávno při uvádění dívek do společnosti získala první místo. „Ale vůbec ne,“ řekl Adam, „tím spíš ne, že musím přihlédnout ke stavu svého současného konta v bance.“ Lawrence se rozesmál. „Tak fajn, přijď později, jestliže zjistíš, že ti zůstalo dost na talíř těstovin.“ Zamrkal na Adama bylo to obvykle znamení vyjadřující určitě vypadni z bytu, až se vrátíme. Nebo alespoň zůstaň ve svém pokoji a představ si spánek. „Opravdu přijďte,“ cukrovala Carolyn tak roztomile, jako by to mínila doopravdy – své oříškově hnědé oči upírala na Adama, když ji Lawrence pevně vedl ke dveřím. Adam se ani nepohnul, dokud si nebyl jistý, že už opravdu neslyší její pronikavý hlas ozývající se na schodišti. Upokojen odešel do ložnice a zamkl za sebou. Posadil se na pohodlnou židli a z vnitřní kapsy vytáhl otcovu obálku. Byl to těžký, drahý druh dopisních papírů, které jeho papa vždy používal. Kupoval je u Smythsona na Bond Street za skoro dvojnásobnou cenu, než by zaplatil v místním obchodě W. H. Smith’s. Kapitán Adam Scott, MC, bylo napsáno otcovým hezkým, krasopisně stínovaným písmem. Adam lehce se třesoucí rukou otevřel obálku a vytáhl obsah: dopis napsaný otcovým typickým rukopisem a menší obálku, na první pohled dost starou, protože byla časem silně vybledlá. Na staré obálce byla neznámým rukopisem, vybledlým inkoustem neurčité barvy napsána slova Plukovník Gerald Scott. Starou obálku položil na malý vedlejší stůl, rozložil otcův dopis a začal číst. Dopis nebyl datován.

Milý Adame. Za všechny ty roky určitě uslyšíš mnoho různých důvodů mého náhlého odchodu od pluku. Většina z nich bude směšná, několik bude nactiutrhačných, já jsem však vždycky považoval s ohledem na všechny zainteresované za lepší zachovat mlčení. Cítím však, že tobě přece jen dlužím podrobnější vysvětlení, a tento dopis má za cíl udělat právě to. Jak víš, před rezignací z důstojnické hodnosti jsem byl od února 1945 do října 1946 služebně přidělen do Norimberka. Po čtyřech letech takřka trvalé činnosti v poli jsem dostal za úkol velet britské četě, zodpovědné za vysoce postavené nacisty, kteří čekali na soudní přelíčení za válečné zločiny. Přestože hlavní zodpovědnost měli Američané, seznámil jsem se poměrně dobře s vězněnými důstojníky a asi zhruba po roce jsem některé začal dokonce tolerovat – zejména Hesse, Dönitze a Speera – a často jsem si lámal hlavu, jak by Němci zacházeli s námi, kdyby situace byla obrácená. Tehdy byly však podobné úvahy považovány za zcela nepřijatelné. Sbratřování bylo často na rtech těch, kteří svá slova nikdy příliš nezvažovali. Mezi vysoce postavenými nacisty, s nimiž jsem denně přicházel do styku, byl říšský maršál Hermann Göring. Na rozdíl od tří výše zmíněných důstojníků byl mužem, který se mi hnusil od prvého okamžiku našeho setkání. Shledal jsem, že je arogantní, panovačný a že za barbarské činy, které ve jménu války prováděl, nepociťuje ani sebemenší náznak studu. Nikdy jsem neměl sebemenší důvod, abych svůj názor na něho změnil. Po pravdě musím říci, že jsem se někdy sám divil, že dokáži v jeho přítomnosti ovládnout svůj temperament. Večer před popravou si Göring vyžádal soukromý rozhovor se mnou. Bylo pondělí a stále si mohu vyvolat každou podrobnost tohoto setkání, jako by to bylo teprve včera. O žádosti o rozhovor se mnou jsem se dověděl, když jsem přejímal velení stráže od ruského majora Vladimíra Koskyho, který mi písemnou žádost o rozhovor osobně předal. Po běžné inspekci stráží a po vyřízení běžné papírové agendy jsem spolu s desátníkem ve službě odešel navštívit říšského maršála v jeho cele. Když jsem vstoupil do cely, Göring stál v pozoru u malé nízké postele a salutoval. Strohá, šedě vymalovaná cihlová cela na mne působila tak, že jsem se vždy otřásl. „Chtěl jste se mnou mluvit?“ řekl jsem. Nikdy jsem se nebyl schopen přinutit, abych ho oslovil jménem nebo hodností. „Ano,“ odpověděl. „Je od vás laskavé, pane plukovníku, že jste se obtěžoval přijít osobně. Přeji si jenom projevit poslední přání člověka odsouzeného k smrti. Mohl by nás desátník nechat o samotě?“ V domnění, že jde o něco velice osobního, jsem požádal desátníka, aby počkal venku. Přiznám se, že jsem neměl nejmenší potuchy, o jakou důvěrnost může jít člověku, kterému zbývají jenom hodiny života. Když se za desátníkem zavřely dveře, maršál opět zasalutoval a předal mi obálku, kterou teď máš ve svém vlastnictví ty. Když jsem ji přebíral, řekl pouze: „Buďte tak laskav a neotevírejte ji dřív než po mé zítřejší popravě.“ Pak ještě dodal: „Mohu jenom doufat, že obsah obálky vyváží jakákoliv obvinění, která by mohla být uvalena na vaše bedra.“ Neměl jsem samozřejmě tehdy ani ponětí o tom, na co naráží. Domníval jsem se, že se u něho dostavil jistý stupeň jakéhosi mentálního vykolejení. V posledních dnech před blížícím se koncem se mi svěřovalo mnoho vězňů, někteří byli nepochybně na pokraji šílenství.

Adam přestal číst a zvažoval, co by za podobných okolností udělal sám. Rozhodl se dočíst dopis do konce a zjistit, jestli otec a syn uvažuji stejně.

Avšak poslední slova vyslovená Göringem při mém odchodu sotva ukazovala na šílence. Zcela prostě řekl: „Ani trochu nepochybujte. Je to mistrovské dílo; nepodceňujte jeho hodnotu.“ Pak si zapálil doutník, jako by po dobrém obědě odpočíval někde v klubu. Na to, kdo mu propašoval do cely doutníky, existovaly různé teorie, které současně vyvolaly úvahy o tom, co mohlo být propašováno z vězení ven. Zasunul jsem obálku do kapsy saka, opustil jsem ho a připojil se k desátníkovi na chodbě. Pak jsme zkontrolovali ostatní cely, abychom se ujistili, že všichni vězňové jsou na noc pod zámkem. Po skončení inspekční pochůzky jsem se vrátil do kanceláře. V tu chvíli jsem neměl před sebou žádnou povinnost, a tak jsem s uspokojením začal psát hlášení. Obálku jsem nechal v kapse saka uniformy s úmyslem otevřít ji okamžitě po Göringově popravě, připravené na ráno následujícího dne. Když jsem kontroloval denní rozkazy, vřítil se bez zaklepání do kanceláře desátník. „Göring, pane, Göring,“ řekl zděšeně. Z jeho výrazu jsem pochopil vše, nemusel jsem se na nic ptát. Úprkem jsme pak spolu utíkali do cely říšského maršála. Göringa jsem našel na posteli ležícího tváří dolů. Když jsem ho obrátil, konstatoval jsem už jenom smrt. V nastalém rozruchu jsem úplně zapomněl na Göringův dopis. Pitva uskutečněná o několik dní později prokázala, že zemřel na otravu; soudní tribunál došel k závěru, že kapsle kyanidu, nalezená v jeho těle, musela být zasunuta do jednoho z jeho doutníků. Protože samotného jsem ho viděl naposled já, dokonce o samotě, stačilo jen několik šeptem pronesených slov, aby se mé jméno začalo spojovat s

jeho smrtí. Na tomto obvinění nebylo samozřejmě ani zrnko pravdy. V jeho případě jsem o správnosti vyneseného rozsudku ani okamžik nepochyboval a byl jsem přesvědčen, že si za svůj podíl na krutostech války smrt oběšením opravdu zasluhuje. Neustálé obviňování za mými zády, že jsem propašováním doutníků pomohl Göringovi k lehké smrti, se mne hluboce dotklo, a proto z obavy, aby kvůli mně nebyl zneuctěn pluk, jsem jediné čestné řešení viděl v odchodu z armády. Když jsem se o rok později vrátil do Anglie a chystal se vyhodit starou uniformu, našel jsem v saku obálku. Když jsem tvé matce podrobně vysvětlil okolnosti nepříjemné události, prosila mne, abych obálku zničil, protože ji považovala za něco, co naší rodině přineslo už dost neštěstí. I kdyby odhalila osobu zodpovědnou za pomoc při Göringově sebevraždě, nemohlo by to už podle jejího názoru nikomu přinést nic dobrého. Vyhověl jsem jejímu přání a obálku jsem nikdy neotevřel, nemohl jsem se však přinutit ji zničit, protože jsem nezapomněl na poslední Göringem utrousenou větu, v níž tvrdil, že jde o mistrovské dílo. Nakonec jsem obálku schoval mezi své osobní doklady. Domnělé chyby otců prý nevyhnutelně přecházejí na další generaci, myslím si však, že by sis s něčím takovým neměl dělat těžkou hlavu. Jestli zjistíš, že z obsahu obálky lze něco získat, mám jedinou prosbu – nechť je tvoje matka první, kdo tím získá, avšak aniž by se dověděla o původu jmění, či jiných výhod. V uplynulých letech jsem se značnou hrdostí sledoval tvůj vývoj a s nevýslovnou důvěrou věřím, že se rozhodneš správně. Cítíš-li však i tu nejnepatrnější obavu z otevření obálky, znič ji bez dalšího rozvažování. Jestli ji otevřeš a zjistíš, že by ses následkem jejího obsahu zapletl do nějakého nečestného podniku, zbav se jí bez sebemenšího zaváhání. Nechť je Bůh s Tebou. Tvůj milující otec

Gerald Scott

Po přečtení dopisu si Adam znovu uvědomil, jakou důvěru mu otec projevil. Srdce mu bušilo v hrudi při představě, že otcův život byl zmařen šeptandou a narážkami málo významných lidí – lidí, kterým se tak podařilo dosáhnout předčasného ukončení jeho životní kariéry. Po třetím přečtení dopisu ho Adam úhledně složil a zasunul zpátky do obálky. Pak vzal z vedlejšího stolu druhou obálku, na níž bylo vybledlým, energickým písmem napříč napsáno Plukovník Gerald Scott. Z náprsní kapsy vytáhl hřeben a zasunul ho do rohu obálky. Pomalu ji začal rozřezávat. Ještě na okamžik zaváhal, než vytáhl dva stářím zažloutlé listy. Ukázalo se, že jeden je dopis, druhý se zdál být nějakým dokladem. Nad natištěným jménem říšského maršála Hermanna Göringa byl dopisní papír ozdoben znakem Třetí říše. Adamovi se začaly třást ruce, když si přečetl první řádek. Začínal: Sehr geehrter Herr Oberst Scott:

KAPITOLA TŘETÍ

Když černá čajka projížděla pod Spasskou věží na Rudé náměstí, dva strážci Kremlu v khaki uniformách vyskočili do pozoru a zvedli k poctě zbraň. Pronikavé zahvízdání bylo znamením, že Jurij Jefimovič Zaborskij musí mít volný průjezd na zpáteční cestě na Dzeržinského náměstí. Zaborskij se v odpověď na pozdrav letmo dotkl okraje svého černého klobouku, přestože byl myšlenkami někde úplně jinde. Kola auta při přejíždění Rudého náměstí hlasitě rumplovala po kočičích hlavách a Zaborskij nevěnoval ani krátký pohled hadu podobné frontě táhnoucí se od Leninova mauzolea až ke vzdálenému konci náměstí. Nepochybně nejdůležitějším rozhodnutím bude jeho rozhodnutí první: koho ze svých nejlepších tajných agentů pověří vedením skupiny, jejímž úkolem bude nalézt carovu ikonu. Znovu a znovu tuto otázku zvažoval. Řidič projížděl Rudým náměstím, pak kolem šedivé fasády obchodního domu GUM po levé straně do Kujbyševské ulice. Okamžitě po tom, co odešel od vůdce, si šéf Státní bezpečnosti v duchu vybavil dvě jména. Nebyl však ještě rozhodnutý, kterému z nich úkol uloží: Valchekovi, nebo Romanovovi. Za normálních okolností by se tímto problémem zabýval nejméně týden. Avšak konečný termín 20. červen, který mu generální tajemník dal, mu k tomu neposkytl sebemenší možnost. Byl si vědom, že se musí rozhodnout dřív, než přijde do kanceláře. Řidič projel na další zelené světlo kolem ministerstva kultury do Velké Čerkaské uličky, lemované impozantními šedivými budovami. Dál už jelo auto po zvláštním vnitřním pruhu, který mohli používat jenom nejvyšší funkcionáři strany. Pobavilo ho, když se dověděl, že zřízení podobných pruhů mají v plánu v Anglii – ovšem jen pro autobusy. Auto zastavilo před ústředím KGB. Šéfovi nestačily čtyři minuty, za něž řidič ujel tříkilometrovou trasu. Řidič oběhl auto a otevřel zadní dveře, aby umožnil svému pánovi vystoupit, Zaborskij se ani nepohnul. Muž, který jen zřídkakdy změnil svůj názor, tentokráte cestou zpátky na Dzeržinského náměstí to učinil dvakrát. Věděl, že vybrat jakékoliv množství byrokratů nebo akademiků není žádný problém, avšak někdo se zvláštním nadáním musí tyto lidi vést a nést zodpovědnost za podávané zprávy. Profesionální intuice mu napovídala, aby vybral Jurije Valcheka, který se v uplynulých letech projevil jako věrný a spolehlivý služebník vlády a státu. Byl také jedním z nejdéle sloužících vedoucích oddělení. Plných deset let pracoval rozvážně, metodicky a spolehlivě jako agent v terénu, dříve než začal pracovat u psacího stolu. Naproti tomu Alex Romanov, který se vedoucím vlastního oddělení stal teprve nedávno, projevil v terénu záblesky oslnivých výkonů, i když je zčásti znehodnotil nedostatkem vlastní soudnosti a rozvahy. Ve svých dvaceti devíti letech byl nejmladším a bez nadsázky nejctižádostivějším z vybrané skupiny velkého šéfa. Zaborskij vystoupil na chodník a vykročil ke dveřím, které se otevřely pro něho. Přešel po mramorem vykládané podlaze a zastavil se teprve před dveřmi výtahu. Čekalo tam několik mlčících mužů a žen. Jakmile kabina sjela do přízemí a šéf do ní vstoupil, nikdo z čekajících se ani nepokusil k němu připojit. Během pomalé jízdy výtahu ke své kanceláři si Zaborskij nikdy neopomněl jeho rychlost srovnat s rychlostí amerického výtahu, v němž se měl možnost svézt. Ti tam by byli schopní své rakety odpálit dřív, než se ty dostaneš do své kanceláře, varoval ho jeho předchůdce. Zaborskij dospěl k rozhodnutí v okamžiku, kdy vyjel do nejvyššího poschodí a otevřely se dveře výtahu. Bude to Valchek. Sekretářka mu pomohla svléci dlouhý černý kabát a odebrala mu klobouk. Zaborskij šel rychle k psacímu stolu. Dva fascikly, o něž požádal, už na něho čekaly. Posadil se a začal listovat ve fasciklu Valcheka. Když skončil, vyštěkl na svou krčící se sekretářku:

„Vyhledejte Romanova!“

Romanov s levou paží zkroucenou za hlavou ležel na zádech sražen k zemi. Pravá ruka jeho protivníka byla nad jeho hrdlem připravena k rozhodujícímu úderu. Trenérův útok byl dokonalý a Romanov zasténal bolestí, když s žuchnutím dopadl na podlahu. V té chvíli k nim přiběhl zadýchaný zřízenec a skloněn šeptal něco trenérovi do ucha. Ten okamžitě, i když neochotně pustil svého žáka, který jako omámený pomalu vstal, uklonil se trenérovi a současným pohybem pravé paže a levé nohy mu podrazil nohy a k zemi tělocvičny ho poslal dřív, než se rychlým krokem vydal k telefonu v kanceláři. Dívky, která mu podávala sluchátko, si Romanov nevšiml. „Jakmile se osprchuji, hned k němu zajdu,“ bylo vše, co ho slyšela říci. Dívka, která hovor přijala, často uvažovala o tom, jak asi Romanov vypadá pod sprchou. Jako všechna ostatní děvčata ho víc než stokrát viděla v tělocvičně. Šest stop vysoký, s dlouhými hladkými blond vlasy – vypadal v jejích očích jako nějaká západní filmová hvězda. A oči „pronikavé modři“, jak se výstižně vyjádřila kolegyně, s níž sdílela psací stůl. „Má jizvu na…“ svěřila se přítelkyně. „Jak to víš?“ zeptala se, ale přítelkyně se v odpověď jenom zahihňala. Šéf zatím otevřel Romanovův osobní fascikl podruhé a znovu pečlivě pročítal všechny podrobnosti různých záznamů, které z pohledu různých lidí dávaly obraz o charakterových vlastnostech, které se Romanov nikdy nedoví, pokud se nestane šéfem Státní bezpečnosti.

Alexandr Petrovič Romanov, narozen v Leningradě 12. března 1937. Za řádného člena strany přijat 1958. Otec: Petr Nikolajevič Romanov, sloužil na východní frontě v roce 1942. Po návratu do Ruska v roce 1945 odmítl vstoupit do komunistické strany. Po několika hlášeních o protistátní činnosti dodaných jeho synem byl odsouzen k deseti rokům vězení, kde 20. října 1948 zemřel.

Zaborskij zvedl hlavu a usmál se – tak tedy státní dítě.

Dědeček: Nikolaj Alexandrovič Romanov, kupec a jeden z nejbohatších velkostatkářů v Petrohradě. Při pokusu o zběhnutí z Rudé armády byl 11. května 1918 zastřelen.

Revoluce si vzala svou daň od vznešeného dědečka i od váhavého otce. Alex, jak rád dával najevo, zdědil ctižádost Romanovů, a tak v devíti letech vstoupil do stranické pionýrské organizace. V jedenácti letech mu nabídli místo ve výběrové škole ve Smolensku – k rozhořčení nižších pravověrných stranických pracovníků, kteří se ohánělitím, že taková privilegia mají být vyhrazena jen pro syny oddaných funkcionářů, a ne syny těch, kteří byli ve vězení. Romanov se okamžitě stal nejlepším žákem třídy k nemalému zděšení ředitele, který si dělal naděje, že se mu podaří vyvrátit Darwinovy teorie. Ve čtrnácti letech ho jako jednoho z nejlepších žáků vybrali a přijali do komsomolu. V šestnácti letech Romanov vyhrál Leninovu medaili za znalost jazyků a juniorskou cenu za gymnastiku. Přestože se ředitel různými pomluvami pokoušel znehodnotit Alexovy úspěchy, většina členů školní rady poznala Romanovovy dosud ještě zčásti skryté schopnosti a umožnili mu vstoupit na univerzitu. I jako vysokoškolák vynikal v jazycích se zvláštním soustředěním na angličtinu, francouzštinu němčinu. Vrozené nadání a píle ho vynesly na vrchol každého předmětu, na který se specializoval. Zaborskij zvedl sluchátko. „Požádal jsem o návštěvu Romanova,“ řekl odměřeně. „Dokončoval ranní trénink v tělocvičně, soudruhu náčelníku,“ odpověděla sekretářka. „V okamžiku, kdy se dověděl, že s ním chcete mluvit, se šel převléknout.“ Šéf odložil sluchátko a pohledem se vrátil k fasciklu, který měl před sebou. Že Romanova lze v kteroukoliv hodinu nalézt v tělocvičně, nebylo vůbec překvapující; jeho vynikající tělesnou zdatnost znali daleko od jeho pracoviště. V prvním roce studia Romanov pilně pokračoval v gymnastice a dokonce se dostal do státní reprezentace. Zůstal tam do okamžiku, kdy univerzitní trenér přes jednu ze svých zpráv velkými výraznými písmeny napsal: „Tento student je příliš vysoký, není proto možné o něm vážně uvažovat pro důležité olympijské soutěžení.“ Romanov si vážil názoru trenéra, a tak se na jeho radu začal věnovat judu. Po dvou letech byl v roce 1958 vyslán na Hry východní koalice. V následujících dvou letech zjistil, že se ostatní jen neradi nechávají nasazovat proti němu. Vždy nevyhnutelně spěl do finále. Po vítězství na Sovětských hrách v Moskvě ho západní tisk hrubě pojmenoval Sekyra. Avšak ti, kteří mu předvídali dlouhodobé úspěchy, najednou obezřetně rozhodli, že se olympiády nezúčastní. Když Romanov dokončil univerzitní studium diplomem s vyznamenáním, zůstal v Moskvě a začal pracovat v diplomatických službách. Zaborskij právě došel ve fasciklu k místu, kdy se s tímto mládencem setkal poprvé. KGB mohla kohokoliv, koho považovala za výjimečný talent, přeložit z diplomatické služby do svých řad. Romanov se stal zřejmým kandidátem. Zaborskij dodržoval pravidlo, že nepřijme nikoho, kdo nepovažuje KGB za výkvět privilegované vrstvy. Z nepřesvědčených uchazečů se nikdy nestanou dobří tajní agenti, a někdy dokonce skončí tím, že zradí stranu. U Romanova se žádné pochybnosti neprojevily. Vždycky se chtěl stát příslušníkem KGB. V následujících šesti letech se zdarem splnil uložené úkoly při návštěvách velvyslanectví v Paříži, Londýně, Praze a Lagosu. Když se pak vrátil do Moskvy mezi pracovníky vrchního velení, byl už zkušeným, vysoce kultivovaným agentem, který se na koktajlovém večírku na velvyslanectví dovedl chovat stejně nenuceně jako v tělocvičně. Zaborskij pak začal pročítat některé poznámky, které v uplynulých čtyřech letech dodal ke zprávě sám – zejména ty, z nichž vyplývalo, jak mnoho se Romanov změnil od doby, kdy se stal členem osobního štábu šéfa KGB. Za úspěšnou práci v terénu byl jmenován vedoucím oddělení. Dvě červené tečky u jeho jména označovaly úspěšně splněné úkoly. Šlo o houslistu, který ve snaze dezertovat se pokusil odjet z Prahy, a generála, který si myslel, že se stane příští hlavou malého afrického státu. Na Zaborského udělalo největší dojem úsilí jeho chráněnce, které mělo za následek, že za případ houslisty západní tisk učinil zodpovědným Čechy a za případ generála Američany. Nejvýznamnějším Romanovovým úspěchem však bylo to, že ke spolupráci získal agenta britského ministerstva zahraničí, jehož úspěšně rostoucí kariéra měla přímý vliv na kariéru Romanova. Jmenování Romanova vedoucím oddělení nepřekvapilo nikoho, dokonce ani jeho samotného.

Zaborskij však velice brzy zjistil, že Romanovovi nijak zvlášť nesvědčí kancelářská práce, že mu schází syrové vzrušení práce v terénu. Šéf se začetl do poslední stránky, kde bylo závěrečné hodnocení, v němž se většina příspěvků shodovala na ctižádosti, velké zkušenosti, vysoké kultivovanosti, bezohlednosti až arogantnosti hodnoceného. Ozvalo se důrazné zaklepání na dveře. Zaborskij zavřel fascikl a zmáčkl tlačítko pod psacím stolem. Dveře se s cvaknutím otevřely a do místnosti vstoupil Alexandr Petrovič Romanov. „Dobré ráno, soudruhu náčelníku," řekl elegantní mladý muž a postavil se do pozoru. Zaborskij se zadíval na toho, kterého vybral, a trochu záviděl, že bohové byli tak štědří k někomu tak mladému. V duchu si však také uvědomoval, že je to právě on, kdo jeho předností dovede využít k prospěchu státu. Když se díval do jasně modrých očí, napadlo mu, že kdyby se Romanov narodil v Hollywoodu, určitě by neměl ani ty nejmenší potíže, jak si život zařídit co nejlépe. Oblek, který měl na sobě, vypadal, jako by byl ušitý na míru v ulici Savile Row a pravděpodobně tomu tak bylo. Zaborskij se rozhodl nevšímat si podobných výstředností, i když byl ve velkém pokušení zeptat se toho mládence, kde si nechává šít košile. „Poslal jste pro mne," řekl Romanov. Šéf přikývl. „Právě jsem se vrátil z Kremlu," řekl. „Generální tajemník nás pověřil obzvlášť delikátním úkolem, který je nesmírně důležitý pro stát." Zaborskij se na chvíli odmlčel. „Úkol je tak delikátní, že veškeré zprávy budete podávat výhradně mně. Vhodné spolupracovníky si můžete vybrat podle vlastního uvážení, nebudou vám odepřeny žádné požadované prostředky." „Je to pro mne vyznamenání," řekl Romanov hlasem neobvykle upřímným. „Vyznamenán budete," řekl šéf, „jestli se vám podaří objevit, kde se ukrývá carova ikona." „Myslel jsem ale…" začal Romanov.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Adam přistoupil k boku postele a z poličky na knihy vzal bibli, kterou dostal od maminky jako dárek k biřmování. Když ji otevřel, zvířil se z vrchních, lístkovým zlatem zdobených stránek prach. Obálku vložil do Zjevení sv. Jana a bibli vrátil na poličku. Pak odešel do kuchyně, usmažil si vejce a ohřál si druhou půlku fazolové konzervy, která mu zbyla z předešlého dne. Nepříliš vábné jídlo pak položil na kuchyňský stůl. V těch chvílích se nemohl zbavit představy báječného jídla, které Lawrence a Carolyn teď s potěšením pojídají v nové italské restauraci. Dojedl, sklidil talíř ze stolu, vrátil se do pokoje, lehl si na postel a přemýšlel. Bude obsah vybledlé obálky dostatečným důkazem, kterým konečně prokáže otcovu nevinnost? V mysli mu začal uzrávat plán. Když dědečkovy hodiny v hale odbily desetkrát, Adam přehoupl své dlouhé nohy přes pelest postele a vytáhl bibli znovu z poličky. S určitou obavou vytáhl obálku. Pak rozsvítil světlo po straně malého psacího stolu, oba listy rozložil a položil je před sebe. Jeden se zdál být osobním dopisem Göringa Adamovu otci, druhý vypadal jako nějaká starší úřední listina. Adam odložil tento druhý doklad na stranu a začal pečlivě procházet Göringův dopis písmeno za písmenem, řádek za řádkem. Nebyl z toho vůbec moudrý. Z poznámkového bloku, který našel na Lawrencově stole, vytrhl nepopsaný list a začal na něj přepisovat text Göringova dopisu. Vynechal jenom oslovení a to, co považoval za slovo na rozloučenou – hochachtungsvoll –, za nímž byl rozmáchlý podpis říšského maršála. Kopii pečlivě překontroloval, dříve než originál vložil zpátky do vybledlé obálky. Když pak začal na zvláštní list papíru stejným způsobem přepisovat úřední doklad, uslyšel otáčení klíče v zámku, ihned nato uslyšel od vstupních dveří hlasy. Lawrence a Carolyn mluvili tak, jako by vypili víc než zmíněnou láhev vína. Zejména hlas Carolyn se neustále zvyšoval, až skončil sérií pronikavého hihňání. Adam si povzdechl a zhasl světla po straně psacího stolu, aby nepoznali, že je ještě vzhůru. Zvuky, které vydávali, k němu ve tmě doléhaly mnohem výrazněji. Z kuchyně se ozval mlaskavý zvuk dveří chladničky a o několik vteřin později zvuk vytahované zátky – byli zřejmě tak opilí, že začali pít ocet. Nerad se zvedl a s rukama před sebou šel k posteli. Když se dotkl jejího rohu, potichu se svezl na matraci a netrpělivě čekal, až se zavřou dveře Lawrencovy ložnice. Musel usnout, protože následujícím zvukem, který slyšel, bylo tikání hodin v hale. Adam si nasliněnými prsty promnul oči, aby si lépe přivykl na tmu. Podíval se na malý svítící číselník budíku: deset minut po třetí. Pomalu a opatrně vylezl z postele. Měl pocit, jako by ho někdo zmlátil. Tápavě šel k psacímu stolu. Cestou se udeřil do kolena o roh komody. Nemohl se udržet, aby si nevynadal. Šmátral po vypínači, a když se žárovka rozsvítila, musel několikrát zamrkat. Vybledlá obálka vypadala obyčejně a bezvýznamně a možná, že opravdu byla bezvýznamná. Úřední doklad byl ještě stále položen uprostřed stolu vedle listu, na němž byly opsané jeho první řádky. Adam zívl, když začal ještě jednou pročítat text. Doklad nebyl k opsaní tak jednoduchý jako dopis, protože tentokrát byl rukopis roztřesený a těžko čitelný. Adam vynechal oslovení v pravém horním rohu a osm podtržených čísel v čele textu raději pozměnil, vše ostatní opsal věrně podle originálu. Nebyla to snadná práce a vyžádala si překvapivě mnoho času. Vše opisoval velkými písmeny, a když si nebyl zcela jistý pravopisem, napsal níže jiná možná písmena; nesmírně mu záleželo na tom, aby budoucí překlad dokladu byl stoprocentně věrohodný. „Ale, ale, jak to, že pracujete tak pozdě?" zašeptal za ním nějaký hlas. Adam se otočil s pocitem bytového lupiče, který byl přistižen v okamžiku, kdy odnáší rodinné stříbro. „Nemusíte se tvářit tak nervózně. Jsem to jenom já," řekla Carolyn ve dveřích ložnice. Adam se upřeně zadíval na vysokou blondýnku, která byla v Lawrencově velkém rozepnutém pyžamu a v jeho velkých trepkách dokonce ještě půvabnější a přitažlivější, než když byla oblečená. Přes ramena jí neupraveně splývaly dlouhé světlé vlasy. Adam začal chápat Lawrencova slova, kterými ji popsal jako někoho, kdo je schopen ohořelé dřívko zápalky proměnit v kubánský doutník. „Koupelna je na konci chodby," řekl Adam málo přesvědčivě. „Já jsem ale nehledala koupelnu, hlupáčku," uchechtla se. „Nedaří se mi probudit Lawrence. Po všem tom víně se zhroutil jako poražený boxer těžké váhy. Myslím, že ho před ránem nepostaví na nohy vůbec nic." Udělala krok směrem k Adamovi. Adam koktal něco o tom, že se sám cítí jako po výprasku a jako praštěný. Ujistil se, že sedí tak, aby neviděla, co má na stole. „Ach, Bože," řekla Carolyn. „Jste snad teplý?" „To tedy určitě ne," řekl poněkud sebevědomě. „Takže nemáte na mne prostě chuť, že?" zeptala. „To není tak zcela přesné," řekl Adam. „No jo, Lawrence je váš přítel," řekla. Adam neodpověděl. „Můj Bože, Adame, šedesátá léta jsou dávno pryč. Podělte se rovným dílem." „To je jen prostě…" začal Adam. „Škoda času, ne?" řekla Carolyn. „Tak snad někdy jindy." Po špičkách šla ke dveřím a vyklouzla na chodbu, aniž by tušila, že tentokráte byl jejím sokem nějaký Němec.

Když Romanov onoho dne odešel z šéfovy kanceláře, zašel nejprve na svou alma mater a pečlivě vybral skupinu dvanácti vyšetřovatelů a pátračů. Když se dověděli potřebné informace, rozhodli se veškeré materiály studovat ve dvojicích ve čtyřhodinových směnách, aby práce mohla pokračovat ve dne v noci. První informace získali už za hodinu. Vyšetřovatelé s jistotou prokázali, že carova ikona zůstala v carově soukromém bytě v Petrohradě v Zimním paláci až do posledních prosincových dnů roku 1914. Romanov pečlivě studoval fotografii malinkého obrázku Sv. Jiří a Draka. Sv. Jiří byl vymalován v decentní modré a v jásavé zlaté barvě, zatímco drak planul ohnivou červení a žhnul žlutí. Romanov neprojevoval sice nikdy sebemenší zájem o umění, dovedl však pochopit, proč mohou být někteří lidé dojati při pohledu na takovéto umělecké dílo. Romanov pak pokračoval ve čtení podrobností z historie ikony, stále však nebyl schopen přijít na to, proč je ikona tak důležitá pro vládu státu. Zvědavě přemítal, jestli sám Zaborskij pravý důvod zná. Sluha v carových komnatách, který rok po revoluci vypovídal před Lidovým soudem, tvrdil, že carova ikona zmizela na několik dní v roce 1915 po návštěvě Ludwiga Ernsta, hesenského velkovévody. Tehdejší inkvizitoři neprojevovali ani ten nejmenší zájem o přechodně scházející ikonu, protože když ztečí dobyli Zimní palác, už byla zpět na stěně carovy studovny. Soud se tehdy více zajímal o důvod, proč uprostřed nelítostné války s císařským Německem se z ničeho nic hesenský velkovévoda odhodlal navštívit cara. O názor na tuto okolnost Romanov okamžitě požádal univerzitního profesora historie. Významný akademik byl zdvořilou žádostí uveden do rozpaků, protože pracovníci KGB nikdy v minulosti neprojevili sebemenší zájem o dějiny národa. Přesto Romanova informoval o všem, co bylo o případu známo. Romanov znovu soustředěně hloubal nad jeho zprávou. Předpokládalo se, že velkovévoda tajně navštívil svou sestru, carevnu Alexandru. Historikové tíhli k přesvědčení, že měl v úmyslu zajistit klid zbraní mezi Německem a Ruskem v naději, že Německo by se pak mohlo lépe soustředit na válku proti Britům a Francouzům. Neexistoval žádný důkaz o tom, že by car v zájmu svého lidu dal nějaké sliby, ale všeobecně se soudilo, že se velkovévoda do Německa nevrátil s prázdnýma rukama. Jak vyplynulo ze zápisu ze soudního řízení Lidového soudu, jiný sluha v paláci byl požádán, aby carovu ikonu zabalil a uložil mezi velkovévodovy svršky. Avšak nikdo z pracovníků v paláci nebyl schopen soudnímu tribunálu nijak vysvětlit, jak se o několik dní později ikona znovu objevila na svém místě na stěně carovy soukromé studovny. Romanovův hlavní vyšetřovatel, profesor Oleg Konstantinov, po prostudování profesorových poznámek a příspěvků ostatních vyšetřovatelů červeným inkoustem napsal svůj vlastní závěr. „Car zcela určitě vyměnil originální obrázek za dokonalou kopii. Pravou ikonu předal svému švagrovi – velkovévodovi, aby ji ukryl v bezpečí.“ „Ale proč,“ ptal se Romanov, „když měl palác plný Goyů, El Greců, Tizianů a Rubensů, proč si dal tolik práce s tajným vyvezením malé ikony, kterou teď tak hrozně moc chce mít Brežněv?“ Romanov dal profesorovi a jeho čtyřiadvaceti vědeckým pracovníkům pokyn, aby své úsilí soustředili na královské sídlo v Hesensku v naději, že tam snad najdou stopy, co se s carovou ikonou stalo. V následujících deseti dnech získali více informací o velkovévodovi a o jeho rodině, než se podařilo dát dohromady za celý život kterémukoliv profesorovi na kterékoliv univerzitě. Protože neustále docházely nové informace, Romanov usilovně pracoval přes noc, zkoumal každý sebemenší úryvek informace, z něhož by mohl objevit nynější místo úkrytu pravé ikony. Dostal se však do slepé uličky, když po smrti velkovévody ikonu dostal jeho bratr, který se tragicky zabil ve zříceném letadle. Od toho dne ikonu nikdo neviděl, ani o ní neslyšel. Začátkem třetího týdne Romanov zdráhavě konstatoval, že nezjistili nic, co by pomohlo k objevení nynějšího úkrytu ikony. Už chystal závěrečnou zprávu pro šéfa KGB, když soudružka Anna Petrovna, která patřila do týmu vyšetřovatelů a v pátrání postupovala poněkud méně konformně než ostatní, narazila náhodou na článek v londýnských Timesech ze středy 17. listopadu 1937. Anna Petrovna obešla vedoucího vyšetřovatelů a důležitou fotokopii onoho článku osobně předala přímo Romanovovi, který ji v několika následujících hodinách četl tak často, že ji brzy uměl nazpaměť. Zahraniční zpravodaj zůstal anonymní. Článek byl datován: Ostende, 16. listopad 1937. Stálo v něm:

Hesenský velkovévoda Georg a čtyři členové jeho rodiny přišli tragicky o život onoho dopoledne, kdy se v hluboké mlze nad Belgií zřítilo letadlo společnosti Sabena, v němž letěli z Frankfurtu do Londýna. Velkovévoda byl na cestě do Anglie, aby se zúčastnil svatby svého mladšího bratra Prince Louise s Její Ctihodností Joannou Geddesovou. Mladý princ čekal na letišti v Croydonu, aby členy rodiny přivítal, když se o neštěstí dověděl. Okamžitě zrušil program svatebních obřadů a oznámil, že místo nich bude jen malý soukromý obřad v kapli ve Windsoru.

Timesy pokračovaly:

Princ Louis, který se stává nástupcem svého bratra jako hesenský velkovévoda, dnes v pozdních hodinách odjede se svou nevěstou, aby mohli doprovázet pět rakví na cestě do Německa. Společné pohřební obřady se budou konat 23. listopadu v Darmstadtu.

Vyšetřovatelka výrazně označila následující odstavec.

Některé osobní věci velkovévody, včetně několika svatebních darů pro prince Louise a jeho nevěstu, byly roztroušeny v okolí zříceného letadla. Vláda Německa dnes oznámila, že vedoucím skupiny odborníků, kteří mají nalézt a zajistit navrácení veškerého majetku velkovévodovým dědicům, jmenovala generála.

Romanov si nechal okamžitě mladou vyšetřovatelku zavolat. Když Anna Petrovna o několik minut později přišla, nedávala najevo nějakou přehnanou úctu vůči svému nadřízenému. Byla si vědoma, že v šatech, které si mohla dovolit, by na něho mohla jen stěží udělat dojem. Nicméně si oblékla své nejhezčí šaty a vlasy si učesala podle účesu americké

herečky Mii Farrow, kterou viděla v jednom z mála úřady nezakázaném filmu. Doufala, že si toho Romanov všimne. „Prohlédněte každý výtisk The Times od 17. listopadu 1937 a v následujících šesti měsících. Za stejné období prohlédněte také německý a belgický tisk. Pátrejte po sebemenší zprávě o tom, zda pracovníci záchranné skupiny něco našli," řekl Romanov a s úsměvem ji propustil. Za čtyřiadvacet hodin vrazila soudružka Anna Petrovna do Romanovovy kanceláře bez zaklepání. Romanov jen zvednutím obočí protestoval proti této nezdvořilosti, pak se nedočkavě začetl do článku, který objevila v berlínských novinách Autslung ze soboty 19. ledna 1938. „Vyšetřování neštěstí zříceného letadla společnosti Sabena, v němž cestovala vznešená hesenská rodina do Londýna, bylo uzavřeno. Veškerý osobní majetek patřící rodině, nalezený v okolí vraku, byl vrácen velkovévodovi princi Louisovi, který však byl mimořádně sklíčený ztrátou cenného rodinného dědictví, jež mělo být svatebním darem od jeho bratra, zemřelého velkovévody. Dar, obraz známý jako Carova ikona, kdysi patřil jeho strýci caru Mikuláši II. Ikona Svatý Jiří a Drak, i když pouze kopie Rublevova mistrovského díla, byla považována za nejkrásnější příklad umění z počátku dvacátého století, jaký vyšel z Ruska po revoluci." Romanov se podíval na vyšetřovatelku. „Jakápak kopie z dvacátého století. Ta nám může být ukradena," řekl. „To byl originál z patnáctého století, jenže nikdo si to neuvědomil včas – snad dokonce ani sám starý velkovévoda. Není nejmenších pochyb o tom, že car měl s ikonou zcela určité záměry pro případ, že by se mu podařilo utéci." Romanov se hrozil toho, jak bude Zaborskij reagovat na zprávu, že originál carovy ikony byl, podle všech přístupných důkazů, nenávratně zničen při leteckém neštěstí asi před třiceti lety. Taková zpráva zcela určitě nezajistí informátorovi povýšení, protože vše, hlavně pak Zaborského osobní angažovanost, nasvědčovalo tomu, že tady jde o něco mnohem důležitějšího než o vlastní ikonu. Zaujatě se díval na fotografii nad zprávou v novinách. Mladý velkovévoda si na ní potřásá rukou s generálem pověřeným vedením záchranné skupiny, které se s úspěchem podařilo princově rodině vrátit tak mnoho věcí. „A vrátili je opravdu všechny?" zeptal se nahlas Romanov. „Co tím myslíte?" zeptala se mladá vyšetřovatelka. Romanov však jen mávl rukou, aniž by odtrhl zrak od vybledlé předválečné fotografie dvou mužů. Jméno generála sice nebylo uvedeno, ale tu širokou, necitelnou tvář s velkým podbradkem a chladnýma očima, která se stala tak neblaze proslulou pro všechny spojenecké mocnosti, by poznal v Německu každý školák. Romanov se podíval na vyšetřovatelku. „Velkovévodu můžete od nynějška pustit z hlavy, soudružko Anno Petrovno. Své úsilí soustřeďte na říšského maršála Göringa."

Když se Adam probudil, jeho první myšlenka patřila Carolyn. Jeho zívnutí se měnilo v široký úsměv, když si vybavoval její pozvání minulé noci. Pak se ale upamatoval, vyskočil z postele a spěchal k psacímu stolu; všechno bylo na místě přesně tak, jak to nechal. Zívl podruhé. Bylo za deset minut sedm. Přestože se cítil ve stejně skvělé formě jako v den, kdy asi před sedmi týdny odešel z armády, pravidelně se každé ráno se zarputilostí sobě vlastní věnoval tvrdému tréninku. Chtěl se dostat na vrchol kondice, až ho ministerstvo zahraničí pošle k lékařské prohlídce. Během několika okamžiků na sebe hodil sportovní tričko bez rukávů a krátké spodky. Pak si oblékl starou vojenskou teplákovou soupravu a nakonec si zavázal tenisky. Po špičkách vyšel z pokoje, aby nevzbudil Lawrence a Carolyn – i když právě ji podezříval, že je zcela určitě vzhůru a netrpělivě na něho čeká. V příštích třiceti čtyřech minutách běžel k nábřeží, přes most Albert Bridge, Battersea Park a zpátky pak přes most Chelsea Bridge. V hlavě mu vířila jedna jediná myšlenka. Má snad po dvaceti letech pomluv a narážek konečně před sebou opravdovou naději, že se mu podaří očistit otcovo jméno? Po návratu k bytu si Adam zkontroloval tep: 150 tepů za minutu. O šedesát vteřin později puls klesl na 100, za další minutu na 70 a před uplynutím čtvrté minuty naměřil ustálených 58 tepů za minutu. Zlepšování zdravotního stavu dokazuje tvoje tělesná kondice, ne tvoje rychlost, vtloukal mu do hlavy jeho starý instruktor tělocviku v Aldershot. Když pak Adam šel do svého pokoje, Carolyn se neukázala. Lawrence, oblečený v elegantních šedých šatech s úzkými proužky, připravoval v kuchyni snídani, současně přitom nahlížel do sportovní stránky Daily Telegraphu. „Západní Indie dosáhla 526," informoval Adama smutným hlasem. „Začali jsme směnu?" vykřikl z koupelny Adam. „Ne, zápas byl přerušen kvůli nedostatečnému světlu." Adam hekal, když se svlékal, aby se osprchoval. Chystal se k ranní zábavě, při níž zjišťuje, jak dlouho vydrží pod ledově studenou tryskající vodou. Osmačtyřicet jehel tekutého ledu mu bušilo do zad a do prsou, občas se musel zhluboka nadechnout, aby neztratil dech. Přežije-li někdo prvních třicet vteřin, je schopen zůstat pod sprchou navždy, ujišťoval ho trenér. Adam se vynořil zpod sprchy o tři minuty později. Byl sám se sebou spokojen, přece však v duchu proklínal trenéra, z jehož vlivu se mu zřejmě nikdy nepodaří vymanit. Pak se Adam vytřel ručníkem a vrátil se do ložnice. Hodil na sebe župan a v kuchyni se připojil ke svému příteli, aby posnídal. Lawrence právě seděl u kuchyňského stolu soustředěný na mísu pražených kukuřičných vloček, současně ale také prstem přebíhal denní devizové kursy ve Financial Times. Adam se podíval na hodinky: bylo už deset minut po osmé. „Vždyť přijdeš pozdě do úřadu," divil se. „Ale hochu," odpověděl Lawrence, „můj čas často určují zákazníci, kteří se neřídí předem určenou pracovní dobou." Adam se rozesmál. „V půl desáté ale už budu připoután k psacímu stolu v City," připustil Lawrence. „Dnes pro mne neposílají řidiče," vysvětloval. „Řekl jsem jim, že dřív než v přecpaných ulicích tam dojedu metrem." Adam si začal připravovat snídani. „Mohl bych tě svézt na motorce." „Dovedeš si představit, jak muž v mém postavení přijíždí k hlavnímu vchodu Barclays Bank na motorce? Prezident by z toho asi dostal záchvat," odmítl Lawrence, když skládal Financial Times. Adam rozbil nad pánví druhé vejce. „Doufám, že tě večer uvidím hezky namazaného, nemytého a nezaměstnaného," žertoval Lawrence a vzal si ze stojanu deštník. Adam uklidil a umyl nádobí. Jako nezaměstnaný se ve funkci hospodyňky cítil docela dobře. Přestože se po léta o něho staral vojenský důstojnický sluha, věděl, co má dělat. Na odpoledne, před rozhovorem na ministerstvu zahraničí, si naplánoval dlouhou koupel a pomalé holení. Pak si vzpomněl, že dopis a doklad říšského maršála Göringa ještě pořád leží na stole v ložnici.

„Objevila jste něco, co by svědčilo o tom, že by si ikonu mohl ponechat u sebe Göring?" zeptal se Romanov se zjevnou nadějí v očích, obrácen k vyšetřovatelce. „Nic, kromě všeobecně známých skutečností," odpověděla odměřeně Anna

Petrovna. Romanov zvažoval, jestli by za tak odměřenou odpověď neměl dívku pokárat, neřekl však nic. Konec konců Anna Petrovna prokázala, že jedině ona z celé skupiny vyšetřovatelů uvažuje vynalézavě. „Co jsou ty všeobecně známé skutečnosti?“ zeptal se Romanov. „Je všeobecně známou skutečností, že Hitler pověřil Göringa dohledem nad všemi uměleckými poklady ukořistěnými ve jménu Třetí říše. Führerovy osobní názory na skutečnou kvalitu způsobily, že mnohá světová mistrovská díla se posuzovala jako nemravná nebo zvrácená. Nestála za to, aby se na ně panská rasa dívala.“ „Co se s nimi stalo?“ „Hitler nařídil, aby byla zničena. K trestu smrti ohněm byla odsouzena díla takových umělců jako byli Van Gogh, Manet, Monet. Zvláštní postavení získal mladý Picasso, kterého neuznávali za člena modré árijské rasy, již Hitler připravoval k ovládnutí celého světa.“ „Vy tedy nevěříte, že by carovu ikonu mohl Göring ukrást jenom proto, aby ji pak spálil?“ zeptal se Romanov s pohledem upřeným na strop. „Ne, ne. Göring nebyl tak hloupý. Víme bezpečně, že führera vždycky na slovo neposlechl.“ „Myslíte, že si Göring dovolil nesplnit Hitlerovy příkazy?“ ptal se nevěřícně Romanov. „To záleží na hledisku, z kterého se na to podíváte,“ odpověděla Anna Petrovna. „Mohl se chovat buď tak, jak to vyžadoval jeho pomatený pán, nebo ho ignorovat a používat zdravého rozumu.“ „Držte se faktů,“ řekl najednou úsečně Romanov. „Ano, soudruhu majore,“ řekla mladá vyšetřovatelka tónem, kterým dala zřetelně najevo jistou svou nepostradatelnost, alespoň ve stávající době. „Celkem vzato,“ pokračovala, „Göring nezničil ani jedno k záhubě odsouzené mistrovské dílo. Zorganizoval sice několik planoucích hranic v Berlíně a v Düsseldorfu, na těch se ale pálila jen díla méně významných německých autorů, kteří by na otevřeném trhu nikdy nedostali za své práce víc než několik set marek. Mistrovská díla, díla opravdových géniů byla tajně odvezena za hranice a uschována v trezorech švýcarských bank.“ „Takže podle vás stále existuje možnost, že bychom někde za hranicemi mohli najít ikonu…“ „Kterou on uložil ve švýcarské bance,“ dodala Anna Petrovna. „Kéž by to bylo tak jednoduché, soudruhu majore,“ řekla, „ale Göring nebyl naneštěstí tak naivní, jak ho zpodobňovali tehdejší karikaturisté v novinách. Myslím si, že obrazy a starožitnosti ukryl v několika švýcarských bankách, a nikdo nebyl proto do dneška schopen zjistit, do kterých bank a pod kterými falešnými jmény je uložil.“ „Tak to budeme muset zjistit my,“ řekl Romanov. „Kde bychom měli podle všeho názoru začít?“ „Od konce války bylo mnoho obrazů nalezeno a vráceno pravoplatným majitelům, rovněž galeriím Německé demokratické republiky. Některé se ale objevily na místech tak vzdálených jako v Kalifornii v muzeu Getty, v muzeu Gotok v Tokiu, většinou bez jakéhokoliv hodnověrného vysvětlení. Na stěnách Metropolitního muzea v New Yorku lze běžně spatřit nejvýznamnější díla Renoira. Ta všechna zcela určitě prošla Göringovýma rukama, přestože ředitelé muzeí nejsou většinou ochotni sdělit a vysvětlit, jak se díla do vlastnictví muzeí dostala.“ „Byly už nalezeny všechny pohřešované obrazy?“ zeptal se dychtivě Romanov. „Bylo nalezeno přes sedmdesát procent, stále se ale objevují další. Některé byly možná ztraceny nebo zničeny, jsem ale přesvědčena, že velký počet jich je ještě pořád v různých švýcarských bankách.“ „Jak si tím můžete být tak jistá?“ ptal se Romanov s jistou obavou, že jeho směr výzkumu bude muset být uzavřen. „Nu, protože když švýcarské banky zjistí se vší určitostí pravoplatného majitele, lhostejno zda jde o jednotlivce nebo o majetek národa, veškeré cennosti jim vracejí. Ovšem v případě hesenského velkovévody a carovy ikony neexistuje důkaz o vlastnictví, protože posledním úředním vlastníkem byl car Mikuláš II. a ten, jak každý dobrý Rus ví, soudruhu, neměl žádné potomky.“ „Pak se musíme pokusit zjistit, jak postupoval Göring, vystopovat jeho kroky tak, že půjdeme přímo do bank. Jakých zásad se drží švýcarské banky?“ „To je ústav od ústavu různé,“ řekla Anna Petrovna. „Některé banky čekají dvacet let nebo i déle, pak se rozsáhlým pátráním pokusí navázat spojení s majitelem nebo s jeho příbuznými. V případech Židů, kteří ztratili životy za nacistického režimu, se často ukázalo nemožné legitimního vlastníka vypátrat. Přestože to nejsem schopna dokázat, mám podezření, že v těchto případech si banky vše nechaly pro sebe, případně si to mezi sebou rozdělily,“ řekla Anna Petrovna. „Zachovaly se prostě jako typický kapitalista.“ „To není ani pravdivé, ani přesné, soudružko,“ řekl Romanov, šťasten, že se může blýsknout výsledkem svého vlastního pátrání. „To je jeden z mnoha propagandistických výmyslů vyhlašovaných chudými. Ve skutečnosti banka, která má ve svých sejfech vzácnost, jejíhož majitele se přes veškeré úsilí nepodařilo zjistit, tuto cennost předává švýcarskému Červenému kříži do aukce.“ „Kdyby se carova ikona dostala do dražby, zcela určitě bychom se o tom od našich agentů dověděli, ne?“ „Ale ovšem, určitě,“ řekl Romanov. „Překontroloval jsem už katalog vydaný Červeným křížem; v posledních dvaceti letech byly odprodány čtyři ikony, žádná však nebyla Svatý Jiří a Drak.“ „To může znamenat, že někteří bezohlední bankéři bez nejmenších výčitek svědomí disponovali ikonami soukromě, když si byli jistí, že na ně nikdo neuplatní zákonný nárok.“ „To je další zaujatý, nesprávný předpoklad, Anno Petrovno.“ „Jak můžete s jistotou tvrdit něco takového?“ zeptala se mladá vyšetřovatelka. „Z jednoho jednoduchého důvodu, soudružko. Švýcarské bankovní rodiny se navzájem všechny velmi dobře znají a nikdy v minulosti neukázaly sebemenší sklon k porušování zákonů. Podle našich zjištění je švýcarská justice stejně přísná k úplatným bankéřům jako k vrahům, což je tím pravým důvodem, proč mafie nikdy s vypíráním nelegálně získaných peněz neuspěla ve švýcarských zavedených bankách. Pravda je, že švýcarští bankéři vydělali obchodováním s čestnými lidmi tolik peněz, že nikdy neprojevili zájem zaplést se s podvodníky či jinými darebáky. Z tohoto pravidla je pozoruhodně málo výjimek a právě tato skutečnost je důvodem, proč tak mnoho lidí z celého světa je ochotno obchodovat právě se Švýcary.“ „Takže kdyby Göring carovu ikonu ukradl a schoval ji v sejfu některé švýcarské banky, mohla by být kdekoliv na světě?“ řekla Anna Petrovna. „O tom pochybuji.“ „Proč?“ povzdechla si poněkud otráveně vyšetřovatelka, když se její závěry ukázaly být daleko od skutečnosti. „Protože v uplynulých třech týdnech jsem nechal, ani nevím kolik tajných agentů, pročesávat Evropu s cílem nalézt carovu ikonu. Mluvili skoro s každým ředitelem muzea, s muzejními dozorci, obchodníky i s darebáky a s profesionálními zločinci z uměleckého světa, a přece se nenašla jediná stopa. Proč na ni nepřišli? Asi proto, že jedinými lidmi, kteří ikonu viděli po roce 1917, byli Hesenští a Göring, což mi ponechává naději, že při zřícení letadla s velkovévodou přece jen nebyla zničena,“ řekl Romanov. „Co tím chcete říci?“ zeptala se Anna Petrovna. „Zatímco celý svět žije v iluzi, že originál ikony stále visí v Zimním paláci, po celých dvacet let je v některé švýcarské bance a čeká, až na ni někdo uplatní nárok.“ „To není jisté, je to jen váš dohad,“ řekla vyšetřovatelka. „Jsem si toho vědom,“ řekl odměřeně Romanov. „Já však

nezapomínám brát v úvahu to, že mnoho švýcarských bank dodržuje pětadvacetiletou normovanou lhůtu před zveřejněním, některé dokonce třicetiletou. Jedna nebo dvě nemají vůbec žádný konečný termín promlčení, pokud uložené peníze kryjí náklady za deponování cenností.“ „Asi jen nebesa vědí, kolik bank patří do této skupiny,“ povzdechla si Anna Petrovna. „Nebesa to vědí,“ souhlasil Romanov. „Ale zítra do devíti hodin dopoledne byste to měla vědět i vy. Až mi to řeknete, navštívím v oné zemi muže, který ví o bankovnictví všechno.“ „Chcete, abych se do toho pustila okamžitě, soudruhu majore?“ zašeptala rezervovaně vyšetřovatelka. Romanov se usmál a podíval do zelených dívčiných očí. V bezvýrazné uniformě by jí nevěnoval ani jediný pohled, ale nahá by mohla být skvělá. Naklonil se, až se jejich rty nepatrně dotkly. „Ráno budete muset vstávat velmi časně, teď ale zhasněte světlo.“

KAPITOLA PÁTÁ

Opětné přezkoumání obou dokladů trvalo Adamovi pouze několik minut. Originály vložil zpátky do vybledlé obálky, kterou zasunul do bible na poličce. Přesnou kopii Göringova dopisu pak složil na tři díly, v přeložených místech ji pečlivě rozřezal a vložil do čisté obálky, kterou nechal na stole u postele. Adamovým dalším problémem bylo, jak získat překlad dokladu a Göringova dopisu, aniž by vzbudil zbytečnou zvědavost. Dlouholetý výcvik v armádě ho naučil být opatrný v každé neznámé situaci. Bez dalšího uvažování zamítl německé velvyslanectví, Německou cestovní asociaci i Německou tiskovou agenturu, protože tyto organizace byly příliš oficiální, takže se u nich s jistotou daly předpokládat nežádoucí dotazy. Oblékl se a zašel do haly, kde začal prolistovávat londýnský telefonní seznam mezi písmeny M–O, až se jeho prst zastavil na odstavci, který hledal.

Německý rozhlas Německý kulturní institut Německé federální dráhy Německá nemocnice Německý domov pro přestárlé

Bez zájmu přešel Německé technické překlady, až se zastavil u poněkud nadějnějšího údaje. Jako adresa bylo uvedeno: Bayswater House, 35 Craven Terrace, W2. Adam zkontroloval na hodinkách čas. Z bytu Adam odešel několik minut před desátou, na tři kusy rozřezaný dopis měl bezpečně uložený ve vnitřní kapse saka. Když pomalu procházel ulicemi Edith Grove a King’s Road, těšil se z dopoledního sluníčka. Od doby, kdy ji znal jako mladý subalterní důstojník, se ulice změnila. Kde dříve byly knižní antikvariáty, dnes byly butiky s módní bižuterií, kosmetikou a módními doplňky. Obchody s gramofonovými deskami byly tam, kde dříve pracoval švec, a Dolcis ustoupil Mary Quantové. Vše se mění tak rychle, že ani po čtrnáctidenní dovolené si člověk nemůže být jistý, že po návratu bude vše ve stejném stavu, přemítal se smutkem v duši. Davy lidí se rozlévaly z chodníku na ulici, někteří vyvalovali oči nebo tupě zírali nebo aspoň doufali, že si jich někdo všimne, to podle věku jedinců. Když Adam procházel kolem prvního z obchodů s gramofonovými deskami, musel si vyslechnout píseň I Want to Hold Your Hand, která vřískavě zahlcovala uši všech lidí v nejbližším okolí. Teprve když Adam došel k náměstí Sloane Square, vrátil se svět takřka k normálu – byly zde obchody Peter Jones, W. H. Smith’s a londýnská podzemní dráha. Vždy, když vcházel na toto náměstí, si vzpomněl na slova, která jeho matka tak často zpívala nad kuchyňským dřezem.

Hostíš-li lahůdkami, ovocnou zmrzlinou, či studeným masem Partu přátel či příbuzných, Jsou to nenažranci, kteří do vlaku nastoupili Na stanicích Sloane Square a Sauth Kensington.

Zaplatil šilink za lístek do Paddingtonu. Usazen v poloprázdném osobním železničním voze si ještě jednou promýšlel svůj plán. Na vzduch vyšel v Paddingtonu, zkontroloval název ulice, a když se přesně zorientoval, vykročil po Craven Road, až došel k prvnímu vhodně umístěnému novinovému stánku. Majitele se pak zeptal na směr k terasovitě postaveným domům zvaným Craven Terrace. „Čtvrtá ulice vlevo, kamaráde,“ řekl obchodník, aniž by zvedl oči od hromady novin Radio Times, na něž psal jména předplatitelů. Adam poděkoval a o několik minut později stál na krátké příjezdové cestě a díval se na výrazný zelenožlutý nápis: The German Young Men’s Association. Otevřel si bránu, přešel po příjezdové cestě a sebejistě prošel hlavním vchodem. Zastavil ho vrátný stojící na chodbě. „Mohu vám být nějak nápomocen, pane?“ Adam nasadil přehnaně vojenský důraz a vysvětlil, že hledá jistého mládence jménem Hans Kramer. „Nikoho takového jména tady neznám, pane,“ řekl vrátný, který mezitím rozpoznal Adamovu plukovní vázanku a postavil se do pozoru. Ochotně se otočil k otevřené knize ležící na pultě. „V záznamu není uveden,“ dodal, když palcem zhnědlým od cigaret přejížděl po sloupci jmen před sebou. „Co kdybyste to zkusil v salónku nebo v herně?“ navrhl a palcem ukázal na dveře vpravo. „Děkuji vám,“ řekl Adam, aniž by slevil z nadneseného tónu. Rázně přešel halou a prošel létacími dveřmi, které, soudě podle opráskané barvy ve spodní části, byly mnohem častěji otevírány kopnutím než zatlačením. Rozhlédl se po místnosti. Několik studentů líně posedávalo a četlo německé noviny a časopisy. Nemohl se rozhodnout, u koho by měl začít, až si všiml svědomitě vypadající dívky, která, zabraná do časopisu Time, seděla v koutě sama. Z obálky časopisu se dívala Brežněvova tvář. Adam šel k ní a posadil se na vedlejší volné sedadlo. Dívka si ho letmo prohlédla, neskryla ale své překvapení nad Adamovým společenským oblečením. Adam počkal, až dívka složila časopis, pak se zeptal. „Byla byste tak laskava a mohla byste mi s něčím pomoci?“ „S čím?“ zeptala se poněkud bojácným hlasem dívka. „Potřebuji něco přeložit.“ Zatvářila se, jako by se jí ulevilo. „Nevím, jestli vám budu schopná pomoci. Máte to sebou?“ „Ano, mám. Doufám, že to nebude pro vás příliš obtížné,“ řekl Adam, vytáhl z vnitřní kapsy obálku a z ní první třetinu Göringova dopisu. Obálku pak zasunul zpět do kapsy, připravil si malý zápisník a s nadějí čekal. Připadal si jako nějaký začátečnický reportér. Když si dívka dvakrát nebo třikrát přečetla úryvek dopisu, zatvářila se rozpačitě. „Není to snad srozumitelné?“ „Ale ano,“ odpověděla s pohledem stále upřeným na slova před sebou. „Je to jenom poněkud staromódní, a tak nevím, jestli budu schopná říci

vám přesný smysl.“ Adam si s úlevou oddechl. Dívka pak každou větu pomalu odříkávala, nejprve německy, pak anglicky, jako by chtěla hlouběji proniknout do smyslu textu, než pouze přeložit jeho slova. „Během minulého… uplynulého roku jsme se poznali… navzájem nějak… ne, ne,“ řekla, „poměrně dobře.“ Adam si zapisoval všechna slova, jak je dívka říkala. „Vy jste nikdy nezastíral – snad lepší výraz by byl ‚neskrýval‘ – “ dodala, „svůj odpor k Národní socialistické straně.“ Dívka zvedla hlavu a upřeně se zadívala na Adama. „Je to z jedné knihy,“ snažil se ji ujistit, ale jak se zdálo, bez valného úspěchu. Dívka pokračovala. „Vy jste se však v každé době… ne, vždycky choval zdvořile a vybraně jako důstojník a džentlmen.“ Když dívka došla k poslednímu slovu první třetiny dopisu, podívala se na Adama s ještě většími rozpaky než poprvé. „Je to všechno?“ zeptala se. „Nedává to smysl. Musí toho být víc.“ „Ne, to je všechno,“ řekl Adam a rychle si opis vzal. „Děkuji vám,“ dodal. „Bylo od vás moc laskavé, že jste mi s tím pomohla.“ Adamovi se ulevilo, když dívka rezignovaně pokrčila rameny a vrátila se k časopisu Time. Adam od ní odešel hledat hernu. Když otevřel dveře, uviděl mladíka v tričku s krátkými rukávy, v hnědých šortkách z jemné hlazené kůže. Netečně si poťukával pingpongovým míčkem. „Nemáte chuť si zahrát?“ zeptal se chlapec s ne příliš nadějným výrazem. „Ale ovšem,“ řekl Adam, svlékl si sako a z druhého konce stolu si vzal pálku. Dvacet minut musel hrát vědomě špatně, aby s jistotou prohrál 18:21, 21:12, 17:21. Když si oblékl sako a svému soupeři blahopřál k vítězství, byl si jistý, že získal mladíkovou důvěru. „Zahrál jste dobrou hru,“ řekl Němec. „Já jsem si zahrál s vámi dobře.“ Adam přešel k němu na opačný konec stolu. „Mohl byste mi s něčím pomoci?“ „Snad ne s tím vaším backhandem?“ řekl mladík. „Ale ne, to ne, díky,“ řekl Adam. „Potřebuji přeložit z němčiny jeden odstavec.“ Podal mu střední třetinu dopisu. Amatérský překladatel se zatvářil velice zmateně. „Je to z jedné knihy, možná, že to vypadá jako vytržené z kontextu,“ řekl málo přesvědčivě Adam. „Tak okay, pokusím se.“ Když chlapec začal studovat text, vešla do herny dívka, která přeložila první třetinu. Šla směrem k nim. „To těžké pochopiti, já nedobrý pro překládání,“ řekl mládenec. „Moje dívka lepší, myslím. Požádám ji. Liebling, kannst Du dies für den Herrn ins Englische?“ Aniž by se podíval na Adama, podal druhou část dopisu dívce, která okamžitě reagovala slovy: „Věděla jsem, že to má pokračování.“ „Ne, ne, nedělejte si starosti,“ řekl rychle Adam a vytrhl papír z dívčiny ruky. Obrátil se k chlapci a řekl: „Díky za zápas. Omlouvám se, že jsem obtěžoval.“ Pak spěšně vykročil k chodbě směrem k hlavnímu vchodu. „Našel jste ho, pane?“ „Koho jsem měl – najít?“ řekl Adam. „No, přece Hanse Kramera,“ řekl vrátný. „Ach, toho, ano, našel, díky,“ řekl Adam. Když se obrátil k odchodu, všiml si, že mládenec s dívkou mu jsou v patách. Adam se rozběhl a zavolal na taxikáře. „Kam to bude?“ zeptal se řidič. „The Royal Lancaster Hotel.“ „Ale vždyť to je přece hned za rohem.“ „Já vím, mám už ale velké zpoždění,“ řekl Adam. „Jak račte, šéfe,“ řekl taxikář. „Jak si přejete.“ Když se taxík rozjel, Adam vyhlédl zadním oknem. Uviděl svého soupeře v ping-pongu hovořit s vrátným. Dívka stála vedle nich a ukazovala na taxík. Adamovi se ulevilo, teprve když taxík zahnul za roh a všichni tři mu zmizeli z očí. Dřív než za minutu taxík zastavil před hotelem Royal Lancaster. Adam podal taxikáři půlkorunu a počkal si na drobné zpátky. Pak prošel otáčecími dveřmi hotelu, chvíli okouněl ve vstupní hale a vrátil se zpátky na chodník. Podíval se na hodinky: půl jedné. Ještě mám dost času, uvažoval, než zajdu na pohovor na ministerstvo zahraničí. Svižným krokem vykročil přes Bayswater Road do parku s vědomím, že hospůdku najde těsně před Knightsbridge. Cestou si Adam vzpomněl na pingpongový zápas. U všech čertů, vyčítal si, měl jsem ho raději roznést. Aspoň by měl o čem přemýšlet.

Romanov přejel pohledem soupis čtrnácti bank. Ještě pořád existovala malinká naděje, že by některá mohla mít v držení carovu ikonu. Samotná jména mu však neříkala nic, neposkytla mu žádné vodítko. Bankovní svět je zcela zvláštní svět a Romanov si byl vědom, že bude muset požádat o radu nějakého experta. Odemkl horní zásuvku psacího stolu a rychle listoval v červené knize, kterou vlastnili jenom služebně nejstarší a nejvyšší důstojníci KGB. Mnohá jména byla několikrát přeškrtnuta nebo přepsána podle toho, jak se měnily vedoucí hlavy režimu, ale Alexej Andrejevič Poskonov ve své funkci ředitele Národní banky zůstával už skoro deset let, déle v úřadě byl jenom Gromyko. Romanov vytočil číslo jeho soukromé linky a požádal o spojení s ředitelem Gosbanky. Trvalo dost dlouho, než se ozval. „Co mohu pro vás udělat, soudruhu Romanove?“ „Potřebuji se s vámi sejít ve velmi naléhavé záležitosti,“ řekl Romanov. „Opravdu?“ Hlas z opačného konce linky zněl vážně, bez sebemenšího zaujetí. Romanov slyšel zvuk rychlého listování. „Mohl bych v úterý, řekněme v půl dvanácté, co říkáte?“ „Řekl jsem, že jde o velmi naléhavou záležitost,“ opakoval Romanov. „Jde o státní zájem, ani sebemenší odklad nepřipadá v úvahu.“ „Snad vás překvapí, když vám řeknu, že jsme bankéři národa a že máme své zcela vážné vlastní problémy,“ ozval se zatvrzelý hlas. Romanov mlčel a čekal. Zaslechl další listování. „Nuže, na patnáct minut bych vás mohl vtěsnat do svého dnešního programu, a to od tři čtvrtě na čtyři,“ řekl bankéř. „Musím vás ale upozornit, že ve čtyři mi začíná dlouhé jednání.“ „Tak dobře, ve tři čtvrtě na čtyři,“ řekl Romanov. „V mé kanceláři,“ řekl Poskonov. Telefon oněměl. Romanov začal nahlas nadávat. Proč kdekdo cítí nutnost dokazovat svou důležitost právě vůči KGB? Pak si začal psát otázky, na něž potřeboval znát odpovědi, aby mohl uvést do pohybu svůj plán. Z vyměřených patnácti minut si nemůže dovolit promarnit ani jedinou. O hodinu později žádal o uvedení k šéfovi KGB. Tentokráte nemusel vůbec čekat. „Jak vidím, snažíte se jít na kapitalisty jejich vlastními metodami,“ řekl Zaborskij, když mu Romanov přednesl svůj plán. „Buďte opatrný, oni takovými metodami pracují déle než my.“ „Toho jsem si vědom,“ řekl Romanov. „Jestli však ikona opravdu je někde na Západě, pak nemám na výběr nic jiného, než se jí dostat na stopu pomocí jejich metod.“ „Snad,“ řekl šéf. „Nezapomeňte ale, že budete-li se ohánět těmito metodami, nebude možná vaše jednání na některém místě pochopeno správně.“ Romanov si uvědomil, že by neudělal dobře, kdyby šéfovo krátké odmlčení přerušil. „Pokud jde o mne, můžete být bez starosti, poskytnu vám veškerou morální i hmotnou pomoc i když, upřímně řečeno, spolupráce na podobné akci jsem se ještě nikdy nezúčastnil.“ „Smím se dovědět, proč je ta ikona tak důležitá?“ zeptal se Romanov. Šéf KGB se zakabonil. „Na tuto otázku nejsem oprávněn odpovědět, ale protože zájem soudruha Brežněva o umění je dostatečně znám, jistě jste schopen si domyslet, že to není samotný obrázek, o který v této akci jde.“ Jaké tajemství může obrázek skrývat, přemýšlel Romanov a rozhodl se naléhat dál. „Rád bych věděl…“ Šéf KGB rozhodně zavrtěl hlavou. Štěnice nemají oči,

pomyslel si Romanov, určitě ale víte něco víc, není-liž pravda? Šéf vstal od stolu, přistoupil ke stěně a odtrhl další list kalendáře. „K nalezení té zatracené věci zůstává už jenom deset dní," řekl. „Generální tajemník mi telefonuje každé ráno v jednu hodinu." „V jednu hodinu ráno?" zeptal se Romanov, aby se naoko přidal ke hře šéfa. „Ano, on chudák nemůže vůbec spát, jak mi řekl," řekl šéf, když se vracel ke stolu. „Časem to možná dolehne i na nás možná i na vás, Romanove, možná dokonce dřív, než si myslíte, jestli se nepřestanete pořád vyptávat." Když domluvil, kysele se na svého mladého kolegu usmál. Po několika minutách se vrátil Romanov do své kanceláře, aby si ještě jednou prošel otázky, které mu má odpovědět ředitel Gosbanky. Nemohl se však ubránit jistému zneklidnění, když přemítal o tom, co může být na tak malém obrázku tak mimořádně důležitého. Usoudil však, že své úsilí musí nejdříve soustředit na jeho nalezení a pak možná i on odhalí jeho tajemství.

Romanov dorazil ke schodům na čísle 12 v ulici Neglinka v půl čtvrté a věděl, že k tomu, aby získal odpovědi na připravené otázky, bude potřebovat víc než jen těch vyměřených patnáct minut. Doufal proto, že ho Poskonov přijme okamžitě. Ohlásil se a uniformovaný strážný ho dovedl po širokých mramorových schodech do prvního poschodí, kde už na něho čekala Poskonovova sekretářka. Zavedla ho do předpokoje. „Oznámím řediteli banky, že jste už tady, soudruhu Romanove," řekla a zmizela ve své kanceláři. Romanov netrpělivě přecházel malou místností, sekretářka se však objevila až přesně ve sjednanou dobu. Do kanceláře ředitele se tak Romanov dostal, když už bylo skoro za deset minut čtyři. Přepychově zařízená kancelář ředitele udělala na mladého majora ohromující dojem. Dlouhé červené sametové závěsy, mramorová podlaha a přepychový francouzský nábytek by se jistě dobře vyjímaly i u ředitele Bank of England. Romanovovi to znovu, už po několikáté, připomnělo, že nejen ve světě Západním, ale i ve světě komunistickém jsou peníze tím nejdůležitějším zbožím. Se zájmem pozoroval stářím sehnutého muže, který ovládal peněžní prostředky celého státu. Díval se na člověka, o němž se povídalo, že na každého ví nějaké nepříjemné rodinné tajemství. Na každého, kromě mne, myslel si Romanov. Jeho šaty byly asi zhotoveny už před revolucí, ale na London's King's Road by mohly být v brzké době považovány znovu za módní. „Co mohu pro vás udělat, soudruhu Romanove?" zeptal se bankéř s povzdechem, jako by mluvil se zákazníkem, který shání malou půjčku. „Chci, abyste k okamžité transakci připravil zlaté cihly v hodnotě sto milionů amerických dolarů," odpověděl klidně Romanov. Znuděný výraz ředitele se v mžiku změnil. Jeho tvář zrudla a zvrátil se na křesle dozadu. Několikrát se krátce nadechl, než otevřel zásuvku stolu, vyndal hranatou krabičku, z níž si vzal velkou bílou pilulku. Trvalo skoro minutu, než se alespoň navenek uklidnil. „Vy jste se snad pomátl, soudruhu?" zeptal se starý muž. „Bez udání důvodu požádáte o schůzku, pak se přiženete do mé kanceláře a bez sebemenšího vysvětlení po mně chcete, abych vydal sto milionů amerických dolarů ve zlatě. Z jakého důvodu kladete tak nesmyslný požadavek?" „Jde o státní zájem," řekl Romanov. „Dříve, než si to všechno ověříte, navrhuji, abyste vydal příkaz k deponování obnosu na několika místech ve Švýcarsku." „Kdo vás pověřil předložit takový požadavek?" zeptal se jednotvárným hlasem bankéř. „Generální tajemník strany." „To je zvláštní," řekl Poskonov. „Leonid Iljič, s nímž se vídám nejméně jednou týdně, se ani slovem nezmínil," ředitel se podíval na psací podložku uprostřed psacího stolu, „že nějaký major Romanov, důstojník KGB střední hodnosti," – ta slova zdůraznil –, „předloží takový nesmyslně přemrštěný požadavek." Romanov vstal, přistoupil ke stolu, zvedl telefon po straně Poskonova a nabídl mu ho. „Když se zeptáte Leonida Iljiče osobně, ušetříte nám oběma mnoho času." Vyzývavě přistrčil telefon k bankéři. Poskonov se zadíval na Romanova, zvedl sluchátko a přiložil ho k uchu. V té chvíli Romanov pocítil ten druh napětí, které cítil vždycky a jedině při práci v terénu. Ze sluchátka se ozval hlas. „Volal jste, soudruhu řediteli?" „Ano," odpověděl starý muž. „Zrušte mou schůzku ve čtyři hodiny a dohlédněte na to, aby mne nikdo nevyrušoval dřív, než soudruh Romanov odejde." „Prosím, soudruhu řediteli." Poskonov odložil sluchátko, bez jediného slova vstal od stolu a přistoupil k Romanovovi. Mladého muže pak zavedl k pohodlnému křeslu pod arkýřovým oknem na vzdáleném konci místnosti a sám se posadil proti němu. „Znal jsem vašeho dědečka," řekl tiše a věcně. „Byl jsem mladým úředníkem, když jsem se s nim setkal poprvé. Právě jsem skončil školu. Byl ke mně velice laskavý, vyzařovala ale z něho netrpělivost a nedočkavost jako z vás. Zřejmě proto byl nejlepším obchodníkem s kožešinami v Rusku, ale ze stejného důvodu byl považován za nejhoršího hráče pokeru." Romanov se rozesmál. Svého dědečka nepoznal a to málo knih, v nichž by se o něm mohl něco dovědět, bylo dávno zničeno. Otec mluvil otevřeně o bohatství a dědečkově postavení, úřadům tím však nabídl jenom další a zřejmě poslední munici, aby ho zničily. „Odpusťte mou zvědavost, majore, ale mám-li vydat sto milionů dolarů ve zlatě, rád bych věděl, za co mají být utraceny. Vždycky jsem si myslel, že jenom CIA může předkládat účty na podobný druh výdajů bez jakéhokoliv vysvětlení." Romanov se znovu usmál a začal řediteli líčit, jak se zjistilo, že carova ikona je padělek, i to, jak a kdy byl pověřen, aby ikonu, tedy její originál, znovu objevil a získal. Když historii dovyprávěl, předal řediteli jména čtrnácti bank. Bankéř seznam podrobně prostudoval a Romanov v hrubých rysech nastínil postup akce, kterou má v úmyslu podniknout. Zdůraznil, že až nezvěstnou ikonu vypátrá, všechny peníze budou nedotčené vráceny. „Jak může být pro zájmy státu jedna malá ikona tak důležitá?" zeptal se Poskonov nahlas, jako by Romanov už v místnosti nebyl. „O tom nemám ani ponětí," odpověděl pravdivě Romanov a podal mu podrobnou informaci o výsledcích svého dosavadního pátrání. Když domluvil, z druhého křesla se ozvalo zlostné zamručení. „Směl bych navrhnout jinou alternativu vašeho plánu?" „Ale ovšem, prosím," řekl Romanov potěšen, že se mu podařilo získat starého muže ke spolupráci. „Kouříte?" zeptal se bankéř a z kapsy saka vytáhl krabičku cigaret Dunhill. „Ne," řekl Romanov a při pohledu na červenou krabičku lehce zvedl obočí. Starý pán se odmlčel, když si zapaloval cigaretu. „Vaše šaty také nebyly šity v Moskvě, majore," řekl bankéř a cigaretou ukázal na Romanova. „Vraťme se ale k práci – neváhejte mne opravit, jestli jsem některý z vašich požadavků pochopil špatně. Vy tedy máte podezření, že v jedné z těchto bank," ředitel prstem poklepal na seznam, „je uložen originál carovy ikony. Z toho důvodu chcete, abych v každé z těchto bank deponoval velké množství zlata v naději, že vám to umožní okamžitý přístup k hlavě bankéřské rodiny nebo alespoň k řediteli banky. Vy pak řediteli nabídnete možnost získat kontrolu nad celými sty miliony, jestli

vám přislíbí spolupráci. Říkám to správně?“ „Ano,“ řekl Romanov. „Podplácení je přece zcela určitě něco, čemu na Západě každý rozumí.“ „Řekl bych, že jste pošetile naivní, kdybych neznal vašeho dědečka, i když, upřímně řečeno, byl to on, kdo skončil s vydělávánim milionů rublů, ne já. Kolik myslíte, že je pro švýcarskou banku mnoho peněz?“ Romanov zvažoval otázku. „Deset milionů, dvacet milionů?“ „Pro moskevskou Národní banku snad,“ řekl Poskonov. „Jenže každá banka, s níž doufáte jednat, bude mít několik zákazníků s vklady přes sto milionů.“ Na tváři Romanova bylo vidět, že tomu může stěží uvěřit. „Musím přiznat,“ pokračoval ředitel, „že náš vážený generální tajemník projevil stejnou nedůvěru, když jsem ho před několika lety o těchto skutečnostech informoval.“ „Pak tedy těch sto milionů je nejnižší částka, kterou budu potřebovat, že?“ zeptal se Romanov. „Ale ne, ne. K tomuto problému budeme muset přistoupit ze zcela jiného hlediska. Pytláka přece nechytnete tím, že mu nabídnete dušeného králíka.“ „Jestli se Švýcary nepohne nabídka tak ohromné sumy peněz, pak co tedy s nimi pohne?“ „Pouhý náznak, že jejich banky bylo zneužito ke kriminální činnosti,“ řekl ředitel. „Jak to ale…“ začal Romanov. „Dovolte, abych to vysvětlil. Říkáte, že carova ikona, která visí v Zimním paláci, není originál, ale kopie. Dobrá kopie namalovaná dvorním malířem dvacátého století. Proč bychom nemohli každé ze čtrnácti bank vysvětlit, že po rozsáhlém šetření máme důvodné podezření, že jeden z našich nejcennějších národních pokladů byl vyměněn za kopii a že podle jistých indicií lze předpokládat, že originál je deponován právě v jejich bance? Každý švýcarský bankéř se za každou cenu vyhýbá jakékoliv diplomatické zápletce. Lze předpokládat, že v zájmu dobrých vztahů se raději rozhodne překontrolovat předměty, na které víc než dvacet let nikdo neuplatnil nárok a které má deponované ve svých sejfech.“ Romanov se s obdivem zahleděl na starého muže a uvědomil si, proč úspěšně přežil několik čistek. „Soudruhu Poskonove, dlužím vám hlubokou omluvu.“ „Ale ne, každý přece máme své vlastní postupy a drobné přednosti. Já bych byl ve vašem světě ztracen stejně beznadějně jako vy v mém. Jestli dovolíte, spojím se s řediteli všech bank uvedených na seznamu a řeknu jim pravdu – což je zboží, s nímž jsem nucen pracovat a které musím nabízet jako protiúčet, i když, jak se domnívám, to ve vaší hře a při styku s vašimi protihráči není právě běžný artikl – řeknu jim o podezření, že carova ikona je právě v jejich bance. Většina z nich pak jistě ztratí chuť mít v držení mistrovské dílo, které se k nim dostalo nějakou zločinnou cestou.“ „Musím připomenout, jak málo času nám zbývá,“ řekl Romanov. „Vy jste ale opravdu jako váš dědeček,“ opět připomenul Poskonov. „Budiž! Jestli se mi podaří dostat je na linku, promluvím se všemi ještě dnes. Získáme tím alespoň výhodu před kýmkoliv jiným z celého světa, kdo se o to začne zajímat až po nás. Ubezpečuji vás, že vám zavolám okamžitě, jakmile získám první zprávu.“ „Děkuji vám,“ řekl Romanov a měl se k odchodu. „Velice oceňuji vaši spolupráci a pomoc.“ Chtěl sice ještě, jako vždy za podobných okolností, dodat, že o tom bude informovat svého šéfa, ale ovládl se. Poskonov by totiž s největší pravděpodobností řekl, že je mu to úplně jedno, že mu na tom vůbec nezáleží. Ředitel Gosbanky zavřel dveře, přistoupil k arkýřovému oknu a pozoroval Romanova, jak sbíhá po schodech k čekajícímu autu. Ty zlaté cihly v hodnotě sto milionů bych ti teď nemohl opatřit, ani kdyby mi to nařídil osobně generální tajemník, uvažoval. Vždyť v sejfech v tomto okamžiku není ani deset milionů ve zlatě. Na rozkaz generálního tajemníka jsem skoro každou unci zlata letecky přepravil do Bank of New York – manévr byl však tak špatně utajen, že pracovníci CIA o tom věděli už hodinu po příletu letadla. Sedm set milionů ve zlatě je těžké dokonale ukrýt, dokonce i v Americe. Snažil jsem se mu to říci, ale neposlouchal mne. Ředitel sledoval, jak auto s Romanovem odjíždí. Kdybys ale jako tvůj dědeček kromě Pravdy četl také Washington Post dočetl by ses tam o tom. Ředitel se vrátil k psacímu stolu a ještě jednou překontroloval jména čtrnácti bank. Okamžitě věděl, do které z nich má zatelefonovat.

Adam vyšel z restaurace Tattersalls Tavern na rohu Knightsbridge a kolem hotelu Hyde Park se vydal směrem ke klubu Royal Thames Yacht Club. Na pohovor s představitelem ministerstva zahraničí se to sice zdálo být podivným místem, ve skutečnosti ale vše, co nějak souviselo s jeho žádostí o práci, bylo vždy nějak tajemné. Dorazil několik minut před dohodnutým časem. Na otázku, kde se pohovory konají, mu vysloužilý seržant námořní pěchoty, který měl službu u dveří, odpověděl: „Šesté patro, pane. Použijte výtahu v rohu,“ ukázal před sebe, „ohlaste se v recepci.“ Adam zmáčkl knoflík a čekal na kabinu. Dveře se otevřely skoro okamžitě, a tak nastoupil. Pomalým krokem za ním nastoupil poněkud obtloustlý obrýlený muž přibližně stejného věku, který dělal dojem, že nikdy neodmítne ani třetí chod jídla. Adam zmáčkl knoflík pro šesté patro. Cestou nahoru nikdo z nich nepromluvil. Otylý muž vystoupil z kabiny před Adamem. „Jmenuji se Wainwright,“ řekl dívce v recepci. „Ano, pane,“ řekla dívka, „přišel jste o něco dřív. Račte se posadit tamhle.“ Ukázala na křeslo v rohu, pak pohledem spočinula na Adamovi a usmála se. „Scott,“ ohlásil své jméno. „Ano, pane,“ opakovala. „Posadil byste se k tomu džentlmenovi? Budete přijat ihned po něm.“ Když Adam odcházel, vzal si z recepčního pultu časopis Punch a posadil se vedle Wainwrighta, který luštil křížovku v novinách Telegraph. Listování nepřebernými stránkami Punche přestalo Adama brzy bavit, věnoval proto svou pozornost Wainwrightovi. „Nemluvíte náhodou německy?“ zeptal se znenadání Adam a obrátil se čelem k druhému uchazeči o místo. „Německy, francouzsky, italsky a španělsky,“ odpověděl Wainwright a zvedl hlavu od křížovky. „To je zřejmě důvod, proč jsem se dostal až sem k pohovoru,“ dodal poněkud samolibě. „Mohl byste mi přeložit úryvek z německého dopisu?“ „Ale s potěšením, kamaráde,“ řekl Adamův společník, sundal si z nosu tlusté brýle a čekal, až Adam vytáhne obálku a z ní prostřední díl dopisu. „Dovolte, abych se na to podíval,“ řekl Wainwright, vzal si proužek papíru a znovu si nasadil brýle. „Beru to jako soutěžní úkol. Doufám, kamaráde, že nejste členem skupiny, u níž se konají pohovory?“ „Ale ne, vůbec ne,“ řekl s úsměvem Adam. „Jsme na tom víceméně stejně, kromě toho, že já německy, francouzsky, italsky a španělsky nemluvím.“ Wainwright se viditelně uklidnil. „Tak se na to podíváme,“ řekl, když Adam vytahoval z vnitřní kapsy malý notes. „ ‚Během posledního roku jste si nemohl… nevšimnout, že jsem od jednoho strážného dostával pravidelnou, pravidelnou… pravidelnou dodávku,‘ “ náhle řekl, „ano, ‚dodávku havanských doutníků. Bylo to jedno z mála potěšení, které mi bylo přiděleno‘ – ne ‚umožněno‘, ještě lépe ‚povoleno‘ – ‚navzdory mému… uvěznění.‘ To je asi tak nejpřesnější smysl,“ dodal Wainwright. „ ‚Doutníky samy o sobě posloužily jinému účelu,‘ “ pokračoval Wainwright, zřejmě spokojen sám se sebou, „ ‚protože obsahovaly malinké kapsle…‘ “ „Pan Scott.“ „Prosím,“ řekl Adam a poslušně

vstal. „Komise vás teď přijme," řekl úředník. „Chcete, abych to dopřekládal, než budou s vámi hotovi, kamaráde?" zeptal se Wainwright. „Díky," odpověděl Adam. „Jestli vás to moc neobtěžuje." „To je pro mne snadnější než ta křížovka," dodal Wainwright a z poloviny vyluštěnou křížovku odložil.

Alex Romanov nebyl nikdy trpělivý, teď však, když generální tajemník denně volal šéfovi, prožíval úplná muka. Zatímco čekal na výsledky šetření ředitele Gosbanky, pročetl si znovu všechny zprávy položené na stole a zkontroloval každou novou zprávu od agentů z terénu. Romanov měl vztek, že stále nemá ani tušení o obsahu informací, které se právě v této hodině dovídá ředitel Gosbanky. Přestože byl ve velké časové tísni, neodvážil se starého pána obtěžovat. Pak už ho ale volal ředitel banky. Romanova tentokráte dovezli přímo do Státní banky na Neglince 12 a bez sebemenšího zdržení ho uvedli do místnosti vybavené krásným nábytkem. Poskonov, v šatech pečlivě vybraných z bohatého šatníku, stál u dveří, aby ho přivítal. „Určitě jste si myslel, že jsem na vás zapomněl," vítal ho a vedl Romanova k pohodlnému křeslu. „Chtěl jsem ale pro vás mít nějakou konkrétní informaci, abych vás neokrádal o čas. Vy nekouříte, pokud se pamatuji," dodal, když vytahoval z kapsy balíček cigaret Dunhill. „Ne, děkuji," řekl Romanov se zvědavou úvahou, jestli lékař ví, kolik cigaret vykouří ten starý pán. Do kanceláře vešla sekretářka a postavila před ně dvě prázdné skleničky, vychlazenou láhev a talíř s kaviárem. Romanov mlčky čekal. „V uplynulých dvou dnech se mi podařilo mluvit s řediteli dvanácti bank z vašeho seznamu," začal Poskonov, když do skleniček naléval vodku. „Zbývajícím dvěma ředitelům jsem vědomě nevolal." „Vědomě?" zopakoval Romanov. „Jen klid," řekl Poskonov hlasem shovívavého strýčka. „Vy máte před sebou delší život než já, bude proto třeba, abyste vy obětoval svůj čas tam, kde je třeba být trpělivý." Romanov zahanbeně sklopil oči. „Jednomu řediteli jsem nevolal," pokračoval Poskonov, „protože je v Mexiku a prezidentu Ordazovi vysvětluje, jak nesplácet půjčku bance Chase Manhattan a současně si půjčit dokonce ještě více dolarů od Bank of America. Jestli to dokáže, pak generálnímu tajemníkovi zcela určitě doporučím, aby po mém odchodu do důchodu nabídl mé místo jemu. Druhý džentlmen, s nímž jsem nehovořil, je úředně v Chicagu, kde uzavírá významnou transakci mezi organizací Eurobond a bankou Continental Illinois. Ve skutečnosti je se svou milenkou zapsán v knize hostů v hotelu St. Francis v San Francisku. Dáte mi jistě zapravdu, soudruhu majore, že naší záležitosti by neprospělo, kdybychom některého z obou džentlmenů vyrušili právě teď. Ten první má dost problémů, aby své jednání úspěšně dokončil ve zbývajících dnech týdne, nu, a ten druhý má s největší pravděpodobností odposlouchávaný telefon – a my bychom přece jen nechtěli, aby Američané zjistili, po čem pátráme, že?" „Souhlasím," řekl Romanov. „Výborně. Do začátku příštího týdne, kdy se oba vrátí do Švýcarska, máme stejně dost práce s informacemi, které se mi podařilo získat." „Ano, co ale…" začal Romanov. „Jistě rád uslyšíte," nedal se vyrušit Poskonov, „že všech dvanáct ředitelů přislíbilo spolupráci, pět už mi dokonce telefonovalo. Čtyři mi řekli, že překontrolovali předměty, jejichž majitelé nebyli s bankou ve styku déle než dvacet let, nepřišli však s ničím, co by mělo třeba jen vzdálenou souvislost s ikonou. Jeden z nich otevřel úschovní schránku nedotčenou od roku 1931 za přítomnosti dalších tří ředitelů, našli v ní však jen korkovou zátku z láhve portského vína Taylor, ročník 1929." „Pouze korek?" divil se Romanov. „Nu, rok 1929 byl rokem mimořádně kvalitní sklizně." „A co ten pátý ředitel?" vyzvídal Romanov. „Tady bychom se snad mohli dostat dopředu, alespoň mám takový dojem," pokračoval Poskonov a současně prsty ťukal do fasciklu před sebou. Pak si ukazováčkem pravé ruky srovnal brýle a pokračoval. „Pan Bischoff z banky Bischoff et Cie" – zadíval se na hosta, jako by čekal nějakou reakci – „počestný, velké úctě se těšící muž, s nímž jsem jednal už v minulosti výraz počestný je míněn podle zvyklostí západního světa, soudruhu," dodal ředitel, zřejmě potěšen sám sebou. „Bischoff objevil něco, co bylo v bance ponecháno v roce 1938. Zcela určitě to je ikona, on však nemá žádnou možnost zjistit, jde-li o ikonu, kterou hledáme my." Romanov vzrušeně vyskočil z křesla. „Nejlepší by bylo, kdybych se na ni podíval sám," řekl Romanov. „Mohl bych odletět ještě dnes," dodal, ale ředitel ho mávnutím ruky vrátil do křesla. „Letadlo, které vyhoví vašemu účelu, odlétá z letiště Šeremetěvo až v půl páté a pět minut. Pro každý případ jsem pro vás zamluvil dvě místa." „Dvě?" divil se Romanov. „Určitě bude nutné, aby vás doprovázel nějaký znalec, pokud ovšem se v ikonách nevyznáte mnohem lépe než v bankovnictví," dodal Poskonov. „Let jsem si dovolil zamluvit u společnosti Swissair. Člověk by neměl nikdy, pokud se tomu může vyhnout, letět letadlem Aeroflotu. Od svého založení Aeroflot totiž drží v letectví trvale rekord ve ztrátách pasažérů na počet odlétaných mil, a bankéř se podobným nepříznivým okolnostem vždy vyhýbá. Schůzku s panem Bischoffem jsem vám domluvil na deset hodin zítra dopoledne – pokud ovšem, soudruhu, nemáte tady v Moskvě něco naléhavějšího." Romanov se usmál. „Z vašich informací jsem se dověděl, že jste nikdy nebyl služebně ve Švýcarsku," řekl s důrazem starý pán. „Rád bych vám doporučil, abyste se v Curychu ubytoval v hotelu St. Gothard. Jacques Pontin se o vás bezvadně postará. Pro Švýcara není nikdy důležitá národnost, pouze peníze. Tak to je výsledek mého pátrání do dneška. Budu v něm, samozřejmě, pokračovat, až se ti dva toulaví ředitelé vrátí příští pondělí do Švýcarska. Teď už vám mohu jen popřát šťastné pořízení v Curychu." „Děkuji vám," řekl Romanov. „Dovolte, abych vám vyjádřil neskonalý dík a úctu za perfektně provedenou práci." „Potěšení je na mé straně. Řekněme, že vašemu dědečkovi dlužím nějakou přátelskou laskavost a nelze vyloučit, že vy jednou přijdete na to, že dlužíte nějakou službu mně." Romanov se snažil pochopit význam slov starého pána. Z Poskonova výrazu však nevyčetl ani sebemenší náznak. Odešel tedy bez jediného slova. Když pak sestupoval po širokém mramorovém schodišti, začal o slovech bankéře znovu přemítat, protože před důstojníkem KGB nikdy nikdo nepronášel poznámky bez nějakého důvodu.

Když se Romanov vrátil na Dzeržinského náměstí, tajemník ho informoval, že zástupce pana Bischoffa z Curychu telefonicky potvrdil Romanovovu schůzku s ředitelem následujícího dopoledne v deset hodin. Romanov ho požádal, aby zavolal řediteli hotelu St. Gothard a zamluvil dva pokoje. „Ještě něco, potvrďte můj let u Swissairu," dodal, dříve než vyšel o dvě poschodí výš, aby navštívil šéfa a informoval ho o své schůzce s hlavou Národní banky. „Díky bohu za to," byla první slova Zaborského. „Teď, kdy zbývá k úspěšnému splnění úkolu už jenom devět dní, mám konečně

něco, o čem s generálním tajemníkem mohu diskutovat, až mi v jednu ráno zavolá.“ Romanov se usmál. „Tak mnoho štěstí, soudruhu. Vyburcujeme naše velvyslanectví v Curychu, aby vyhovělo všem vašim požadavkům. Doufejme co nejvroucněji, že umělecké dílo budete moci vrátit na stěnu Zimního paláce.“ „Jestli v té bance opravdu je, zítra v noci bude ve vašich rukou,“ řekl Romanov a opustil usmívajícího se šéfa. Když vešel do své kanceláře, čekala na něho Anna Petrovna. „Zavolal jste mne, soudruhu?“ „Ano, odjedeme do Curychu.“ Romanov se podíval na hodinky. „Za tři hodiny. Letenky i ubytování jsou zamluveny.“ „Bezpochyby na jména pán a paní Schmidtovi,“ řekla jeho milenka.

KAPITOLA ŠESTÁ

Po skončení pohovoru měl Adam dobrý pocit, zvlášť když se ho předseda komise nakonec zeptal, zda by si mohl do týdne zajistit volno k podrobné lékařské prohlídce. Adam jej ujistil, že neví o ničem, co by mu v tom mohlo zabránit. Už se těšil na možnost sloužit v diplomatických službách. Když se vrátil do čekárny, Wainwright vzhlédl a podal mu kousek papíru. „Velice vám děkuji,“ řekl Adam, a aniž by se na překlad podíval, naoko nedbale ho zastrčil do vnitřní kapsy. „Jak to probíhalo, brachu?“ zeptal se opatrně Adamův společník. „Pro toho, kdo je navíc vyzbrojen němčinou, francouzštinou, španělštinou a italštinou to není vůbec žádný problém,“ ujišťoval ho Adam. „V každém případě přeji všechno nejlepší.“ „Pane Wainwrighte,“ řekl tajemník, „komise vás teď přijme.“ Adam sjel výtahem do přízemí a rozhodl se jít domů pěšky. Cestou se zastavil na rohu Wilton Place a od mladého pouličního prodavače, který většinu času trávil vyhlížením policisty, si koupil sáček jablek. V chůzi si pak vybavoval otázky komise a své odpovědi – celý rozhovor mu připadal z odstupu jako bezvýznamné řečnické cvičení. Najednou se zastavil tak náhle, že chodec za ním do něho vrazil. Jeho pozornost upoutal nápis: Německé nákupní centrum. Za vchodem seděla u pokladny půvabná usmívající se dívka. Adam vešel do obchodu, a aniž by něco koupil, šel přímo k ní. „Vždyť jste si ještě nic nekoupil,“ řekla s mírným cizím přízvukem. „Ještě ne, k tomu se teprve chystám,“ ujišťoval ji Adam. „Chtěl bych se vás nejdříve zeptat, jestli mluvíte německy.“ „Většina děvčat z Mainzu mluví německy,“ odpověděla s úsměvem. „Ano, předpokládal jsem to,“ řekl Adam a pozorně se na dívku zadíval. Odhadl, že má něco málo přes dvacet. Okamžitě ho zaujal její přátelský úsměv a způsob vystupování. Lesklé tmavé vlasy měla červenou mašlí svázané do koňského ohonu. Bílý svetr a hezká skládaná sukně by přiměly každého muže k ohlédnutí. Štíhlé nohy měla zasunuté pod židli. „Byla byste prosím vás tak laskavá a přeložila mi krátký odstavec?“ „Pokusím se o to,“ řekla s úsměvem ve tváři. Adam vytáhl z kapsy poslední část dopisu a podal jí ho. „Způsob vyjadřování je poněkud staromódní,“ řekl a pomalu se vydal podél dlouhých, zbožím naplněných regálů. Vybral si malý pikantní salám, párky, slaninu a německou hořčici, občas se ohlédl v úmyslu zjistit, jak je dívka daleko. Vždy však jenom zjistil, že po několika málo slovech ji vyruší nějaký zákazník. Teprve až uplynulo skoro dvacet minut, ji viděl odložit papír stranou. Okamžitě se vydal k pokladně a položil nákup na pult. „Jedna libra, dva šilinky a šest pencí,“ řekla. Adam jí podal dvě libry. Zpět dostal drobné i papír s textem dopisu. „Překlad je poněkud hrubý, doufám však, že je srozumitelný.“ „Ani nevím, jak vám mám poděkovat,“ řekl, když se za něho postavila nějaká starší žena. „Třeba byste mne mohl pozvat na párky, které jste si koupil,“ řekla se zářivým úsměvem. „No, to je báječný nápad,“ řekl Adam. „Co kdybyste dnes večer přišla ke mně na večeři?“ „Nemyslela jsem to vážně,“ řekla dívka. „Já však ano,“ usmál se Adam. Do řady za ním se postavila další osoba a stará paní začala projevovat nervozitu. Adam vzal z pokladního pultu nějaký prospekt, odešel stranou a začal na něj čmárat své jméno, adresu i telefonní číslo. Počkal, až dva zákazníci před ním zaplatí, a pak pokladní podal propagační leták Persilu. „Co s tím?“ zeptala se naoko nevinně dívka. „Na prostřední stránku jsem napsal své jméno a adresu,“ řekl Adam. „Dnes večer kolem osmi vás budu očekávat na večeři. Co bude k jídlu, dobře víte.“ Zatvářila se rozpačitě. „Já jsem opravdu jenom žertovala.“ „Já vás přece nesním, budu jíst opravdu jenom ty párky,“ řekl Adam. Podívala se na prospekt v ruce a zasmála se. „Rozmyslím si to.“ Adam s tichým popiskáváním vyšel na ulici. Špatné ráno, dobré odpoledne a – možná – ještě lepší večer. Do bytu se vrátil včas, aby stihl zprávy ve tři čtvrtě na šest. Paní Gándhiová jako nová ministerská předsedkyně Indie čelila otevřené vzpouře ministerské rady. Adam s jistou zvědavostí uvažoval, bude-li mít Británie někdy ministerskou předsedkyni. Ze sportu se dověděl, že v kriketu vede Anglie v prvních směnách 117 ku 7. V čele soutěže že je stále Západní Indie. Znechuceně zabručel a vypnul televizi. Když uložil nákup do ledničky, odešel do ložnice, aby sestavil celý text Göringova dopisu. Po předběžném přečtení tří proužků papíru vytáhl poznámkový blok a začal překlady opisovat podle pořadí: nejdříve odstavec přeložený dívkou v YMCE, pak text psaný Wainwrightovým rukopisem a nakonec část dopisu přeloženou hezkou dívkou z Mainzu. Když byl hotov, přečetl si ho pomalu podruhé.

Norimberk 15. října 1946

Milý plukovníku. Během uplynulých roků jsme se poměrně dobře poznali. Nikdy jste neskrýval svůj odpor k Národní nacionalistické straně, ale po celou dobu jste se choval se zdvořilostí důstojníka a džentlmena. V uplynulém roce jste si určitě všiml, že jsem od jednoho strážného pravidelně dostával zásilku kubánských doutníků byla to jedna z mála příjemností, které mi navzdory uvěznění byly povoleny. Doutníky posloužily však i jinému účelu, protože v každém byla kapsle s malinkou dávkou jedu. Umožnilo mi to přečkat soudní přelíčení, nakonec však byla dávka dostačující, abych mohl obelstít kata. Je mi hluboce líto, že právě vy budete mít v době mé nejpravděpodobnější smrti jako důstojník velení strážní služby, a tudíž budete brán k zodpovědnosti za něco, na čem jste se ani nejméně nepodílel. Abych tuto nespravedlnost aspoň zčásti odčinil, přikládám doklad na jméno Emmanuela Rosenbauma, pomocí něhož vyřešíte jakékoliv finanční těžkosti, kterým budete muset v budoucnu čelit. Nemusíte dělat nic než –

„Je někdo doma?“ zahlaholil Lawrence. Adam poskládal kousky papíru, odešel rychle k poličce a zasunul je vedle originálu dopisu v bibli jen několik málo vteřin předtím, než Lawrence strčil hlavu do dveří. „Na ulicích je hrozný

provoz," řekl Lawrence s veselou tváří. „Nemohu se dočkat, až budu jmenován ředitelem banky a až dostanu přepychový byt v nejvyšším poschodí, nemluvě o šoférovi a o služebním voze." Adam se rozesmál. „Měl jsi perný den v kanceláři, drahoušku?" šaškoval a odešel za Lawrencem do kuchyně. Tam začal vyndávat jídlo z ledničky. „Tuším, že někdo přijde na večeři," řekl Lawrence, když se na stole objevovaly další lahůdky. „Jedna docela půvabná Němka, aspoň doufám," řekl Adam. „Co chceš říci tím aspoň doufám?" „No, ono se totiž dá těžko říci, že bych ji pozval podle společenského bontonu, takže si nemohu být jistý, jestli vůbec přijde." „Když je tomu tak, pak bude nejlepší, když se budu potloukat někde okolo pro případ, že se na tebe vykašle a ty budeš potřebovat někoho, kdo ti pomůže spořádat tu hromadu jídla." „Díky za proroctví. Pokud si pamatuji, teď jsi na řadě ty, kdo má odsud vypadnout a nezaclánět. Co je vlastně s Carolyn?" „Carolyn byla dívkou včerejška, abych citoval veleváženého Harolda Wilsona. Jak jsi vlastně ty přišel k té tvoji gnädiges Fräulein?" „Pracuje v obchodě s potravinami na Knightsbridge." „No fajn. Tak už klesáme na úroveň prodavaček." „Když o tom uvažuji, nemám ani tušení, čím vlastně je, nemluvě o tom, že ani nevím, jak se jmenuje," řekl Adam. „Doufám však, že se to dnes večer dovím. Předpokládám, že jsi vzal na vědomí, že jsi na řadě ty, kdo má zmizet." „Natürlich. Doufám, že jsi zaregistroval mé znalosti němčiny, takže kdybys potřeboval něco přeložit, můžeš se spolehnout na mou pomocnou ruku." „Dej to víno do ledničky a prostři stůl." „To tu nemáš žádnou jinou práci pro člověka mého vzdělání, kterou bys mi mohl svěřit?" s potlačovaným smíchem řečnil Lawrence. Když odbilo osm hodin, stůl byl prostřen a veškeré jídlo připravené k servírování. O půl deváté přestali čekat, Adam naložil na dva talíře párky, salám a hlávkový salát s opečenými bramborami a zelnou omáčku. Zástěru pak pověsil za dveře, sedl si proti Lawrencovi, který právě začal nalévat víno. „Ach, mein liebes Mädchen, v tom tvídovém saku od Harrise vypadáš úchvatně," řekl Lawrence a zvedl číší. Adam se chystal hodit po něm lžičkou na zeleninu, když se ozvalo hlasité zaklepání na dveře. Oba se na sebe tázavě zadívali, než šel Adam otevřít. Na chodbě stál hodně přes šest stop vysoký muž s rameny jako profesionální vyhazovač nepohodlných hostů. Vedle něho jako trpaslík stála dívka, kterou Adam pozval na večeři. „To je můj bratr Jochen," vysvětlila. Adama okamžitě zaujalo, jak hezky vypadá ve tmavomodré vzorované blůzce a ve skládané modré sukni, sahající těsně pod kolena. Dlouhé, volně splývající tmavé vlasy vypadaly, jako kdyby byly právě umyté. Zářily i ve světle čtyřicetiwattové žárovky na chodbě. „Vítejte," řekl Adam, poněkud vyveden z konceptu. „Jochen mne jenom dovedl." „Ano, samozřejmě," řekl Adam. „Pojďte dál a napijte se s námi, Jochene." „Ne, děkuji. Mám také schůzku. Jestli vám to vyhovuje, vyzvednu Heidi v jedenáct hodin." „Výborně," řekl Adam spokojen, že se konečně dověděl její jméno. Obr se sehnul a políbil sestru na obě tváře. Potřásl si rukou s Adamem a nechal je stát před dveřmi. „Omluvte mne, že jsem se opozdila," řekla Heidi. „Bratr se vrátil z práce až po sedmé." „Nestalo se nic hrozného," řekl Adam a vedl ji do bytu. „Kdybyste přišla dřív, nebyl bych asi ještě se vším hotov. Mimochodem, to je můj spolubydlící Lawrence Pemberton." „V Anglii potřebují dokonce i muži nějakou gardedámu?" řekla Heidi. Oba muži se rozesmáli. „Ale vůbec ne," řekl Lawrence. „Byl jsem už na odchodu. Mám schůzku jako váš bratr. Jak vidíte, stůl je prostřen jen pro dvě osoby. Vrátím se asi kolem jedenácti, Adame, jen abych se ujistil, že jsi v pořádku." Usmál se na Heidi, oblékl si kabát a dveře za sebou zavřel dřív, než mohl někdo něco namítnout. „Doufám, že jsem ho neodehnala," řekla Heidi. „Ale vůbec ne," řekl Adam, když si dívka sedala na Lawrencovo místo u stolu. „Stejně přijde za svou dívkou se zpožděním. Má okouzlující dívku Carolyn. Je sociální pracovnicí." Rychle během řeči dolil skleničku, jako kdyby předtím nebyla plná. „Abych teď jedla naše párky," řekla s úsměvem. Smála se pak po celý večer. Adam se v něm dovídal o Heidině životě v Německu, o její rodině i o práci, kterou dělá o školních prázdninách; studuje totiž na univerzitě v Mainzu. „Rodiče souhlasili s mým odjezdem do Anglie jenom proto, že můj bratr už je v Londýně. Ráda bych se zdokonalila v angličtině. Řekněte mi, Adame, také něco o sobě, co děláte, když se zrovna neseznamujete s dívkami v obchodech s potravinami." „Devět let jsem sloužil v armádě a teď doufám, že se stanu pracovníkem ministerstva zahraničí." „V jaké funkci, jestli to říkám správně," zeptala se Heidi. „Říkáte to správně, jenže já nevím, jestli vám dám správnou odpověď," řekl Adam. „Když se mluví o ministerstvu zahraničí, pak to obvykle znamená, že jde o práci vyzvědače." „Nevím, co to znamená; abych byl upřímný, dovím se to příští týden. Velice ale pochybuji, že bych se osvědčil jako dobrý vyzvědač. Co budete dělat vy, až se vrátíte do Německa?" „Dokončím závěrečné zkoušky v Mainzu, pak mohu jenom doufat, že získám práci v televizi." „A co Jochen?" zeptal se Adam. „Ten se po návratu domů připojí k právnické praxi mého otce." „Jak dlouho ještě pobudete v Londýně?" zeptal se. „Dva měsíce," řekla, „jestli budu schopná vydržet u své práce." „Proč o tu práci stojíte, když je tak namáhavá?" „Netrpěliví zákazníci, každý mluvící trochu jinou angličtinou, jsou tím nejlepším způsobem, jak zdokonalit angličtinu." „Doufám, že zůstanete ještě celé dva měsíce," řekl Adam. „Také doufám," řekla s úsměvem. Když přesně v jedenáct hodin Jochen přišel, našel Adama a Heidi v kuchyni, jak umývají nádobí. „Děkuji vám za velice zajímavý večer," řekla, když si osušovala ruce. „To jsi neřekla právě nejlépe," vytkl jí Jochen. „Myslím, že ne zajímavý. Spíš hezký, šťastný, rozkošný, příjemný, to snad, ale ne zajímavý." „Ono to bylo asi všechno, jak říkáte," řekl Adam, „byl ale také zajímavý." Usmála se. „Smím zítra přijít a koupit víc párků?" „Budu ráda," řekla Heidi, „ale už nezdržujte kvůli překladu žádnou babičku. Mimochodem, ještě jste mi neřekl, k čemu potřebujete přeložit tak divný odstavec. Zvědavě jsem uvažovala, kdo to asi je ten Rosenbaum a co komusi odkázal." „To snad až příště," řekl poněkud rozpačitě Adam. „Příště můžete sestru doprovodit domů sám," řekl Jochen, když si s Adamem srdečně potřásal rukou na rozloučenou. Po Heidině odchodu si Adam sedl a dopil skleničku vína s vědomím, že už dlouho neprožil tak hezký, šťastný, rozkošný, příjemný a zajímavý večer.

Černá limuzína s tmavými skly a s neosvětleným poznávacím číslem stále parkovala v prostoru Zürich Kloten určeném jen pro velmi důležité osoby. Svědomitý švýcarský policista dvakrát přistoupil k autu a zkontroloval řidičovy doklady, než major Romanov a Anna Petrovna vyšli z celnice a sedli si na zadní sedadla v autě. Už byla skoro tma, když se řidič rozjel směrem k neony osvětlenému centru města. Pak auto zastavilo před hotelem St. Gothard a Romanov řekl řidiči: „Do Moskvy se vrátím v úterý dopoledním letadlem." Ředitel hotelu Jacques Pontin čekal u dveří, aby přivítal hosty.

Představil se, a když oba zapsal, uhodil dlaní do malého zvonku a přivolal hotelového sluhu, aby hostům pomohl se zavazadly. Skoro okamžitě se objevil mladík něco málo přes dvacet. Na sobě měl uniformu. „Apartmá sedmdesát tři a pokoj sedmdesát čtyři," řekl mu Jacques, než se obrátil k Romanovovi. „Věřím, Herr Romanov, že váš pobyt bude ve všech směrech úspěšný," řekl. „Budete-li něco potřebovat, neváhejte prosím a okamžitě mne zavolejte." „Děkuji vám," řekl Romanov a vyšel za sluhou, který jako stráž stál u otevřených dveří výtahu. Romanov ustoupil, aby Anna mohla nastoupit první. Výtah zastavil v sedmém poschodí. Sluha je vedl dlouhou chodbou k rohovému apartmá. Otočil klíčem v zámku a vyzval hosty, aby vstoupili. Jak Romanov očekával, apartmá bylo ve srovnání s nejlepšími hotely, které kdy poznal ať v Moskvě nebo v Leningradě, zcela jiné kategorie. Když uviděl pozoruhodný soubor důmyslných zařízení v mramorem obkládané koupelně, neubránil se představě, že ostřílení návštěvníci Ruska si pro jistotu vozí s sebou vlastní zátku do vany. „Madam, váš pokoj je tady," informoval vyšetřovatelku sluha a odemkl sousední dveře. Pokoj byl sice poněkud menší, avšak vyzařovala z něj stejně nenáročná elegance a vytříbený vkus. Sluha se vrátil k Romanovovi, podal mu klíč a zeptal se, jestli má ještě nějaké přání. Romanov ho ujistil, že nepotřebuje nic, a dal mu pětifrankovou bankovku. Sluha se lehce uklonil a zavřel za sebou dveře. Vybalování zavazadel nechal na Romanovovi. Anna Petrovna odešla do svého pokoje. Romanov se svlékl a zmizel v koupelně. Kriticky se pozoroval v zrcadle. Zakládal si na svém zjevu, ale ještě víc si zakládal na kondici, v které neustálým tréninkem své tělo udržoval. Měřil sice šest stop, váhu ale ve svých devětadvaceti letech trvale udržoval na 165 librách, svalstvo ve vynikajícím stavu. Když se vrátil do ložnice, uslyšel z přilehlé koupelny zvuk sprchy. Připlížil se ke dveřím a pootevřel je. Zřetelně viděl Anninu siluetu, stojící pod sprchou dýmající párami. Usmál se, nehlučně přešel po tlustém koberci a vklouzl pod pokrývky na posteli kolegyně. Pak už jen čekal, až zastaví párami kouřící sprchu.

Adam vyšel z ledové sprchy. Během několika minut se oblékl a připojil se k Lawrencovi připravujícímu v kuchyni snídani. „Jak se zdá, náklady za teplou vodu ti přece jen nebudu moci vyúčtovat," řekl Lawrence, když mu Adam přes rameno zvědavě hleděl do novin ve snaze zjistit poslední sportovní výsledky. „Proč nejsme schopni vyprodukovat nějakého opravdu rychlého nadhazovače?" zeptal se spíše jen formálně. „Nemám teď čas klábosit tady s nezaměstnaným," řekl Lawrence a bral si diplomatku. „O svých finančních těžkostech si chce se mnou popovídat íránský šáh. Promiň, že padám dřív, než dopražíš ty kukuřičné vločky, nemohu si ale dovolit nechat Jeho Císařské Veličenstvo čekat." Adam zůstal sám. Uvařil si vajíčko a opekl několik topinek, teprve pak si vzal noviny, aby se dověděl o pohromách ve Vietnamu a o zamýšlené cestě prezidenta Johnsona na Daleký východ. Otráveně se rozhodl, že o vítězství v soutěži Daily Mailu Hospodyňka roku nebude usilovat. Sklidil ze stolu, ustlal postel a dal do pořádku i Lawrencův pokoj – devět let sebekázně v něm stále bylo zakořeněno – pak se posadil, aby si udělal program na příští den. Bylo mu jasné, že se už konečně bude muset k něčemu rozhodnout. Začal zvažovat možnosti, jak získat překlad úředního dokladu, aniž by tím vzbudil u někoho třeba jen stín nějakého zájmu, či dokonce podezření. Vzal z poličky bibli, z ní vyndal dopis, který četl předešlou noc. Poslední odstavec byl pro něho záhadou, nemohl pochopit jeho smysl. Ještě jednou uvažoval nad Heidiným překladem:

Nemusíte dělat nic, než se dostavit na adresu natištěnou v pravém horním rohu přiloženého dokladu a prokázat se jako plukovník Gerald Scott. Dostatečně průkazným dokladem bude cestovní pas. Pak vám bude předán odkaz, který jsem vám zanechal pod jménem Emmanuel Rosenbaum. Doufám, že vám přinese štěstí a bohatství.

Adam obrátil svou pozornost k dokladu. Nepodařilo se mu zjistit, ani co by tím odkazem mohlo být, ale ani to, jestli má vůbec nějakou hodnotu. Uvažoval o tom, za jakých okolností by člověk tak zlověstně ďábelské pověsti mohl vykonat laskavý čin ve chvíli, kdy ho jen několik hodin dělilo od smrti – tedy od něčeho, co jeho sebelaskavější čin nemohl vůbec ovlivnit.

Romanov shrnul přikrývky, a když je jediným mrsknutím hodil na podlahu, odhalil Annu skrčenou jako dítě s koleny dotýkajícími se obnažených ňader. Anna hmátla po rohu plachty, aby si přikryla nahé tělo. „Bude snídaně do postele?" zamumlala nadějným tónem. „Když se do deseti minut neoblečeš, nedostaneš žádnou snídani," ozvala se odpověď. Anna opatrně spustila nohy na tlustý koberec a počkala, až se s ní přestane točit pokoj, než vykročila ke koupelně. Romanov uslyšel vodu vystříknout z trysek sprchy a hned nato žalostný výkřik. Usmál se, když si vzpomněl, že kohoutek pro volbu teploty vody nechal na tmavomodré barvě. Během snídaně v jídelně probírali postup jednání s bankou pro případ, že by Anna Petrovna potvrdila pravost Rublevova mistrovského díla. Romanov náhle zpozorněl, chvilku zamyšleně hleděl do neznáma, pak bez varování řekl: „Pojďme." „Proč?" zeptala se Anna, když se zakousla do další topinky. Romanov vstal, a aniž by se obtěžoval jí něco vysvětlit, vykročil spěšně z pokoje a šel přímo k výtahu. Anna Petrovna svého šéfa dohonila jen několik okamžiků před tím, než se dveře výtahu zavřely. „Proč?" zeptala se znovu. Romanov ale nepromluvil dřív, než se oba vrátili zpátky do jeho apartmá a než otevřel okno, z něhož byla vyhlídka na nádraží. „Aha, ono to bude před tvým pokojem," řekl, podíval se z okna vpravo a rychle přešel do přilehlé ložnice. Minul rozházenou dvojpostel, škubnutím otevřel nejbližší okno a vylezl ven. Anna Petrovna se podívala ze sedmého poschodí dolů a dostala závrať. Když Romanov dosáhl posledního schodu požárního schodiště, rozběhl se za projíždějící tramvají. Anna Petrovna by už nenaskočila, kdyby ji Romanov nevyzvedl do vozu. „Co se děje?" ptala se, celá popletena. „Nejsem si zcela jistý," řekl Romanov a vyhlédl zadním oknem tramvaje. „Bezpečně ale vím, jak vypadá zdejší agent CIA." Vyšetřovatelka vyhlédla oknem směrem k hotelu, ale na chodníku už viděla jenom anonymní dav. Romanov zůstal ve voze asi jednu míli jízdy, pak vyskočil a přivolal v opačném směru jedoucí taxík. „Bischoff et Cie," řekl a počkal, až se k němu přidá jeho zadýchaná asistentka. Taxík jel v dopoledním dopravním ruchu zpátky směrem k hotelu, až zastavil před velkou hnědou žulovou budovou, zaplňující celý uliční blok. Romanov zaplatil a došel

k impozantním dveřím zhotoveným z tlustého skla a ozdobeným železným kováním ve tvaru větví stromu. Po straně dveří byla do kamene vytesaná a zlatem zvýrazněná nenápadná slova Bischoff et Cie. Nebylo uvedeno nic, co by naznačovalo, jaký podnik v budově sídlí. Romanov otočil těžkou tepanou kulatou klikou a oba vešli do dvorany. Za jediným stolem na levé straně dvorany seděl elegantně oblečený mladý muž. „Guten Morgen, mein Herr," řekl. „Dobrý den," řekl Romanov. „Máme schůzku s panem Dieterem Bischoffem." „Ano, Herr Romanov," řekl recepční po kontrole seznamu jmen před sebou. „Vyjeďte prosím výtahem do pátého poschodí. Sekretářka pana Bischoffa vás už čeká." Jakmile vystoupili z výtahu, přivítala je paní v hezkých nenápadných šatech. „Pojďte prosím za mnou," řekla beze stopy cizího přízvuku a odvedla je do přijímací místnosti, která připomínala spíš přijímací pokoj venkovského domu než banky. „Herr Bischoff se vám bude za okamžik věnovat," řekla paní a odešla. Romanov se po vstupu do místnosti zaraženě zastavil. Většinu plochy na vzdálené stěně zabíraly tři černobílé zarámované fotografie zadumaných starých pánů v šedých šatech. Na ostatních stěnách byly neokázalé, ale hezké oleje městských a venkovských scén Švýcarska devatenáctého století. Uprostřed místnosti byl nádherný oválný stůl ve stylu Ludvíka XIV. s osmi řezbami zdobenými mahagonovými židlemi. Romanovem projela hluboká závist při pomyšlení, že on nemůže ani doufat, že by v podobném prostředí mohl někdy žít. Pak se otevřely dveře a vešel muž kolem pětašedesátky v doprovodu tří jiných mužů v tmavošedých oblecích. Jediný pohled na pana Bischoffa Romanovovi stačil, aby se domyslel, čí fotografie bude pověšena vedle ostatních tří zadumaných mužů v šedých šatech. „Jaká čest pro naši malou banku, pane Romanove," byla první Bischoffova slova, když se uklonil a podáním ruky se s Rusem přivítal. Romanov přikývl a představil svou asistentku, které byl věnován stejně dvorný úklon a stisk ruky. „Smím na oplátku představit svého syna a dva moje společníky pana Müllera a pana Weizkopfa?" Tři muži se současně uklonili, zůstali ale stát, zatímco Bischoff si sedl do čela stolu. Romanov a Anna si na jeho pokyn sedli vedle něho. „Směl bych si zkontrolovat váš pas?" požádal Bischoff, jako by tím chtěl dát najevo, že formální obchodní jednání začíná. Romanov vytáhl z vnitřní kapsy malý modrý pas v měkkém obalu a podal mu ho. Bischoff ho studoval tak důkladně, jak by filatelista prověřoval nějakou vzácnou, starou známku. „Děkuji," řekl, když pas vracel vlastníkovi. Na Bischoffův pokyn je jeden z jeho společníků okamžitě opustil. „Synovi potrvá jen několik okamžiků, než přinese ikonu, kterou máme v úschově," důvěrně sděloval. „Zatím snad trochu kávy," dodal a vmžiku ji přinesla jiná elegantně oděná žena. „Děkuji," řekla poněkud z konceptu vyvedená Anna Petrovna. Romanov však neřekl ani slovo dřív, než přišel zpátky syn pana Bischoffa s malou kazetou a nepodal ji otci. „Jistě chápete, že v podobné záležitosti musím postupovat s největší obezřetností a taktem," řekl starý pán. „Možná se nakonec ukáže, že to není ta ikona, kterou hledá vaše vláda." „Chápu vás," řekl Romanov. „Tento vynikající příklad ruského umění je v našem držení od roku 1938. Ikona byla deponována na jméno Emmanuel Rosenbaum." Oba návštěvníci se zatvářili vyděšeně. „Něvazmožno," řekla Anna Petrovna a obrátila se ke svému šéfovi. „On by nikdy…" „Mám podezření, že přesně proto bylo toto jméno vybráno jako první," řekl odměřeně Romanov, rozzloben nad nerozvážností asistentky. „Nechápete? Vždyť to dává dokonalý smysl. Smím teď vidět ikonu?" řekl, když se obrátil k řediteli banky. Pan Bischoff položil kazetu doprostřed stolu. Tři muži v šedých šatech ustoupili o krok dozadu. Romanov vzhlédl. „Podle švýcarského zákona musí být při otevření kazety uložené na něčí jméno přítomni tři svědci," vysvětloval starý pán. Romanov odměřeně přikývl. Herr Bischoff odemkl jeden zámek svým klíčem, pak se nad kazetou naklonil jeho syn a druhým klíčem odemkl druhý zámek. Když byl malý obřad skončen, Herr Bischoff zvedl víko kazety a obrátil ji čelem k hostům. Romanov ponořil ruce do kazety s nedočkavostí dítěte o vánocích a vytáhl ikonu. Byl to malý dřevěný obdélník, pokrytý malinkými červenými, zlatými a modrými body, tvořícími mozaiku muže, který vypadal, jako by na svých bedrech nesl tíhu starostí celého světa. Jeho smutná tvář zářila vyrovnaností a klidem. Obraz, který Romanov držel v ruce, byl opravdu skvostný, stejně vynikající jako ty, které viděl v Zimním paláci. Nikdo v místnosti nevěděl, co se stane v následujícím okamžiku, protože Romanov neprojevil žádný názor. Až konečně promluvila Anna. „Mistrovské dílo to je," řekla, „a nepochybně z patnáctého století, ale jak vidíte, není to Svatý Jiří a Drak." Romanov souhlasně přikývl, neschopen se s malým obrázkem rozloučit. „Znáte snad původ této zvláštní ikony?" zeptal se Romanov. „Ano," odpověděla Anna, vděčná za první slova uznání. „Je to ikona Svatého Petra, vidíte, že drží klíče… namaloval ji Dionisij v roce 1471, a přestože to je zcela nepochybně jedna z jeho nejlepších prací, není to carova ikona." „Patří snad ale ruskému lidu, ne?" zeptal se Romanov, který viděl, že ztrácí naději na odměnu za všechny dosavadní starosti a nesnáze. „Ne, nepatří," řekla rozhodně Anna. „Patří mnichovské galerii, odkud zmizela v den, kdy byl Hitler jmenován říšským kancléřem." Herr Bischoff si na kousek papíru čmáral nějaké poznámky. Přinejmenším jedna banka v Mnichově bude mít v budoucnu chuť vstoupit s ním do obchodního jednání. Když Romanov neochotně vracel ikonu panu Bischoffovi, zmohl se jen na děkuji vám. „Není zač," řekl Herr Bischoff klidně, vložil ikonu do kazety a zamkl ji klíčem. Jeho syn učinil svým vlastním klíčem totéž a s nevyzvednutým pokladem odešel. Romanov vstal, protože další zdržování považoval za zbytečné – i když věřil, že objevil Göringovo falešné jméno, nebo alespoň jedno z mnoha. „Kdybyste neměl nic proti tomu, rád bych si s vámi promluvil soukromě, Herr Romanov," vyzval ho starší bankéř. „Ale ovšem." „Jde o delikátní záležitost, o níž chci s vámi hovořit," řekl Herr Bischoff, „myslím, že by bylo vhodné, kdyby nás vaše spolupracovnice opustila." „To není nutné," řekl Romanov, neschopen si představit, že by mu Bischoff mohl říci něco, co by později stejně nemusel s Annou Petrovnou prodiskutovat. „Jak si přejete," řekl Bischoff. „Rád bych věděl, jestli jste měl ještě nějaký jiný důvod mne navštívit." „Nechápu, co tím myslíte," řekl Romanov. „Měl jsem dojem, že znám skutečný důvod, proč jste si pro šetření vybral právě naši banku." „Já jsem si vás nevybral," řekl Romanov. „Vy jste byli pouze jedna…" zarazil se. „Chápu," řekl Bischoff s poněkud zmateným výrazem ve tváři. „Dovolíte, abych vám položil několik otázek?„ „Ale ano, když to musí být," řekl Romanov, který se už nemohl dočkat, až bude moci odejít. „Jste Alexandr Petrovič Romanov?" „To jste si už přece ověřil. Jinak bychom nedospěli tak daleko." „Jste jediným synem Petra Nikolajeviče Romanova?" „Ano." „A vnukem hraběte Nikolaje Alexandroviče Romanova?" „Má to být lekce o historii mého rodu?" zeptal se očividně podrážděný Romanov. „Ne, chtěl jsem si jenom ověřit některé skutečnosti, protože jsem stále víc přesvědčen, že pro vaši společnici bude přece jenom moudré, když nás na okamžik

nechá o samotě," navrhl rezervovaně starý pán. „To nepřichází v úvahu," řekl Romanov. „V Sovětském svazu si jsme všichni rovni." „Ano, samozřejmě," řekl Bischoff a zběžně pohlédl na Annu, než pokračoval. „Zemřel váš otec v roce 1946?" „Ano. Zemřel," řekl Romanov. Pomalu ale jistě se začal cítit trapně. „A jste jediné dítě, které zůstalo naživu?" „Jsem," potvrdil hrdě Romanov. „V tom případě má naše banka v držení…" Bischoff zaváhal, když před něho jeden z mužů v šedém obleku položil pořadač. S velkou obřadností si na nos nasadil zlaté půlměsíčkovité brýle. „Neříkejte nic víc," řekl tiše Romanov. Bischoff vzhlédl. „Promiňte, měl jsem ale opravdu vážné důvody věřit, že jste si svou návštěvu naplánoval." Anna Petrovna seděla na okraji sedadla a s napětím sledovala dramaticky se vyvíjející rozhovor. Další jeho vývoj s velkou přesností předvídala, byla proto zklamaná, když se k ní Romanov obrátil. „Budete čekat na chodbě," bylo vše, co řekl. Anna Petrovna ohrnula nos, neochotně vstala, odešla a zavřela za sebou dveře. Bischoff počkal, až byly dveře bezpečně zavřené, pak postrčil pořadač na opačnou stranu stolu. Romanov ho bázlivě otevřel. Na první stránce nahoře bylo třikrát podtržené jméno jeho dědečka. Pod jeho jménem byly natištěné nepochopitelné řady čísel. „Jistě shledáte, že jsme řádně zajistili finanční prostředky svěřené nám vaším dědečkem." Bischoff se naklonil přes stůl a ukázal na číslici, podle níž banka v uplynulých čtyřiceti devíti letech dosáhla průměrného růstu 6,7 procenta. „Co představují číslice v dolní části stránky?" zeptal se Romanov. „Celkovou hodnotu vašich cenných papírů, obligací a bankovní hotovosti k dnešní deváté hodině dopolední. Od doby, kdy si váš dědeček v této bance v roce 1916 otevřel účet, byl každé pondělí řádně uzavírán." Starý pán se s hrdostí zadíval na tři fotografie na stěně. „Bože moj," řekl Romanov, když se podíval na konečnou číslici. „V jaké měně to je?" „Váš dědeček projevoval důvěru jedině anglické libře„, řekl Herr Bischoff. „Bože moj," opakoval Romanov. „Smím z vašeho projevu předpokládat, že jste spokojen s tím, jak jsme plnili funkci správce jmění vašeho dědečka?" Romanov se nezmohl na jediné slovo. „Možná vás bude zajímat, že v úschově máme i několik kazet, o jejichž obsahu nám není nic známo. Brzy po válce nás při jedné příležitosti navštívil také váš otec. Zdál se být spokojen a ujistil mne, že se vrátí, avšak od té doby jsme už o něm nikdy neslyšeli. Byli jsme velice zarmouceni, když jsme se dověděli o jeho smrti. Předpokládám, že byste k nám chtěl přijít někdy jindy znovu a prozkoumat obsah kazet," pokračoval bankéř. „Ano," řekl tiše Romanov. „Mohl bych přijít dnes odpoledne?" „Banka vám bude kdykoliv k službám, Vaše Excelence," odpověděl Herr Bischoff. Od revoluce nebyl žádný Romanov osloven tímto oprávněným titulem. Chvíli seděl mlčky. Konečně vstal a podal ruku Herr Bischoffovi. „Vrátím se dnes odpoledne," řekl ještě jednou a odešel na chodbu ke své společnici. Nikdo z nich nepromluvil ani slovo, dokud nebyli zpátky na ulici před bankou. Na Romanova hluboce dolehly sdělené skutečnosti, a tak si vůbec nevšiml, že muž, kterému minule obratně unikl, stojí na vzdálené straně ulice ve frontě lidí čekajících na tramvaj.

KAPITOLA SEDMÁ

Pastor seděl u stolu a velice dlouho studoval doklad před sebou, aniž by se k němu vyjádřil. Když vyslechl Adamovu žádost, pozval ho do malé soukromé pracovny v zadní části německého luteránského kostela. Ukázalo se, že to je prázdná, nehostinná místnost se stolem a s několika židlemi, které se stylově ke stolu nehodily. Na bílých stěnách byl jedinou ozdobou malý černý kříž. Dvě ze stylově neodpovídajících židlí byly teď obsazeny Adamem a pastorem. Adam seděl rovně, zatímco sluha Boží, oděný od hlavy až po paty v černé sutaně, s lokty opřenými o stůl a s hlavou v dlaních, soustředěně studoval opis dokladu. Po značné době, aniž by sebeméně zvedl hlavu, řekl: „Jestli se nemýlím, je to stvrzenka. Vyznám se v těchto věcech velice málo, jsem však přesvědčen, že Roget et Cie, což jsou zcela jistě bankéři se sídlem v Ženevě, mají ve svém držení předmět v tomto dokumentu popsaný jako Carova ikona. Jestli si dobře pamatuji, originál je k vidění někde v Moskvě. Zdá se," pokračoval s pohledem stále upřeným na doklad, „že když se majitel tohoto potvrzení osobně dostaví do Ženevy, bude moci uplatnit nárok na shora zmíněnou ikonu Svatý Jiří a Drak, kterou do banky uložil pan Emmanuel Rosenbaum. Přiznám se," řekl pastor a poprvé od dokladu odvrátil pohled, „že jsem se ještě nikdy s něčím takovým nesetkal." Složil doklad a vrátil ho Adamovi. „Děkuji vám," řekl Adam. „Moc jste mi pomohl." „Velice se omlouvám, že můj představený biskup odjel na roční exercicie, protože on by zcela jistě mohl na tuto záležitost vrhnout více světla než já." „Řekl jste mi všechno, co potřebuji vědět," řekl Adam. Neubránil se však dotazu, „Mají ikony vůbec nějakou hodnotu?" „Musím znovu přiznat, že já nejsem tím pravým, kdo by mohl poskytnout seriózní odpověď. Jsem schopen jenom říci, že hodnota každého uměleckého předmětu se může pohybovat od jednoho extrému k druhému, aniž by někdo z normálních smrtelníků tento pohyb mohl uspokojivě pochopit." „Pak tedy neexistuje žádná cesta, jak zjistit hodnotu této konkrétní ikony?" zeptal se Adam. „Skoro se neodvažuji nabídnout svůj názor, avšak umělecká aukční firma Sotheby's nebo Christie's by to byla nepochybně ochotna udělat. Konec konců, v inzerátech tvrdí, že na každou uměleckou oblast mají odborníka, který jen čeká, aby ho někdo o radu požádal." „Pak tedy jejich tvrzení podrobím zkoušce," řekl Adam, „a navštívím je." Vstal, podal pastorovi ruku a řekl: „Byl jste nesmírně laskav." „Rádo se stalo," řekl pastor. „Jsem opravdu velice potěšen, že jsem vám mohl pomoci. Byla to přece jen příjemná změna proti manželským problémům Frau Gerberové a nevzrušivému chodu farnosti."

Adam jel autobusem k Hyde Park Corner a vystoupil, teprve když autobus zahnul doleva do ulice Knightsbridge. Prošel podchodem a po Piccadilly svižně pokračoval k Ritzu. Nebyl si tím zcela jistý, měl však neurčitý dojem, že Sotheby's je někde na Bond Street. Ušel dalších sto yardů, zahnul doleva a zmírnil své dlouhé kroky, aby stačil přečíst všechny firemní nápisy na obou stranách ulice. Minul podniky Gucci's, Cartier's, Asprey's, a začal si myslet, že ho podvědomí zklamalo a že by snad bylo lepší, kdyby se podíval do telefonního seznamu. Šel však dál kolem Irisch Tourist Board, až konečně na vzdálené straně ulice nad malým novinovým stánkem objevil zlatý nápis. Přešel jednosměrnou ulici a za novinovým stánkem vstoupil do hlavního vchodu. Cítil se jako chlapec první den v nové škole, který se tam ještě nevyzná a není si jistý, na koho by se mohl obrátit o radu. Většina lidí jdoucích kolem něho šla

po schodech nahoru. Když se je chystal následovat, uslyšel nějaký hlas říkat: „Po schodech nahoru a pak přímo, madam. Aukce začne za několik minut.“ Adam se obrátil a uviděl muže v dlouhém zeleném plášti. Přes kapsu na levé straně pláště byl vyšitý nápis Sotheby. „Kam mám jít, když si chci nechat něco odhadnout?“ zeptal se Adam. „Rovně chodbou, pane, tak daleko, až v recepci po levé straně uvidíte dívku,“ úsečně odpověděl informátor. Adam mu poděkoval s myšlenkou, že dřívějším pracovištěm tohoto informátora mohlo být jedině aldershotské vojenské cvičiště… Vešel do recepce, kde nějaká stará paní vysvětlovala dívce za pultem, že babička jí odkázala před několika roky vázu a že by ráda věděla, jakou má asi cenu. Dívka se podívala na rodinný klenot a odpověděla, „Můžete přijít asi tak za patnáct minut? Pan Makepeace se na vázu podívá a bude vám moci pak říci její odhadní cenu.“ „Děkuji, drahoušku,“ řekla s nadějí v hlase paní. Dívka vzala vyumělkovaně zdobenou vázu a odnesla ji někam do zadní místnosti. Když se o několik okamžiků později vrátila, čekal na ni u pultu Adam. „Mohu pro vás něco udělat, pane?“ „Nejsem si jistý,“ začal Adam. „Potřeboval bych informaci ohledně jisté ikony.“ „Přinesl jste ten kousek s sebou, pane?“ „Ne, v tomto okamžiku je ještě stále v zahraničí.“ „Víte o ní nějaké podrobnosti?“ „Jaké podrobnosti?“ „Jméno umělce, dobu zhotoveni, velikost. Ještě lepší by bylo, kdybyste měl její fotografii.“ „Ne, tu nemám,“ řekl poněkud sklíčeně Adam. „Znám jenom její název a mám jenom jeden doklad, který se jí týká,“ dodal a podal jí stvrzenku, kterou ukázal pastorovi. „Není toho právě mnoho, podle čeho by bylo možné postupovat,“ řekla dívka a prohlédla si německý text na stvrzence. „Zeptám se pana Sedgwicka, který je vedoucím našeho oddělení ruských a řeckých ikon, jestli může pro vás něco udělat.“ „Děkuji vám,“ řekl Adam, když dívka zvedala telefonní sluchátko. „Mohl by pan Sedgwick poradit zákazníkovi?“ ptala se dívka. Chvilku poslouchala a pak odložila sluchátko. „Jestli chcete počkat, pan Sedgwick tu bude za několik okamžiků.“ „Samozřejmě,“ řekl Adam s pocitem, že zdržuje. Zatímco se dívka věnovala dalšímu zákazníkovi, Adam si čekání na pana Sedgwicka krátil tím, že si prohlížel obrázky na stěně. Bylo tam několik fotografií předmětů, které se při dřívějších aukcích dostaly pod kladívko dražitele. Tak třeba velký Picassův obraz nazvaný Trois Baigneuses byl vydražen za čtrnáct tisíc liber. Pokud se Adam byl schopen na obraze orientovat, byly na něm veselými barvami namalované tři ženy tančící na pláži. Byl si jistý, že to jsou ženy, přestože ňadra neměla namalovaná uprostřed hrudního koše. Vedle Picassa byl Degasův obraz dívky v hodině baletu; na tomto obraze nebylo pochyb, že jde o dívku. Adamův pohled však nejvíce zaujal velký obraz od jemu neznámého umělce Jacksona Pollocka, který po úderu aukčního kladívka byl prodán za jedenáct tisíc liber. Adam přemýšlel o tom, jací to asi jsou lidé, kteří si mohou dovolit zaplatit za umělecká díla tak vysoké částky peněz. „Nádherný příklad umělcova malířského rukopisu,“ řekl nějaký hlas za Adamem. Když se obrátil, stála za ním vysoká, mrtvolně bledá, vyzáblá postava s malinkým knírkem a prořídlými vlasy. Šaty na něm visely jako na ramínku na šaty. „Jmenuji se Sedgwick,“ řekl pedantským hlasem. „Scott,“ řekl Adam a podal mu ruku. „Pojďte, pane Scotte, tamhle se posadíme a pak mi řeknete, v čem bych vám mohl být nápomocen.“ „Nejsem si tak zcela jistý, jestli mi budete moci pomoci,“ přiznal Adam svou nejistotu, když si sedl proti Sedgwickovi. „Podle poslední vůle jsem zdědil ikonu a velice rád bych se dověděl, má-li nějakou cenu.“ „To nezní špatně,“ řekl Sedgwick, vytáhl z kapsy brýle a rozložil je. „Možná, že nezní,“ řekl Adam, „jenže já o obrazech celkem nic nevím a hrozně nerad bych utrácel zbytečně váš čas.“ „Ale vůbec nebudete utrácet můj čas,“ ujišťoval Sedgwick Adama. „My u nás prodáváme mnoho věcí i za méně než deset liber.“ Tato informace byla pro Adama nová a vyslovena tichým Sedgwickovým hlasem způsobila, že se jeho obavy zmenšily. „Jestli rozumím dobře, vy zřejmě nemáte fotografii té jisté ikony, že ne?“ „To je pravda,“ připustil Adam. „Ikona je ještě pořád v cizině, a mám-li být upřímný, nikdy jsem jí neviděl.“ „Chápu,“ řekl Sedgwick a odložil brýle. „Můžete mi říci něco alespoň o jejím původu?“ „Něco snad ano. Je známa jako Carova ikona a představuje Svatého Jiřího s Drakem.“ „To je zvláštní,“ řekl Sedgwick. „Právě na tento obrázek se mne minulý týden vyptával někdo, aniž by mi sdělil své jméno.“ „Někdo chtěl získat informace o Carově ikoně?“ divil se Adam. „Ano, pokud se nemýlím, byl to nějaký ruský džentlmen.“ Sedgwick poklepal brýlemi o koleno. „Prozkoumal jsem důkladně všechny možné zdroje, zjistil jsem však jenom málo, co by nebylo veřejně známé a doložené. Toho muže zajímalo, jestli ikona prošla našima rukama nebo jestli jsme o ní alespoň slyšeli. Mohl jsem ho však jenom informovat, že toto mistrovské Rublevovo dílo je v Zimním paláci vystavené k potěšení návštěvníků. Podle stříbrné korunky vyražené na rámu je možné ověřit, že v Zimním paláci je originál. Od čtrnáctého století bylo zhotoveno mnoho kopií Rublevova mistrovského díla, jsou ovšem různé kvality a hodnoty. On se však zajímal jedině o kopii zhotovenou pro cara Mikuláše jeho dvorním malířem asi v roce 1914. Po takové ikoně se mi však nepodařilo nalézt sebemenší stopu. Máte nějaký doklad o své ikoně?“ zeptal se Sedgwick. „Asi nic, co by stálo za řeč,“ řekl Adam. „Mám jen kopii stvrzenky, kterou jsem podle poslední vůle zdědil.“ Pan Sedgwick znovu rozložil brýle, než se dal do zkoumání dokladu. „Vynikající, mimořádně vynikající,“ řekl konečně. „Pokud banka Roger et Cie ikonu má a bude ochotná ji na tuto stvrzenku vydat, pak kopie Carovy ikony namalované dvorním malířem patří vám.“ „Stojí ta ikona vůbec za nějakou námahu a starosti?“ zeptal se Adam. „Mohl byste aspoň zhruba odhadnout její cenu?“ „Ono je obtížné odhadnout přesně její cenu, aniž bych ji viděl,“ řekl Sedgwick a vrátil Adamovi doklad. „Mohl byste říci alespoň její nejnižší cenu?“ Starší pán se zamyslel. „Deset,“ řekl po delším přemýšlení. „Možná patnáct, ale rozhodně ne víc než dvacet.“ „Dvacet liber,“ řekl Adam, neschopen skrýt své zklamání. „Pak se vám velice omlouvám, pane Sedgwicku, že jsem vás okradl o čas.“ „Ale ne, ne, pane Scotte, asi jste mi dobře nerozuměl. Chtěl jsem říci dvacet tisíc liber.“

KAPITOLA OSMÁ

„Ještě trochu kaviáru, soudruhu?“ zeptala se Anna Petrovna. Romanov se mračil. Jeho výmluva na údajně přísně důvěrné jednání na nejvyšší úrovni vyvolala jen chápavý úsměv na tváři jeho společnice, která už nebyla ochotná věřit, že její šéf má odpoledne tiskovou konferenci, o které se jí dříve vůbec nezmínil. Anna nabízela Romanovovi kaviárem naplněnou lžíci, jako by se snažila nakrmit zpěčující se dítě. „Díky – ne,“ řekl rozhodně Romanov. „Jak račte,“ řekla mladá žena a pak ho spolkla sama. Romanov požádal o účet. Když účtenku dostal, napadlo mu, že za tu cenu by

ruskou rodinu mohl živit celý měsíc. Zaplatil bez jediného slova. „Uvidíme se v hotelu později," řekl odměřeně. „Samozřejmě," řekla Anna Petrovna nad stále nedopitou kávou. „V kolik hodin vás mohu asi očekávat?" Romanov se opět zamračil. „Určitě ne před sedmou," odpověděl. „Máte pro mne na dnešní odpoledne nějaké úkoly, soudruhu majore?" „Můžete si dělat, co je vám libo," řekl Romanov a bez dalšího slova odešel. Když se octl na ulici, vykročil pro jistotu opačným směrem, než byla banka, nebyl si ale jistý, že se mu vyšetřovatelku podařilo oklamat. Anna Petrovna ho podezřívavě sledovala přes okno restaurace. Romanov však neobelstil ani agenta, který už skoro dvě hodiny trpělivě čekal na opačné straně ulice. Ve tři hodiny už Romanov zase seděl v pátém poschodí v soukromém pokoji, kde na něho z fotografií shlíželi tři páni Bischoffové. Čtvrtý Herr Bischoff seděl proti němu a pátý Herr Bischoff stál za ním. „Máme v držení…" začal Herr Bischoff stejně obezřetným, formálním způsobem, kterým bylo charakteristické dopolední jednání, „…pět kazet, které nebyly otevřeny od doby, kdy nás v roce 1945 navštívil váš otec." Zmínka o otci Romanova nesmírně překvapila, rozhodl se však zachovat klid a zbytečně se na nic nevyptávat. „Přejete-li si prohlédnout jejich obsah…" „A kvůli čemu jinému bych sem chodil?" zeptal se Romanov, kterého už začal znervózňovat bankéřův odměřený hlas a rituál jednání. „Ovšem," řekl Herr Bischoff a tvářil se, jako by si jeho nezdvořilosti nevšiml. „Pak už jenom zbývá, abyste podepsal zřeknutí se dalších nároků, aby se právní akt legalizoval podle švýcarského práva." Romanov se zatvářil nechápavě. „Je to jenom formalita." Romanov neřekl ani slovo. „Můžete si být jistý, Vaše Excelence, že nejste jediný z vašich krajanů, kdo čas od času sedí na tomto křesle." Herr Bischoff postrčil papír přes stůl. Bylo na něm něco přes dvacet drobně natištěných vět v němčině. Romanov svůj podpis načmáral zdvořile nabídnutým zlatým pérem. Ani se nepokusil zjistit, co podepsal. Když dědečkův odkaz nezpronevěřili do nynějška, proč by to dělali teď, uvažoval. „Buďte tak laskav a pojďte se mnou," řekl Herr Bischoff a podepsaný papír dal synovi, který okamžitě odešel. Pak vstal a mlčky Romanova vedl na chodbu. Do přízemí však tentokráte sjeli soukromým výtahem ředitele. Za dalšími otevřenými dveřmi měl Romanov pocit, jako by se octl ve věznici, kdyby ocelové mříže nebyly tak pečlivě vyleštěné. Muž sedící za mřížemi u stolu vyskočil v okamžiku, kdy uviděl ředitele, a dlouhým klíčem rychle ocelové dveře odemkl. Romanov prošel otevřenými dveřmi za Herr Bischoffem, pak oba počkali, až byly dveře za nimi opět zamčeny. Strážný je vedl chodbou připomínající vinný sklep, v němž jsou teplota a vlhkost měřeny každých několik yardů. Osvětlení bylo poměrně slabé, stačilo jen na dodržení správného směru. Když došli na konec chodby k obrovským otočným dveřím, čekal tam na ně syn Herr Bischoffa. Starý pán pokynul hlavou a mladší Herr Bischoff vložil klíč do zámku a odemkl. Pak pokročil vpřed ředitel a odemkl druhý zámek. Pak otec se synem otevřeli devět palců tlusté dveře, nikdo však do trezoru nevkročil. „Jste vlastníkem pěti kazet. Čísla 1721, 1722, 1723, 1724…" „A 1725, to je přece jasné," přerušil ho Romanov. „Přesně tak," řekl Herr Bischoff, když z kapsy vytáhl malou obálku. Pak dodal: „Toto je vaše obálka, klíčem v ní otevřete všech pět schránek." Romanov převzal obálku a obrátil se k zejícímu otvoru. „Dříve však, než použijete svého klíče, musíme otevřít zámky, k nimž patří klíč banky," řekl Herr Bischoff. „Buďte prosím tak laskav a pojďte za námi." Romanov přikývl a za oběma Herr Bischoffy vstoupil do trezoru. Mladý Bischoff odemkl horní zámky na pěti schránkách, tři menší na dvou velikých, dohromady tvořících dokonalou krychli. „Nyní vás opustíme, Vaše Excelence," řekl starší pán, „a zamkneme dveře. Až si budete přát je otevřít, dáte nám vědět stlačením červeného tlačítka na boční stěně. Musím vás upozornit, že v šest hodin se trezor automaticky uzamkne a nebude možné ho otevřít dříve než v devět hodin zítra dopoledne. Ve tři čtvrtě na šest se ozve zvonění na poplach." Romanov se podíval na hodiny na stěně: sedmnáct minut po třetí. Nechtělo se mu věřit, že ke zjištění obsahu pěti schránek bude potřebovat víc než dvě hodiny. Romanov netrpělivě čekal, až se za nimi zavřou dveře. Když byl konečně v Aladinově jeskyni sám, rozhlédl se po místnosti a odhadoval, že podél čtyř stěn jsou určitě dva nebo tři tisíce schránek; stěny dělaly dojem jakéhosi zvláštního druhu knihovny. Pokládal za možné, že v tomto jediném trezoru je možná větší bohatství, než by dala dohromady většina států na světě. Překontroloval čísla schránek, pak stál a chvilku vyčkával jako sirotek, který se těší na další porci darovaného jídla. Rozhodl se začít s jednou z menších schránek. Otočil klíčem a uslyšel cvaknutí západky, než vytáhl ztuha se pohybující schránku. Zjistil, že je plná nějakých dokladů. Ve spěchu je prošel a shledal, že to jsou listiny dokazující oprávněnost k držbě mnoha rozsáhlých pozemků v Čechách a v Bulharsku kdysi měly mnohamilionovou cenu, nyní byly ve vlastnictví socialistických států. Když všechny doklady překontroloval, napadlo mu, že nemají cenu papíru, na němž jsou napsány. Romanov přešel k druhé schránce. Našel v ní obligace společností, které kdysi řídil Jeho Excelence hrabě Nikolaj Alexandrovič Romanov. Zisk byl naposled zapsán v roce 1914. Romanov v duchu proklel totalitní systém, v němž se narodil, a přistoupil ke třetí schránce. Byl v něm jediný doklad, dědečkova poslední vůle. Za několik okamžiků zjistil, že vše odkázal otci, takže on je teď zákonným vlastníkem všeho – a ničeho. Romanov si s jistým ohromením prohlížel dvě větší schránky. Vypadaly dost velké, aby v nich mohlo být ukryto violoncello. Váhavě zasunul klíč do zámku, otočil a povytáhl velkou bednu. S pohledem plným nadějného očekávání se podíval dovnitř. Byla prázdná. Pokud otec sám obsah nevyzvedl, byla prázdná snad celých padesát let; bylo to docela dobře možné. Se zoufalou netrpělivostí odemkl a vytáhl pátou schránku. Byla rozdělena na dvanáct stejně velkých oddílů. Když zvedl víko prvního oddílu, nevěřícně vytřeštil oči. Před ním ležely drahé kameny tak rozmanitých velikostí, druhů a barev, že každý, kdo není královského původu, by při pohledu na ně zalapal po vzduchu. Zvedl víko druhého oddílu a zjistil, že je plný perel takové kvality, že jejich jediná šňůra by prostou dívku změnila v obletovanou krásku společnosti. Otevřením třetího oddílu se jeho ohromení vůbec nezmenšilo. Teprve teď začal pomalu chápat, proč byl jeho dědeček považován za jednoho z nejpodnikavějších a nejodvážnějších kupců století. Teď to všechno patřilo Alexi Romanovovi, chudému státnímu úředníkovi, který už začal uvažovat, jak by mohl takového bohatství nejlépe využít. Prohlédnutí zbývajících devíti oddílů trvalo Romanovovi další hodinu. Když prohlížel poslední – plnou zlatých mincí –, cítil se úplně vyčerpaný. Na nástěnných hodinách bylo půl šesté. Začal oddíly uzavírat víky. Během prohlížení oddílů se mu jeden předmět tak zalíbil, že neodolal a vzal si ho. Se zvláštním pocitem se díval na dlouhý, těžký zlatý řetěz, na jehož dolní části byl zavěšen medailon, který byl rovněž z masivního zlata. Na jedné straně byl vyrytý obrázek jeho dědečka

– hraběte Nikolaje Alexandroviče Romanova, hrdého, hezkého muže –, zatímco na druhé straně medailonu byl obrázek babičky z profilu. Její krása ji opravňovala nosit kterýkoliv šperk z tohoto pokladu v té nejvyšší společenské třídě. Romanov podržel řetěz chvilku v ruce, pak si ho dal přes hlavu na krk. Naposled se na medailon podíval a zastrčil ho pod košili. Pak nasadil víko na poslední oddíl, schránku zasunul na místo a zamkl ji. Onoho dne si Romanov už podruhé vzpomněl na svého otce a na rozhodnutí, k němuž se musel odhodlat, když viděl před sebou takové bohatství. Do Ruska se jeho otec vrátil s hluboko ukrytým tajemstvím. Avšak jediné, na co se mohl těšit, byla snaha ochránit Alexe od celoživotní otrocké dřiny. Otec ho tehdy ujišťoval, že má před sebou vzrušující budoucnost, že zatím je však příliš mladý na to, aby unesl tíhu tajemství, kdyby mu ho řekl. Romanov neopomenul o jeho slovech informovat úřady. Za odměnu mu nabídli členství v komsomolu. Otec si tedy tajemství rodinného bohatství odnesl do hrobu. Alex by se o něm nikdy nedověděl, kdyby nebylo Poskonova. Vzpomněl si na starého bankéře, který pravděpodobně všechny ty roky o všem věděl. Nechtělo se mu věřit, že ho Poskonov právě do této banky poslal náhodou. Pracovníci Romanovovy profese mají malou vyhlídku na přežití, když začnou věřit náhodě. Kdyby Romanov udělal jediný špatný pohyb, stát by ho bez váhání poslal do stejného hrobu jako jeho otce a dědečka. Bude muset být krajně opatrný, až se zase potká se starým bankéřem, protože by se mu mohlo lehce stát, že by se nedočkal toho, aby si mohl zvolit mezi postavením mocného muže ve své domovině a bohatstvím na Západě. „Definitivně se rozhodnu, až najdu carovu ikonu," řekl nahlas. Trhl sebou, když se ozvalo pronikavé zvonění. Překvapeně se podíval na hodiny. Tolik času strávil v uzamčeném prostoru. Odešel ke dveřím trezoru, a aniž by vrhl jediný pohled dozadu, zmáčkl červené tlačítko. Když se veliké dveře otevřely, stáli za nimi úzkostlivě se tvářící oba Herr Bischoffové. Syn rychle vešel do trezoru, došel k pěti schránkám a bezpečně uzamkl bance příslušející zámky. „Už jsme si začali dělat starosti," řekl starý pán. „Doufám, že jste všechno našel ke své spokojenosti a v nejlepším pořádku." „Naprosto," řekl Romanov. „Co se stane, když se sem nebudu moci vrátit po dlouhou dobu?" „Vůbec nic," odpověděl Herr Bischoff. „Vašich schránek se nikdo ani nedotkne, dokud se nevrátíte, a jelikož všechny jsou hermetické, zůstane váš majetek v dokonalém stavu." „V jaké teplotě jsou schránky udržované?" „Padesát stupňů Fahrenheita," řekl Herr Bischoff, otázkou poněkud vyveden z rovnováhy. „Jsou vzduchotěsné?" „Zajisté," odpověděl bankéř. „Jsou také vodotěsné, i když sklepení nebylo zatím nikdy zaplaveno," dodal vážně. „Takže obsah schránek je dokonale bezpečný před jakýmkoliv zkoumáním?" „Vy jste v uplynulých padesáti letech teprve třetí, kdo se do schránek podíval. „To je vynikající," řekl Romanov a zadíval se na Herr Bischoffa. „Není totiž vyloučeno, že se zítra dopoledne vrátím a uschovám tam své vlastní zavazadlo."

„Spojte mne, prosím, s panem Pembertonem," požádal Adam. Nastalo dlouhé ticho. „U nás žádný pan Pemberton nepracuje, pane." „Mám na drátě Barclays International v centru města, nebo snad ne?" „Ano, máte, pane." „Potřebuji mluvit s panem Lawrencem Pembertonem. Jsem si jistý, že jsem zavolal tu správnou filiálku banky." Odmlčení bylo tentokráte ještě delší. „Promiňte, pane," ozvalo se konečně v odpověď, „už si vzpomínám, ve kterém oddělení pracuje. Zjistím, jestli je přítomen." Adam slyšel zpovzdálí vyzvánění telefonu. „Zdá se, pane, že na svém pracovišti není. Chcete mu něco vzkázat?" „Ne, děkuji," řekl Adam a odložil sluchátko. Seděl a přemýšlel v houstnoucím šeru, aniž by rozsvítil lampu. Aby mohl uskutečnit svůj nápad, potřebuje několik informací; které by mu mohl nejsnadněji obstarat Lawrence jako bankéř. Ve dveřích se ozvalo cvaknutí zámku. V následujícím okamžiku vstoupil Lawrence a rozsvítil světlo. Zatvářil se překvapeně, když uviděl Adama. „Jak je možné otevřít si účet u švýcarské banky?" byla Adamova první slova. „To asi nebude nic snadného, jestli nemůžeš nabídnout nic víc než šek nezaměstnaného na příští týden," řekl Lawrence. „Dej si pozor, oni totiž pro anglické zákazníky mívají krycí jména," dodal, když na stůl položil výtisk Evening News. „Ten tvůj by asi nazvali chudinský." „Možná, že tě to překvapí, ale svou otázku jsem myslel smrtelně vážně," řekl Adam. „Tak dobře," řekl Lawrence, když vzal jeho otázku vážně. „Ve skutečnosti si účet u švýcarské banky může otevřít kdokoliv, pokud ovšem k jeho založení máš slušnou peněžní částku. Slušnou částkou myslím nejméně takových deset tisíc liber." „No fajn, řekni ale, jak bys postupoval, kdybys chtěl odtamtud dostat peníze ven, někam jinam?" „To lze provést jednoduše telefonicky nebo osobně. V tom se švýcarské banky nijak zvlášť neodlišují od kterékoliv banky v Anglii. Jen málo zákazníků by však vyřízení takové transakce riskovalo telefonicky, pokud nebydlí v zemi, v níž převod peněz nepodléhá zdanění. Proč si myslíš, že bohatí lidé v prvé řadě využívají bankéřů v Curychu?" „Co se stane, když zákazník zemře a banka nemá možnost zjistit právoplatného majitele pozůstalostního majetku?" „Oni sami by nepodnikali vůbec nic, to nárokující strana sama by musela prokázat, že je oprávněným dědicem veškerého v bance uloženého majetku. Pokud jsou k dispozici jednoznačné doklady, jako poslední vůle a průkaz totožnosti, pak nevznikne žádný problém. S takovými případy se setkáváme denně." „Vždyť jsi právě přiznal, že něco takového je nezákonné." „Ne však pro klienty trvale bydlící v zahraničí, nebo když se transakce dotýká vyrovnání zásoby zlata, nemluvě o vkladních knížkách. Bank of England sleduje velmi přísně každou penci, která přichází do země nebo odsud odchází." „Takže kdybych zdědil od nějakého strýčka z Argentiny zlato v hodnotě milionu liber deponované ve švýcarské bance a kdybych vlastnil zákonný doklad, že jsem jeho vlastníkem, stačilo by jít a uplatnit nárok?" „V tom ti nic nemůže zabránit," řekl Lawrence. „Podle současně platných zákonů bys zlato musel přivézt sem, za kursovní cenu bys ho musel prodat Bank of England, ovšem z vypočtené hodnoty bys musel zaplatit dědickou daň." Adam poslouchal bez jediného slova. „Kdybys měl opravdu nějakého argentinského strýčka, který by ti všechno zlato nechal ve Švýcarsku, pak by pro tebe bylo nejlepší nechat ho tam, kde je. Kdybys totiž splnil literu dnes platných zákonů, zaplatil bys ze skutečné hodnoty zlata sedm a půl procenta daně." „Škoda, že nemám žádného argentinského strýčka," řekl Adam. „On ten strýček nemusí být zrovna Argentinec," řekl Lawrence a pozorně sledoval sebemenší reakci svého kamaráda. „Tak díky za informaci," řekl Adam a zmizel v ložnici. Poslední dílky skládanky začaly do sebe zapadat. Vlastnil Rogetovu stvrzenku na ikonu, která byla původně otcova, takže nyní už stačilo pořídit kopii poslední vůle, která dokazuje, že stvrzenka teď patří jemu. Tím by prokázal, že je vlastníkem cenné nebo bezcenné – stále ještě nenašel způsob, jak zjistit který z těchto výrazů je správný – kopie carovy ikony. Tu noc ležel s očima otevřenýma a vybavoval

si slova v otcově dopisu. „Jestli zjistíš, že z obsahu obálky lze něco získat, mám jedinou prosbu – nechť je tvoje matka první, kdo tím získá, avšak aniž by se dověděla o původu jmění či jiných výhod.“ Když se Romanov přes ruský konzulát vrátil do hotelu, našel Annu Petrovnu v džínách a v jasně růžové vestě sedět v koutě pokoje v křesle, četla si a houpala nohama přes opěradlo křesla. „Doufám, že jste prožila zajímavé odpoledne?“ zeptal se zdvořile. „To tedy ano,“ odpověděla. „Umělecké galerie v Curychu opravdu stojí za návštěvu. Povězte mi, jak vy jste prožil dnešní odpoledne. Bylo také zajímavé?“ „Byla to úplná pohádka, moje malá, jedna báseň. Co kdybychom povečeřeli v mém pokoji. Tam vám při malé oslavě všechno řeknu.“ „No, to je skvostný nápad,“ řekla vyšetřovatelka. „Smím sama vybrat večeři?“ „Zajisté,“ řekl Romanov. Pustila knihu na podlahu a soustředěně začala studovat jídelní lístek, který zůstal na nočním stolku Romanova. Výběru každého jídla věnovala značný čas. I Romanov byl výběrem překvapen, když jim přinášeli jednotlivé chody. Jako hlavní chod Anna vybrala pečeného jezerního pstruha s koprovou omáčkou. K tomu půl láhve Premier Cru Chablis ročník 1958. Mezi jídlem jí Romanov řekl o rodinném odkazu a vyšetřovatelka nevěřícně koulela očima, když popisoval jednotlivé části zděděného pokladu. Romanovův monolog pouze jednou přerušil číšník, přivážející na servírovacím stolku stříbrný podnos. Když zvedl poklop, odkryl skopové koleno s částí plecka, obložené tykví a drobnými brambůrky. K tomuto gurmánskému chodu pak nabídl Gevrey Chambertin. Poslední chod, nadýchané malinové pečivo ze šlehaných bílků, podle názoru vyšetřovatelky vyžadovalo jedině nejjemnější Chateau Yquem. Vybrala ročník čtyřicet devět, který jako jediný ji mohl přimět ke zpívání ruských lidových písní. Romanov to však za stávajících okolností považoval za něco poněkud nevhodného. Když Anna Petrovna vylila poslední kapku vína do své skleničky, vstala a poněkud nejistým hlasem řekla: „Na Alexe, muže, kterého miluji.“ Romanov kývnutím přípitek přijal a navrhl, že je nejvyšší čas jít spát, neboť časně ráno následujícího dopoledne odlétají do Moskvy. Odvezl servírovací stolek na chodbu a na dveřní knoflík zavěsil cedulku s nápisem Nerušit. „To je báječný večer,“ smála se vyšetřovatelka, když odkopávala střevíce z nohou. Romanov stál a s obdivem sledoval její pohyby a postavu při svlékání. Když si pak rozepnul košili, vyšetřovatelka se přestala svlékat a překvapením vydechla. „No, to je skvostná nádhera,“ řekla s obdivem. Romanov nadzvedl zlatý medailón. „Ve srovnání s pokladem, který jsem tam nechal, to je zanedbatelná nicotnost,“ ujišťoval ji. „Soudruhu milenče,“ řekla dětsky upřímným hlasem Anna a táhla ho k posteli, „vy přece dobře víte, jak strašně vás zbožňuji, obdivuji a jak si vás vážím.“ „Hm,“ zabručel Romanov. „A také víte,“ pokračovala, „že jsem vás ještě nikdy nepožádala o žádnou laskavost.“ „Mám pocit, že právě teď o nějakou chcete požádat,“ řekl Romanov, když na posteli nadzvedl přikrývku. „Když ten zlatý řetěz je pouhou nicotnosti ve srovnání s celým pokladem, ráda bych vás požádala, zda bych ho mohla občas nosit.“ „Jenom občas?“ zeptal se Romanov s pohledem upřeným do jejích očí. „Proč jenom občas? Proč ne trvale, moje milá?“ řekl a beze slova sundal zlatý řetěz a zavěsil na dívčin krk. Anna vzdechla, když se prsty dotkla tlustých zlatých kroužků, z nichž byl řetěz sestaven. Romanov stále svíral řetěz v ruce. „Alexi, vždyť mne zraňujete,“ vydechla vyšetřovatelka. „Pusťte ten řetěz, prosím.“ Romanov však řetěz stáhl ještě pevněji. Po Anniných tvářích začaly téci slzy, když se jí kov neúprosně pomalu zadíral do kůže. „Vždyť už nemohu dýchat,“ těžce vydechla vyšetřovatelka. „Netrapte mne už, prosím.“ Romanov však dále utahoval řetěz kolem jejího krku, až obličej začal nadměrným prokrvením rudnout. „Maličká, ty přece nikomu neřekneš o mém neočekávaném dědictví, že ne?“ „Ne, nikdy, Alexi. Nikomu. Můžete se spolehnout,“ vydechla v beznadějně zoufalém úsilí překonat sevření hrdla. „Mohu si tím být absolutně jistý?“ zeptal se s nádechem výhrůžky. „Ano, ano, samozřejmě, přestaňte už, prosím,“ šeptala a rukama sevřela světlé vlasy svého pána. Romanov však dál a stále pevněji utahoval těžký zlatý řetěz kolem jejího hrdla, jako by to byl mučicí límec s hřeby uvnitř. Vůbec si neuvědomoval dívčiny ruce zoufale svírající jeho vlasy, když řetěz přitáhl naposled. „Musím si být však absolutně jistý, a ty jistě pochopíš, že naše tajemství opravdu neprozradíš – nikomu,“ snažil se jí vysvětlit. Ona však už vysvětlení neslyšela, protože neúprosným sevřením řetězu jí praskla krční páteř.

Úkoly, které bude muset uskutečnit v nejbližší době, probíral Adam při svém ranním běhu podél nábřeží. Kdyby odletěl z letiště Heathrow nejpozději ve středu dopoledne, mohl by se do Londýna vrátit ještě tentýž den, nejpozději ve čtvrtek. Bylo však několik nutných věcí, které bylo třeba organizačně připravit před odletem do Ženevy. Před svým činžákem se na chodníku zastavil a předtím než začal vystupovat do schodů ke svému bytu, si změřil tep. „Máš tu tři dopisy,“ přivítal ho Lawrence. „Pro mne nepřišlo nic. Všimni si,“ dodal, když jeho spolubydlící za ním přišel do kuchyně, „dva jsou ve žlutohnědých obálkách.“ Adam vzal dopisy a cestou do koupelny je položil na okraj postele. Pod ledovým proudem vydržel celých pět minut, teprve pak se utřel. Když se oblékl, dal se do otevírání dopisů. V bílé obálce, kterou otevřel jako první, mu Heidi krátce děkovala za večeři a současně vyslovovala naději, že se snad ještě někdy setkají. Usmál se a otevřel první ze žlutohnědých obálek. Byl v ní další úřední dopis Koordinačního sboru ministerstva zahraničí. Kapitán Scott – ta hodnost už tu přece nebyla na místě – se zdvořile žádá, aby se podrobil lékařské prohlídce v Harley Street 122 ve tři hodiny příští pondělí u dr. Johna Vance. Když otevřel druhou žlutohnědou obálku, našel v ní sdělení odbočky Lloyds, Cox and King’s v Pall Mall, že pro Milého pana/paní obdrželi šek na pět set liber od Holbrooke, Holbrooke and Gascoigne a že po uzávěrce předešlého dne jeho běžný účet vykazuje zůstatek liber 272.18s.4d. ve prospěch. Když pak Adam prohlížel pohyb na běžném účtě, zjistil, že v jednom případě jeho debetní saldo prudce stouplo – věděl, že kdyby byl ještě v armádě, bylo by to nelibě odsuzováno. Ještě před dvaceti lety by důstojník některých pluků, pokud by přečerpal úspory, byl postaven před vojenský soud. Co by asi řekli kamarádi důstojníci, kdyby jim řekl, že se pokusil vybrat z účtu dvě stě liber, aniž by se mohl zaručit, že je tam někdy vrátí. Když se Adam oblékl, šel do kuchyně za Lawrencem. „Jak to dopadlo s íránským šáhem?“ zeptal se Lawrence. „S ohledem na okolnosti vlastně dobře,“ řekl Lawrence a obrátil stránku Daily Telegraphu. „Sliboval, že udělá, co bude v jeho silách se svými přetrvávajícími finančními potížemi, byl ale trochu zahnán do úzkých, než mu Západ dovolil zvednout cenu nafty.“ „Kams ho nakonec zavedl na oběd?“ s potěšením mu Adam nahrál na další žert. „Nabídl jsem mu v bramborách zapečenou sekanou cibulku v Green Man, ten protiva ale začal najednou ohrnovat nos. Pak si on i jeho spoluvládkyně

zaskočili k Harrodsům, aby si nechali vzít míru na nový trůn. Byl bych šel s nimi, samozřejmě, jenže můj šéf chtěl, abych mu vyprázdnil koš na papír, tak jsem se jednání u Harrodse nezúčastnil.“ „Co máš dneska za lubem?“ „Neměl bych tě do toho zasvěcovat,“ řekl Lawrence s pohledem upřeným na fotografii Tedy Dextera, kapitána poraženého anglického kriketového mužstva, „ale ředitel Bank of England chce znát můj názor na to, jestli máme devalvovat libru z 2.80 dolarů na 2.40 dolarů.“ „A jaký je tvůj názor?“ „Vysvětlil jsem tomu chlápkovi, že číslo 240, pokud vím, je číslo autobusu, který jezdí mezi Golden Green a Edgware a že když sebou nehodím, že mi ujede moje milovaná 14,“ řekl Lawrence a podíval se na hodinky. Adam se rozesmál, když pozoroval svého přítele, jak prásknutím zavřel diplomatku a vypadl ze dveří. Lawrence se velice změnil v letech po odchodu z Wellingtonu. Snad se to zdálo proto, že Adam si ho pamatoval vlastně jenom jako kapitána školního mužstva, snad ještě to, že při odchodu získal nejvyšší stipendium do Balliolu. Tehdy se zdál být velice vážný a předurčený k vysokým cílům. Nikomu ani ve snu nenapadlo, že skončí jako investiční analytik u Barclays DCO. Vrstevníci v Oxfordu o něm tehdy žertem mluvili jako o budoucím členu vlády. Je snad možné, že člověk očekává příliš mnoho od idolů, které jsou jen o pár let starší? Po Lawrencově odchodu ze školy jejich přátelství zesílilo. Když pak byl Adam odvelen do Malajska, Lawrence se nikdy nesmířil se zprávou, že jeho kamarád je nezvěstný a s největší pravděpodobností mrtvý. Když pak Adam oznámil svůj odchod z armády, Lawrence se ho vůbec na nic neptal, snažil se mu však co nejlépe pomoci získat nějakou práci. Adam doufal, že se mu někdy naskytne příležitost oplatit mu jeho přátelské gesto. Adam si usmažil vajíčko a několik plátků slaniny. Do půl desáté už nestačil udělat nic víc, jen ještě napsal sestře několik řádků a v obálce jí zaslat šek na padesát liber. V půl desáté vytočil telefonní číslo. Pan Holbrooke – Adam uvažoval, jestli má vůbec křestní jméno – nemohl skrýt překvapení, že ho volá mladý pan Scott. Adam měl sto chutí mu říci, že přece teď, kdy je jeho otec mrtvý, je on starým panem Scottem. Ještě větší překvapení projevil Holbrooke nad Adamovou žádostí. „Není pochyb o jisté spojitosti poslední vůle s obálkou,“ mumlal, slíbil ale, že hned odpoledne dá do pošty poslední vůli jeho otce. Další Adamovy záležitosti nebylo možné vyřídit telefonem. Zamkl tedy byt a naskočil do autobusu jedoucího do King’s Road. Vystoupil na Hyde Park Corner, šel na Pall Mall do Lloyds Bank, kde se postavil do fronty před přepážkou na výměnu valut. „Co mohu pro vás udělat?“ zeptala se úřednice, když se konečně dostal na řadu. „Dejte mi prosím za padesát liber švýcarské franky, padesát liber v hotovosti a sto liber v cestovních šecích,“ řekl Adam. „Jak se jmenujete?“ zeptala se. „Adam Scott.“ Dívka provedla několik početních úkonů na velkém stroji na psacím stole, než několikrát otočila klikou. Podívala se na výsledek a na několik okamžiků odešla. Když se vrátila, měla v ruce kopii oznámení banky, které Adam obdržel ranní poštou. „Celkové náklady včetně našich poplatků budou liber 202.1s.8d. Na vašem účtě pak bude zůstatek liber 70.16s.4d. k dobru,“ sdělila mu. „Ano,“ přitakal Adam, neřekl však, že v okamžiku, kdy jeho sestra předloží k proplacení šek, který jí zaslal, zůstane na jeho účtě ve skutečnosti jen liber 20.16s.4d. Doufal, že ministerstvo zahraničí má týdenní výplaty, protože jinak by ho čekal další velice skrovný měsíc. Pokud ovšem… V přítomnosti pokladní Adam podepsal deset cestovních šeků, ona mu pak podala pět set devadesát čtyři švýcarské franky a padesát liber v hotovosti. Byla to největší suma peněz, jakou kdy Adam vybral najednou. Dalším autobusem dojel na konečnou v Cromwell Road k letecké společnosti British European Airways a požádal dívku o zpáteční letenku do Ženevy. „První třídu nebo turistickou?“ zeptala se. „Turistickou,“ řekl Adam, potěšen představou, že někdo považuje za možné, aby si koupil první třídu. „Prosím, dělá to třicet jedna liber, pane.“ Adam zaplatil hotově a letenku zasunul do vnitřní kapsy. Pak se vrátil do bytu něco lehkého pojíst. Odpoledne zatelefonoval Heidi, která mu slíbila, že v osm hodin přijde za ním na večeři do Chelsea Kitchen. Dříve však, než se Adam sejde s Heidi na večeři, musí se ujistit o jisté záležitosti.

Romanova probudilo zvonění telefonu. „Prosím,“ řekl. „Dobré ráno, soudruhu Romanove, tady je Melinac, druhý tajemník velvyslanectví.“ „Dobré ráno, soudruhu, co byste si přál?“ „Volám kvůli soudružce Anně Petrovně.“ Romanov se usmál při představě Anny ležící ve vaně. „Nepotkal jste tu dívku od doby, kdy jste nám ohlásil její zmizení?“ „Ne,“ odpověděl Romanov. „Minulou noc ve své posteli nespala.“ „Chápu,“ řekl druhý tajemník. „Pak tedy vaše podezření, že by mohla dezertovat, začíná být opravdu možné.“ „Obávám se, že ano,“ řekl Romanov. „Po návratu do Moskvy budu muset o tom podat vyčerpávající zprávu.“ „Ano, samozřejmě, soudruhu majore.“ „Při té příležitosti nezapomenu podotknout, že jste pro řešení tohoto problému udělal vše, co bylo ve vašich silách, soudruhu druhý tajemníku.“ „Děkuji vám, soudruhu majore.“ „Kdybyste se snad dověděl sebemenší náznak, kde se moje kolegyně nachází, informujte mne okamžitě.“ „To je samozřejmé, soudruhu majore.“ Romanov odložil sluchátko a šel do koupelny v přilehlém pokoji. Upřeně se zadíval na zhrouceně ležící tělo ve vaně. Anniny oči vylézaly z důlků, rysy ve tváři byly strhané, pleť už byla šedivá. Romanov přehodil osušku přes vyšetřovatelčino mrtvé tělo, zamkl dveře, šel do své koupelny a dlouho se sprchoval. Když se jenom s ručníkem kolem beder vrátil do pokoje, sedl si na kraj postele a telefonicky si objednal snídani. Než se oblékl, měl snídani na stole. Vypil pomerančový džus, snědl kulatý francouzský rohlík a vrátil se k telefonu. Cestou si marně vzpomínal na jméno ředitele hotelu. Vzpomněl si ho v okamžiku, kdy recepční řekl: „Guten Morgen, rnein Herr.“ „Pana Jacquese, prosím,“ řekl stroze Romanov. Za okamžik už slyšel ředitele říkat: „Dobré ráno Herr Romanov.“ „Potřebuji vyřešit jistou poměrně delikátní záležitost. Doufám, že byste mi s ní mohl pomoci.“ „Pokusím se o to, samozřejmě,“ ozvala se okamžitá odpověď. „Mám velmi cenný předmět, který bych rád dal do úschovy do banky, nechtěl bych ale…“ „Dokonale chápu vaše dilema,“ řekl ředitel. „Jak bych vám mohl pomoci?“ „Potřebuji něco většího, do čeho bych mohl předmět uložit.“ „Stačil by na to koš na prádlo?“ „Ten by byl ideální, lze ho ale bezpečně uzavřít?“ „Ovšemže ano,“ odpověděl Jacques. „Často je shazujeme výtahovou šachtou do přízemí.“ „Tak to je skvělé,“ řekl Romanov. „Za chvíli vám ho tedy pošlu po nosiči, který vám může pomoci,“ řekl Jacques. „Jestli dovolíte, navrhuji, abyste ho dolů dopravil nákladním výtahem v zadní části hotelu. Tak byste si mohl být jistý, že vás nikdo neuvidí z hotelu odcházet.“ „Velice si cením vašeho taktního návrhu,“ řekl Romanov. „Přijede pro vás auto?“ „Ne,“ řekl Romanov. „Ani…“ „Pak vám objednám taxík. Na kdy si ho přejete?“ „Ne dřív než za půl hodiny.“ „Za dvacet minut vás bude čekat zaparkovaný před služebním vchodem.“ „Jste velice laskav,“ řekl Romanov a pak dodal: „Ředitel

Státní banky opravdu nepřeháněl, když měl pro vás jedině slova chvály.“ „Jste příliš laskavý, Herr Romanov,“ řekl Jacques. „Budete ještě něco potřebovat?“ „Mohl byste mi připravit účet, abychom se už pak nemuseli zdržovat.“ „Prosím.“ Romanov odkládal sluchátko a bylo mu líto, že nemůže odsud do Moskvy vyvézt zdejší rychlou a neselhávající telefonní službu. Chvíli vyčkal, než vytočil první ze dvou místních telefonních čísel. Jeho přání, vyslovená v tomto i v dalším hovoru byla okamžitě splněna. Když odkládal sluchátko potřetí, ozvalo se lehké zaklepání na dveře. Šel okamžitě otevřít. Na chodbě stál mladý nosič, vedle něho velký prádelní koš. Mladík se uctivě usmál. Romanov jen přikývl a vtáhl koš na vozíku do pokoje. „Až přijede taxík, vraťte se, prosím,“ řekl Romanov. Mladík neřekl ani slovo, jen se lehce uklonil. Nosič odešel, Romanov zamkl dveře a zasunul bezpečnostní řetízek. Vozík s prádelním košem zatáhl do hlavní ložnice a nechal ho stát vedle postele. Rozepnul pevné kožené pásy a zvedl víko. Potom odemkl dveře koupelny, vešel, zvedl ztuhlé tělo Anny Petrovny, vrátil se do ložnice a pokoušel se ho nacpat do koše. Protože rigor mortis už zasáhl celé tělo, nepodařilo se mu ohnout nohy, takže vyšetřovatelka se do koše nevešla. Nahou ji položil na podlahu, vypnul pevně prsty na ruce a bleskovým úderem zasáhl pravou nohu mrtvoly takovou silou, že se zlomila jako větev v bouři. Stejně postupoval s druhou nohou. Ani v jednom případě nemusel pohyb opakovat, jeho dlaň fungovala jako gilotina. Volně ohebné nohy pak zastrčil pod tělo. V těchto okamžicích si Romanov pobaveně představoval, co by dělala Anna v případě, že by zavražděným byl on. I kdyby mu na těle polámala všechno možné, nikdy by se jí nepodařilo dostat jeho tělo do koše. Vozík s košem pak zatáhl do ložnice vyšetřovatelky a na tělo v koši naházel všechno, co našel v zásuvkách spolu s Anninými šaty, prádlem, botami, toaletní kabelkou, kartáčkem na zuby, hodil tam i starou fotografii, o níž ani nevěděl, že ji má. Když z krku vyšetřovatelky sejmul zlatý medailón a ujistil se, že nikde nezůstal ani jediný kus jejích svršků, přikryl tělo hotelovou osuškou a celý koš postříkal velkou dávkou Chanelu číslo 5, který tu byl jako pozornost hotelu. Nakonec přiklopil víko, pevně ho přitáhl řemeny a praskající koš na kolečkách odvezl ke vstupním dveřím. Pak začal Romanov balit svůj kufr, avšak dřív než skončil, ozvalo se zaklepání na dveře. „Okamžik,“ vykřikl rázně. Za dveřmi se ozvala tlumená odpověď: „Ja, mein Herr.“ Romanov ihned nato otevřel dveře, nosič vstoupil, lehce pohnul hlavou na pozdrav a chtěl vyvézt prádelní koš. Romanov musel nohou silně postrčit vozík, než se dal pohybu. Nosič namáhavě tlačil vozík po chodbě, Romanov šel vedle něho s kufrem v ruce. Když konečně došli do zadní části hotelu, Romanov vyčkal, až byl vozík s košem ve výtahu, teprve pak nastoupil sám. Jakmile se v přízemí otevřely dveře výtahu, Romanovovi se ulevilo, když ho na dálku u velkého mercedesu zdravil stojící Jacques. Čekal na něho u otevřeného kufru auta. Taxikář a nosič zvedli prádelní koš a vmáčkli ho dovnitř. Pro kufr Romanova však tam už nezbylo místo, museli ho položit vedle sedadla řidiče. „Účet máme poslat na konzulát, mein Herr?“ zeptal se Jacques. „Ano, to bude nejlepší…“ „Doufám, že jste byl u nás se vším spokojen a vše dopadlo podle vašeho přání,“ řekl Jacques, když odjíždějícímu hostu držel otevřené zadní dveře mercedesu. „Naprosto,“ řekl Romanov. „Výborně, jsem velice rád. Vaše mladá kolegyně jistě přijde každým okamžikem.“ „Ne, nepřijde,“ řekl Romanov. „Ona už odjela na letiště přede mnou.“ „Ovšem, samozřejmě,“ řekl Jacques. „Je mi velice líto, že jsem ji minul a nemohl se s ní rozloučit. Vyřiďte jí mé nejvřelejší pozdravy.“ „To s radostí vyřídím,“ řekl Romanov. „Těším se, že se do vašeho hotelu v brzké době vrátím.“ „Děkuji vám, pane,“ řekl ředitel. Romanov vklouzl na zadní sedadlo a nechal Jacquese přibouchnout dveře. Romanov dojel do kanceláře Swissairu, kde mu zkontrolovali kufr. Vše bylo brzy vyřízené a Romanov odjel do banky. „Je mi nesmírným potěšením, setkat se s vámi opět po tak brzké době,“ přivítal ho mladý Herr Bischoff. Jeho hluboký hlas Romanova překvapil. Řidič taxíku čekal u otevřeného kufru auta. Společník Herr Bischoffa, muž nejméně šest stop čtyři palce vysoký, robustní postavy, zvedl prádelní koš, jako by to byl piškotový dort. Romanov zaplatil řidiči taxíku a šel za Herr Bischoffem k výtahu. „Na základě vašeho telefonátu jsme dokonale připraveni přijmout vaše depozitum,“ řekl Herr Bischoff „Otec se omlouvá a lituje, že nemůže být osobně přítomen. Má delší jednání s jiným zákazníkem. Doufá, že s pochopením přijmete jeho omluvu.“ Romanov jen mávl rukou. Když výtah sjel do podzemí, strážce při pohledu na Herr Bischoffa odemkl velikou ocelovou celu. Romanov a oba bankéři volným krokem kráčeli chodbou. Obrovitý muž nesl koš bezprostředně za nimi. U dveří do trezoru stál se založenýma rukama další ze spolupracovníků, kterého Romanov viděl předešlého dne. Herr Bischoff přikývl a společník beze slova zasunul klíč do horního zámku dveří trezoru. Herr Bischoff odemkl druhý zámek a oba pak společně otevřeli masivní ocelové dveře. Herr Bischoff se společníkem vešli dovnitř před Romanovem a odemkli zámky všech pěti jeho schránek. Strážný mezitím položil prádelní koš na podlahu vedle nich. „Budete si přát pomoc?“ zeptal se Herr Bischoff, když ruskému zákazníkovi podával zapečetěnou obálku. „Ne, děkuji,“ ujišťoval ho Romanov. Oddechl si teprve ve chvíli, kdy se za ním zavřely veliké dveře a všichni čtyři jeho švýcarští pomocníci zůstali na jejich druhé straně. Ujistil se, že je sám, podíval se na velkou schránku, o níž věděl, že je prázdná; byla však menší, než si ji v duchu pamatoval. Když ji odemkl, vytáhl vlastní schránku a zvedl vzduchotěsný poklop, vyvstal mu na čele pot. Zřejmě ho čekala pěkná fuška. Romanov rozepnul řemeny na prádelním koši a vyndal z něho všechno kromě těla. Zadíval se na nehezky znetvořenou tvář a na jamky kolem krku vytlačené hluboko do kůže. Teď byly tmavomodré. Romanov se naklonil, uchopil bezvládné tělo pod pasem a zvedl je. Protože kromě zlomených nohou se žádná část těla nepohnula, musel je pustit do schránky hlavou napřed. Teprve potom mohl srovnat rozházené údy, aby bylo možné schránku uzavřít; kdyby však Anna byla třeba jen o jediný palec větší, bylo by jeho úsilí neřešitelné. Dívčiny svršky pak nacpal kolem jejího těla, v prádelním koši nechal jenom Chanelem vonící osušku. Romanov pak nasadil víko na vzduchotěsnou schránku, zasunul ji bezpečně na místo a zamkl ji. Ještě několikrát se přesvědčil, že bez jeho klíče schránku nelze otevřít. Ulevilo se mu, když zjistil, že se schránkou není možno vůbec pohnout. Na okamžik se zadíval na druhou schránku, uvědomil si však, že v tomto okamžiku si nemůže dovolit nic, po čem prahla jeho duše: bude muset počkat na jinou příležitost. Ujistil se, že všechno je na svém místě, zavřel a řemeny zajistil víko prádelního koše a odtáhl ho zpátky ke vstupním dveřím do trezoru. Pak stiskl červené tlačítko. „Doufám, že jste všechno našel v nejlepším pořádku,“ řekl mladý Herr Bischoff, když se vrátil od bezpečnostních schránek. „Ano, děkuji vám,“ řekl Romanov. „Mohl by někdo vrátit prádelní koš do hotelu St. Gothard?“ „Samozřejmě,“ řekl bankéř a pokynul velkému muži. „Mohu si být jistý, že se

v mé nepřítomnosti nikdo mých schránek ani nedotkne?“ zeptal se, když šli chodbou. „Přirozeně, Vaše Excelence,“ řekl Herr Bischoff, zřejmě dotčen, že něco takového může vůbec někomu jen napadnout. „Až se vrátíte,“ pokračoval, „všechno najdete přesně v takovém stavu, v jakém jste to zanechal.“ Nu, ne tak docela, pomyslel si Romanov. Když vystoupili v přízemí z výtahu, Romanov zahlédl otce Herr Bischoffa s nějakým jiným zákazníkem. Rolls-Royce doprovázený policejními motorkami pak rychle odjel s íránským šáhem. Ředitel mu zdrženlivě mával na rozloučenou. Když došli ke vchodovým dveřím banky, mladý Herr Bischoff se zdvořile uklonil a řekl: „Bude nám potěšením setkat se s vámi, až zase přijedete do Curychu, Vaše Excelence.“ „Děkuji vám,“ řekl Romanov, podal mladému bankéři ruku a vyšel na chodník. Čekalo tam na něho někým objednané černé auto, aby ho odvezlo na letiště. Romanov v duchu zaklel. Tentokráte opravdu zahlédl a poznal agenta, kterého už dříve viděl v hotelu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

„Dorazte ho, pane,“ zašeptal desátník Adamovi do ucha. „Ono to asi nebude tak snadné,“ zamumlal Adam, když svižně vykročil do středu ringu. Štíhlý svalnatý trenér už na něho čekal. „Dáme si jenom několik kol, abychom poznali, jak jste na tom, pane.“ Adam poskakoval a kroužil kolem trenéra a hledal příležitost k zahajovacímu úderu. Vyrazil levačkou, a okamžitě ke své mrzutosti inkasoval úder do nosu. „Musíte být neustále ve střehu,“ řekl staršina. Adam zaútočil znovu, zasáhl trenéra direktem do hrudního koše, okamžitě však byl potrestán tvrdým levým hákem. Zavrávoral a v uchu mu začalo hučet, kryt se mu však podařilo udržet, když následovala pravačka a zase levačka. „Váš problém, pane, je ve slabosti vašich svalů. Asi byste neprorazil ani polevu rýžového nákypu.“ Adam předstíral útok pravačkou, pak ale mocně švihl levačkou. Zasáhl bradu protivníka, staršina se zapotácel a padl. Desátník stojící vedle ringu se spokojeně uculoval, neboť trenér zůstal ležet na podlaze ringu. „Promiňte,“ řekl Adam, stále ve střehu a v krytu, když trenér konečně vstal. „Jen se neomlouvejte, vy zatracený blázne… pane. Podařilo se vám umístit proklatě dobrý úder. Byl to technický knokaut, abych se vyjádřil přesně, takže budu muset den nebo dva počkat, než vás vyzvu na revanš.“ Adam si s úlevou oddechl a odhalil kryt. „To ale neznamená, že už máte dnes ode mne pokoj. Teď se dáme do posilování svalů a zlepšování postřehu, na kladině i na žíněnce.“ V následující hodině staršina Adama honil, okopával, napadal a všelijak sužoval a týral, až se Adam nakonec zhroutil na podlahu jako hromádka neštěstí. V té chvíli by nezvedl ani večerní noviny. „Nebylo to špatné. Jsem si jistý, že ministerstvo zahraničí pro vás určitě nějaké vhodné místo najde. Upřímně řečeno,“ dodal, „při kontrole tělesné zdatnosti se většina jiných uchazečů zpotí, budou mokří jako utěrka na nádobí, vy však mezi nimi budete mít příležitost zcela jistě zazářit.“ „Myslím, že mi příliš lichotíte, staršino,“ řekl Adam v poloze na zádech. „Vztyk, pane!“ zařval trenér. Adam se neochotně postavil tak rychle, jak mu to zničené tělo dovolilo. „Nenamlouvejte mi nic, staršino.“ „Znovunabytí sil prokazuje dobrou tělesnou kondici, ne rychlost,“ řekli jednohlasně. „Byl to smutný den, když jste odešel z armády,“ řekl trenér Adamovi, když už byli v převlékárně Queen’s klubu. „Neznám mnoho důstojníků, kteří mne poslali k zemi.“ Trenér si lehce pohladil bradu. „Vy jste mne odnaučil podceňovat muže, který přežil devět měsíců v džungli na čínské stravě. Doufejme, že stejně vás ocení i ministerstvo zahraničí.“ Staršina vstal z lavice u své šatní skříňky. „Tak zase ve stejnou dobu ve středu?“ „Ve středu to nepůjde, staršino. Může se stát, že se do té doby ještě nevrátím ze Ženevy.“ „Ale, takže v těchto dnech se budete potulovat po Evropě?“ „Jestli vám to vyhovuje, stihl bych to snad ve čtvrtek,“ řekl Adam, aniž by reagoval na nevhodnou poznámku. „Pokud si pamatuji, v pondělí půjdete k tomu mastičkáři na celkové lékařské vyšetření.“ „Přesně tak.“ „Pak tedy ve čtvrtek v deset vám dám příležitost uvažovat o mém pravém háku.“

Šéf KGB studoval zprávu ležící před ním na stole: něco se mu v ní nezdálo pravděpodobné. Podíval se na Romanova. „Důvodem vaší návštěvy u Bischoff et Cie bylo jejich tvrzení, že mají v držení ikonu z patnáctého století, která by snad mohla odpovídat popisu ikony, po níž pátráme, ano?“ „Ano, soudruhu, přesně tak. Ředitel Gosbanky potvrdí, že mou schůzku osobně vyjednal.“ „Jak se však ukázalo, je to ikona s obrázkem svatého Petra, a nikoliv svatého Jiřího a draka.“ „Tak to je konstatováno ve zprávě soudružky Anny Petrovny.“ „Ach, ano, soudružka Anna Petrovna,“ řekl Zaborskij a pohledem sklouzl na list papíru před sebou. „Ano, soudruhu.“ „Tehdy večer se soudružka Anna Petrovna záhadně nedostavila na schůzku s vámi.“ „Nevysvětlitelně,“ řekl Romanov. „Což jste okamžitě ohlásil soudruhu Melinskému na ambasádě.“ Šéf KGB se odmlčel. „Uvědomujete si, že právě vy jste byl odpovědný za výběr Anny Petrovny jako odbornice?“ „Ano, uvědomuji, soudruhu náčelníku.“ „Nenaznačuje to jistý nedostatek vaší soudnosti či rozvahy?“ Romanov se nepokusil odpovědět. Šéf se pohledem vrátil k pořadači. „Když jste se probudil následujícího dne, neobjevil jste nic, co by svědčilo o tom, co se s tou dívkou stalo?“ „Ne, ona nepřišla ani k předem domluvené snídani,“ řekl Romanov, „a když jsem vešel do jejího pokoje, všechny její osobní svršky zmizely.“ „Což bylo pro vás důkazem, že dezertovala.“ „Ano,“ řekl Romanov. „Je zarážející, že švýcarská policie nemůže po ní nalézt sebemenší stopu,“ řekl Zaborskij. „Neustále si kladu otázku, jaký důvod by mohla mít ke zběhnutí do emigrace. Její manžel i nejbližší rodina žijí v Moskvě. Všichni jsou státními zaměstnanci a zdá se, že nebyla na Západě poprvé.“ Romanov nenabídl svůj názor na šéfovy úvahy. „Je možné, že Anna Petrovna zmizela, protože by nám možná mohla říci něco, co byste vy nechtěl, abychom slyšeli.“ Romanov stále nic neříkal. Šéf se pohledem vrátil zpátky k pořadači. „Opravdu by mne zajímalo, co nám mladá Anna Petrovna chtěla říci. Snad s kým jste tu noc spal? Snad.“ Romanovem projel záchvěv strachu, protože se mohl jenom dohadovat, kolik toho Zaborskij opravdu ví. Zaborskij se odmlčel a předstíral, že něco zkoumá ve zprávě. „Mohla by nám možná říci, proč jste považoval za nutné vrátit se k Bischoff et Cie podruhé.“ Zaborskij se zase odmlčel. „Myslím, že bych asi měl dát pokyn k vyšetření tak podivného zmizení soudružky Anny Petrovny. Protože v době, kdy jste se, soudruhu Romanove, vrátil do banky potřetí,“ řekl šéf neustále hlasitěji, „každý průměrný špion odsud až po Istanbul věděl, že něco hledáme.“ Šéf se odmlčel. Romanov jen zoufale zvažoval, jestli Zaborskij má nějaké skutečné důkazy. Oba chvíli mlčeli. „Majore Romanove, vy jste byl vždycky samotář a nepopírám,

že vaše dobré výsledky občas způsobily, že jsem přimhuřoval oči nad některými vašimi prohřešky, netaktnostmi či nerozvážnostmi. Jenže, soudruhu, já nejsem samotář. Jsem policejním úředníkem, kterému není dovoleno těšit se svobodnému rozhodování jako vám.“ Nervózně si hrál s těžítkem ve tvaru Luny 9. „Já jsem řadovým vojákem, který stojí v zákrytu a hrabe se v papírech. Vyrábím zprávy ve trojím vyhotovení, zodpovídám dotazy čtvermo a usnesení či rozhodnutí vysvětluji v pěti kopiích. Teď budu muset politbyru mnohonásobně vysvětlovat podivné zmizení Anny Petrovny.“ Romanov stále mlčel, jak mu po všechny ty roky vštěpovali u KGB. Pomalu začal nabývat jistoty, že Zaborskij své úvahy staví jenom na dohadech. Kdyby jen tušil pravdu, pak by rozhovor probíhal někde ve sklepení a tam by mu otázky kladli naprosto jiným způsobem. „My v Sovětském svazu,“ pokračoval Zaborskij a vstal z křesla, „navzdory názoru Západu na nás, každou podezřelou smrt,“ na chvilku se odmlčel, „nebo zběhnutí či ilegální emigraci vyšetřujeme, a to mnohem přísněji než kterýkoliv jiný národ na celém světě. Vy, soudruhu Romanove, byste se ve své profesi lépe uplatnil, kdybyste se narodil v Africe, Jižní Americe nebo i v Los Angeles.“ Romanov se neodvážil projevit svůj názor. „Dnes v jednu hodinu v noci mi generální tajemník řekl, že vaše výsledky z posledních dnů na něho neučinily nejlepší dojem, ve skutečnosti řekl, že na něho neudělaly žádný dojem, zvlášť po tak vynikajícím začátku. Jenže jeho přece jen nejvíc zajímá carova ikona, tedy objeveni jejího nynějšího úkrytu, a proto se prozatím rozhodl, soudruhu, že žádné vyšetřování nebude. Budete-li však tak nezodpovědně jednat ještě jednou, pak už se vás nikdo nebude ptát jako teď já, ale budete postaven před tribunál. A všichni přece dobře víme, jak před tribunálem dopadl poslední Romanov.“ Zavřel pořadač. „Protože už nám zbývá méně než týden, generální tajemník nám povoluje druhou příležitost v domnění, že nakonec přece jen carovu ikonu přinesete. Vyjádřil jsem se jasně, soudruhu?“ vyštěkl. „Velmi jasně, soudruhu náčelníku,“ řekl Romanov, rázně se na podpatku otočil a odešel z místnosti. Šéf KGB počkal, až se zavřely dveře, teprve pak pohledem znovu spočinul na pořadači. Po čem ten Romanov jde, uvažoval. Potřeboval to vědět, protože si najednou uvědomil, že by Romanov mohl ohrozit jeho kariéru. Prudce zmáčkl vypínač na malé konzole vedle sebe. „Vyhledejte majora Valcheka,“ nařídil.

„Ještě nikdy jsem ani nepil šampaňské, ani jsem nejedl kaviár,“ připustil Adam, když se díval na hezkou dívku sedící u stolu proti němu. Velice se mu líbil způsob, jak si svazovala vlasy i jak se oblékala, líbil se mu její smích, ze všeho nejvíc ale její úsměv. „Jen žádné obavy, nedovedu si představit, že by kaviár měl být dnes hlavním jídlem,“ škádlivě řekla Heidi. „Není ale vyloučeno, že až se stanete hrdým vlastníkem carovy ikony, a jestli pan Rosenbaum…“ Adam ji umlčel tím, že jí položil prst na rty. „O tom nikdo kromě vás neví, ani Lawrence.“ „Možná že to je moudré,“ zašeptala Heidi. „Jeho bude pak zajímat jenom to, abyste všechny prodejem získané peníze vložil do té jeho otravné banky.“ „Proč si myslíte, že bych ji prodal?“ zeptal se Adam ve snaze zjistit, co všechno si domyslela. „Jestli vlastníte rolls-royce a jste bez práce, pak si nenajmete šoféra.“ „Jenže já mám jenom motorku.“ „I tu budete muset prodat, pokud se ukáže, že je ikona bezcenná,“ řekla a rozesmála se. „Přáli byste si teď kávu?“ zeptal se číšník, který by rád už uklidil jejich stůl. Doufal, že než skončí noc, přijdou sem další dva zákazníci. „Ano, prosím. Dvakrát kapucína,“ řekl Adam. Pak se znovu zadíval na Heidi. „Je poněkud komické,“ pokračoval, když se číšník vzdálil, „že kdykoliv telefonuji Lawrencovi do banky, telefonistka ho nikdy nemůže sehnat.“ „A co je na tom tak překvapujícího?“ zeptala se Heidi. „Nabyl jsem dojmu, že ho tam vůbec neznají,“ řekl Adam. „Možná ale, že jsem si jenom něco namlouval.“ „Banka takové velikosti má určitě přes tisíc zaměstnanců. Ani za mnoho let nikdo nemůže poznat všechny zaměstnance.“ „Asi máte pravdu,“ řekl Adam v okamžiku, kdy před ně číšník postavil kávu. „Kdy chcete odletět do Ženevy,“ zeptala se Heidi. Pokusila se usrknout kávu, ale zjistila, že je ještě příliš horká. „Nejdřív ve středu ráno. Doufám, že se ještě tentýž den večer vrátím.“ „Pozoruhodné.“ „Co tím myslíte?“ zeptal se Adam. „K odletu si vyberete jediný den, kdy mám volno,“ řekla. „Tak to je po romantice veta.„ „Proč byste nemohla letět se mnou?“ zeptal se, naklonil se přes stůl a uchopil ji za ruce. „Z toho by ale mohlo vzejít něco mnohem závažnějšího než z pojídání vašich párků.“ „V to doufám, nemluvě o tom, že byste mi mohla být velice užitečná.“ „Co tím chcete říci?“ zeptala se Heidi. „Ono to je velice jednoduché. Já totiž nemluvím ani německy, ani francouzsky a ve Švýcarsku jsem byl pouze jednou na lyžařském výletě, ale tehdy jsem jenom pořád padal.“ Heidi znovu ochutnala kávu. „Nuže, co vy na to?“ zeptal se Adam. „Švýcaři přece mluví perfektně anglicky,“ řekla, „a kdybyste snad měl nějaké problémy s bankou, můžete přece zavolat Lawrence.“ „Byl by to jenom jeden den,“ naléhal Adam. „A utráceli bychom vaše peníze.“ „To tedy moc romantické opravdu není,“ řekl Adam. „To jste řekl trefně.“ „Přemýšlejte o tom,“ řekl Adam. „I když musím přiznat, že po zaplacení vaší zpáteční letenky mi zůstane jenom 19,969 liber a nevím, jak s tím pak vyjdu.“ „Vy to tedy opravdu myslíte vážně?“ řekla Heidi, poprvé vážným hlasem. „Tak už řekněte, že přijdete.“ „Pod jednou podmínkou,“ řekla Heidi zamyšleně. „Chcete snad, abychom letěli každý jiným letadlem?“ zeptal se s úšklebkem Adam. „To ne, ale ukáže-li se ikona bezcenná, pak mi dovolíte, abych vám cenu letenky nahradila.“ „To by musela mít menší cenu než třicet jedna liber, takže souhlasím s vaší podmínkou,“ řekl Adam. Naklonil se a políbil Heidi na rty. „Kdyby se ukázalo, že to bude trvat déle než jeden den, co byste řekla pak?“ zeptal se. „To by chtělo při nejmenším dva hotely daleko od sebe,“ odpověděla Heidi, „ovšem kdyby to nestálo příliš mnoho švýcarských franků,“ dodala.

„Na vás je vždycky dokonalé spolehnutí, soudruhu Romanove. Splňujete základní kvalifikaci úspěšného bankéře.“ Romanov pečlivě studoval výraz starého pána ve snaze nalézt sebemenší známku toho, že přesně ví, co na něho čekalo v bance. „Soudruhu Poskonove, vy jste vždycky zdatný a výkonný,“ Romanov se odmlčel, „což je hlavní předpoklad profese, kterou jsem si zvolil já.“ „Můj ty Bože! Začínáme si tu dělat poklony jako párek stárnoucích komisařů na výročním setkání. Jak to probíhalo v Curychu?“ zeptal se Poskonov, když si zapálil cigaretu. „Asi jako polský traktor. Všechno probíhalo výborně, ale jenom když traktor fungoval.“ „Z toho usuzuji, že v době, kdy traktor nefungoval, se carovu ikonu nepodařilo získat,“ řekl ředitel. „Správně. Je však třeba říci, že Bischoff se ukázal v opravdu dobrém světle, Jacques rovněž. Opatřili a zařídili vše, co jsem potřeboval.“ „Vše, co jste potřeboval?“ „Ano,“ odpověděl

Romanov. „Bischoff je dobrý člověk," řekl bankéř. „Právě proto jsem vás poslal nejdříve k němu." Starý pán těžce dosedl do křesla. „Měl jste snad ještě nějaký jiný důvod, že jste mne poslal nejdříve právě k němu?" zeptal se Romanov. „Pět jiných důvodů, ale nebudeme se jimi zabývat dřív, než najdete ikonu," řekl Poskonov. „A kdybych se jimi chtěl zabývat právě teď?" řekl rozhodným hlasem Romanov. „Poslyšte, přežil jsem už dvě generace Romanovů a nijak netoužím po tom, abych přežil i třetí," řekl starý pán a zvedl obočí. „Nechme to zatím tak, jak to je. Až přestanete být středem pozornosti, pak se určitě dohodneme." Romanov přikývl na souhlas. „Snad vás potěší, když vám řeknu, že jsem během vaší nepřítomnosti nezahálel. Mám ale obavy, že výsledky mé činnosti lze také přirovnat k polskému traktoru." Bankéř pokynem ruky vyzval Romanova, aby si sedl. Teprve pak otevřel pořadač, který nabyl na objemu od doby, kdy ho Romanov viděl naposled. „Původně jste mi předložil seznam čtrnácti bank," začal ředitel, „dodnes jedenáct z nich potvrdilo, že carovu ikonu ve své úschově nemají." „Jejich tvrzení mne zaujalo – můžeme jim věřit?" zeptal se Romanov. „Nikoliv bezpodmínečně," řekl bankéř. „Je však třeba brát v úvahu, že Švýcaři vždy dávají přednost neangažovanosti před úmyslnou nebo záměrnou lží. Jsou si vědomi, že lhář se vždycky dřív, nebo později odhalí, a rovněž toho, že ze svého postavení ovládají a regulují finanční prostředky mnoha národů. Já sice nikdy nebudu ovládat takové prostředky jako oni, spíše jen to, co by oni nazvali finanční záplatou, přesto však jsem schopen udělat něco, co může udělat čáru přes rozpočet kapitalistického měnového systému." „Takže zbývají stále ještě tři banky, že?" řekl Romanov. „Správně, soudruhu. Tou první je banka Bischoff et Cie, kterou už jste navštívil. Zbývající dvě odmítly s námi spolupracovat." „Proč na ně nepůsobí váš vliv?" „Z toho nejsamozřejmějšího důvodu," odpověděl Poskonov. „Protože zájmy někoho jiného na ně působí silnějším vlivem. Řekněme si to na příkladu. Budou-li hlavním pramenem vašich příjmů přední židovské rodiny nebo Američané, pak žádný, ani sebevětší nátlak vás nepřinutí, abyste jednal se Sovětským svazem." Romanov s pochopením přikývl. „Nu, a to je zřejmě náš případ," pokračoval Poskonov. „Stále však tu je vzdálená naděje, že jedna z oněch dvou bank carovu ikonu má v úschově. Poněvadž to ale nehodlají Matičce Rusi přiznat, nejsem si jist, jaký další krok bych vám mohl doporučit." Bankéř se opřel o opěradlo a čekal na Romanovův názor. „Jste nějak nezvykle zamlklý," odvážil se Poskonov poznamenat, když si zapálil další cigaretu. „Vy jste mi ale přece jen vnukl jistý nápad," řekl po odmlce Romanov. „Američané by to sice nazvali asi bláznivě riskantním podnikem, ale jestli budu mít pravdu já, pak to budou Rusové, kdo dosáhnou baseballového oběhu domů." „Baseball je hra, kterou jsem nikdy nepochopil, přesto jsem rád, že jsem vám byl aspoň trochu užitečný. Ať už ten váš bláznivě riskantní podnik dopadne jakkoliv, mám zato, že toto se vám bude určitě hodit." Poskonov vyňal z pořadače jediný list papíru a podal ho Romanovovi. Bylo na něm napsáno: Simon et Cie, Curych (odmítli), Roger et Cie, Ženeva (odmítli). „Nepochybně se do Švýcarska brzy vrátíte." Romanov se upřeně zadíval na bankéře. „Na této cestě bych vám nedoporučoval navštívit banku Bischoff et Cie, Alexi. K tomu budete mít dost času někdy později." Romanov křečovitě natáhl prsty. Starý pán opětoval jeho upřený pohled. „Mne se ti nepodaří odstranit tak snadno jako Annu Petrovnu."

KAPITOLA DESÁTÁ

Na konec fronty lidí čekajících na taxík se postavil starý pán. Jeho výška se dala jen těžko odhadnout, protože byl velice sehnutý a schoulený do sebe. Dlouhý převlečník, který byl možná ještě starší než jeho majitel, sahal skoro k zemi a z rukávů mu vyčuhovaly konečky prstů v šedých vlněných rukavicích s polovičními prsty. Kožený kufřík označený písmeny E. R., který držel v ruce, vypadal tak obnošený, že mohl docela dobře patřit kdysi jeho dědečkovi. Člověk by se musel sehnout nebo být velice malý, aby viděl starému pánovi do tváře – na níž byl dominujícím prvkem nos, který by lichotil i Cyranovi z Bergeracu. Pán se pomalu posunoval dopředu, až se konečně dostal na řadu a mohl nastoupit do taxíku. Starý pán dělal všechno velice pomalu a řidič už netrpělivě bubnoval prsty o volant, když mu zákazník konečně hrdelním hlasem řekl, že chce být dopraven k bankéřům Daumier et Cie. Řidič se beze slova rozjel. Tak jako londýnští taxikáři znají cestu ke každému divadlu a newyorští řidiči žlutých taxíků cestu ke všem barům v západní části města, tak švýcarští taxikáři znají cestu ke všem bankám. Když starý pán dorazil do cíle, chvíli mu trvalo, než roztřídil mince k zaplacení. Pak se pomalu vysoukal z auta na chodník a ve stoje si se zájmem prohlížel mramorem obloženou budovu. Její mohutnost na něho dýchla pocitem jistoty. Když se chtěl dotknout dveří, otevřel je muž v elegantní modré uniformě. „Přišel jsem navštívit…" začal nabubřelou němčinou, ale vrátný jen ukázal na dívku za recepčním pultem. Šouravě k ní došel a zopakoval svá slova: „Přišel jsem navštívit Herr Daumiera. Jmenuji se Emmanuel Rosenbaum." „Máte předem domluvenou schůzku?" zeptala se. „Bohužel, nemám." „Herr Daumier je teď na poradě," řekla dívka. „Zjistím, jestli by vás mohl přijmout některý jiný společník." Po krátkém telefonickém hovoru v němčině řekla: „Vyjel byste laskavě do třetího poschodí?" Pan Rosenbaum přikývl s viditelnou známkou neochoty, udělal však, oč byl požádán. Když pak vystoupil z výtahu a zavřely se za ním dveře, čekala ho už jiná žena. Přivítala ho a požádala ho, aby laskavě počkal v místnosti, kterou starý pán v duchu nazval šatnou se dvěmi židlemi. Uběhla dlouhá doba, než za ním konečně někdo přišel. Starý pán nevycházel z údivu nad věkem chlapce, který se objevil. „Jmenuji se Welfherd Praeger," řekl mladý muž, „jsem společníkem banky." „Posaďte se, posaďte se," řekl Rosenbaum. „Nevydržím se na vás dlouho dívat s tak zvednutou hlavou." Mladý společník banky mu vyhověl. „Jmenuji se Emmanuel Rosenbaum. V roce 1938 jsem si u vás dal do úschovy balíček. Přijel jsem si ho vyzvednout." „Ano, samozřejmě," řekl změněným hlasem mladý bankéř. „Máte, prosím, nějaký průkaz totožnosti nebo doklad banky?" „Ale ano," zazněla odpověď a starý pán mu současně podával cestovní pas a stvrzenku, která byla nesčíslným skládáním a rozkládáním roztrhaná už skoro na několik kusů. Mladý muž doklady pečlivě studoval. Okamžitě poznal izraelský pas. Všechno se zdálo být v pořádku. I stvrzenka banky, třebaže vystavena v roce jeho narození, se ukázala být pravá. „Smím na chvíli odejít, pane?" „Ale ovšem," řekl žoviálně starý pán. „Myslím, že po těch dvaceti devíti letech mohu počkat ještě o několik minut déle." Brzy po odchodu mladého muže přišla za Rosenbaumem žena, která ho přivedla od výtahu, a zavedla ho do místnosti,

která byla větší a byla zařízena pohodlněji. Mladý bankéř se po několika minutách vrátil s pánem, kterého představil jako Herr Daumiera. „Myslím, že jsme se ještě nikdy nesetkali, Herr Rosenbaum," řekl zdvořile ředitel banky. „Určitě jste jednal s mým otcem." „Ale ne, ne," řekl pan Rosenbaum. „Jednal jsem s vaším dědečkem Helmutem." V pohledu Herr Daumiera se objevil náznak úcty. „S vaším otcem jsem se setkal jenom jednou při tehdejším jednání. Velice mne zarmoutila zpráva o jeho předčasné smrti," dodal Rosenbaum. „Byl takový rozvážný a ohleduplný. Vy ale nenosíte v klopě růži jako on." „Ne, pane, je to z mé strany jakási minivzpoura." Rosenbaum se pokusil zasmát, jenom se však rozkašlal. „Rád bych se vás zeptal, jestli máte prosím ještě nějaký jiný průkaz totožnosti, kromě pasu," zeptal se zdvořile Herr Daumier. Emmanuel Rosenbaum zvedl hlavu a s unaveným pohledem upřeným na Herr Daumiera natáhl ruku a otočil zápěstí spodní stranou nahoru. Měl tam vytetované číslo 712910. „Omlouvám se," řekl Daumier, viditelně uveden do rozpaků. „Jestli laskavě počkáte, přinesu schránku za několik minut." Pan Rosenbaum jen zamrkal, jako by tím chtěl naznačit, že je příliš unaven, než aby přikývl na souhlas. Oba muži odešli. Pan Rosenbaum zůstal sám. Po několika minutách se oba bankéři vrátili s plochou kazetou o hranách asi dvě stopy a položili ji na stůl stojící uprostřed místnosti. Herr Daumier odemkl horní zámek, druhý společník zde byl jako svědek. Když pak předával klíč Rosenbaumovi, řekl: „Teď vás opustíme, pane. Až si budete přát, abychom se vrátili, stačí zmáčknout tlačítko pod stolem." „Děkuji vám," řekl Rosenbaum a počkal, až se za bankéři zavřely dveře. Pak otočil klíčem v zámku a zvedl víko. V kazetě byl balíček ve tvaru obrazu zabalený v mušelínu, pečlivě zavázaný. Rosenbaum vložil balíček do svého starého kufříku. Když kazetu zavřel a zamkl, zmáčkl tlačítko pod stolem. Herr Daumier a mladý společník se objevili v několika vteřinách. „Doufám, že jste všechno našel tak, jak jste to tu zanechal, Herr Rosenbaum," řekl ředitel. „Uplynulo už opravdu pozoruhodně mnoho času." „Ano, vše je v pořádku, děkuji vám." Tentokráte se starému pánovi podařilo mírně se uklonit. „Dovolíte, abych se zeptal na něco, co nepatří právě k těm nejdůležitějším věcem?" „Prosím, jen se ptejte," řekl starý pán. „Máte v úmyslu používat tu schránku dál? Hotovost, kterou jste u nás zanechal na krytí nákladů, byla nedávno vyčerpána." „Ne, nebudu ji už dál potřebovat." „V tom případě pak rádi upustíme od zaplacení malé režie, která přesáhla vyčerpanou hotovost." „Jste velice laskav." Herr Daumier se uklonil a mladý společník pak doprovodil klienta banky k východu, pomohl mu nastoupit do taxíku a řidiče požádal, aby pana Rosenbauma zavezl na curyšské letiště. Starému pánovi dost dlouho trvalo, než došel k pultu odletů. Zjevně nedůvěřoval pohyblivým schodům a namáhavě šlapal po schodech s kufříkem, teď poněkud těžším. U pultu předal dívce letenku ke kontrole. S potěšením zjistil, že odpočívárna pro cestující je skoro prázdná. Došoural se do kouta, zhroutil se na pohovku a ujistil se, že je mimo dosah pohledů ostatních cestujících v odpočívárně. Když pak nedočkavě cvakl uzávěrem starého kufříku, péra se neochotně uvolnila. Zvedl víko, vytáhl balíček a přitiskl ho prsům. Roztřesenými prsty chvilku zápasil s dobře utaženými uzly, než se mu je podařilo rozvázat. Rozbalil mušelín, aby se pokochal svým pokladem. Pan Rosenbaum však vytřeštil oči, když uviděl mistrovské dílo Van Gogha Obilná pole – neměl ani potuchy, že tento obraz od roku 1938 schází ve vídeňské Národní galerii. Emmanuel Rosenbaum hrubě zaklel. Obrázek pečlivě zabalil a vrátil ho do kufříku. Šouravým krokem pak zašel za dívkou prodávající letenky Swissairu a požádal ji o zajištění prvního možného spojení do Ženevy. Bude-li mít štěstí, dostane se do Roget et Cie ještě před zavřením banky.

Dvacet pět minut po jedenácté téhož dne dopoledne přistál s několikaminutovým zpožděním proti letovému řádu Viscount letecké společnosti BEA na ženevském letišti. „To je báječné," řekl Adam. „V Ženevě máme dost času v klidu poobědvat, navštívit banku a pak zpátky na letiště k letadlu domů, které odlétá pět minut po páté." „Vy celou záležitost berete jako vojenské cvičení," řekla se smíchem Heidi. „Vše kromě její poslední části," řekl Adam. „Jaké poslední části?" zeptala se. „Naší slavnostní večeře." „Nepochybně opět v Chelsea Kitchen." „Omyl," řekl Adam. „Tentokráte jsem zamluvil stůl pro dva na osm hodin v těsném sousedství Piccadilly v Coq d'Or." „Nezdá se vám, že říkáme hop dříve, než jsme přeskočili?" zeptala se Heidi. „Když ono to je všechno takové zvláštní, až skoro směšné," řekl Adam. „Jak směšné? Nerozumím." „Vysvětlím to dnes večer při večeři." „Tajně jsem doufala, že to nestihneme všechno vyřídit," řekla Heidi. „Proč?" zeptal se Adam. „Přece víte, že pokud jde o zítřek, nemohu se těšit na nic jiného než na pokladnu v Německém nákupním centru." „To ovšem není zdaleka tak zlé jako můj kondiční trénink se staršinou domluvený na deset hodin," povzdechl si Adam. „Po desáté budu zničený ležet na zádech a litovat, že jsem z Ženevy vůbec odjel." „Aspoň vás to přinutí dát mu do nosu a poslat ho k zemi," řekla Heidi. „Možná bychom ale přece jenom měli zůstat," dodala a uchopila ho za ruku. Adam se sehnul a lehce ji políbil na tvář. Stáli v uličce mezi sedadly a čekali, až budou moci z letadla vystoupit. Na schůdkách přistavených k letadlu zjistili, že mrholí. Adam rozepnul nepromokavý plášť a snažil se pod ním ukrýt Heidi, když po rozjezdové dráze utíkali do přijímací haly. „Ještě že jsem si ho vzal," řekl. „On to je spíše stan než plášť," řekla Heidi. „Je to můj starý vojenský nepromokavý trenčkot," informoval ji, když ho znovu rozevřel. „Dají se v něm ukrýt mapy, kompasy, dokonce i výstroj vojáka na noc." „Adame, my se přece budeme toulat uprostřed léta po Ženevě, a ne uprostřed zimy ztracení v nějakém Černém lese." Rozesmál se. „Vy ale dovedete být jízlivá." Autobus letištní společnosti dojel do centra Ženevy za pouhých dvacet minut. Projeli předměstími Ženevy a přijeli k nádhernému, mezi kopci se choulícímu tichému jezeru. Autobus jezero objížděl a zastavil před impozantním vodotryskem, který v jediném prameni chrlil vodu do výšky větší než čtyři sta stop. „Začínám se cítit jako výletník," řekla Heidi, když vystoupili z autobusu a s potěšením zjistili, že lehká přeháňka ustala. Oba v prvním okamžiku překvapila čistota města, protože na širokém chodníku táhnoucím se podél jezera nebylo sebemenší smítko. Stejným dojmem působily vkusně upravené hotely, obchody a banky na druhé straně ulice. „Dřív než poobědváme a vyzvedneme si kořist, musíme zjistit, kde ta naše banka vůbec je." „Jak vyřeší takový úkol voják?" zeptala se Heidi. „Jednoduše. Zajdeme do první banky, kterou uvidíme, a zeptáme se, kde sídlí banka Roget et Cie." „Sázím se, že vaše rukávy byly pokryty odznaky za úspěšné plnění bobříků, když jste byl skautem." Adam se hlasitě rozesmál. „Je to se mnou opravdu tak hrozné?" „Ještě horší," řekla Heidi. „Vy totiž, přesně podle představ každého Němce, splňujete představu dokonalého anglického džentlmena." Adam se otočil, lehce se dotkl jejích vlasů, sehnul se a políbil ji na rty.

Heidi si najednou uvědomila upřené pohledy kolemjdoucích. „Švýcaři asi nevidí rádi něco takového na veřejnosti," řekla. „Dokonce jsem se doslechla, že s něčím takovým nesouhlasí ani v soukromí." „Mám jít a políbit tamhle tu babici, která se na nás pořád tak přihlouple dívá?" zeptal Adam. „Nedělejte to, Adame, mohl byste ji proměnit v žábu. Ne, raději uveďme do pohybu váš plán válečného tažení," řekla a ukázala na Banque Populaire na vzdáleném konci ulice. Přešli ulici a Heidi se vrátného zeptala na cestu k Roget et Cie. Dál už šli podle jeho pokynů a cestou do středu města ještě jednou s úžasem pozorovali veliký jednopramenný vodotrysk. Banku Roget et Cie nebylo možné tak jednoduše najít a dvakrát prošli kolem ní, než si Heidi všimla zcela nenápadného nápisu vytesaného do kamene po straně vysokých zasklených dveří z tepaného železa. „Je třeba říci, že vstupní dveře opravdu působí impozantním dojmem," řekl Adam. „I když teď v době oběda jsou asi zavřené." „Čekal jste snad nějakou venkovskou pobočku banky? Vím, že vy Angličané to sice velice neradi připouštíte, ale centrum bankovního světa je opravdu tady." „Poohlédněme se teď raději po nějaké restauraci, než abychom řečmi porušili náš srdečný vztah," řekl Adam. Vrátili se k vodotrysku, a poněvadž sluníčko občas vykukovalo dírami v mracích, vybrali si kavárnu na chodníku s výhledem na jezero. Objednali si směs sýrů a půl láhve bílého vína. Adam se tak těšil z Heidiny společnosti, že začal vyprávět příhody prožité v době, kdy sloužil v armádě. Heidi musela proud jeho vyprávění přerušit, aby ho upozornila, že už se blíží druhá hodina. Adam s nechutí požádal o účet. „Blíží se chvíle, kdy zjistíme, zda carova ikona opravdu existuje," řekl. Když se vrátili ke vchodu do banky, Adam otevřel masivní dveře, vešel dovnitř a rozhlédl se po ponuré hale. „Tamhle," řekla Heidi a ukázala na ženu sedící za recepčním pultem. „Dobrý den. Jmenuji se Adam Scott. Přišel jsem si vyzvednout něco, co mi bylo odkázáno podle poslední vůle." Žena se usmála. „Máte s někým domluvenou schůzku?" zeptala se jen se zcela nepatrným cizím přízvukem. „Ne, nemám," řekl Adam. „Nenapadlo mi, že bych to měl udělat." „Nevadí, vaši záležitost zcela jistě vyřídíme k vaší spokojenosti," řekla žena, zvedla sluchátko, vytočila jedno číslo a krátce s někým hovořila francouzsky. Když sluchátko odložila, vyzvala oba, aby vyjeli do čtvrtého poschodí. Vystoupili z výtahu a k Adamovu překvapení je čekal muž přibližně stejného věku. „Dobré odpoledne. Jmenuji se Piere Neffe, jsem společníkem banky," řekl mladý muž bezvadnou angličtinou. „Varovala jsem vás, že tu budu zbytečná," zašeptala Heidi. „Jen se neukvapujte," odpověděl Adam. „Vždyť jsme tu svou záležitost ještě ani nezačali projednávat." Pan Neffe je zavedl do malé, nádherně a s vybraným vkusem zařízené místnosti. „Tady bych se velice brzy a rád zabydlil," řekl Adam, když si svlékal kabát. „Nám záleží velice na tom, aby se naši zákazníci u nás cítili jako doma," řekl s jistou blahosklonností pan Neffe. „Zřejmě jste neměl potěšení vidět můj byt," řekl Adam. Pan Neffe se ale nezasmál. „Co mohu pro vás udělat?" bylo vše, co mladý společník banky nabídl jako odpověď. „Minulý měsíc mi zemřel otec," začal Adam, „a ve své poslední vůli mi odkázal stvrzenku na něco, co podle mého názoru máte od roku 1938 v úschově. Byl to dárek, který otec dostal od jednoho z vašich zákazníků." Adam se váhavě odmlčel. „Od nějakého pana Emmanuela Rosenbauma." „Máte nějaký doklad vztahující se k daru?" zeptal se pan Neffe. „Ano, mám," řekl Adam a zasunul ruku hluboko do náprsní kapsy trenčkotu. Mladému bankéři pak podal stvrzenku banky Roget et Cie. Pan Neffe ji dlouho pečlivě studoval, pak souhlasně přikývl. „Směl bych si prohlédnout váš pas, pane Scotte?" „Ale ovšem," řekl Adam, hrábl znovu do trenčkotu a pas podal panu Neffeovi. „Omluvte mne prosím na okamžik." Pan Neffe vstal a nechal je samotné. „Co myslíte, že teď provedou?" zeptala se Heidi. „Nejdříve zkontrolují, zda ikonu ještě mají, a pak znovu překontrolují pravost mé stvrzenky. Od roku 1938 přece jen uplynulo už hodně vody." S přibývajícími minutami začal být Adam zklamán, pak sklíčen a nakonec už si říkal, že se všechno ukáže být zbytečným marněním času. „Mohl byste si vzít aspoň některý tady z těch obrázků na stěně a strčit ho do trenčkotu," škádlila ho Heidi. „Určitě byste za něj v Londýně dostal slušnou částku. Možná dokonce víc než za tu vaši milovanou ikonu." „Na to už je teď pozdě," řekl Adam, když se objevil pan Neffe s jiným bankéřem, kterého představil jako pana Rogeta. „Dobrý den," řekl pan Roget. „Omlouvám se, pane Scotte, že vás nemůže přivítat otec. Je totiž v Chicagu, kde ho zdržely obchodní záležitosti." Pak podal ruku Adamovi i Heidi. „V pořadači máme založený dopis pana Rosenbauma s jasnými instrukcemi bance, že schránku nemá právo otevřít nikdo jiný než," podíval se na doklad, který přinesl s sebou – „plukovník Gerald Scott, DSO, OBE, MC." „To byl můj otec," řekl Adam. „Jak jsem už ale vysvětlil panu Neffeovi, otec před měsícem zemřel a obsah schránky mi ve své poslední vůli odkázal." „S potěšením vezmu na vědomí vaše tvrzení," řekl pan Roget, „budu-li se smět podívat na úmrtní list, případně na jeho ověřenou kopii a na samotnou poslední vůli." Adam se usmál nad svou předvídavostí, ještě jednou sáhl do trenčkotu a vytáhl hnědou obálku s nápisem Holbrooke, Holbrooke and Gascoigne natištěným výraznými černými písmeny v její horní části. Z obálky vyňal úmrtní list otce, jeho poslední vůli a dopis nadepsaný Všem, jichž se to týká a vše podal panu Rogetovi. Ten pak doklady pomalu přečetl, pak je předal svému staršímu společníkovi, který po jejich přečtení něco zašeptal do ředitelova ucha. „Nemáte námitky, když ve vaší přítomnosti zatelefonujeme panu Holbrookovi?" zeptal se pan Roget. „Vůbec ne," řekl prostě Adam. „Musím vás ale upozornit, snad dokonce varovat, že pan Holbrooke je dost nevrlý a ubručený mrzout." „Nevrlý a ubručený mrzout?" opakoval bankéř. „S takovými výrazy se nesetkáváme, myslím ale, že jsem schopen vycítit jejich význam." Obrátil se, řekl něco panu Neffeovi, který tak spěšně odešel z místnosti. Za několik okamžiků se vrátil s Rejstříkem anglického sdružení právníků z roku 1966. Na Adama učinila silný dojem důkladnost, s jakou pan Roget kontroloval, zda číslo a adresa v záhlaví dopisu souhlasí s číslem a adresou v Ročence. „Myslím, že ani nebude nutné pana Holbrooka volat," řekl pan Roget. „Je tu ale přece jen malý problém, pane Scotte." „Jaký problém?" zeptal se znervóznělý Adam. „Konto pana Rosenbauma je mírně přečerpáno a podle směrnic banky není možné otevřít žádnou schránku, pokud není účet vyrovnán." Adamovi se zrychlil tep, když si uvědomil, že s takovou možností nepočítal a nevzal si sebou větší částku peněz. „Debetní saldo účtu je však jen 120 franků," pokračoval pan Roget. „Jsou to náklady za používání schránky za poslední dva roky. Vklad pana Rosenbauma byl už vyčerpán." Adam si s úlevou oddechl. Vytáhl náprsní tašku, vyplnil a podepsal cestovní šek a předal ho bankéři. „Teď už jen zbývá podepsat nám reversní prohlášení." Pan Roget podal Adamovi dlouhý formulář obsahující jednu klauzuli za druhou: Byl psán francouzsky. Adam se na něj podíval jen letmo a předal ho Heidi, která si vše pečlivě pročítala. Pan Roget mezitím Adamovi vysvětlil, že jde o běžné vzdání se nároku,

které banku zbavuje jakékoliv odpovědnosti za to, co by mohlo ve schránce být. Heidi vzhlédla a souhlasně přikývla. Adam se pak ozdobně podepsal nad tečkovanou linkou. „Výborně," řekl bankéř. „Teď už nám nezbývá opravdu nic jiného, než jít a vyzvednout vaši schránku." „Nepokládám za nemožné, že by mohla být prázdná," řekl Adam, když je oba bankéři opustili. „Mohla by ale také být přecpána zlatými dublony, vy věčný pesimisto," řekla Heidi. Po několika minutách se oba muži vrátili a pan Neffe nesl plochou kovovou kazetu o velikosti asi dvanáct krát devět palců krát tři palce na výšku. Adama zklamala skromná, neokázalá velikost schránky, nedal ale na sobě nic znát. Pan Roget otevřel horní zámek klíčem banky, pak Adamovi předal malou vybledlou obálku s podpisy naškrabanými přes voskovou pečeť. „Všechno, co je v kazetě, ať je to cokoliv, patří teď vám, pane Scotte. Až budete hotov, buďte tak laskav a dejte nám vědět. Budeme čekat na chodbě." Oba muži odešli. „Tak jen do toho," řekla Heidi, „už se nemohu dočkat." Když Adam otevíral obálku, vypadl klíč. Nervózně si hrál se zámkem, až se ozvalo cvaknutí a mohl zvednout víko. Uvnitř byl malý plochý balíček zabalený v mušelínu a pevně ovázaný motouzem. Rozvázání uzlů se při Adamově netrpělivosti ukázalo být neřešitelným problémem, proto motouz roztrhl a pak pomalu rozbalil mušelín. Oba jako okouzlení nevěřícně zírali na mistrovské dílo. Prostá kombinace zlaté, červené a modré barvy způsobila, že oněměli úžasem. Nikdo z nich nečekal, že ikona je tak úžasně krásná. Svatý Jiří tyčící se nad drakem drží v ruce velký těžký meč, jehož konec hrouží do srdce nestvůry. Oheň šlehající z drakovy tlamy byl tmavě červený a zlověstně kontrastoval se zlatou řízou zahalující svatého. „To je nádhernéé," řekla Heidi, když konečně byla schopná promluvit. Adam stále mlčky držel malinký obrázek v ruce. „Tak řekněte něco," ponoukala ho Heidi. „Kéž by to viděl můj otec. Možná by to změnilo celý jeho život." „Nezapomínejte, že on chtěl změnit váš život," připomněla mu Heidi. Když pak Adam ikonu obrátil, našel na zadní straně malou stříbrnou korunu vsazenou do dřeva. Upřeně se na ni díval a snažil se vzpomenout, co to podle slov pana Sedgwicka z aukční síně Sotheby dokazuje. „Škoda, že otec ten dopis neotevřel," řekl Adam a obrátil ikonu, aby se mohl znovu pokochat pohledem na vítězství svatého Jiřího. „Měl k tomu právo." Když Heidi zkontrolovala, že ve schránce už nic není, přiklopila víko a Adam schránku svým klíčem zamkl. Mistrovské dílo zabalil do mušelínu, pevně ho ovázal a malý obrázek zasunul do bezedné kapsy trenčkotu určené pro mapy a uzavřel ji na zip. Heidi se rozesmála. „Věděla jsem, že nastane chvíle, kdy prokážete důvod, proč jste si oblékl právě takový kabát, i kdyby vůbec nepršelo." Adam šel ke dveřím o otevřel je. Oba bankéři přišli okamžitě k němu. „Doufám, že jste všechno našel tak, jak bylo popsáno," řekl pan Roget. „Ano, našel," řekl Adam. „Tu schránku už nebudu dále potřebovat," dodal a vrátil klíč. „Jak si přejete," řekl s úklonou pan Roget. „Tady jsou zpět drobné z vašeho cestovního šeku, pane," řekl a dával Adamovi několik švýcarských bankovek. „Jestli dovolíte, opustím vás. Monsieur Neffe vás vyprovodí." Adamovi podal ruku a s lehkým úsměvem se uklonil Heidi. „Doufám, že jste nás neshledali jako příliš protivná – mechem obrostlá individua." Oba se zasmáli. „Také doufám, že budete mít potěšení z pobytu v našem městě," řekl pan Neffe, když výtahem pomalu sjížděli do přízemí. „Náš pobyt bude velice krátký," řekl Adam. „Za hodinu už musíme být zpátky na letišti." Výtah zastavil v přízemí a pan Neffe doprovázel Adama a Heidi přes vstupní halu. Otevřel jim dveře, oba však ustoupili stranou, aby pustili dovnitř nějakého pomalu se šourajícího starého pána. Většinu lidí určitě zaujal jeho nos, Adama však upoutaly jeho pronikavé oči. Starý pán pomalu došel k ženě za recepčním pultem a oznámil: „Přišel jsem navštívit monsieut Rogeta." „Monsieur Roget je, bohužel, v Chicagu, pane, podívám se, jestli je k dispozici jeho syn. Jaké jméno mám ohlásit?" „Emmanuel Rosenbaum." Žena zvedla sluchátko a chvíli hovořila francouzsky. Když ho odložila, řekla: „Pane Rosenbaume, vyjeďte, prosím, do čtvrtého poschodí." A tak ještě jednou musel použít ten hrůzu nahánějící výtah a ještě jednou se za ním zavřely mříže výtahu okamžitě, když vystoupil. Žena, která už na něho čekala, ho doprovodila do čekárny. Nabídla mu kávu, ale on poklepal pravou rukou na srdce a zdvořile ji odmítl. „Monsieur Roget přijde zakrátko za vámi," ujistila starého džentlmena. A opravdu netrvalo dlouho, než se usmívající se pan Roget objevil. „Je mi potěšením seznámit se s vámi, monsieur Rosenbaum. Právě jste se, bohužel, minul s panem Scottem." „S panem Scottem?" utrousil překvapeně starý pán. „Ano. Odešel před několika málo minutami. Ve všem jsme se řídili instrukcemi, které jste uvedl ve svém dopise." „V mém dopise?" „Ano," řekl bankéř a onoho dopoledne už podruhé otevřel pořadač, který zůstal nedotčen déle než dvacet let. Bankéř podal starému pánovi dopis. Emmanuel Rosenbaum vytáhl z vnitřní kapsy brýle, pomalu je rozevřel, nasadil a pročítal rukopis, který tak dobře znal. Bylo to výrazné písmo psané tlustě černým inkoustem.

Forsthaus Haarhot Amsberg 14 Vosswinnel Sachsen Germany September 12, 1945 Milý pane Rogete, Nechal jsem u vás v úschově malou ikonu Svatý Jiří a Drak ve své schránce 718. Vlastnictví tohoto obrazu postupuji ve prospěch britského důstojníka, plukovníka Geralda Scotta, DSO, OBE, MC. Kdyby snad plukovník Scott přišel a uplatnil kdykoliv nárok na ikonu, zajistěte prosím, aby mu byl můj klíč bez otálení vydán. Mnohokrát vána děkuji za pomoc, kterou jste mi v této záležitosti poskytl a je mně opravdu nesmírně líto, že jsme se nikdy nesetkali osobně.

S veškerou úctou Emmanuel Rosenbaurn

„A vy říkáte, že plukovník Scott si obsah schránky přišel dnes vyzvednout?" „Ne, ne, monsieur Rosenbaum. Plukovník před krátkým časem zemřel a obsah schránky odkázal svému synovi Adamu Scottovi. Monsieur Neffe a já jsme překontrolovali všechny doklady včetně úmrtního listu a poslední vůle a neměli jsme nejmenší pochyby o pravosti obou dokladů. Usoudili jsme proto, že je vše v nejlepším pořádku. Měl u sebe také naši stvrzenku." Mladý bankéř se váhavě odmlčel. „Doufám, že jsme se zachovali správně, monsieur Rosenbaum.„ „To ano," řekl starý pán. „Přišel jsem se jen přesvědčit, že jste se řídili mými pokyny." Pan Roget se s úlevou zasmál. „Myslím, že bych vám měl říci, že váš účet vykazoval malý schodek." „Kolik vám dlužím?" zeptal se starý pán a začal neohrabaně sahat do náprsní kapsy. „Nic," řekl pan Roget. „Vůbec nic. Monsieur Scott už schodek vyrovnal." „Pak tedy jsem dlužníkem panu Scottovi. Můžete mi říci o jakou částku šlo?" „Sto dvacet franků," řekl pan Roget. „Pak tu sumu musím okamžitě vyrovnat," řekl

starý pán. „Neznáte náhodou adresu, na které bych ho mohl vyhledat?“ „Ne, lituji, v tom vám nemohu nijak pomoci,“ řekl pan Roget. „Nemám tušení, kde v Ženevě pobývá.“ Nějaká ruka se dotkla lokte pana Rogeta, pan Neffe se sklonil a šeptal mu do ucha. „Zdá se,“ řekl pan Roget, „že pan Scott měl v úmyslu se v krátké době vrátit do Anglie, protože měl být na ženevském letišti v pět hodin.“ Starý pán se zvedl. „Velice jste mi vyšli vstříc, džentlmeni. Nebudu vás už dále okrádat o čas.“

„Poletíte linkou BE 171, máte sedadla 14A a B,“ řekl muž za recepčním pultem. „Letadlo odletí podle letového řádu. Asi za dvacet minut byste se měli připravit k nástupu u východu číslo devět.“ „Díky,“ řekl Adam. „Chcete podat nějaká zavazadla?“ „Ne,“ řekl Adam. „Byli jsme v Ženevě jenom na jeden den.“ „Pak vám přeji hezký let, pane,“ řekl muž a podal Adamovi místenky na palubu. Adam a Heidi pak vyšli směrem k pohyblivému schodišti a vyjeli do odletové haly. „Zbylo mi sedm set sedmdesát švýcarských franků,“ řekl Adam a zašustěl několika bankovkami. „Když už jsme tady, musím matce koupit krabici dobrých likérových čokoládových bonbonů. Jako kluk jsem dával mamince malou krabici o každých vánocích. Tehdy jsem slavnostně slíbil, že až dospěju a někdy se dostanu do Švýcarska, že jí přivezu krabici těch nejkvalitnějších bonbonů, jaké na trhu budou.“ Heidi ukázala na pult s řadami vystavených, pečlivě ozdobených krabic. Adam šel k prodejnímu pultu a vybral ve zlatém papíře zabalenou velkou krabici čokoládových bonbonů značky Lindt. Dívka ji úhledně zabalila a vložila do tašky z umělé hmoty. „Proč se mračíte?“ zeptal se Adam, když posbíral drobné. „Ta dívka mi připomněla, že do zítřka do rána musím být zpátky,“ řekla Heidi. „Nu, můžeme se aspoň těšit na večer na Coq d’Or,“ řekl Adam a zkontroloval na hodinkách čas. „Teď už toho mnoho nestihneme, ale na to, abychom koupili víno ve free shopu nám to ještě stačí.“ „Ráda bych si ještě koupila Der Spiegel, než půjdeme k celnímu odbavení.“ „Výborně,“ řekl Adam. „Co kdybychom se zašli podívat do tamhletoho novinového stánku v rohu?“ „Telefon pro pana Adama Scotta. Prosíme Adama Scotta, aby se vrátil do přízemí k recepčnímu pultu společnosti BEA,“ ozvalo se hlasitě z veřejného rozhlasu. Adam a Heidi se na sebe nevěřícně podívali. „To nám určitě přidělili špatná sedadla,“ řekl Adam a pokrčil rameny. „Půjdeme zpátky a zjistíme, o co jde.“ Sešli po schodech a vykročili k muži, který jim předal palubní místenky. „Myslím, že jste si mne nechal vyvolat,“ řekl Adam. „Jsem Scott.“ „Ach, ano. Je tu pro vás naléhavý vzkaz,“ řekl muž a začal číst z psacího bloku před sebou. „Volejte prosím monsieur Roget at Roget et Cie, Ženeva 271279.“ Vytrhl list a podal ho Adamovi. „Telefony jsou tamhle v tom vzdáleném koutě za odletovou recepcí KLM. Budete potřebovat dvacet centimů.“ „Díky,“ řekl Adam a znovu si vzkaz pozorně přečetl. Nenašel však nic, z čeho by poznal, proč s ním pan Roget potřebuje tak naléhavě mluvit. „To jsem zvědavá, co může chtít,“ řekla Heidi. „Kdyby chtěl ikonu zpátky, na to je už přece poněkud pozdě.“ „Nu, existuje jenom jeden způsob, jak zjistit, co chce,“ řekl Adam a předal jí tašku s nákupem. „Podržte to, hned jsem zpátky,“ „Jestli objevím v tomto poschodí novinový stánek, koupím si ten časopis,“ řekla Heidi, když převzala pestrobarevnou tašku s čokoládovými bonbony. „Výborně,“ řekl Adam. „Sejdeme se tu za pár minut.“

„Roget et Cie. Est-ce-gue je peux vous aider?“ „Ozývám se na vzkaz monsieur Rogeta,“ řekl Adam, aniž by se pokusil odpovědět francouzsky. „Prosím, pane. Koho mám ohlásit, kdo volá?“ „Adam Scott.“ „Zjistím, jestli je pan Roget k dosažení, pane.“ Adam se otočil, aby zjistil, jestli se už Heidi vrátila k přepážce BEA. Nikde ji neviděl a usoudil, že určitě hledá novinový stánek. Pak si všiml starého pána belhajícího se přes halu. Byl si zcela jistý, že ho už někde viděl. „Pan Scott?“ Adam se naklonil do mušle. „Ano, monsieur Roget, volám na vaši výzvu.“ „Na jakou mou výzvu?“ řekl rozpačitě bankéř. „To nechápu.“ „U přepážky BEA byla pro mne zpráva s naléhavou žádostí, abych vám zatelefonoval.“ „To musí být nějaký omyl, já jsem žádnou zprávu pro vás nenechával. Když už jste ale zavolal, snad vás bude zajímat, že těsně po vašem odchodu z banky nás navštívil pan Emmanuel Rosenbaum.“ „Emanuel Rosenbaum?“ divil se Adam, „domníval jsem se, že on je…“

„Mohla byste mi pomoci, slečno, prosím?“ Heidi se podívala na starého pána, který ji oslovil anglicky se silným středoevropským přízvukem. Bylo jí divné, že si byl tak jistý její znalostí angličtiny, pak ale usoudila, že to zřejmě je jazyk, kterým se většina lidí dohovoří. „Snažím se sehnat taxík. Mám už zpoždění. Zrak už mi dobře neslouží jako kdysi.“ Heidi vrátila Der Spiegel na poličku a řekla: „Taxíky jsou tam za těmi dvoukřídlými dveřmi. Zavedu vás tam.“ „Jste moc laskavá,“ řekl. „Doufám, že vám tím nezpůsobuji příliš mnoho starostí.“ „Vůbec ne,“ řekla Heidi, uchopila starého pána za paži a vedla ho ke dveřím s nápisem Taxi et Autobus.

„Jste si jistý, že to byl Rosenbaum?“ řekl náhle znervóznělý Adam. „Jsem si jistý,“ odpověděl bankéř. „Měli jste dojem, že byl spokojený, když se dověděl, že jsem si ikonu vyzvedl?“ „Ale ovšem. V tom ohledu se nevyskytl žádný problém. Projevil však starost a velký zájem vyrovnat vám 120 franků, které jste zaplatil za vyrovnání účtu. Považujeme za pravděpodobné, že se pokusí dostat se s vámi do styku.“ „Nástup na linku BE 171 společnosti BEA na letiště Heathrow v Londýně bude vchodem číslo devět.“ „Budu muset už jít,“ řekl Adam. „Moje letadlo odlétá za několik minut.“ „Přeji vám hezký let,“ řekl bankéř. „Děkuji vám, monsieur Roget,“ řekl Adam a odložil sluchátko. Obrátil se k přepážce společnosti BEA a překvapeně zjistil, že se Heidi ještě nevrátila. Ve snaze nalézt nějaký novinový stánek a v obavě, že snad Heidi nezaslechla ohlášení odletu letadla, začal pohledem prohledávat přízemí. Najednou ji zahlédl, jak prochází dvoukřídlovými dveřmi a pomáhá nějakému starému muži. Měl pocit, že toho muže zahlédl už dříve. Adam vykřikl a zrychlil krok. Něco se mu nezdálo být v pořádku. Když došel k automatickým dveřím, musel zvolnit krok, aby se otevřely. V té chvíli viděl Heidi stát na chodníku před starým pánem a otevírat mu dveře taxi. „Heidi,“ vykřikl. Starý džentlmen se najednou obrátil a Adam hleděl na muže, kterého zcela určitě viděl v bance. „Pan Rosenbaum?“ zeptal se. V následujícím okamžiku starý pán k Adamovu překvapení bleskurychlým a mohutným rozmachem paže hodil Heidi na zadní sedadlo taxíku, okamžitě skočil k ní, a když zavíral dveře, hlasitě vykřikl: „Allez vite.“ Na okamžik byl Adam

ohromen, pak ale přiskočil k taxíku, podařilo se mu ale jenom dotknout se kliky odjíždějícího vozu. Náhlý pohyb auta ho srazil na chodník, podařilo se mu však ještě zahlédnout nechápavý výraz ve tváři Heidi. Kromě toho si už jenom stačil všimnout, že taxík je modrý mercedes a z poznávacího čísla si zapamatoval jenom B-7-1-2. Zoufale se rozhlížel kolem sebe ve snaze najít jiný taxík, ale na jediný, který byl v dohledu, už řidič nakládal zavazadla. Na opačně straně právě zastavil volkswagen-brouk. Ze sedadla řidiče vystoupila žena a šla otevřít přední kufr. Ze sedadla spolucestujícího mezitím vystoupil muž, vytáhl zavazadlo a přibouchl víko kufru. Když se muž a žena na chodníku objali, Adam přeběhl ulici, otevřel dveře volkswagenu na straně spolucestujícího, vklouzl dovnitř a přesunul se na sedadlo řidiče. Klíček byl v zapalování. Otočil jím, zasunul rychlost, sešlápl pedál plynu a rozjel se dozadu. Dvojice v objetí se na něho nevěřícně dívala. Adam přeřadil ze zpátečky na místo, kde předpokládal první rychlostní stupeň. Auto se rozjíždělo pomalu, ale přece dost rychle, aby ujel muži, který se mezitím rozběhl za ním. Určitě tam mám trojku, napadlo mu. Přeřadit na nižší stupeň rychlosti se mu podařilo ve chvíli, kdy ho značky vedly do centra Ženevy. Dojížděl k první křižovatce s kruhovým objezdem a řazení rychlostí mu bylo jasné. Mohl svou pozornost věnovat registračním číslům aut jedoucích před ním. „B712…B712," si neustále v duchu opakoval, aby mu číslo pevně utkvělo v paměti. Při předjíždění každého modrého taxi kontroloval jeho tabulku s číslem i pasažéry. Když už jich předjel víc než deset, napadlo mu, jestli snad taxík s Heidi nesjel z dálnice na nějakou vedlejší silnici. Stále víc a víc sešlapával plynový pedál – 90, 100, 110, 120 kilometrů za hodinu. Předjel další tři modré taxi, po tom s Heidi však nebylo ani památky. Pak dost daleko před sebou zahlédl ve vnějším jízdním pruhu mercedes s rozsvícenými světly, jedoucí vysoko nad dovolenou rychlost. Pevně věřil, že se mu ho podaří dohnat. Metr po metru začal zkracovat vzdálenost a současně přemýšlel, jaký důvod mohl mít starý pán, aby unesl Heidi. Mohl tím mužem být Rosenbaum? Ten přece chtěl, aby ikonu dostal Adam, bankéř ho o tom alespoň ujistil. Nic nedávalo žádný smysl, a tak jel dál a přemýšlel, zda se v některém okamžiku neprobudí. Adam se však neprobudil, ani když už dojeli na okraj města. U příští křižovatky s kruhovým objezdem už je dělily jen tři osobní auta. „Červenou, teď potřebuji, aby naskočila červená," vykřikoval Adam, ale světlo na semaforech zůstalo sveřepě zelené. Když se konečně rozsvítila červená, stačilo ho ještě předjet dodávkové auto a tím zvětšit vzdálenost mezi Adamem a stíhaným autem. Adam hlasitě zaklel, vyskočil z auta a rozběhl se k stojícímu taxíku. Když už k němu dobíhal, naskočila zelená a mercedes vyrazil rychle dopředu. Adam se rozběhl zpátky k volkswagenu, ale když dojel k semaforům, svítila už zase červená. Rozhodnutí vystoupit z auta ho stálo několik rozhodujících okamžiků. Znepokojeně se díval dopředu. Stíhaný taxík viděl daleko před sebou. Obě auta dojela k Avenue de France sledující západní stranu jezera, proplétala se dopravním ruchem, najednou mercedes zahnul ostře doleva a stoupal do mírného kopce. Adam jel ještě několik metrů původním směrem, a když prudce strhl volant za stíhaným autem, jenom těsně se vyhnul poštovní dodávce jedoucí z kopce proti němu. Když taxík zase zabočil vlevo, Adam ve snaze neztratit ho z dohledu předjel autobus tak těsně, že přinutil jeho řidiče prudce zabrzdit. Cestující, kteří tímto manévrem byli vyhozeni ze sedadel, mu hrozili pěstmi a rovněž se zlobně ozval klakson autobusu. Taxík teď byl už jen asi dvě sta yardů před Adamem, který neustále získával metr za metrem. K Adamově překvapení náhle zahnul k okraji silnice a za skřípání brzd zastavil. Navenek se nic nedělo. Adam prokličkoval ke stojícímu mercedesu a se zablokovanými koly zastavil za ním. Vystoupil z auta a utíkal ke stojícímu vozu, když z něho najednou na vzdálenější straně vyskočil starý muž a s nákupní taškou a malým kufříkem Heidi se rozběhl do postranní ulice. Adam trhnutím otevřel dveře mercedesu a upřeně se podíval na hezkou dívku sedící bez hnutí. „Jste v pořádku, jste v pořádku?" vykřikoval zoufale s vědomím, co pro něho znamená. Heidi se ale ani nepohnula, ani neodpověděla. Adam jí položil ruku na ramena a podíval se jí do očí. Heidi nereagovala. Když ji pohladil po vlasech, hlava jí bezvládně klesla na rameno. Z koutku úst jí vytékal malý pramínek krve. Adam se zhrozil, zabylo mu špatně a začal se nekontrolovaně třást. Podíval se na řidiče taxíku. Jeho paže visely volně dolů, tělo leželo zhroucené na volantu. Muž středního věku nejevil známky života. Adam odmítal vzít na vědomí, že oba jsou mrtví. Rukou pořád držel Heidi a podíval se zadním oknem; starý muž se blížil k vrcholu kopce. Proč o něm stále přemýšlí jako o starému muži? Ve skutečnosti nemůže být starý, ale mladý a v dobré kondici. Adamův strach se najednou změnil ve zlost. K dalšímu rozhodnutí mu už zbýval jenom zlomek vteřiny. Pustil Heidi, vyskočil z auta a rozběhl se do kopce za vrahem. Mezitím se už na chodníku zastavilo několik kolemjdoucích, kteří se zvědavě dívali na Adama a obě auta. Adamovým hlavním cílem teď bylo dohonit stále utíkajícího muže. Snažil se běžet rychle, trenčkot mu ale v běhu překážel, a tak v okamžiku, kdy doběhl na vrcholek kopce, vrah byl už dobrých sto yardů před ním a už se blížil k hlavní třídě. Adam se snažil prodloužit kroky, pak viděl muže naskočit na kolemjedoucí tramvaj. Byl však příliš daleko, než aby mohl udělat něco jiného, než se bezmocně dívat, jak se tramvaj vzdaluje. Muž stál na schůdkách tramvaje a upřeně se díval na Adama. V jedné ruce vyzývavě držel nákupní tašku. Ted už neměl ohnutá záda a už vůbec nebudil dojem člověka s chatrným zdravím. V jeho postoji mohl Adam i na tu vzdálenost pozorovat triumfální radost. Několik vteřin stál bezmocně uprostřed ulice a pozoroval, jak tramvaj mizí z dohledu. Snažil se zhodnotit situaci. Bylo mu jasné, že v této rušné denní době má malou naději sehnat taxík. Když zaslechl kvílející sirény, věděl, že k místu nehody jedou sanitky. „Nehoda," řekl nahlas. „Brzy zjistí, že jde o vraždu." Snažil se uspořádat si v hlavě bláznivý průběh poslední půl hodiny. Nenacházel v něm žádný smysl. Určitě muselo dojít k nějakému omylu.… Vtom se dotkl kabátu a ucítil balíček s ikonou. Vrah přece nepodnikal tak složitou akci kvůli dvaceti tisícům librám – zavraždění dvou nevinných lidí, kteří se mu náhodou dostali do cesty – čím, čím, čím je ta ikona tak důležitá? Co to vlastně říkal expert aukční síně Sotheby? Po tomto kousku se ptal nějaký ruský džentlmen. Adam začal intenzivně přemýšlet. Jestli to byl Emmanuel Rosenbaum a opravdu zabíjel kvůli ikoně, pak tím získal jenom velkou švýcarskou likérovou bonboniéru. Adam pocítil úlevu v domnění, že pomoc je nablízku. Pak se za ním ozval hvizd píšťalky. Obrátil se a uviděl dva policisty mířící na něho revolvery vytaženými z pouzder. Instinktivně se rozběhl a mrknutím přes rameno viděl několik policistů rozbíhajících se za ním. Prodloužil krok a navzdory překážejícímu trenčkotu nevěřil, že mu některý člen švýcarské policie bude v tempu stačit déle než čtvrt míle. Zahnul do první uličky mezi domy, kterou zahlédl, a zvýšil rychlost. Ulička byla tak úzká, že by se v ní nevyhnuli ani dva cyklisté. Na konci průchodu mezi domy vběhl do

jednosměrné ulice přecpané osobními auty, což mu dovolilo rychle a bezpečně přebíhat mezi pomalu se pohybujícími auty. Policisty setřásl v několika minutách, utíkal však dál a neustále měnil směr, až když podle odhadu uběhl asi dvě míle, zahnul do tiché ulice. Na jejím vzdáleném konci viděl neonovou reklamu hotelu Monarche. Byl to spíše penzion než honosný hotel. Adam se zastavil ve stínu a čekal, až přestane lapat po dechu. Když se mu dech po třech minutách znormalizoval, vešel do hotelu.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Nahý stál před hotelovým zrcadlem a upřeně se díval na postavu představující Emmanuela Rosenbauma. Vůbec se mu nelíbila. Vyndal falešné zuby a jazykem začal masírovat své vlastní: upozornili ho, že ho dásně budou bolet několik dní. Pak velice opatrně začal stahovat jednotlivé vrstvy svého baňatého nosu, nepřestal obdivovat zručnost a umělecký cit, které daly vzniknout tak nestvůrné věci. Bude to příliš nápadné, říkal jim tehdy. Nikdo si ničeho nevšimne, oponovali mu experti. Když konečně odstranil poslední vrstvy a ukázal se jeho aristokratický nos, vypadal ve znetvořené tváři úplně směšně. Romanov se pak pustil do čela pokrytého vráskami, které se při zamračení opravdu pohybovaly. S postupným mizením vrásek jako kdyby odplouvaly roky. Pak přišly na řadu ochable svěšené tváře a nakonec dvojitá brada. Švýcarští bankéři by určitě žasli, jak rázným třením pemzou snadno mizelo nesmazatelné číslo na vnitřní straně paže. Kriticky se na sebe díval do zrcadla. Krátké prošedivělé vlasy zase dorostou. Když mu je stříhali a hlavu mu namazali nějakou tlustou, bahnu se podobající vrstvou, napadlo ho, že tak nějak se asi cítí člověk namazaný dehtem a posypaný peřím. Za chvíli stál pod sprchou a prsty si energicky masíroval kořeny vlasů. Po tváři a po těle mu začala stékat černá sirupovitá tekutina a mizela v odtokovém kanále. Spotřeboval polovinu láhve šamponu, než se začala objevovat skutečná barva vlasů. Bylo mu jasné, že ještě dlouho potrvá, než přestane vypadat jako seržant námořnictva Spojených států. V rohu pokoje ležel pohozený kabát podobající se pytli, beztvaré, oblýskané šaty, černá kravata, šedobílá košile, vlněné rukavice s ustřiženými prsty a izraelský pas. Vše, co dlouhé hodiny pečlivě připravoval, už pro něho přestalo mít cenu. Měl chuť všechny dříve tak potřebné rekvizity spálit, nechal je ale zatím na hromadě. Vrátil se do obývacího pokoje a unaveně se svalil na postel. Od trvalého hrbení ho ještě pořád bolela záda. Vstal, padesátkrát se sehnul, až se dotkl prstů na noze, a paže natáhl co nejvýše nad hlavu. Po minutě odpočinku udělal padesát kliků. Ještě jednou se vrátil do koupelny a osprchoval se – tentokráte studenou vodou. Konečně se začal cítit zase jako člověk. Oblékl si vyžehlenou krémovou hedvábnou košili a nový dvouřadový oblek. Dříve než vyřídil jeden hovor s Londýnem a dva s Moskvou, objednal si oběd do pokoje, aby ho nikdo neviděl – neměl chuť vysvětlovat, jak je možné, že muž, který se do hotelu přihlásil, byl o třicet let starší než muž, který teď v pokoji pojídá pozdní večeři. Na řízek i na víno se vrhl jako dlouho hladovějící zvíře. Upřeně se zahleděl na barevnou nákupní tašku, neměl však vůbec chuť zakončit oběd skotským likérovým bonbonem. Při pomyšlení, že Angličan byl lepší a že ho přelstil, se zachvěl zlostí. Romanovův pohled pak spočinul na malém koženém kufříku, ležícím na podlaze vedle postele. Otevřel ho a vyndal kopii ikony, kterou na rozkaz Zaborského měl stále u sebe, aby v případě, že nalezne originál Svatého Jiřího a Draka, nebylo o jeho pravosti nejmenších pochyb. Krátce po jedenácté hodině zapnul noční zprávy. Fotografii podezřelé osoby neměli žádnou, pouze jeden obrázek hloupého taxikáře, kterého pomalá jízda stála život, a hezké německé dívky, která se snažila bránit. Bylo to až dojemné, že stačil jeden přesně mířený úder a její krční páteř praskla jako ořech. Televizní hlasatel řekl, že policie pátrá po nejmenovaném Angličanovi. Romanov se usmál, když si představil, že policie hledá Scotta, zatímco on sám spokojeně pojídá biftek v luxusním hotelu. Přestože švýcarská policie neměla žádnou fotografii domnělého vraha, Romanov žádnou fotografii nepotřeboval. Na jeho tvář nikdy nezapomene. Jeho informátor v Anglii mu v jediném telefonním hovoru řekl o kapitánu Scottovi víc, než se švýcarské policii podaří zjistit za týden. Když se Romanov dověděl o Scottově vojenské kariéře a o všech jeho vyznamenáních za statečnost, těšil se na okamžik, kdy muže takových kvalit s nesmírným potěšením zabije.

Adam ležel bez hnutí na ubohé malé posteli a snažil se nějak rozumně sestavit všechny události posledních hodin, které vyústily ve vražednou skládanku. Kdyby Göring nechal ikonu otci pod přezdívkou Emmanuel Rosenbaum, pak žádný skutečný Emmanuel Rosenbaum neexistoval. On ale opravdu existuje: vždyť při pokusu dostat se k ikoně dvakrát zabil. Adam se naklonil, zhasl světlo u postele a pak z kapsy trenčkotu vytáhl malý balíček. Opatrně ho rozbalil, pak ikonu podržel pod světlem. Svatý Jiří se na něho upřeně díval – jeho pohled se ale v těchto chvílích nezdál být nijak velkolepě vznešený, spíše vyčítavý. Adam by ikonu Rosenbaumovi dal bez sebemenšího zaváhání, kdyby tím zachránil Heidin život. O půlnoci se Adam rozhodl, co musí udělat. Z malinkého pokojíku však nevyšel dřív než několik minut před třetí hodinou ranní. Tiše se zvedl z postele, otevřel dveře, podíval se do chodby, pak za sebou nehlučně zamkl a opatrně sešel po schodech. Došlápl na poslední schod, zastavil se, vyčkal a zaposlouchal se. Noční hlídač podřimoval před monotónně šumícím televizorem. Uprostřed obrazovky byl jen malý stříbrný kotouč. Adamovi trvalo skoro dvě minuty, než došel k hlavnímu vchodu. Na skřípající prkno v podlaze šlápl jenom jednou. Chrápání vrátného však bylo dostatečně silné, aby skřípot přehlušilo. Když se Adam octl venku, prohlédl si ulici po obou stranách, nikde však nezjistil známku nějakého podezřelého pohybu. Nepotřeboval jít daleko. Šel po straně ulice, pokud možno ve stínu. Došel na roh a uviděl, co hledal. Bylo to ale přece jen sto yardů daleko. Protože stále nebyl nikdo v dohledu, rychle doběhl k telefonní budce. Zasunul do otvoru dvaceticentimovou minci a čekal. Nějaký hlas řekl: „Est-ce-que je peux vous aider?“ Adam pronesl jedno jediné slovo: „Mezinárodní.“ Za okamžik mu stejnou otázku položil jiný hlas. „Potřebuji telefonní rozhovor s Londýnem na účet volaného,“ řekl rozhodným hlasem Adam. Neměl ale nejmenší chuť svou žádost opakovat. „Prosím,“ řekl hlas. „Na jaké jméno, prosím?“ „George Cromer,“ odpověděl Adam. „Ještě číslo odkud voláte?“ „Ženeva 271982.“ Poslední číslice přehodil. Měl pocit, že policie by tuto noc mohla odposlouchávat všechny hovory do Anglie. Dívce v centrále pak řekl číslo londýnského účastníka. „Okamžik, prosím.“ „Ovšem,“ řekl

Adam a znovu zkontroloval ulici v obou směrech ve snaze objevit nějaký nezvyklý pohyb. V tom časném ránu však jenom tu a tam projelo nějaké auto. Adam stál bez hnutí v koutě telefonní budky. Zaslechl propojení linky. „Tak se probuď, buď tak laskav," šeptal. Konečně vyzvánění ustalo a Adam uslyšel známý hlas. „Kdo volá?" zeptal se Lawrence nedůtklivě, ale dokonale probuzený. „Přijmete hovor na účet volaného od pana George Cromera z Ženevy?" „Od George Cromera, lorda Cromera, ředitele Bank of Eng – –? Ale ovšemže přijmu," řekl. „Lawrenci, tady jsem já," řekl Adam. „No, díky Bohu. Odkud voláš?" „Jsem ještě pořád v Ženevě, mám ale dojem, že těžko uvěříš tomu, co ti teď řeknu. Když už jsme čekali na nástup na palubu letadla domů, nějaký muž vtáhl Heidi násilím do taxíku a zavraždil ji dřív, než jsem je mohl dohonit. Hlavní problém je v tom, že švýcarská policie si myslí, že vrahem jsem já." „Adame, zachovej klid. Já o tom vím. Bylo to ve večerních zprávách. Policie byla u mne a položila mi několik otázek. Myslím, že tě obvinil bratr Heidi." „Co chceš říci tím, že mne obvinil? Vždyť já jsem to neudělal. Ty přece dobře víš, že bych něčeho takového nebyl schopen. Udělal to muž jménem Rosenbaum, ne já, Lawrenci." „Rosenbaum? Kdo je Rosenbaum, Adame?" Adam se nutil ke klidu. „Heidi a já jsme dnes ráno přijeli do Ženevy vyzvednout si z jedné švýcarské banky dárek, který mi otec odkázal ve své poslední vůli. Ukázalo se, že to je obrázek, malovaný obrázek. Po návratu na letiště se ten Rosenbaum zmocnil Heidi v domnění, že ona má ten obrázek u sebe. Nedává to žádný smysl, protože ta zatracená ikona má cenu pouhých 20.000 liber." „Ikona?" řekl Lawrence. „Ano, ikona Svatý Jiří a Drak," řekl Adam. „To ale teď není vůbec důležité. Mnohem důležitější je, že…" „Adame, teď mne poslouchej a poslouchej dobře," přerušil ho Lawrence, „protože nic nebudu říkat dvakrát. Do rána se někam zašij a pak nějak dojdi k našemu konzulátu a zůstaň pod jeho ochranou. Buď ale opatrný, aby ses tam dostal bez újmy na zdraví, já mezitím zařídím, aby tě konzul očekával. Nechoď tam ale dřív než v jedenáct hodin, protože Londýn má o hodinu méně než Ženeva. Musím využít každé minuty, abych všechno zařídil a dohlédl na to, aby osazenstvo konzulátu bylo připraveno na tvůj příchod." Adam se poprvé v posledních dvanácti hodinách usmál. „Získal vrah to, po čem šel?" zeptal se Lawrence. „Ne, ikonu nezískal," řekl Adam. „Sebral jenom čokoládové bonbony pro mou matku…" „Díky Bohu. A ty se střež švýcarské policie, protože oni jsou přesvědčeni, žes Heidi zabil ty." „Ale přece…" začal Adam. „Žádné vysvětlování, alespoň ne teď. Zařiď se tak, abys byl v jedenáct na konzulátě. Teď bude lepší, když náš rozhovor skončíme," řekl Lawrence. „Tak v jedenáct, ale ne aby ses opozdil." „Fajn," řekl Adam, „a…" ale sluchátko už vydávalo jenom obsazovací tón. Chvála Bohu, že mám Lawrence: ten starý Lawrence, který se nikdy nepotřebuje na nic ptát, protože odpověď zná předem. Kriste Pane, do čeho se to vlastně zapletl? Adam znovu prohlédl ulici. Stále nikdo nebyl v dohledu. Rychle přeběhl dvě stě yardů zpátky k hotelu. Vstupní dveře zůstaly nezamčené, vrátný spal před šumící obrazovkou se stříbrným terčem uprostřed. Pět minut po čtvrté byl Adam v posteli. Nezamhouřil ale ani oko. Rosenbaum, Heidi, řidič taxíku, ruský džentlmen v aukční síni Sotheby. Příliš mnoho dílků skládanky, žádný ale nezapadal na místo. Největší starost a rozpaky však pociťoval nad rozhovorem s Lawrencem – se starým kamarádem Lawrencem.

Ve čtvrtek ráno dvacet minut po sedmé přijeli k hotelu Monarch dva policisté. Byli unavení, rozmrzelí a hladoví. Od půlnoci už navštívili třiačtyřicet hotelů v západní části města, nikde neměli úspěch. Prohlédli tisíce registračních karet a vzbudili sedm nevinných Angličanů, na něž se popis Adama Scotta vůbec nehodil. V osm hodin jim skončí služba a budou moci odejít k manželkám se nasnídat. Před sebou však měli ještě tři hotely určené ke kontrole. Když je majitelka hotelu viděla vcházet do haly, kolébavým krokem jim vyšla rychle vstříc. Nenáviděla policii a přitakala by každému, kdo by tvrdil, že švýcarští fízli jsou horší než Němci. Za poslední rok už dostala dvakrát pokutu, jednou jí dokonce kvůli zápisům v knize hostů vyhrožovali vězením. Byla si vědoma, že jí při prvním dalším prohřešku hrozí ztráta koncese a tím zdroje obživy. Ve své pomalu pracující mysli si snažila vybavit, kdo se předešlý večer v hotelu ubytoval a zapsal do knihy hostů. Zapsaných bylo osm, ale pouze dva zaplatili hotově – Angličan, který sotva otevřel pusu a zapsal se na kartu jako pan Pemberton, a Maurice, který se při každém pobytu v Ženevě vždy objevil s nějakou jinou dívkou. Jejich přihlašovací karty zničila a peníze strčila do kapsy. Maurice s dívkou odešli v sedm, jejich postele právě ustlala, Angličan však ještě stále spí v pokoji. „Potřebujeme překontrolovat přihlášky hostů za poslední noc, madam." „Zajisté, monsieur," odpověděla s roztomilým úsměvem a shrnula dohromady šest zbývajících karet: dva Francouzi, jeden Ital, dva domácí z Curychu a jeden z Basileje. „Ubytoval se u vás minulou noc nějaký Angličan?" „Ne," řekla rozhodně majitelka hotelu. „Angličana jsem tu neměla už nejméně měsíc," pro jistotu dodala. „Chcete se podívat na karty za poslední týden?" „Ne, to není nutné," řekl policista. Majitelka hotelu si spokojeně oddechla. „Budeme ale muset ještě prověřit neobsazené pokoje. Z osvědčení vidím, že máte dvanáct hostinských pokojů," pokračoval policista, „takže šest by mělo být prázdných." „Nikdo v nich není," řekla majitelka hotelu. „Dnes ráno jsem pokoje kontrolovala." „My je ale přesto musíme zkontrolovat sami," naléhal druhý policista. Majitelka hotelu vzala univerzální klíč, kolébavě šla ke schodům a chystala se na ně vystoupit, jako by to byl nejvyšší vrcholek Everestu. Postupně otevřela pokoje pět, sedm, devět, deset a jedenáct. Pokoj Maurice stará paní uklidila ihned po jeho odchodu, věděla však, že přijde o koncesi v okamžiku, kdy policisté vstoupí do dvanáctky. Zdržela se zaklepat na dveře, než otočila klíčem v zámku. Oba policisté vešli do pokoje, majitelka čekala na chodbě. Ne poprvé onoho dne proklela zdatnost švýcarské policie. „Děkuji, madam," řekl první policista, když se vrátil na chodbu. „Promiňte, že jsme vás obtěžovali," dodal a na seznamu odškrtl hotel Monarch. Když oba policisté scházeli po schodech, majitelka hotelu vešla do pokoje číslo dvanáct a nevěřila svým očím. Postel vypadala nedotknutá, jako by v ní nikdo nespal, nikde nebylo sebemenší známky, že tu někdo strávil noc. Usilovně namáhala unavenou paměť. Vždyť jsem toho zase tak mnoho v noci nevypila – dotkla se padesáti franků v kapse, jako by si to tím chtěla dokázat. „To jsem blázen, kde může být," zabručela. Poslední hodinu se Adam krčil za opuštěným vagonem na seřadišti nákladních vagonů ani ne půl míle od hotelu. Měl dokonalý rozhled na všechny strany do vzdálenosti sto yardů. Bedlivě pozoroval, jak lidi dojíždějící časně ráno do práce v zástupech nastupují do vlaků. Usoudil, že nával cestujících dosáhne vrcholu asi dvacet minut po osmé. Hmatem si ověřil, že ikona je na místě, opustil úkryt a přidal se k proudu pracujících. Zastavil se u kiosku a koupil si noviny. V této ranní době

bylo možné z anglicky psaných novin dostat jedině Herald Tribune: noviny z Londýna se sem dostanou až s prvním letadlem. Adam však věděl, že Herald Tribune sem dochází vlakem z Paříže. Než se vmísil do dupajícího davu, koupil si v nádražním kiosku ještě dvě věci: plán Ženevy a velkou tabulku čokolády nestlé. Ještě stále zbývaly dvě hodiny, které bude muset nějak přečkat, než bude moci přijít na konzulát. Na dálku pozoroval budovu, kterou si vybral jako své příští útočiště cestou ke konzulátu. Spolu s davem k ní zamířil. Kolem náměstí pak šel přitisknutý ke zdi pod baldachýny obchodů, otevřeným prostorám se pozorně vyhýbal. Cesta trvala poměrně dlouho, ale s výběrem byl spokojený. K vratům došel ve chvíli, kdy stovky věřících odcházely z časné ranní bohoslužby. Bezpečný se cítil teprve v okamžiku, kdy vešel dovnitř. Kostel svatého Petra byl podobný většině velkých katedrál na světě, takže se v něm Adam orientoval během několika okamžiků. Boční lodí chrámu šel ke kapli Panny Marie, do jedné z pokladniček hodil několik mincí, zapálil svíci a postavil ji do volného držáku pod sochou Panny Marie. Pak klesl na kolena, oči však ani na okamžik nezavřel. Uvědomoval si, že je odpadlý katolík, který v Boha nevěří – ovšem kromě chvil, kdy je nemocný, vystrašený nebo v letadle. Když asi po dvaceti minutách zpozoroval, že v kostele zůstala jen hrstka lidí, padla na něho úzkost. V předních kostelních lavicích sedělo několik starých žen oblečených v černém a soustavně odsunovaly korálky růžence za monotonního prozpěvování, „Ave Maria, gratia plena, Domine teum, Benedicta…“ Několik turistů, kteří obdivovali dřevěnou klenbu chrámu, mělo zraky upřeny stále vzhůru. Adam pomalu vstal a bedlivě se rozhlédl. Protáhl si nohy a šel ke zpovědnici, která byla zčásti skryta za sloupem. Malé znamení na dřevěném podstavci znamenalo, že zpovědnice není právě v používání. Adam vklouzl dovnitř, posadil se a pevně zatáhl závěs. Z kapsy trenčkotu vytáhl nejprve Herald Tribune a potom tabulku čokolády. Z čokolády strhl stříbrný staniol a začal hladově jíst. Pak si prohlížel noviny. Na první straně byly jenom jeden nebo dva články o Anglii, většina byla věnována Americe. „Libra stále ve stejně vysokém kursu 2.80 za dolar?“ tázal se jeden titulek. Adam pohledem projel menší titulky, až našel krátký článek, který hledal. Byl v levém rohu dole: „Policie pátrá po Angličanovi, který zavraždil německou dívku a švýcarského řidiče taxíku.“ Když Adam noticku přečetl a zjistil, že znají jeho jméno, zachvěl se. „Kapitán Adam Scott, který se nedávno vzdal důstojnické hodnosti ve wessexském královském pluku, je hledán… obraťte, prosím, na stranu patnáct.“ Adam začal převracet veliké stránky. V omezeném prostoru zpovědnice to nebylo nic snadného. „...aby byl vyslechnut ženevskou policií v souvislostí s...„ „Au nom du P?re, du Fils et du Saint Esprit.“ Adam polekaně vzhlédl od novin a měl chuť vyskočit a utéci. Dlouholetým tréninkem získané umění ovládat se způsobilo, že se slyšel říkat: „Otče, pomodlete se za mne. Zhřešil jsem a chci se vyzpovídat.“ „Dobře, můj synu, jakého druhu je váš hřích?“ zeptal se kněz s cizím přízvukem, ale dobrou angličtinou. Adam bleskově uvažoval. Nesmím mu poskytnout sebemenší klíč, aby poznal kdo jsem. Adamův nepokoj se zvětšil, když otvorem v závěsu viděl dva policisty vyslýchající nějakého kněze u západních dveří. Pevně zatáhl závěs a promluvil s přízvukem, který jedině dovedl přesvědčivě napodobit. „Jsem z Dublinu, Otče, a minulé noci jsem se v baru seznámil s místní dívkou a odvedl jsem ji do svého hotelu.“ „Ano, můj synu.“ „Nu, jedna věc vedla k další, Otče.“ „K jaké další, můj synu?“ „Nu, vzal jsem ji do svého pokoje.“ „Ano, můj synu.“ „Ona se pak začala svlékat.“ „A co se stalo pak?“ „Začala svlékat mne.“ „Pokusil jste se tomu nějak zabránit, můj synu?“ „Ano, Otče, bylo to ale stále nesnadnější.“ „A došlo k pohlavnímu styku?“ zeptal se kněz. „Bohužel, ano, Otče. Nemohl jsem se ovládnout. Ona byla velice hezká,“ řekl Adam. „Máte v úmyslu se s tou dívkou oženit, můj synu?“ „Ach, ne, Otče, já už jsem ženatý a mám dvě roztomilé děti, Seamuse a Maureen.“ „To je ďábel, kterého musíte neustále odhánět.“ „To bych rád, Otče.“ „Stalo se to už někdy dřív?“ „Ne, Otče, to bylo poprvé, kdy jsem se zapomněl. Přísahám.“ „Pak tedy nechť je vám to ponaučením, můj synu, snad vám Pán ve své milosti odpustí tento hanebný hřích. Musíte učinit pokání.“ „Ach, můj Bože…“ Když Adam dokončil krátkou modlitbu jako pokání, kněz pronesl rozhřešení a řekl mu, že za pokání musí ještě odříkat třicet korálků růžence. „A ještě něco.“ „Ano, Otče?“ „Okamžitě po návratu do Irska řeknete všechno své ženě, jinak nebudete moci doufat v odčinění hříchu. Musíte mi to slíbit, můj synu.“ „Až se setkám s manželkou, řeknu jí všechno, co se minulé noci stalo, Otče,“ slíbil Adam, když se znovu podíval mezerou v závěsu. Policisty nikde neviděl. „Stále se oddaně modlete k naší Nejsvětější Paní, aby vás ochraňovala před ďábelským pokušením.“ Adam složil noviny, zastrčil je do trenčkotu, vyběhl ze zpovědnice a sedl si na konec kostelní lavice. Sklonil hlavu a začal šeptat modlitbu Páně. Současně rozevřel plánek Ženevy a začal studovat rozmístění ulic. Britský konzulát našel na vzdáleném konci velkého náměstí ve chvíli, kdy došel k A neuveď nás v pokušení. Odhadl, že konzulát je od katedrály asi jednu míli, bude muset přejít sedm ulic a jeden most, než se dostane do bezpečí. Vrátil se do kaple Panny Marie, klekl si a na hodinkách zkontroloval čas. K odchodu z katedrály svatého Petra bylo ještě příliš brzy, a proto s hlavou v dlaních vydržel na kolenou dalších třicet minut, v duchu při tom neustále procházel trasu ke konzulátu. Kromě toho pozoroval skupinu turistů vedenou průvodcem po katedrále. Ani na okamžik z nich nespustil oči, když se blížili k velkým vratům na západním konci vedlejší lodi chrámu. Svou akci musel dokonale načasovat. Náhle Adam vstal, rychlým krokem přešel boční lodí a do přístřešku před vchodem došel jenom jeden yard za skupinou turistů, kteří mu byli záštitou před zvědavými pohledy z náměstí. Pak šel pod baldachýn jednoho obchodu, odtud obešel tři strany náměstí, aby se vyhnul jedinému policistovi ve službě na severním rohu náměstí. Přešel první ulici, a když se rozsvítilo červené světlo, vyrazil k jednosměrné ulici. Držel se vnitřní strany chodníku s vědomím, že na konci ulice bude muset zahnout doleva. Vtom zpoza rohu vyšli dva uniformovaní policisté a šli přímo k němu. Adam bleskově zareagoval, a aniž by se díval, vešel do prvního obchodu a obrátil se zády k chodníku. „Bonjour, monsieur,“ přivítala ho mladá žena. „Vous désirez quelque chose?“ Adam se překvapeně rozhlédl. Všude kolem něho stály graciézní, štíhlé figuriny v kalhotkách, v podvazkových pásech a v dlouhých, černých nylonových punčochách. „Potřebuji dárek pro manželku.“ Dívka se usmála. „Mohlo by to být kombiné?“ navrhla. „Ale ovšem,“ řekl Adam. „Kombiné, to je to pravé. Máte ho v burgundské barvě?“ ptal se napůl otočen, aby mohl sledovat kolemjdoucího policistu. „Ano, myslím, že máme, musím se jít ale podívat do skladiště.“ Dlouho předtím, než se prodavačka vrátila s tou správnou věcí, Adam už doběhl na roh vedlejší ulice. Dalšími třemi křižovatkami prošel bez problémů. Teď už měl před sebou přibližně dvě stě zbývajících yardů. Srdce mu bušilo, jako by

chtělo vyskočit z hrudi. K náměstí mu už zbylo obejít poslední roh. V dohledu byl pouze jediný policista zaujatý řízením dopravy. Adam šel dál obrácen zády k němu a už viděl náměstí, které bylo na mapě malou zelenou skvrnou. Na vzdálené straně ulice už viděl nad modrými dveřmi visící státní vlajku Velké Británie. Nikdy se nedávej do běhu, chceš-li překonat několik posledních yardů, obzvláště ne na otevřeném prostranství, říkával mu nesčíslněkrát seržant, když spolu v malajské džungli byli na stráži. Adam přešel ulici a zůstal stát na okraji malého parku, pouhých padesát yardů od bezpečí. Volným krokem procházel ulicí policista. Adam předpokládal, že zde má službu kvůli několika konzulátům umístěným v této ulici, a pozorně sledoval, že to trvá dvě minuty, než policista dojde k francouzskému konzulátu. Zde se otočil a beze spěchu se vracel. Adam se schoval za stromem v rohu malého parku a pohledem si na vzdálené straně ulice, jenom několik yardů od konzulátu, vybral další strom, který ho skryje před policistovými zraky. Odhadl, že při chůzi, která nevzbudí pozornost, by mohl posledních třicet yardů ujít za méně než deset vteřin. Čekal, až policista dojde k nejvzdálenějšímu místu. Ještě jednou si na dálku prohlédl vstupní dveře do konzulátu. Ulevilo se mu, když viděl nějakou dívku vcházet dovnitř a muže nesoucího diplomatku vycházet na ulici. Nabyl dojmu, že tam není žádný strážný, protože dveře zůstaly napůl otevřené. Pohlédl do arkýřového okna v prvním patře a viděl dva muže, kteří se upřeně se dívali do parku, jako by čekali, že odtamtud někdo přijde. Tak to Lawrence přece jen dokázal. Za několik okamžiků bude v bezpečí. Adam si vyhrnul límec, a když hodiny na katedrále za ním začaly odbíjet jedenáct, vyrazil. Policista byl teď už jen několik kroků před nejvzdálenějším místem, stále však ještě šel opačným směrem. Adam velkými, rozvážnými kroky přecházel ulici. Když došel ke kolejím uprostřed ulice, musel náhle zastavit před projíždějícím osobním autem. Policista se mezitím obrátil a vydal se na zpáteční cestu. Adam stál několik vteřin bez pohnutí mezi kolejemi a upřeně se díval na strom, který si vybral jako úkryt pro případ, že by se policista vrátil dřív, než on dojde ke vchodu do konzulátu. Sebejistým krokem vykročil k britskému konzulátu, když odtamtud směrem k němu vyšel vysoký muž atletické postavy se strništěm krátkých světlých vlasů na hlavě, jako kdyby ho chtěl přivítat. Adam by ho nepoznal, prozradily ho však oči.

ČÁST DRUHÁ

10 DOWNING STREET / LONDON SW 1

17. června 1966

KAPITOLA DVANÁCTÁ

10 DOWNING STREET, LONDON SW1 17. června 1966

Po odchodu od ministerského předsedy nebyl sir Morris Youngfield stále schopen pochopit, proč by vlastnictví nějaké ikony mohlo mít tak obrovskou důležitost. Když opustil číslo 10, prošel Morris rychle nádvořím ministerstva zahraničních věcí a za několik okamžiků už vystupoval z výtahu v sedmém poschodí. Vešel do kanceláře ve chvíli, kdy mu jeho sekretářka Tessa právě pokládala na stůl nějaké papíry. „Potřebuji okamžitě svolat D 4," řekl jí. „A velitele Busche požádejte, aby přišel s nimi." Tessa, která mu sloužila už čtrnáct let, tázavě zvedla obočí. Morris však její mlčenlivý komentář ignoroval, věděl totiž, že bez spolupráce s Američany nemá naději dostat se k jádru případu. Sir Morns ještě jednou pozorně zvažoval pokyny ministerského předsedy. Harold Wilson mu nemusel vůbec vysvětlovat, že tolik zámořských telefonických hovorů neměl ani s Lyndonem Johnsonem, když potřeboval jeho pomoc. Co s tím vším má společného ruská ikona s anglickým světcem?

Romanov vykročil směrem k Adamovi, pak ale ustoupil z kolejí o krok zpátky a nechal mezi nimi projet tramvaj. Tramvaj přejela, ale Adam už tam nebyl. Romanov vztekle zabručel nad tak amatérským trikem, uběhl potřebných dvacet yardů k soupravě a k překvapení cestujících naskočil do vozu. V následujícím okamžiku si prohlížel jednu tvář po druhé, řadu po řadě. Adam počkal, až tramvaj ujede ještě dalších dvacet yardů, teprve pak se vynořil zpoza stromu na vzdálené straně ulice. Byl si jistý, že do bezpečí za dveře konzulátu je schopen doběhnout mnohem dřív, než se Heidin vrah stačí vrátit. Pak pohlédl na opačnou stranu ulice a zaklel. Policista na obchůzce byl už jen několik kroků od konzulátu a šel směrem k němu. Adam se podíval dozadu na odjíždějící tramvaj, kterou právě mijela protijedoucí souprava. Adam s úžasem zpozoroval svého protivníka, jak s hbitosti gymnasty té nejlepší třídy přeskakuje z plošiny odjíždějící tramvaje na plošinu tramvaje jedoucí teď směrem k němu. Protože policista byl v té chvíli už jenom několik yardů od vchodu do konzulátu, Adam neměl na vybranou a musel se dát na ústup. Rozběhl se zpátky do jednosměrné ulice. Po padesáti yardech se podíval přes rameno. Muž, kterého poznal jako Rosenbauma, běžel rychle za ním a už vůbec nevypadal jako bezmocný starý pán. Adam se snažil zvětšit padesátiyardovou mezeru od pronásledovatele, skočil proto mezi osobní auta a autobusy a prodíral se mezi chodci. Na první křižovatce si všiml kypré ženy právě vycházející z telefonní budky vzdálené jenom několik yardů. Okamžitě změnil směr, skočil do prázdné budky a skrčil se v koutě. Dveře se za ním s mlasknutím zavřely. Rosenbaum proběhl kolem a byl už dvacet yardů za budkou, když mu napadlo, že Adam asi vyrazil po ulici opačným směrem. Adam si uvědomil, že získal nejméně pětivteřinový náskok, než Rosenbaum zjistí svůj omyl a vydá se za ním správným směrem. Jedna a dvě a tři a čtyři a pět počítal v běhu po ulici. Náhle zastavil, vystoupil po schodech, a když prošel několikerými létacími dveřmi, octl se před okénkem, za nímž se svazkem vstupenek v ruce seděla mladá žena. „Deur francs, monsieur," řekla dívka. Adam se podíval na pokladničku, vytáhl rychle dva franky, prošel dlouhou temnou chodbou a další sadou létacích dveří. Zůstal stát a čekal, až si jeho oči zvyknou na tmu. Právě začalo první představení dne a kino bylo skoro prázdné. Adam si vybral sedadlo na konci řady, stejně vzdálené od

obou východů. Zadíval se na plátno, vděčný, že film už začal, protože potřeboval nějakou dobu, aby si mohl promyslet další postup. Ve chvílích, kdy plátno vyzařovalo dostatek světla, zkoumal mapu. S použitím palce jako jednopalcového měřítka odhadl, že k překročení hranice do Francie je nejblíže Ferney-Voltaire, pouhých osm mil vzdálené. Odtamtud bude moci cestovat přes Dijon do Paříže a doma by mohl být dříve, než by ještě jednou proseděl celý děj filmu Exodus. Zbývalo už jen vyřešit způsob přepravy. Všechny druhy veřejné dopravy zamítl a rozhodl se vypůjčit si auto. Aby si mohl vybranou trasu prověřit ještě jednou, zůstal na sedadle přes přestávku. V okamžiku, kdy se na obrazovce znovu objevil Paul Newman, složil mapu a odešel z kina východem, který byl v uplynulých hodinách méně používán.

Sir Morns vstoupil do místnosti na jednání Severní sekce a shledal, že zbytek D 4 je na místě a seznamuje se s obsahem pořadačů, které jim byly dány k dispozici teprve před hodinou. Letmo se podíval na zvlášť vybírané pracovníky D 4 rozesazené kolem stolu; všichni byli zvlášť schopní, avšak pouze jednoho z nich považoval za sobě rovného. Nebyl jím starý harcovník z války Alec Snell, sloužící v ministerstvu zahraničí déle než kdokoliv jiný z přítomných, který si nervózně hladil knír, když čekal, až se sir Morris posadí. Vedle něho seděl Brian Matthews, v sekci známý jako velmi vyrovnaný muž; chlapec s vynikajícími výsledky ve škole, který se však dovedl zničehonic naježit a cítit se ukřivděn. Proti němu seděl velitel Ralph Busch, představitel CIA, snadno vybuchující, který po pěti letech oddaných služeb na velvyslanectví na náměstí Grosvenor Square se cítil víc Britem než Britové sami, dokonce se oblékal podle módy na ministerstvu zahraničí, aby svůj postoj demonstroval navenek. Na vzdáleném konci stolu seděl zástupce sira Morrise. Někteří o něm říkali, že je příliš mladý na tuto funkci, nikdo z nich, kromě Tessy, si neuvědomil, že stejnou funkcí ve stejném věku byl pověřen i sir Morris. Čtyři členové komise se přestali bavit, když se sir Morris posadil do čela stolu. „Džentlmeni," začal – jedinou přítomnou ženou byla Tessa, její přítomnost však sotva bral na vědomí – „ministerský předseda dal této skupině D 4 plné požehnání. Požaduje zasílání podrobných zpráv každých dvanáct hodin, v případě neočekávaného vývoje pak v kterékoliv denní i noční době. Vidíte, že nesmíme promrhat ani chvilku. Tento speciální útvar D 4 kooptoval do svého kolektivu velitele Ralpha Busche, styčného důstojníka CIA. S velitelem Buschem jsem v uplynulých pěti letech několikrát pracoval a jsem velice potěšen, že americké velvyslanectví vybralo jako svého reprezentanta právě jeho." Muž sedící po Morrisově pravici se lehce uklonil. S výškou pět stop devět palců, s širokými svalnatými rameny a hezkými černými vlasy vypadal jako dokonalý námořník, který s nesmírným potěšením kouří cigarety player. Odhad na námořníka nebyl tak zcela špatný, protože v druhé světové válce byl Busch velitelem hlídkového torpédového člunu. „Z poslední zprávy, kterou jsem dostal," pokračoval Morris a otevřel před sebou pořadač, „se zdá, že Scott se dnes dopoledne na konzulát nedostavil, a to přesto, že jsme švýcarskou policii požádali, aby nasadila v okruhu dvou set yardů kolem parku jenom symbolickou jednotku." Po včerejších útržkovitých informacích nám společnost BEA dnes potvrdila," řekl Morns, když pohlédl do poznámek před sebou, „že Scott z letiště hovořil telefonicky s bankou Roger et Cie. Po značném nátlaku našeho velvyslance a Interpolu jsme se od pana Rogeta dověděli, že Scott si do banky přišel vyzvednout blíže neznámé dědictví od pana Emmanuela Rosenbauma. Dalším pátráním se zjistilo, že včera dopoledne přijel do Curychu nějaký pan Rosenbaum a odpoledne odcestoval do Ženevy. Z hotelu odešel brzy ráno a pak se po něm slehla zem, jako by zmizel z povrchu zemského. Nebylo by na tom nic tak pozoruhodného, kdyby ten pan Rosenbaum na palubu letadla letícího do Curychu nenastoupil" – sir Morris si neodpustil poněkud dramatickou odmlku – „v Moskvě. Nebude proto asi nerozumné si myslet, že pan Rosenbaum, ať už je jím kdokoliv, pracuje přímo nebo nepřímo pro KGB. Jak všichni víme, KGB vyvíjí k naší škodě v Ženevě rozsáhlou činnost, protože velký počet Východoevropanů pracuje pod pláštíkem Spojených národů v Mezinárodní organizaci práce ILO a ve Světové zdravotní organizaci WHO. Všichni jsou vybaveni potřebným diplomatickým statutem, nutným pro vykonávání tajné činnosti. Nadále však zůstává pro mne záhadou, proč Rosenbaum považoval za nutné zabít dva nevinné lidi kvůli celkem vzato bezvýznamné ikoně. Tím je moje zpráva k dnešnímu dni vyčerpána. Možná vy máte něco nového," řekl Morris, když se obrátil ke svému číslu Dva. Lawrence Pemberton vzhlédl od konce stolu. „Sire Morrisi," začal, „po našem dnešním ranním setkání jsem hovořil se Scottovou sestrou, s jeho matkou a s advokátní kanceláří v Appleshaw, která vyřizovala poslední vůli jeho otce. Jak vyšlo najevo, Scott podle poslední vůle nezdědil celkem nic významného, pokud se jako významná neukáže obálka, o níž jeho matka říká, že obsahovala dopis od říšského maršála Hermanna Göringa." Kolem stolu se okamžitě rozproudily debaty. Sir Morris musel poklepat prsty o stůl. „Máme alespoň nějakou potuchu o obsahu Göringova dopisu?" zeptal se sir Morris. „Celý dopis neznáme, pane, avšak jeden z uchazečů o práci vyšetřovatele u nás, jistý pan Nicholas Wainwright, byl Scottem požádán o překlad toho, o čem teď věříme, že byl odstavec z onoho dopisu. Wainwright se totiž později zkoušející komise ptal, jestli ten překlad byl součástí zkoušek." Lawrence vytáhl z pořadače před sebou kus papíru a odstavec přečetl:

V uplynulém roce jste si určitě všiml, že jsem od jednoho strážného pravidelně dostával zásilku kubánských doutníků byla to jedna z mála příležitostí, které mi navzdory uvěznění byly povoleny. Doutníky posloužily však i jinému účelu, protože v každém byla kapsle s malinkou dávkou jedu. Umožnilo mi to přečkat soudní přelíčení, nakonec však byla dávka dostačující, abych mohl obelstít kata.

„Je to všechno?" zeptal se Morris. „Bohužel, ano," řekl Lawrence, „i když to pouze potvrzuje důvod, kterým mi svou cestu do Ženevy Scott včera večer vysvětloval. Vůbec nepochybuji, že balíček, který si jel vyzvednout, obsahuje ikonu Svatý Jiří a Drak, kterou Göring věnoval jeho otci." „Svatý Jiří a Drak," skočil mu do řeči Matthews, „vždyť to je ikona, kterou v uplynulých dvou týdnech usilovně hledá polovina KGB, a moje oddělení se dosud mamě snaží zjistit proč." „Co jsme v tom udělali?" zeptal se sir Morris. „Velmi málo," připustil Matthews. „Začínáme nabývat jistoty, že jde o nějakou past, protože carova ikona Svatý Jiří a Drak už tři sta let visí v Zimním paláci v Leningradě." „Má ještě někdo něco?" zeptal se sir Morris. „Pouze to, že vedoucím oddělení, které ikonu hledá, je jistý Alex Romanov," řekl

Matthews. Snell slabě zahvízdal. „Nu, tak aspoň víme, že máme co dělat s tou nejlepší garniturou," řekl. Následující dlouhé mlčení přerušil sir Morris. „Jedno je jasné. Musíme se dostat do styku se Scottem a ověřit si, že opravdu jdeme proti Romanovovi. Tak co s tím uděláme?" „Uděláme všechno, co je v našich silách," řekl Lawrence. „Spolu s Američany máme v Ženevě sedmnáct tajných agentů a všichni se snaží nalézt Scotta." „Švýcarská policie má k téže práci tisíckrát víc možností, i když jenom nebesa vědí, jestli Švýcaři chápou, na čí straně vlastně jsou," dodal Snell. Lawrence si přiložil sarkastické polínko. „Je skoro nemožné je přesvědčit, že Scott není v žádném případě zodpovědný za ty dvě vraždy. Musíme se pokusit dostat ho z toho, aniž bychom se spoléhali na spolupráci se Švýcary." „Co si myslíte, že se stane, jestli se Romanovovi nebo tomu Rosenbaumovi, který musí být také členem KGB, podaří dostat se ke Scottovi dřív než nám?" zeptal se Matthews. „Civil proti jednomu z nejbezcitnějších ruských agentů? No, to je pěkné nadělení," řekl Busch. Lawrence se nakIonit k Američanovi. „Adama znám většinu života. Ironií jeho nynějších zvláštních nesnází je, že jsem to byl já, kdo ho bez jeho vědomí doporučil k přijímacímu pohovoru na místo v Severní sekci. Já jsem navrhl, aby se k nám jako nováček připojil okamžitě po dokončení kursu. Jestli se Romanov nebo kdokoliv z jeho týmu dostane do přímého styku se Scottem, udělal by dobře, kdyby pamatoval na to, že Scott byl odměněn Válečným křížem za to, jak čelil Čiňanům." „Kdyby se ukázalo, že to je opravdu Romanov," zeptal se Snell, „bude Scott schopen ho zabít?" „Předtím, než Rosenbaum zavraždil jeho dívku, bych řekl že není," řekl Lawrence. „Já bych přesto všechno jeho vyhlídky nijak zvlášť nepřeceňoval," namítl Busch. „Já také ne," přidal se Matthews. „Je vidět, že neznáte Adama Scotta," řekl Lawrence. Matthews sklopil oči, aby se vyhnul střetu se svým šéfem. Je jeho šéfem. A on je už deset let jeho podřízeným. Na výběrovém seznamu kandidátů na funkci podtajemníka byli dva, oni však vybrali jiného oxbridgského muže. Matthewsovi bylo jasné, že pokud jde o ministerstvo zahraničí, navštěvoval špatnou školu i špatnou univerzitu. Měl tehdy poslechnout otcovy rady a dát se k policii. Tam neexistují společenské přehrady a teď už mohl být vrchním superintendantem. Sir Morris si vůbec nevšímal malé slovní potyčky, protože od doby, kdy si jako svého zástupce vybral Pembertona, který tak ve funkci přeskočil starší muže, byly podobné střety na denním pořádku. „Smíme se dovědět," vmísil se do hovoru Snell s pohledem upřeným na Busche, „proč je poměrně neznámá ikona pro Rusko a současně pro Spojené státy tak hrozně důležitá?" „My tápeme stejně jako vy," řekl Američan. „K všeobecně známým informacím mohu dodat jedině to, že před dvěma týdny Rusové bez jakéhokoliv vysvětlení deponovali v New Yorku zlaté pruty v hodnotě přes sedm set milionů dolarů. Zatím ovšem nemůžeme říci, jestli tu existuje nějaká souvislost." „Sedm set milionů dolarů?" řekl sir Morris. „Za to by se dala koupit polovina států ve Spojených národech." „A každá ikona, která kdy byla namalovaná," dodal Matthews. „Proberme si, co skutečně víme, a přestaňme se bavit o tom, co by být mělo, či mohlo," řekl sir Motris a obrátil se ke svému číslu Dvě. „Jaký je skutečný stav OA?" Lawrence rozvázal červenou stuhu kolem desek, na nichž bylo v horní části černými písmeny natištěno Okamžitá Akce. Svůj referát nemusel sice číst, ale přece jen se do papíru občas podíval, aby na něco nezapomněl. „Jak jsem vás už informoval, v terénu máme sedmnáct agentů a Američané dnes posílají do Ženevy dalších dvanáct. Vezmeme-li v úvahu, že Rusové a Švýcaři pročesávají město jako rytíři od kulatého stolu při hledání svatého Grálu, pak mohu jenom doufat, že někdo z nás narazí na Scotta dříve než oni. Jak už jsem se zmínil, největším problémem, na který stále narážíme, je neochota Švýcarů ke spolupráci. Podle nich je Scott docela obyčejný zločinec na útěku, a proto, jak jasně prohlásili, jestli se k němu dostanou jako první, žádnou diplomatickou imunitu mu neuznají. Stejně jako švýcarská policie a nepochybně i Rusové," pokračoval Lawrence, „jsme začali kontrolovat všechna místa možného úkrytu: hotely, penziony, restaurace, letiště, půjčovny aut i toalety, s každým agentem v terénu jsme v trvalém styku. To znamená, že jestli se Scott zničehonic najednou odněkud objeví, měli bychom být schopni mu okamžitě přijít na pomoc." Když Lawrence vzhlédl, všiml si, že jeden člen skupiny si všechny podrobnosti zaznamenává. „Kromě toho pošta hlídá všechny hovory s Barclayskou bankou v Anglii. Jestli se Scott pokusí zachytit mne telefonicky v bance nebo v bytě, hovor bude automaticky propojen do této kanceláře," dodal. „Ví Scott, že pracujete v tomto úřadě?" zeptal se Snell a prohrábl si černé vlasy. „Ne, neví. On si, stejně jako moje matka, stále myslí, že pracuji jako bankovní úředník v mezinárodním oddělení Barclayské banky DCO. Nebude ale trvat dlouho, než zjistí, že to je jenom vnější fasáda. On, na rozdíl od mé matky, nikdy úplně nevěří, co mu říkám, a po našem včerejším večerním rozhovoru určitě pojal podezření." „Můžeme něco dělat?" zeptal se Morns s pohledem upřeným na Lawrence. „V tomto okamžiku nic moc, pane. Vše, co je v našich silách, podnikáme s vědomím, že to není žádné cvičení, přesto však očekáváme, že tyto manévry tak či onak skončí během dvaceti čtyř hodin. Z toho důvodu jsem požádal, aby sem bylo přemístěno vybavení pro celonoční službu, kdyby někdo cítil potřebu je použít. Až se vrátíte od večeře, postele už budou ve vašich kancelářích." „Dnes večer nikdo nepůjde na večeři mimo budovu," řekl sir Morris.

Dveře kina se otevřely na rušný chodník a Adam se zařadil do proudu lidí, kteří se z práce vraceli domů na večeři. V chůzi se neustále kontroloval, aby zbytečně neotáčel hlavu, přestože očima nepřetržitě sledoval vše v rozsahu 180 stupňů kolem sebe. Prošel kolem tří domovních bloků a upoutala ho červená reklama vlající v odpoledním vánku na vzdáleném konci ulice. Bedlivě prozkoumal davem přecpanou křižovatku, když se už však dotkl nohou chodníku, ztuhl jako socha. Za rychle se strkajícím davem stál přesně proti němu muž v nepromokavém plášti. Neustále se rozhlížel, aniž by měl snahu někam jít. Je to snad jeden z Rosenbaumových mužů, nebo policista, dokonce snad britský? Nebylo ale možné si ověřit, na čí straně je. Adam z něho nespouštěl oči. Muž si přiblížil k ústům vysílačku a šeptal do ní. „Nic nového, sir. Po našem muži ani sebemenší známka, ani nikoho z KGB jsem nezahlédl." Adam, který jeho slova nemohl slyšet, sebou mrskl do vedlejší ulice, při čemž málem srazil k zemi chlapce prodávajícího noviny. Le soldat aizglais toujours ? Gen?ve křičel novinový titulek. Adam zašel do další ulice, zastavil se uprostřed malého záhonu trávy za mramorovou sochou a upřeně pozoroval budovu před sebou. Věděl ale, že nemá smysl pokoušet ukrýt se v ní. Už chtěl odejít, když velký prázdný autokar zastavil před hotelem. Elegantní modrý nápis na boku hlásal Královský filharmonický orchestr. Adam sledoval, jak několik hudebníků vychází z hlavního vchodu hotelu s hudebními nástroji v

různě dlouhých a širokých pouzdrech a nastupuje do autokaru. Jeden z nich táhl za sebou tympány, které uskladnil v kufru autokaru. Při pohledu na neustále vycházející hudebníky Adam usoudil, že lepší příležitost se mu už asi nenaskytne. Dvoukřídlovými dveřmi prošla další skupina, Adam popošel rychle dopředu a dříve, než si toho někdo stačil všimnout, se vmísil mezi ně a kolem nich pak prošel otevřenými hotelovými dveřmi do přeplněné hotelové haly. Jeho pozornost zaujal kontrabas opřený o zeď. Na krku této neskladné věci byl lístek s nápisem Robin Beresford. Adam zašel k recepčnímu pultu a mávnutím přivolal recepčního. „Půjčte mi klíč od mého pokoje – zapomněl jsem nahoře smyčec a všichni čekají už jenom na mne.“ „Prosím, pane. Jaké číslo pokoje?“ zeptal se recepční. „Myslím, že 312, nebo jsem měl takové číslo včera?“ řekl Adam. „Na jaké jméno, pane?“ „Beresford – Robin Beresford.“ Recepční mu podal klíč 612 s poznámkou: „Zmýlil jste se o tři poschodí.“ „Děkuji vám,“ řekl Adam. Poodešel od pultu, a když se obrátil, viděl recepčního, že již rozmlouvá s jiným zákazníkem. Rázně šel k výtahu, z něhož neustále proudili další hudebníci. Kabina se vyprázdnila, Adam nastoupil, zmáčkl tlačítko pro šesté poschodí a čekal. Měl dobrý pocit, když se dveře konečně zavřely a po několika hodinách byl konečně poprvé sám. Vystoupil a ulevilo se mu, neboť na chodbě nikoho neviděl. Rychle přešel chodbou k pokoji 612. Otočil klíčem, otevřel a pevným hlasem a nejlepší francouzštinou, jaké byl schopen, řekl: „Pokojová služba.“ Nikdo se však neozval, takže vstoupil a zamkl za sebou. V rohu byl neotevřený kufr. Adam si prohlédl štítek. Pan Beresford zřejmě neměl čas vybalit. Adam se rozhlédl pokojem, nenašel však žádnou známku po hotelovém hostu, kromě lístku na stole. Byla na něm napsána cestovní trasa: Cesta Evropou: Ženeva, Frankfurt, Berlín, Amsterodam, Londýn. Ženeva, autobus 5.00 ke koncertní hale, zkouška 6.00, koncert 7.30, přídavky 10.00. Program: Mozartův Koncert pro lesní roh, První věta, Brahmsova Druhá symfonie, Schubertova Nedokončená symfonie. Adam se podíval na hodinky: Až Robin Beresford dohraje Nedokončenou, Adam už bude za hranicemi. Do setmění se však v pokoji 612 může cítit v bezpečí. Zvedl sluchátko u postele a zavolal pokojovou službu. „Beresford 612,“ ohlásil se a objednal si večeři, aby se mohl po koupeli najíst. Na okraji umývadla ležel nevelký sáček z umělé hmoty s nápisem Pozornost ředitelství. Adam v něm našel mýdlo, malý kartáček na zuby, zubní pastu a holicí přístroj z umělé hmoty. Právě dokončoval holení, když se ozvalo zaklepání na dveře a zvolání pokojové služby. Adam si rychle namydlil tvář, oblékl si hotelový župan a teprve pak otevřel. Číšník prostřel stůl, aniž by se na Adama podíval. Když byl hotov, požádal: „Podepíšete prosím účet, pane?“ Podal Adamovi doklad. Adam ho podepsal Robin Beresford a připsal patnáct procent spropitného. „Děkuji vám,“ řekl číšník a odešel. Adam se s ústy plnými sbíhajících se slin podíval na požitek slibující cibulovou polévku, řízek z kýty se zelenými fazolkami a bramborami, nemluvě o rumem ochucené malinové zmrzlině. Láhev vína byla otevřená, stačilo si jen nalít. Najednou jako by ho přešel hlad. Stále se nemohl vyrovnat s posledními událostmi. Vyčítal si, že nutil Heidi, aby s ním jela na tento nijak zvlášť nutný výlet. Před týdnem ho neznala, a teď je odpovědný za její smrt. Bude muset vysvětlit jejím rodičům, co se jejich jediné dceři stalo. Dříve však, než se s tím vyrovná, musí nalézt vysvětlení dosud nepochopitelných událostí. Je snad jejich příčinou ta bezvýznamná ikona? Je opravdu bezvýznamná? Snědl asi polovinu jídla, vyvezl servírovací vozík na chodbu a na dveře zavěsil tabulku Nerušit. Po návratu do pokoje se chvíli díval z okna na město. Slunce bude svítit na Ženevu ještě asi hodinu. Adam ulehl na postel a začal probírat události posledních dvaceti čtyř hodin.

„Arktida a oceány kolem ní patří tomu, kdo má ikonu Svatý Jiří a Drak. Z našich dokladů však vyplývá, že právě tato ikona byla zničena, když se v roce 1937 nad Belgií zřítilo letadlo s hesenským velkovévodou.“ „To může být docela dobře ve vašich dokladech napsáno,“ řekl muž na opačném konci telefonního spojení. „Co když se však informace vévody Edmunda z Langley ukáže být nesprávná, ikonu našel Göring a velkovévodovi ji už nevrátil?“ „V Jaltě Stalin potvrdil, že ikona i její obsah byly zničeny při katastrofě letadla. Protože neměl originál dokladu, nemohl protestovat a vznášet nějaké nároky. Lze soudit, že asi toto všechno bylo v pozadí výsledků jednání, jímž Roosevelt získal tak málo, a Stalin, zřejmě na oplátku, tak mnoho. Vzpomínáte si, jak tehdy kvůli tomu vyváděl Churchill?“ „Ovšemže si vzpomínám, jak se rozčiloval, když si uvědomil, že z takového usnesení nebude mít Británie žádný prospěch.“ „Co když Rusové teď zjistili, že pravá ikona přece jen existuje?“ „Chcete tím říci, že by se mohli zmocnit pravého dokladu?“ „Přesně tak. Budete muset zajistit, abyste se k arktické oblasti dostali dříve než Rusové, tedy mám na mysli ministerstvo zahraničí.“ „Já přece jsem členem skupiny ministerstva zahraničí.“ „Nu, to je přesně to, co my chceme, aby si ministerstvo zahraničí nadále myslelo.“

„Kdo to spinká v mé posteli, zeptala se Matka Medvědice?“ Adam se okamžitě probudil. Shora na něho shlížela dívka držící pevně krk kontrabasu, v druhé měla smyčec. Měřila skoro šest stop a určitě vážila mnohem víc než Adam. Měla dlouhé, leskle rudé vlasy, které tak kontrastovaly s jejím celkovým vzhledem, jako by Stvořitel začal nahoře a najednou ztratil o další práci zájem. Na sobě měla bílou blůzku a černou hladkou sukni sahající jeden palec nad podlahu. „Kdo jste?“ zeptal se udivený Adam. „Tak tedy zcela určitě nejsem princezna Zlatovláska,“ vrátila mu dívka otázku. „Tak k věci, kdo jste?“ Adam zaváhal. „Kdybych vám to řekl, nevěřila byste mi.“ „Nevidím jediný důvod, proč bych vám neměla věřit,“ řekla. „Nevypadáte ani jako princ Charles, ani jako Elvis Presley, tak spusťte, zkuste to.“ „Jsem Adam Scott.“ „Mám snad omdlít a padnout vám k nohám, nebo mám začít ječet a utéci?“ zeptala se. Adamovi napadlo, že dívka neměla asi dva dny čas sledovat televizi nebo číst noviny. Obratem změnil taktiku. „Měl jsem zato, že tento pokoj je rezervován pro mého přítele jménem Robin Beresford,“ řekl přesvědčivě. „To jsem si myslela také, než jsem vás viděla ve své posteli.“ „Tak vy jste host jménem Robin Beresford?“ „Na někoho, kdo se právě probudil, jste až nápadně chápavý a vtipný.“ „Ale to jméno Robin?“ „Není má chyba, že si otec přál syna,“ řekla. „Ještě jste mi ale nevysvětlil, co děláte v mé posteli.“ „Smím doufat, že mne příštích pět minut budete poslouchat bez neustálého přerušování?“ zeptal se Adam. „Ano, ale nepokoušejte se mi vyprávět nějaké pohádky,“ řekla Robin. „Můj otec byl rozený lhář a v době, kdy jsem měla dvanáct, jsem do něho viděla jako přes skleněnou tabuli.“ „Kdybych byl vámi, sedl bych si,“ doporučil jí Adam. „Možná to potrvá déle než běžný kontrabasový doprovod.“ „Jestli vám to nevadí, zůstanu

raději stát," řekla Robin. „Přinejmenším do okamžiku, než vyslovíte první lež." „Jak je vám libo. Co chcete slyšet první? Dobrou zprávu, nebo tu špatnou?" „Tak začněte s tou špatnou," řekla Robin. „Švýcarská policie mne chce zatknout a…" „Za co?" přerušila ho Robin. „Za vraždu," řekl Scott. „A jaká je ta dobrá zpráva?" zeptala se. „Jsem nevinný."

Romanov stál v kanceláři velvyslance a prsty se opíral o stůl. „Já jsem vinen mnohem víc než kdokoliv z vás," řekl velmi tiše. „Podcenil jsem toho Angličana. On je dobrý, a jestli někdo z vás doufá, že ho zabije dřív, než se k němu dostanu já, bude muset být velmi dobrý." Nikomu z přítomných v kanceláři velvyslance oné noci ani nenapadlo s majorem nesouhlasit. Romanov si mlčky prohlížel muže, kteří na vyžádání téměř okamžitě přiletěli z několika východních satelitních států. Všichni měli dlouhý seznam vynikajících výsledků ve státní službě, Romanov však znal osobně pouze Valcheka. Ten se však se Zaborským stýkal příliš důvěrně, než aby mu mohl věřit. Romanov už zjistil, že v Ženevě se z nich vyzná jen několik. Doufal však, že s podobným problémem se potýkají Britové i Američané. Pohledem přeletěl po místnosti. Největší šanci nalézt Scotta má švýcarská policie, jenže oni s námi nechtějí vůbec spolupracovat, uvažoval smutně. Romanova nicméně potěšila informace od náčelníka policie v Ženevě, že Švýcaři odmítli spolupráci jak s Brity, tak i s Američany. „Soudruzi," řekl v okamžiku, kdy se všichni posadili, „není nutné vám připomínat, že jsme byli pověřeni životně důležitým úkolem pro naši vlast." Odmlčel se, aby zjistil, jestli se na některých tvářích neobjeví sebemenší náznak cynismu. Když nic takového nezpozoroval, pokračoval: „Budeme proto přepečlivě pročesávat Ženevu pro případ, že Scott je ještě stále zalezlý někde v městě. Jako každý amatér bude podle mého názoru čekat do setmění, snad na rozsvícení prvních světel, než vyrazí k nejbližší hranici. S největší pravděpodobností si vybere hranici francouzskou. Angličané totiž, přestože v uplynulých padesáti letech vedli s Němci dvakrát válku, nikdy neprojevili snahu naučit se německému jazyku, někteří se však slušně domluví francouzsky. Je pravděpodobné, že se právě v této zemi bude cítit bezpečný. Tím se mu nabízí také možnost, aby cestou k pobřeží musel hranici překračovat jenom jednou. Jestli je tak hloupý, že se pokusí odletět letadlem, zjistí, že letiště máme pod kontrolou; jestli vlakem, i železniční stanice máme obsazené. Mám stále větší tušení, že se pokusí utéci nějakým motorovým vozidlem. Z uvedených důvodů si vezmu pět mužů k francouzské hranici, major Valchek si vezme jiných pět mužů a zajistí přechody do Německa. Vy zbývající budete pokračovat v pozorování a v pátrání v Ženevě. Vy, kteří jste právě dorazili, vystřídáte agenty v terénu. Nečekejte, že se Scott bude potulovat jako turista na dovolené. Dobře si prohlédněte obrázek toho Angličana, buďte na něho připraveni a nechoďte na něho s nějakým amatérským přestrojením." Romanov se odmlčel, aby zvýšil účinek svých slov. „Ten z vás, kdo mi přinese carovu ikonu, se nebude muset obávat žádného nedostatku, až se vrátí domů.„ Na tvářích přítomných se poprvé objevily výrazy zájmu a naděje, když Romanov vytáhl z kapsy kabátu duplikát ikony a držel ho vysoko nad hlavou, aby jej všichni dobře viděli. „Najdete-li originál této ikony, váš úkol skončí. Prohlédněte si ji podrobně, soudruzi, protože neexistuje žádná její fotografie. A nezapomeňte," dodal Romanov, „že jediným rozdílem mezi touto a Scottovou ikonou je malá stříbrná koruna pevně zapuštěná zezadu do rámu ikony. Uvidíte-li korunu, můžete si být jistí, že jste našli pohřešované dílo." Romanov zastrčil ikonu zpět do kapsy a podíval se na mlčící muže. „Pamatujte na to, že ten Scott je dobrý, ne ale zase tak moc dobrý."

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

„Nejste špatný, Scotte, vůbec nejste špatný," řekla Robin, po celou dobu Adamova povídání stojící u kontrabasu. „Buď jste zatraceně dobrý lhář, nebo jsem ztratila svůj cit pro lhaní." Adam se na statnou dívku usmál. V její pravé ruce vypadal smyčec jako párátko. „Je mi dovoleno tu ikonu vidět, nebo se prostě předpokládá, že vám, jen tak, na slovo uvěřím?" Adam vyskočil z postele a z kapsy trenčkotu vytáhl zabalenou carskou ikonu. Robin opřela kontrabas o zeď, smyčec opřela o nástroj a klesla do jediného křesla v pokoji. Adam jí ikonu podal. Robin se chvilku mlčky upřeně dívala do tváře svatého Jiřího. „To je nádhera," řekla konečně. „Začínám chápat, že ji kdekdo chce mít ve svém vlastnictví, ale žádný, ani tak překrásný obrázek neospravedlňuje tragédii a potíže, které jste kvůli ní zažil." „Také v tom nevidím žádný smysl," řekl Adam. „Rosenbaum, nebo ať se jmenuje jakkoliv, už dvakrát zabil, jen aby ji získal. Teď po mně půjde tak dlouho, dokud budu ikonu mít." Robin se neustále, jakoby nevěřícně dívala na malinké zlaté, rudé, modré a žluté body, které dohromady vytvářely Svatého Jiřího a Draka. „Neexistuje žádné jiné vysvětlení nebo alespoň klíč k němu?" „Pouze dopis, který Göring dal mému otci." Robin obrátila ikonu. „Co to tady je?" zeptala se a prstem ukazovala na malou stříbrnou korunu vtlačenou do dřeva. „Podle tvrzení pracovníka aukční síně Sotheby ta koruna dokazuje, že ikonu kdysi vlastnil car. Ujistil mne, že tato skutečnost zvyšuje její cenu." „To ale přece nemůže být dostatečný důvod k tak bezuzdnému vraždění," řekla Robin a vrátila ikonu Adamovi. „Jaké asi tajemství si svatý Jiří nechává pro sebe?" Adam pokrčil rameny a zamračil se, protože tutéž otázku si kladl od smrti Heidi. Mlčícího svatého vrátil do trenčkotu. „Co jste měl v úmyslu dělat, kdybyste neusnul?" zeptala se Robin. „Něco jiného než jenom ustlat postel?" Adam se usmál. „Doufal jsem, že se mi podaří zavolat ještě jednou Lawrence, abych zjistil, jestli už je doma a jestli nemá pro mne nějaké zprávy. Kdyby nebyl ještě doma nebo mi nijak nemohl pomoci, měl jsem v úmyslu vypůjčit si auto, přejet švýcarské hranice do Francie a pak do Anglie. Došel jsem k přesvědčení, že Rosenbaum se svými muži a švýcarští policisté dokonale obsadili všechna letiště a nádraží." „Jestli je ten Rosenbaum jen z polovice tak dobrý, jak se o něm říká, pak něco takového jako vám napadne i jemu," řekla Robin. „Měli bychom se o spojení s vaším přítelem Lawrencem přece jen pokusit a zjistit, zda on nepřišel na nějaký spásný nápad." Zhoupnutím se zvedla z křesla a šla k telefonu. „Neměla byste se do toho míchat," řekl rozpačitě Adam. „Už jsem se do toho zamíchala," řekla Robin. „Ujišťuji vás, že to je mnohem víc vzrušující než Schubertova Nedokončená. Jakmile dostanu s vaším přítelem spojení, předám vám ho, to už nikdo nebude spojení sledovat a ani nepozná, kdo hovoří." Adam jí řekl číslo do Lawrencova bytu a Robin požádala dívku v centrále hotelu o venkovní linku. Adam se podíval na hodinky; za pět minut tři čtvrtě na dvanáct. Bude už Lawrence konečně doma? Telefon však ani nedokončil druhé zvonění, když Robin uslyšela mužský hlas.

Předala sluchátko okamžitě Adamovi „Halo, kdo volá?“ zeptal se hlas. Adam si znovu uvědomil zvláštní zvyk Lawrence, nehlásit se nikdy jménem. „Lawrenci, to jsem já.“ „Kde jsi?“ „Ještě pořád v Ženevě.“ „Moji klienti na tebe čekali dnes v jedenáct hodin.“ „Rosenbaum na mne čekal též.“ „Kdo je Rosenbaum?“ „Šest stop vysoká, světlovlasá, modrooká zrůda, která se zřejmě rozhodla zabít i mne.“ Lawrence chvíli mlčel. „Toho našeho svatého patrona máš ještě pořád u sebe?“ „Ano, mám,“ řekl Adam. „Co může být na něm tak hrozně důležitého…“ „Teď odlož sluchátko a za tři minuty mne zavolej znovu.“ Sluchátko zmlklo. Adam nechápal náhlou změnu v chování starého kamaráda. Uniklo mu snad něco během těch několika měsíců, co společně bydleli? Snažil se vybavit si některé podrobnosti, které tehdy nepovažoval za důležité a které Lawrence mistrně tajil. „Je všechno v pořádku?“ přerušila Robin Adamovy úvahy. „Snad ano,“ řekl poněkud zmatený Adam. „Chce, abych mu zavolal znovu za tři minuty. Nebude vám to vadit?“ „Toto umělecké turné už stálo poplatníky na daních osm tisíc liber, takže několik mezinárodních rozhovorů nemůže rozpočet nijak ohrozit,“ řekla. O tři minuty později zvedla Robin sluchátko a znovu vytočila číslo. Lawrence se ozval po jediném zazvonění. „Adame, teď jen odpovídej na moje otázky,“ řekl Lawrence. „Ne, na žádné tvoje otázky nebudu odpovídat,“ řekl Adam, stále více znepokojen Lawrencovým chováním. „Dříve, než se něco dovíš ode mne ty, chci na jednu nebo dvě otázky od tebe odpovědi já. Vyjádřil jsem se srozumitelně?“ „Ano,“ řekl poněkud laskavěji Lawrence. „Kdo je Rosenbaum?“ Lawrence neodpověděl okamžitě. „Dokud nezačneš odpovídat podle pravdy, nedostaneš ze mne ani slovo,“ řekl Adam. „Podle tvého popisu mám závažný důvod se domnívat, že Rosenbaum je agent ruské tajné služby, jeho pravé jméno je Alex Romanov.“ „Agent ruské tajné služby? Proboha, proč by po mé ikoně chtěl vztáhnout ruku právě tajný ruský agent?“ „To nevím,“ řekl Lawrence. „My doufáme, že to se budeme moci dovědět nejspíš právě od tebe.“ „Kdo je to my?“ Následovalo delší odmlčení. „Kdo je to my?“ opakoval Adam. „Přece nemůžeš ode mne očekávat, že budu i nadále věřit tvému tvrzení, že pracuješ pro banku Barclays DCO.“ „Pracuji na ministerstvu zahraničí,“ řekl Lawrence. „V jakém úřadě, či funkci?“ „Není mi dovoleno…“ „Přestaň konečně už s tou svou nabubřelou důležitostí, Lawrenci. Tak co doopravdy děláš?“ „Jsem číslem Dvě v malé sekci, která se zabývá…“ Lawrence zaváhal. „Špionáží nebo vyzvědačstvím, to jsou, myslím výrazy běžně používané v žargonu nás neodborníků,“ řekl Adam. „Jestli ale tu mou ikonu tak hrozně chceš, budeš se muset pokusit dostat mne z této šlamastyky živého, protože Romanov je odhodlán mne kvůli ní zabít. Jistě si to uvědomuješ.“ „Kde jsi?“ „V hotelu Richmond.“ „Ve veřejné telefonní budce?“ zeptal se Lawrence nedůvěřivým hlasem. „Ne, v soukromém pokoji.“ „Je zapsaný na tvé jméno?“ „Ne, na jméno mé přítelkyně.“ „Je s tebou?“ zeptal se Lawrence. „Ano, je,“ řekl Adam. „K sakru,“ řekl Lawrence. „Nu, nedá se nic dělat. Z pokoje neodcházej před sedmou ráno. Pak zase zavolej na toto číslo. Do rána budu mít dostatek času, abych zařídil vše potřebné.“ „Nic lepšího nemůžeš pro mne udělat?“ zeptal se Adam, ale sluchátko už bylo hluché. „Jak to vypadá, budu muset tady u vás ztvrdnout přes noc až do rána,“ řekl, když odložil sluchátko. „Nu, spíš já jsem přinucena sdílet společnost s vámi,“ řekla Robin a zmizela v koupelně. Adam několikrát obešel pokoj, pak šel vyzkoušet pohovku. Byla krátká. Bud by musel mít hlavu na opěradle křesla, nebo by mu nohy na druhém konci visely dolů. Ve chvíli, kdy se v nebesky modrém pyžamu vrátila Robin, byl Adam rozhodnut ležet na podlaze. „To křeslo k ničemu není, že?“ řekla Robin. „Britská výzvědná služba mne neupozornila, abych si objednala dvoupokojové apartmá.“ Lehla si do postele a zhasla světlo. „Je to tady moc pohodlné,“ byla její poslední slova. Adam ležel na podlaze pokoje, pod hlavou měl polštářek z křesla a jako přikrývku použil hotelový župan. Často se budil a v mysli na něho neustále dotíraly otázky, proč je ikona tak důležitá, jak je možné, že Lawrence je tak dobře informován. Nad těmito a podobnými otázkami ale vysoko čněla otázka, jak ho hodlají dostat z hotelu živého.

Romanov trpělivě čekal, až někdo zvedne sluchátko. „Prosím,“ řekl hlas, který okamžitě poznal. „Kde je?“ byla jediná slova, která Romanov pronesl. A čtyři slova bylo vše, co dostal od informátora v odpověď, než se sluchátko odmlčelo.

Adam se trhnutím probudil hodinu před domluveným telefonickým hovorem s Lawrencem. Ještě čtyřicet minut ležel na podlaze a jenom pravidelné dýchání Robin mu připomínalo, že není sám. Najednou si uvědomil nezvyklý zvuk doléhající z chodby – dva, tři kroky, odmlčení, zašustění, dva nebo tři kroky, odmlka, další zašustění. Adam tiše vstal z podlahy a připlížil se ke dveřím. Rytmus Robinina dýchání se nezměnil. Zašustění přicházelo už zblízka. Adam zvedl ze stolu u dveří těžké dřevěné ramínko na šaty. Pevně ho sevřel v pravé ruce, zvedl nad hlavu a čekal. Další zašustění – a pod dveřmi proklouzly noviny a kroky se vzdálily. Adam se ani nemusel pro noviny shýbat, aby viděl, že na přední straně mezinárodního vydání Herald Tribune dominuje jeho fotografie. Vzal noviny do koupelny, tiše zavřel dveře, rozsvítil světlo a přečetl si úvodní článek. Bylo to vylíčení včerejší události, opatrný komentář k ní měl jeho starý velící důstojník, jeho matka na všechny otázky novinářů mlčela. Adam se cítil dokonale bezmocný. Přikradl se k Robin a doufal, že ji nevzbudí. Nepohnula se, ani když stál nad ní. Potichu zvedl telefon a přenesl ho do koupelny. Pak už jen stačilo zavřít za sebou dveře. Vytočil hotelového operátora a pak už číslo. „Ano,“ ozvalo se v odpověď. „Situace se zhoršila. Pořád jsem uvězněn v hotelu a na první straně ve všech novinách je můj obrázek.“ „Vím o tom,“ řekl Lawrence. „Snažil jsem se tomu zabránit, ale Švýcaři s námi nadále nemají zájem spolupracovat.“ „Tak se vzdám Švýcarům,“ řekl Adam. „Vždyť jsem ksakru nevinný.“ „Ne, Adame, ve Švýcarsku jsi vinen do té doby, než se prokáže nevina. Kromě toho vyšlo najevo, že ses zapletl do něčeho mnohem závažnějšího, než jsou dvě vraždy.“ „Co může být závažnějšího než dvojnásobná vražda. Nestačí snad, že si celý svět myslí, že vrahem jsem já?“ zeptal se rozzlobeně Adam. „Dokonale chápu tvé pocity, ale tvou jedinou nadějí je, že se budeš do písmene řídit mými pokyny a s každým, s kým se dostaneš do styku, budeš jednat jako s osobou podezřelou.“ „Tak spusť,“ řekl Adam. „Dobře si zapamatuj, co ti teď řeknu, protože ti to řeknu jenom jednou. Ve stejném hotelu jako ty je ubytován Královský symfonický orchestr. Dnes v deset hodin dopoledne odjíždějí do Frankfurtu. Pět minut před desátou odejdi z pokoje, ve vstupní hale se zamíchej mezi hudebníky, odejdi s nimi hlavními dveřmi ven, kde uvidíš autokar, který na ně čeká. Naši lidé budou na tebe čekat v osobním autě na druhé straně ulice. Bude to černý mercedes a šofér v šedé uniformě na tebe bude čekat u

otevřených zadních dveří. Podařilo se nám zařídit, že v době od půl desáté do půl jedenácté nebude smět na té straně ulice parkovat žádné jiné osobní auto, takže se nemůžeš zmýlit. Sedni si na zadní sedadlo a vyčkej. Bude tam na tebe čekat jiný muž. Společně tě dovezou do bezpečí našeho konzulátu. Potřebuješ, abych ti něco zopakoval?“ „Ne, není třeba,“ řekl Adam, „ale…“ „Tak mnoho štěstí,“ řekl Lawrence a telefon oněměl. V sedm hodin byl oholený a osprchovaný. Robin si ještě hověla v hlubokém spánku. Adam jí hluboký spánek záviděl. Jemu stačilo prasknutí slabé větévky, aby se okamžitě probudil. Byl to následek dvou let prožitých v malajské džungli, kdy člověk nikdy nevěděl, kdy Číňané udeří, kdy člověk nikdy nemohl spát déle než dvě nebo tři hodiny v kuse, jestli chtěl zůstat naživu. Bylo to v něm stále hluboce vžité. Robin se nepohnula ještě dalších třicet minut, během nichž Adam seděl na pohovce a přemýšlel o Lawrencových slovech. Deset minut před osmou se Robin konečně vzbudila, ale ještě několik dalších minut trvalo, než byla plně při vědomí. Zamrkala na Adama a rozesmála se od ucha k uchu. „Tak vy jste mne nezavraždil, když jsem spala,“ řekla. „Myslím, že byste si toho stejně nevšimla, i kdybych to udělal,“ řekl Adam. „Máte-li otce notorického pijáka, který přichází domů v kteroukoliv noční dobu, naučíte se spát za všech okolností,“ vysvětlovala a došlápla pevně na podlahu. „Neměl jste teď volat Londýn?“ „Už jsem s nimi mluvil.“ „Tak jaký je ten geniální plán?“ zeptala se a cestou do koupelny si mnula ospalé oči. „Z hotelu půjdu s vámi,“ řekl Adam. „Většina mých zastávek na jednu noc nestojí za to, abych je prodlužovala,“ poznamenala, když za sebou zavírala dveře do koupelny. Robin začala napouštět vanu, Adam se snažil číst noviny. „Znamená to, že ve Frankfurtu budeme zase spolu sdílet pokoj?“ zeptala se o několik minut později opět pootevřenými dveřmi, jako by rozhovor nebyl vůbec přerušen. „Ale ne, až vyjdeme z hotelu, opustím vás u autokaru a půjdu k osobnímu autu na druhé straně ulice.“ „To mi připomíná podobnost s ostatními muži v mém životě,“ řekla. „Snad ale můžeme spolu na rozloučenou posnídat,“ dodala a zvedla sluchátko.„Jsem úplně zjančená do uzených slanečků. Co vy?“ Adam neodpověděl. Ted už hodinky sledoval každou chvilku. Asi za půl hodiny přinesl číšník snídani. Adam čekal v koupelně. Když vyšel, neprojevil o jídlo zájem, a tak Robin snědla čtyři slanečky a většinu topinek. Přešla devátá hodina: obsluha odvezla vozík se zbytkem snídaně a Robin začala balit. Adam nervózně vyskočil, když zazvonil telefon. Robin zvedla sluchátko. „Ano, Stephene,“ řekla. „Ne, nepotřebuji dnes pomoc se zavazadlem. Tentokráte ne.“ Odložila sluchátko. „Do Frankfurtu odjíždíme v deset.“ „Já vím,“ řekl Adam. „Ten Lawrence by se hodil za impresária orchestru. Zdá se, že všechno ví dřív, než se o tom rozhodne.“ Adam o tom také uvažoval a zdálo se mu to podivné. „Nu, tentokráte mám aspoň někoho jiného, kdo mi pro změnu pomůže se zavazadly,“ dodala Robin. „Ponesu váš kontrabas, jestli chcete,“ nabídl se Adam. „Ráda se podívám, jak se o to pokusíte,“ řekla Robin. Adam přistoupil k obrovskému hudebnímu nástroji v pouzdru opřeném o zeď. Všemi možnými způsoby se pokoušel kontrabas zvednout, výsledkem ale bylo jen krátkodobé pozvednutí nad podlahu. Robin přistoupila k Adamovi a jediným trhnutím dostala pouzdro s nástrojem do vyvážené polohy na rameno. Aby ukázala svou obratnost, prošla se s nástrojem na rameně po pokoji. „Je to věc zručnosti a zkušenosti, můj mrňavý příteli,“ řekla. „Když si pomyslím, že včera večer jsem uvěřila všem vašim báchorkám, že jste přelstil a utekl před polovinou švýcarské policie, abyste se mnou strávil noc.“ Adam se pokusil o úsměv. Zvedl trenčkot a zkontroloval, jestli je ikona pevně uzavřena zipem. Strach a nedobrá předtucha z příštích událostí ho velice znervózňovaly. Robin se na něho zadívala. „Netrapte se,“ řekla laskavě. „Za několik minut to bude za námi.“ Pak uviděla na podlaze noviny. „Pohnala bych je k soudu.“ „Proč?“ zeptal se Adam. „Protože ve skutečnosti vypadáte mnohem lépe.“ Adam se usmál, přistoupil k Robin, objal ji a přátelsky ji k sobě přivinul. „Díky za všechno,“ řekl. „Teď však už musíme jít.“ „Vaše slova mi připomínají jednoho z mých milenců, který je neustále opakoval,“ řekla truchlivě Robin. Adam uchopil Robinin kufr, ona si nahodila na rameno nástroj. Otevřela dveře a prohlédla chodbu; u výtahu čekali dva kolegové z orchestru, kromě nich nebyl v dohledu nikdo. Robin s Adamem došli ke dvěma hudebníkům a kromě pozdravů Dobré ráno nikdo nepromluvil, až se otevřely dveře kabiny. Když se dveře za nimi zavřely, Robinini kolegové neodolali a zblízka si Adama prohlíželi. Adama znepokojilo, že ho poznají, pak si ale uvědomil, že předmětem jejich mimořádného zájmu se stal jedině proto, že je mužem, s nímž Robin strávila noc. Robin na Adama oplzle zamrkala, jako by jí dělalo dobře této situace využívat co nejdéle. Adam byl cestou do přízemí skrčený za kontrabasem v koutě a zhluboka dýchal. Dveře se rozletěly a Robin nechala oba kolegy vystoupit, aby cestou přes vstupní halu mohla Adama lépe zaštiťovat před pohledy nežádoucích zvědavců. Adam se upřeně díval vchodovými dveřmi ven. Viděl většinu ulice zabírající autokar a několik už nastupujících členů orchestru. Ještě minutu a pak i on bude v bezpečí. Pozoroval opatrné nakládání bubnů do velkého kufru autobusu. „Ach, Bože, úplně jsem zapomněla,“ řekla Robin. „Chtěla jsem ho naložit do kufru autobusu.“ „To uděláte později,“ řekl rázně Adam. „Teď jděte ke dveřím autokaru.“ Pak na druhé straně ulice uviděl osobní auto. Hrozně se mu ulevilo, cítil se jak omámený. Nějaký muž držel otevřené dveře auta. Vzadu někdo seděl, jak mu řekl Lawrence. Muž stojící se skloněnou hlavou u otevřených dveří byl oblečený v šoférské uniformě. V očekávání se obrátil k hotelu. Když si Adam bedlivě prohlédl muže upřeně se teď dívajícího k hotelu, všiml si, že mu uniforma vůbec nepadne. „Do autokaru,“ zasyčel Adam. „S tou neforemnou obludou? Vždyť mne přizabijí,“ řekla Robin. „Jestli nenastoupíte, zabije mne.“ Robin navzdory nesouhlasným poznámkám poslechla a kontrabasem komukoliv z opačné strany ulice znemožňovala objevit Adama. Když se prodírali chodbičkou k zadnímu sedadlu, bylo Adamovi na zvracení. Adam klesl na sedadlo vedle Robin, kontrabas byl mezi nimi. „Který to je?“ zašeptala. „Ten v šoférské uniformě.“ Robin letmo vyhlédla z okna. „Možná to je zlosyn, ale jako chlap vypadá zatraceně dobře,“ řekla ne příliš důrazně. Adam jejímu tónu neuvěřil a také se tak zatvářil. Robin se kajícně usmála. „Všichni nastoupili,“ zvolal nějaký muž v přední části autokaru, „ale i když jsem vás přepočítával dvakrát, neustále mi jeden nadbývá.“ „Můj bratr je navíc,“ vykřikla zezadu Robin. „Pojede s námi jenom kousek cesty.“ „Aha, pak to je okay,“ řekl impresário. „Nuže, můžeme tedy jet,“ řekl, obrácen k řidiči. „Teď začal pozorovat autokar,“ řekla Robin. „Pochybuji, že vás může zahlédnout. Ne, je to dobré, teď už se zase dívá ke vchodu do hotelu.“ „Nezaregistroval jsem, že máte bratra,“ ozval se impresário, najednou stojící vedle nich. Autokar pomalu vyjížděl z náměstí. „Já do dnešního rána také ne,“ zabručela Robin stále vyhlížející z okna. Obrátila se a podívala se na svého šéfa. „Ano, zapomněla jsem se vám zmínit o tom, že

možná bude ve Švýcarsku ve stejné době jako orchestr. Doufám, že to nezpůsobí nějaké těžkosti.“ „Ale vůbec ne,“ řekl impresário. „Adame, to je Stephen Grieg, který, jak sis už jistě dal dohromady, je impresáriem orchestru.“ „Jste také hudebníkem?“ zeptal se Stephen, když si s Adamem potřásl rukou. „Ne, po pravdě se musím přiznat, že jsem nikdy nezvládl žádný nástroj,“ řekl Adam. „On totiž nemá hudební sluch,“ skočila mu do řeči Robin. „V tom je po otci. Teď pracuje v pneumatikách,“ pokračovala, jako by se vzniklou situací dobře bavila. „Ale jděte. A u které společnosti?“ zeptal se Stephen. „Pracuji u firmy Pirelli,“ řekl Adam prvního výrobce pneumatik, který mu napadl. „Tak tedy u Pirelli, u společnosti, která vydává ty báječné kalendáře.“ „Co je tak zvláštního na jejich kalendářích?“ zeptala se nevinně Robin. „Jestli chcete, Adam vám jeden opatří.“ „No, to by bylo skvělé,“ řekl Stephen. „Doufám, že vám to nezpůsobí příliš mnoho starostí.“ „Vůbec žádné starosti,“ řekla Robin a spiklenecky se naklonila k Adamovi. „Řeknu vám malé rodinné tajemství. Na generálním ředitelství se povídá, že Adam bude brzy povýšen do nejvyššího orgánu společnosti jako její nejmladší člen v historii.“ „Jak imponující,“ řekl impresário a s větším zájmem se podíval na nejnovějšího člena orchestru. „Kam mám kalendář poslat?“ ozval se Adam. „Ach, přímo Královskému filharmonickému orchestru. Adresu vám jistě nemusím říkat, že?“ „V hnědé obálce, nepochybně,“ řekla Robin. „S rokem si nedělej starosti. Jeho v kalendáři nezajímají dny a podobné kalendářní údaje.“ „Stephene, kdy asi dorazíme do Frankfurtu?“ vykřikl zpředu nějaký hlas. „Budu vás muset opustit,“ řekl impresário. „Díky za slíbený kalendář. Robin má ovšem pravdu – vyhoví mi kterýkoliv rok.“ „Kdo vás naučil vyprávět tak prášilovské historky?“ zeptal se Adam, když byl impresário z doslechu. „Můj otec,“ řekla Robin. „Měl byste ho slyšet, když byl v nejlepší formě. V tom patřil opravdu do nejvyšší třídy. Problém byl v tom, že maminka mu věřila každé slovo.“ „Dnes by ale byl na vás určitě hrdý.“ „Když jsme se dověděli, čím se živíte,“ řekla Robin, „mohli bychom si teď říci, jaké budou nejbližší kroky našeho nejmladšího ředitele firmy Pirelli.“ Adam se usmál. „Když se snažím vžít do Rosenbaumových úvah, myslím, že v Ženevě zůstane nejméně hodinu, nejdéle dvě, takže budu-li mít štěstí, získám na něho náskok asi padesát mil,“ řekl a přes obě sedadla rozložil mapu. Prstem jezdil po silnici, po níž jeli. Robin promluvila první. „To znamená, že na letiště do Curychu byste se mohl dostat dříve, než by měl Rosenbaum šanci vás dohnat.“ „To je sice možné,“ řekl Adam, „jenže by to bylo příliš riskantní. Ať je Rosenbaum kdokoliv,“ pokračoval vědom si žádosti Lawrence, aby byl opatrný a nesvěřoval Robin tajemství Rosenbauma, „bezpečně víme, že má za sebou profesionální organizaci. Musím počítat s tím, že letiště obsadí jako první. Kromě toho nesmíme zapomenout na to, že po mně stále pátrá švýcarská policie.“ „Co kdybyste jel s námi až do Frankfurtu?„ navrhla Robin. „Jsem si jistá, že Stephen nebude dělat žádné potíže.“ „Také jsem o tom uvažoval, došel jsem však k závěru, že by to bylo příliš velké riziko,“ řekl Adam. „Proč?“ „Protože když si Rosenbaum dá práci a všechno dobře promyslí, pak jediná věc, na kterou si vzpomene, je tento autobus,“ řekl Adam. „A jakmile zjistí, kam jedeme, určitě se rozjede za námi.“ Robin se vrátila k mapě. „Budete se muset rozhodnout, kde a kdy vystoupíte.“ „Přesně tak,“ zašeptal Adam. „Mohu riskovat šedesát, maximálně sedmdesát mil, nemohu si dovolit jet s vámi dál.“ Robin sledovala na mapě úzkou silnici. „Co tady?“ zeptala se a zastavila prst na malém městečku jménem Solothum. „To bude správná vzdálenost.“ „Jak se budete pohybovat dál, až vystoupíte z autobusu?“ „Výběr je malý, pěšky nebo autostopem, pokud se mi nepodaří štípnout někde nějaké auto.“ „Budete-li mít jen trochu štěstí, pak Rosenbaum bude prvou a jedinou osobou, která vám nabídne svezení.“ „Také mi to napadlo,“ řekl Adam. „Budu muset najít delší rovný úsek silnice, abych dohlédl tak na sto yardů. Stopovat pak budu buď pouze vozy britské výroby, nebo auta s britskými poznávacími čísly.“ „V armádě jste se určitě naučil několika trikům, ne?“ řekla Robin. „Jak chcete překročit hranici se svým pasem?“ „To je jeden z mnoha problémů, který jsem nevyřešil.“ „Kdybyste se rozhodl zůstat s námi,“ řekla Robin, „nebyl by v tom vůbec žádný problém.“ „Jak to?“ „Nu, při každém překročení hranice se kontroluje počet lidí v autobuse podle počtu pasů. Když počet souhlasí, celní úředníci nemají vůbec chuť kontrolovat jednotlivce. Konec konců, proč by to dělali? Královský symfonický orchestr přece není zase tak neznámé těleso. Musela bych jedině dát váš pas mezi naše a zmínit se o tom impresáriovi.“ „To je sice chytrý nápad, ale nebude možno ho uskutečnit. Kdyby mne totiž Rosenbaum dohonil a já byl ještě v autobuse, neměl bych sebemenší šanci před ním utéci.“ Robin chvíli mlčela. „Zavoláte Lawrence, až budete v terénu sám?“ „Ovšem. Musím mu přece dát na vědomí, co se dnes ráno stalo, protože ať už jeho organizace funguje jakkoliv, musí mít nějaké přímé informace o Rosenbaumovi.“ „A co když Rosenbaumem je Lawrence?“ „To nikdy,“ řekl Adam. „Vaše oddanost příteli je až dojemná,“ řekla Robin a otočila se, aby se na Adama podívala. „Ve skutečnosti jenom nechcete uvěřit, že by jím Lawrence mohl být.“ „Kam s tou svou úvahou vlastně míříte?“ „Vy mi připomínáte mou matku, která nechtěla uvěřit, že můj otec je lhář, a opilec a jeho slabé stránky přehlížela: Víte, co řekla, když otce ranila mrtvice následkem cirhózy jater? To je divné u muže, který nikdy nepil, byla její jediná slova.“ Adam uvažoval o svém vztahu k Lawrencovi a zvažoval, jestli je možné znát někoho dvacet let, a přece o něm nic nevědět. „Buďte opatrný na to, co mu říkáte,“ radila Robin. Seděli pak mlčky. Adam zkoumal mapu a procházel všechny možné trasy vhodné k pěšímu postupu, až vystoupí z autobusu. Rozhodl se namířit k německým hranicím a vydat se do Anglie delší trasou přes Hamburk nebo přes Bremerhaven, než by použil kratší, mnohem samozřejmější trasy via Calais nebo Ostende. „Už to mám,“ řekla najednou Robin. „Co máte?“ zeptal se Adam a zvedl oči od mapy. „Řešení vašeho problému s pasem,“ zabručela. Adam se na ni s nadějí zadíval. „Když mi dáte svůj pas,“ vysvětlovala, „zaměním ho za pas člena orchestru, který se vám nejvíc podobá. Nikdo nezjistí nic neobvyklého až do konce zájezdu, dokud nebudeme v neděli večer v Británii.“ „To opravdu není špatný nápad, pokud tu je někdo, kdo se mi alespoň vzdáleně podobá.“ „Budeme se muset rozhlédnout, co se v tom dá udělat,“ řekla Robin. Posadila se vzpřímeně a pohledem přejížděla jednoho člena orchestru za druhým. Když si všechny prohlédla, objevil se na její tváři mírný úsměv. „Jsou tady dva, kteří vám jsou ucházejícím způsobem podobní. Jeden je asi o pět let starší, ten druhý o čtyři palce menší. Pokračujte v hledání nejbezpečnější trasy útěku, já zatím provedu jistý průzkum. Dejte mi svůj pas,“ řekla. Adam jí ho podal a sledoval ji, jak jde dopředu a sedá si vedle impresária, který si právě s řidičem povídal o nejvhodnějším místě, kde by mohli zastavit a poobědvat. „Potřebuji si něco ověřit ve svém pase,“ vmísila se do řeči Robin. „Promiňte, že vás s tím obtěžuji.“ „Vůbec mne neobtěžujete. Všechny pasy najdete pod mým sedadlem v kabele

z umělé hmoty," řekl a pokračoval v hovoru s řidičem. Robin se sehnula a začala se prohrabovat v pasech, jako by hledala svůj vlastní. Vybrala dva, které považovala za vhodné k záměně, a srovnávala fotografie. Menší muž se na fotografii Adamovi nepodobal vůbec. Fotografie staršího muže, určitě aspoň pět let stará, by mohla Adamovi projít, pokud by úředníci příliš bedlivě nedumali nad datem narození. Robin vložila Adamův pas mezi ostatní, svázala je, uložila do kabely a vrátila pod impresáriovo sedadlo. Když se vrátila na své sedadlo, řekla: „Podívejte se na sebe," a podstrčila Adamovi pas. Adam si fotografii dobře prohlédl. „To opravdu není špatná podoba. Za stávajících okolností je to moje nejlepší naděje. Co se však stane, až se vrátíte do Londýna a najde se můj podvržený pas?" „Vy budete v Anglii dlouho před námi," řekla Robin. „Až tam budete, vložíte tento pas s kalendářem do obálky a zašlete přímo na adresu Královského symfonického orchestru ve Wigmore Street, W 1 a já už dohlédnu na to, abyste svůj dostal zpátky." Adam v duchu slavnostně přísahal, že jestli se opravdu do Londýna vrátí, stane se doživotním předplatitelem spolku přátel Královských filharmoniků. „Tím jsme myslím vyřešili jeden z vašich problémů." „Alespoň v tomto okamžiku," připustil Adam. „Rád bych vás vzal na zbytek cesty s sebou." Robin se usmála. „Frankfurt, Berlín, Amsterodam – jedině v případě, že se začnete nudit. Nic bych proti setkání s Rosenbaumem neměla. Tentokráte ale tváří v tvář." „Možná, že se už se sobě rovným protějškem setkal," řekl jedovatě Adam. Robin jeho poznámku ignorovala. „Mohu se ještě naposled podívat na ikonu?" zeptala se. Adam se sehnul pro trenčkot a z kapsy na mapy vytáhl obrázek tak, aby ho nikdo nemohl vidět. Robin se pak upřeně dívala do očí svatého Jiřího, až konečně řekla: „Když jsem včera večer ležela s otevřenýma očima a čekala, že mne znásilníte, trávila jsem čas usilovnou snahou přijít na kloub tajemství ukrytému v ikoně." „Myslel jsem, že spíte," řekl s úsměvem Adam. „Oba jsme zřejmě mysleli na totéž. Nu, došla jste k nějakému kloudnému závěru?" „Tak v prvé řadě jsem došla k názoru, že máte zřejmě zálibu v mužích hrajících na kontrabas," řekla Robin, „není mi ale jasné, proč jste nepodlehl stejnému kouzlu v mém případě." „Jak je to se Svatým Jiřím a Drakem?" zeptal se zubící se Adam. „Začala jsem úvahou, jestli malé kousky mozaiky nevytvářejí nějaký kód. Obrázek je ale tak nádherně proveden, že by kód musel být vypracován dodatečně. To se však nezdálo být uvěřitelné." „To nebyla špatná úvaha." „Pak mi napadlo, jestli není vespod nějaký jiný obrázek. Ze školy si pamatuji, že Rembrandt i Constable často své obrazy přemalovávali, buď proto, že s první prací nebyli spokojeni, nebo v případě Rembrandta proto, že si nové plátno nemohl dovolit koupit." „Kdyby v tom bylo řešení, pak by úkol odstranit kousek po kousku starou malbu mohl být svěřen jedině vynikajícímu znalci." „Souhlasím," řekla Robin. „Proto jsem zamítla i toto řešení. Mou třetí úvahou bylo, že koruna na zadní straně," – obrátila ikonu a upřeně hleděla na malý, do dřeva zasazený kousek stříbra – „ukazuje, jak řekl váš expert, že toto je originál Rubleva, a ne kopie, jak jste měl věřit." „To všechno jsem bral v úvahu během bezesné noci," řekl Adam, „a i když by tím hodnota obrázku stoupla velmi vysoko, stále to dostatečně nevysvětluje, proč Rosenbaum kvůli němu tak bezohledně zabíjel." „Třeba toho svatého Jiřího nutně potřebuje ještě někdo jiný, ne jenom Rosenbaum," namítla Robin. „Ale kdo a proč?" „Protože oni zřejmě nejdou po ikoně, ale po něčem úplně jiném. Po něčem ukrytém v ní nebo za vlastním obrázkem." „To jsem se snažil zjistit nejdřív," pochlubil se samolibě. „Jsem přesvědčen, že ikona je z celistvého kusu dřeva." „Nesouhlasím s vámi," řekla Robin, když začala dřevo proklepávat jako lékař vyšetřující hrudní koš. „Celý život jsem přicházela do styku s nástroji, sledovala jsem jejich zhotovování, hrála jsem si s nimi, dokonce jsem s nimi i spala, a tak vám mohu říci, že ikona není skrz naskrz celistvá, i když jen bozi vědí, jak bych to mohla dokázat. Jestli je uvnitř opravdu něco ukryto, pak ten, kdo to ukryl, chtěl znemožnit odhalení skrýše neodborníky jako jsme my." „Vy jste kouzelně vynalézavá," konstatoval Adam. „To mám od přírody," řekla, když Adamovi vracela ikonu. „Zjistíte-li někdy, co je uvnitř, dejte mi vědět." „Až budu mít aspoň pět minut volných, věnuji je několika vlastním teoriím," usmál se Adam a vrátil ikonu do kapsy trenčkotu. „Do Solothurnu chybí už jen dva kilometry," řekla Robin a oknem ukázala na ukazatel směru. Adam si zapnul kabát. „Vyprovodím vás," rozhodla a oba šli chodbičkou dopředu. Když Adam došel k řidiči, zeptal se, jestli by ho mohl vysadit těsně před nejbližší vesnicí. „Ale ovšem," souhlasil řidič, aniž by se ohlédl. „Tak už nás opouštíte?" zeptal se Stephen. „Bohužel," řekl Adam. „Díky za svezení. Na kalendář nezapomenu." Řidič zajel na odstavnou plochu vedle silnice, zmáčkl knoflík a hydraulické dveře se rozletěly. „Nashle, Robin," řekl Adam a bratrsky ji políbil na tvář. „Na shledanou, bratříčku," smála se Robin. „Pozdravuj maminku, budeš-li s ní dřív než já." Znovu se usmála a zamávala, když se dveře zabouchly a autokar se vrátil na dálnici, aby pokračoval v cestě do Frankfurtu. Adam byl zase sám.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

S profesorem Brunweldem jen zřídkakdy zacházeli uctivě. Už dávno došel k závěru, že to je zřejmě osud akademiků. Prezident bylo vše co řekli. Ani nevěděl, má-li to brát vážně. S úplnou samozřejmostí ho vytáhli z postele uprostřed noci a v tichosti ho dopravili do Pentagonu. Ujišťovali ho, že potřebují jenom Brunweldův odborný posudek. Bylo něco takového možné? Po Kubě a Dallasu začal věřit, že možné je opravdu všechno. Kdysi někde četl, že Pentagon má pod zemí stejný počet pater jako nad zemí. Ted' mohl dosvědčit, že to je nepopiratelná skutečnost. Když mu doklad předali, nechali ho o samotě. Chtěli od něho odpověď pouze na jednu otázku. Déle než hodinu studoval odstavce dokumentu, pak je zavolal zpátky. Řekl jim, že podle jeho názoru je dokument pravý, a jestli Rusové mají v držení jeho kopii, také podepsanou v roce 1867, pak se jeho adoptovaná vlast dostane do – jaký je ten hrozný americký výraz? Aha, už ví – do všemožných potíží. Vážnost situace si začal uvědomovat ve chvíli, kdy mu řekli, že z Pentagonu nebude smět odejít dříve než v pondělí. Nepřekvapilo ho to, když si všiml data na této mezinárodní dohodě. Čekají ho tři dny samoty daleko od náročných studentů a od ubreptané manželky. Nikdy se mu však nenaskytne lepší příležitost, aby se pohodlně uvelebil a v klidu si přečetl sebraná díla francouzského romanopisce Marcela Prousta.

Romanov si uvědomil, že stát déle vedle auta by bylo riskantní. Byl příliš nápadně oblečený, takže si ho každý, kdo

vyšel z hotelu, určitě všiml. O tři minuty později hodil na zadní sedadlo šedivou čepici a dal Valchekovi pokyn, aby se auta nějak zbavil. Sám se chystal zpátky na konzulát. Valchek přikývl. Příkaz zabít dva britské agenty provedl stejně snadno, jako by byl požádán o rozlomení vodní dýmky. Do plánu zcela nezapadla jedině jeho snaha zapnout si uniformu mrtvého šoféra. Romanov měl dojem, že se ve Valchekově tváři objevil náznak samolibého úsměvu, když se dověděl, kdo bude muset dělat šoféra. Romanov zašel do stínu a počkal ještě půl hodiny, aby nabyl jistotu, že připravovaný plán byl Londýnem odvolán. Přivolal taxík a požádal řidiče, aby ho dovezl k sovětskému konzulátu. Nechápavého pohledu taxikáře, který se zadíval na šoférskou uniformu svého pasažéra, si Romanov ani nevšiml. Mohl Scotta opravdu ztratit dvakrát? Podcenil ho snad? Jestli se to stane ještě jednou, Zaborskij bude vyžadovat velmi přesvědčivé vysvětlení. Cestou ke konzulátu probleskoval Romanovovou myslí jakýsi neurčitý obraz, nebyl schopen v tom nalézt nějaký smysl. Před hotelem se zřejmě stalo něco, co nezapadlo do rámce běžného dění. Kdyby se mu podařilo soustředit na okamžik myšlenky, snad by se mu to podařilo vybavit. Neustále si přehrával scénu posledních třiceti minut, jako by převinoval cívku starého filmu: některé scény však byly stále rozmazané. Když se Romanov vrátil na konzulát, Valchek mu předal velkou obálku. Jak mu řekli, právě došla z Moskvy v diplomatickém zavazadle. Přestože si dešifrovaný dálnopis přečetl podruhé, nebyl schopen pochopit jeho skutečný význam. „Najevo vyšla informace, týkající se zemřelého plukovníka Geralda Scotta, DSO, OBE, MC, která by se mohla ukázat užitečnou, až se dostanete do styku s pronásledovanou osobou. Kompletní dokumentaci obdržíte nejpozději ráno, A 1.“ Romanov uvažoval, co velitelství zjistilo o Scottově otci, co by mu mohlo nějak pomoci. Nijak neskrýval úmysl Scotta zabít, aby se připojil na onom světě k otci dřív, než přijde z Moskvy ještě nějaký další dopis. Romanov si vzpomněl na svého otce, na jeho únik, který mu umožnil zanechat po sobě takové bohatství, myslel i na to, že otce kvůli vlastnímu povýšení zradil státním orgánům. Teď, kvůli dalšímu povýšení, musí zabít Scotta a přinést domů ikonu. Kdyby zklamal… Pustil raději oba otce z hlavy. „Buď je zatraceně mazaný, nebo mu nahrává štěstí začátečníka,“ řekl Romanov cestou do malé kanceláře, kterou mu přidělili. Valchek, jenž šel s ním, nereagoval, jen se zeptal, co má dělat. „Povídej mi, co jsi viděl, když jsme stáli před hotelem.“ „Co tím máš na mysli?“ zeptal se Valchek. „Neklaď mi otázky, odpovídej na ně,“ řekl Romanov, když se převlékal do vlastních šatů. „Povídej mi o všem, co jsi viděl od okamžiku, kdy jsme před hotelem zastavili.“ „K Richmondu jsme přijeli několik minut před desátou,“ začal Valchek, „s mercedesem jsme zastavili na opačné straně ulice a čekali jsme, až se ukáže Scott. Trčeli jsme tam ještě několik minut po desáté, Scott se však neukázal.“ „Ne, ne, tak ne. Jdi do větších podrobností. Neříkej pouze všeobecná fakta. Nevzpomínáš si, například, jestli se tam během našeho čekání nestalo něco mimořádného, něco neobvyklého?“ „Na nic takového si nevzpomínám,“ řekl Valchek. „Neustále nějací lidé vcházeli do hotelu nebo z něho vycházeli – Scott však mezi nimi zcela určitě nebyl.“ „Jsi šťastný člověk, když si můžeš být něčím tak jistý. Co se dělo pak?“ zeptal se Romanov. „Pak? Dal jsi mi pokyn, abych se vrátil na konzulát a čekal na tvůj návrat.“ „V kolik hodin to bylo?“ „Přesně sedm minut po desáté. Pamatují si to, protože jsem se díval na hodinky v okamžiku odjezdu autokaru.“ „Jakého autokaru?“ zeptal se Romanov. „No, přece toho, do něhož nakládali hudební nástroje. Odjeli asi…“ „Hudební nástroje, to je ono,“ řekl spokojeně Romanov. „Konečně mi dochází, co se mi stále nějak nezdálo být normální. Čela, housle a kontrabas, ty se do kufru nedaly.“ Valchek se tvářil nechápavě, neřekl však nic. „Okamžitě zatelefonuj do hotelu a zjisti, kdo v autokaru cestuje a kam mají namířeno.“ Valchek spěšně odešel. Romanov mrkl na hodinky: za pět minut jedenáct. Budeme sebou muset hodit, a to rychle. Stiskl intercom vedle telefonu. „Potřebuji rychlé auto a vynikajícího řidiče.“ Valchek se vrátil v okamžiku, kdy Romanov odkládal sluchátko. „Královský filharmonický orchestr si autokar pronajal na turné po Evropě…“ „Kam mají namířeno teď?„ zeptal se Romanov. „Do Frankfurtu.“ Když pohledem profesionálního vojáka prověřil široké okolí, odešel z vesnice. Hlavní ulice byla prázdná kromě malého chlapce, jenž se neúnavně snažil kopnout míč do díry ve svahu, kterou považoval za branku. Jakmile uviděl Adama, otočil se a kopl míč k němu. Adam mu ho odkopl zpátky a chlapec se širokým úsměvem ve tváři vzal míč do náruče. Úsměv se mu z tváře ale vytratil, když zjistil, že Adam jde rychlým krokem dál do kopce. U hlavní cesty bylo jenom několik starých domků. Po jedné straně byl nebezpečný úvoz se stromovým porostem, za ním se zvedaly kopce, na druhé straně vesnice se táhla zelená pole s přežvykujícími kravami se zvonci kolem krků. Při pohledu na ně Adam dostal hlad. Šel po silnici dál až k ostré zatáčce v kopci. Odsud z okraje silnice viděl asi půl míle daleko, aniž by ho mohl někdo vidět. Pokoušel se zjistit, jestli jeho dřívější úmysl je proveditelný. Brzy se stal expertem v rozeznávání britských značek aut a aut s britskou poznávací značkou na vzdálenost dvou až tří set yardů. Záhy také zjistil, že britské značky si kupuje málo cizinců. V příštích dvaceti minutách se pokusil stopnout sedm aut s anglickou poznávací značkou jedoucích směrem do Lausanne, všichni ho však ignorovali. Vzpomněl si, jak bylo stopování snadné v době, kdy byl kadetem v uniformě. Tehdy mu zastavil skoro každý. Zkontroloval na hodinkách čas: už může riskovat jenom několik málo minut. Další tři auta odmítla zastavit, a když čtvrté zpomalilo a Adam se k němu rozběhl, zase zrychlilo. V jedenáct hodin Adam usoudil, že už dál nemůže riskovat a musí ze silnice zmizet. Úvozem se díval z kopce dolů a uvědomil si, že nemá na vybranou: musí jít pěšky. Rezignovaně pokrčil rameny a začal po prudkém svahu klouzat do údolí v naději, že narazí na jinou, na mapě vyznačenou silnici. Zaklel, když se podíval na otevřený terén mezi ním a bezpečím. Škoda, že nevyšel o hodinu dřív.

„Obávám se, že oblast Arktidy je pro nás ztracena.“ „Protože teď víme, že jeho otec pomohl Göringovi s jeho snadnou smrtí.“ „Nechápu.“ „Ani se nedivím, i když to je celkem jednoduché. Ten váš vlastenecký, charakterní Angličan je synem mizerného bastarda, který do Göringovy cely v Norimberku propašoval kapsle s kyanidem. Jak se ukázalo, odměnou za poskytnutou službu byla carova ikona.“ „Všichni členové D 4 jsou přesvědčeni, že on je naší jedinou nadějí.“ „Kašlu na to, co si vaše D 4 myslí. Jestli otec byl za války na straně Němců, proč by syn nemohl být v míru na straně Rusů?“ „Chcete říci, jaký otec, takový syn?“ „Ano, přesně tak.“ „Co ode mne očekáváte?“ „Trvale nás informujte o dění na ministerstvu zahraničí. Naši agenti ve Švýcarsku udělají ostatní.“

„Jeď rychleji!“ řekl Romanov, ale byl si vědom, že to už rychleji nejde. Řidič z konzulátu se ukázal jako dokonalý profesionál. Romanov viděl, že všech možností k předjíždění opravdu využil. Kdyby jeli jen o pět kilometrů rychleji, mohli by se lehce zřítit ze srázu. Když vyjeli z města a s naplno rozsvícenými světly se octli na hlavní silnici, řidič skoro nepřetržitě troubil a ručička tachometru jen výjimečně klesla pod sto třicet kilometrů za hodinu. „Musíme je dohnat před hranicí,“ neustále opakoval Romanov a současně poklepával pěstí do přístrojové desky. Za padesát pět minut ujeli sto kilometrů a všichni tři začali před sebou vyhlížet autokar. Ale teprve po dalších třiceti kilometrech mohl Valchek ukázat dopředu a vykřiknout, „To jsou určitě oni, asi kilometr do kopce.“ „Vytlač je na okraj cesty,“ řekl Romanov, aniž by přestal autokar sledovat. Řidič konzulátu obloukem předjel autokar, zajel před něho, řidiče autokaru tím přinutil dupnout na brzdy a jet na okraji silnice. Valchek pánovitě mával na řidiče autokaru, aby zastavil. Řidič zastavil autokar vedle silnice na úbočí kopce. „Nikdo se do ničeho nemíchejte. Všechno nechejte na mně,“ řekl Romanov. „Pro případ potíží zůstaňte poblíž řidiče.“ Romanov vyskočil z auta a v běhu se snažil zjistit, jestli se někdo z autokaru nesnaží utéci. Netrpělivě začal bušit do dveří, až řidič stiskl knoflík a otevřel je. Romanov skočil dovnitř, jeho dva kumpáni byli jen několik kroků za ním. Romanov vytáhl z vnitřní kapsy pas, mával s ním před tváří vyděšeného řidiče a křičel: „Kdo je tady vedoucím?“ Stephen Grieg vstal. „Já jsem vedoucím společnosti a mohu…“ „Švýcarská policie,“ vykřikl Romanov. Grieg se chystal něco zeptat, Romanov ho však předešel otázkou: „Přibíral jste nějakého cestujícího navíc, když jste dopoledne odjížděli od hotelu v Ženevě?“ „Ne,“ řekl Grieg. Romanov se zamračil. „Pokud nepočítám bratra Robin Beresford.“ „Bratr Robin Beresford?“ zeptal se Romanov s tázavě zvednutým obočím. „Ano,“ řekl vedoucí. „Adam Beresford. Jel s námi ale jenom do Solothurnu. Tam vystoupil.“ „Kdo z vás je Robin?“ zeptal se Romanov s pohledem upřeným na řady mužských tváří. „Já,“ ozvalo se slabě zezadu. Romanov prošel autobusem, a když uviděl kontrabas, vše mu najednou bylo jasné a zapadlo do sebe. Vždy mívá nedobrý pocit, když něco nezapadá do kontextu. Ano, to se mu nezdálo být normální. Proč neuložila kontrabas do kufru autokaru s ostatními velkými nástroji? Dlouho se upřeně díval na statnou ženu, sedící za obrovitým nástrojem. „Váš bratr se jmenuje Adam?“ „Ano,“ řekla Robin. „To je neuvěřitelná náhoda.“ „Nechápu, co tím chcete říci,“ řekla a snažila se, aby její hlas nezněl nervózně. „Muž, kterého hledám, se také jmenuje Adam.“ „Je to zcela běžné jméno,“ řekla Robin. „Vy jste asi nikdy nečetl první kapitolu bible.“ „Šest stop, jeden, možná dva palce, tmavé vlasy, tmavé oči, štíhlý, v dobré kondici. To je asi ten váš bratr,“ dodal a upřeně se na ni díval. Robin si odhrnula vlasy z čela, ale nevstala. Z její nervozity Romanov vycítil, že v autokaru byl opravdu Scott. „Kam ten váš bratr měl v úmyslu jít, když odešel z autokaru?“ zeptal se důrazně a pasem jako dirigent taktovkou poklepával o dlaň. „O tom nemám ani ponětí,“ řekla Robin s nuceným výrazem lhostejné zdvořilosti. „Poskytnu vám ještě jednu možnost ke spolupráci. Tak kam má namířeno váš bratr?“ „Jasně jsem vám řekla, že nevím.“ „Jestli odmítnete odpovídat na moje otázky, budu vás muset zatknout,“ řekl Romanov. „Ve jménu koho?“ Romanov rychle zvažoval, zda jí má ukázat pas, uvědomil si však, že dívka je chytřejší a mazanější než řidič nebo vedoucí. „Jménem švýcarské policie,“ řekl sebejistě Romanov. „Pak mi tedy jistě s radostí poskytnete důkaz své totožnosti.“ „Nebuďte drzá,“ řekl jedovatě Romanov a vztyčil se nad ní. „Tady jste drzý jedině vy,“ řekla Robin a postavila se. „Jako šílenec předjedete náš autokar, málem nás srazíte z kopce, pak tady vtrhnete jako smečka tří chicagských gangsterů a vydáváte se za švýcarskou policii. Nemám ponětí, kdo jste a co chcete, řeknu vám ale dvě tajemství. Jestli se mne jenom dotknete, čtyřicet mužů z tohoto autokaru vás i ty vaše přítelíčky zmlátí tak, že se nebudete moci ani hýbat. Kdyby se vám snad přece jen podařilo dostat se z autokaru se zdravými kostmi, vězte, že jsme členy Královského filharmonického orchestru z Velké Británie a jako takoví jsme hosty švýcarské vlády. Okamžitě po překročení hranice se staneme hosty vlády Západního Německa, takže o zveřejnění vaší provokace budete mít postaráno ve všech světových novinách. Tím jen dáte nový význam slovům diplomatická zápletka.“ Nahnula se dopředu, ukázala na Romanova prstem a vykřikla: „Vypadněte.“ Romanov stál a několik okamžiků se na ni ještě díval, brzy však sklopil zrak, protože Robinin pohled byl na něm jako přilepený. Když Romanov došel do přední části autokaru, Valchekovi a řidiči mávnutím ruky naznačil, že odcházejí. Poslechli ho jen neochotně. Když Romanov došlápl na zem, řidič autokaru zavřel dveře, zařadil první rychlost a vyjel zpátky na silnici. Všichni členové orchestr se obrátili a zahrnuli Robin ovacemi, jakými vítají příchod dirigenta. Robin však jejich gesto neocenila, zhroutila se na sedadlo a neovladatelně se třásla, protože věděla, že by ani jediný ze čtyřiceti mužů v autokaru proti Rosenbaumovi nezvedl ani prst.

Sir Morris Youngfield se rozhlédl kolem stolu. Všichni zůstali na svých místech, přestože několikaminutová zpráva vedoucího oddělení D 4 skončila. „Poslechněme si ještě nejposlednější zprávy,“ řekl sir Morris a podíval se na své číslo Dvě, který už zase seděl na vzdáieném konci stolu. „Nejsou bohužel dobré, sire,“ začal Lawrence. „Vybrali jsme dva z našich nejzkušenějších agentů, aby podle plánu Scotta vyzvedli u hotelu Richmond a odvezli do bezpečí na britský konzulát.“ „Tak co se vlastně stalo?“ zeptal se sir Morris. „Nikdo z naší ženevské pobočky nic přesného neví. Naši muži se u hotelu vůbec neobjevili a od odjezdu do akce je už nikdo neviděl.“ „Co na to říká švýcarská policie?“ zeptal se Busch. „Nechtějí se v této záležitosti angažovat,“ řekl Lawrence a obrátil se k Američanovi. „Oni totiž vědí, že my nejsme jedinou zainteresovanou mocností a jak už je za podobných okolností u Švýcarů zvykem, nemají v úmyslu dát ani náznakem najevo, že některé straně projevují náklonnost.“ „Zatracení Švýcaři,“ ulevil si rozladěný Snell. „Tušíme aspoň, kde by Scott teď mohl být?“ zeptal se Matthews. „Na to nemáme odpověď,“ řekl Lawrence. Matthews se usmál nad Lawrencovými rozpaky. „S jistou určitostí můžeme předpokládat, že nastoupil do autokaru s dívkou –“ podíval se na list papíru před sebou, „jménem Robin Beresford. Když jsme si počkali na autokar na hranici, už v něm nebyl. Asi za hodinu by měl autokar dojet do hotelu ve Frankfurtu, pak snad budeme moci zjistit víc. Německá policie nám vychází vstříc lépe,“ dodal Lawrence. „Co v tom můžeme zatím dělat my?“ zeptal se sir Morris. „Střežit všechna obvyklá místa a dávat dobrý pozor na Romanova, který k francouzské hranici dojel včera večer. Jeden z našich zkušených pracovníků ho poznal, přestože si dal vlasy ostříhat na krátko; vůbec mu to nesluší.“ „Takže Scott teď může být kdekoliv?“ řekl Matthews. „Myslíte si, že je ještě ve Švýcarsku, nebo se mu některou hranici podařilo překročit?“

Lawrence s odpovědí váhal. „O tom nemám ani ponětí," řekl bezvýrazně. Od vzdáleného konce stolu se na něho upřeně díval sir Morris, neřekl však nic. „Myslíte si, že vám zase zavolá?" zeptal se Snell. „Pokud je naživu, určitě." „Vezmeme-li v úvahu, že Romanov je ještě ve Švýcarsku, pak je Scott zcela určitě naživu," řekl Busch, „protože v okamžiku, kdy se mu podaří uchvátit ikonu, vyrazí na východ." „Souhlasím," řekl Lawrence. „Na letišti máme muže kontrolující každý let na Východ. Navrhuji sledovat každou sebemenší zprávu, a pokud mne Scott nezavolá dřív, sejdeme se zítra v sedm." Sir Morris přikývl, vstal a chystal se k odchodu. Všichni přítomní vstali. „Děkuji vám, džentlmeni," řekl a vyšel ke dveřím na vzdáleném konci místnosti. Když šel kolem Lawrence, zašeptal: „Máte-li chvilku čas, přijdte prosím do mé kanceláře."

Adam cestou roklí dolů na posledních yardech uklouzl a zavrávoral. Nakonec s žuchnutím přistál na zádech. Pořezané ruce na několika místech krvácely, kalhoty měl roztržené a ušpiněné hlínou a jílem. Asi deset minut seděl, než se mu uklidnil dech, pak se zadíval nahoru k silnici. Skoro hodinu mu trval sestup z výšky, kterou by kámen zdolal za tři vteřiny. Mělo to ale jednu výhodu: tady ho ze silnice nemohl nikdo vidět. Upřeně se díval do údolí. Tam by ho mohl naopak zahlédnout každý, pokusí se tomu vyhnout. Posuzovat pohledem, kontrolovat podle mapy, říká se na vojně. Tady mu ale mapa nebyla moc platná. Vzdálenost k pásmu kopců na druhé straně údolí odhadl asi na dvě míle. Za nimi by podle mapy měla být silnice. Prohlížel si terén – uválcovaná zelená pole, žádné živé ploty použitelné ke krytí a dál široká mělká řeka. Odhadl, že k silnici by mohl dorazit asi za dvacet minut. Přesvědčil se, že ikona je bezpečně na svém místě, a stejnoměrným krokem vyrazil.

Od chvíle, kdy byli všichni bez cavyků vyhozeni z autokaru, neřekl Romanov ani slovo. Ani Valchek, ani řidič neměli odvahu se k tomu vyjádřit. Romanov věděl, že dívka ho donutila odkrýt karty. Nemohl si dovolit další diplomatickou zápletku, o které by se nepochybně dověděl jeho šéf v Moskvě. Na dívku s mužským jménem Romanov nikdy nezapomene. Solothurn bylo asi čtyřicet kilometrů zpět ve směru, odkud přijeli, a řidič by tu vzdálenost ujel asi za dvacet minut, kdyby ho Romanov nenutil zmírnit rychlost pokaždé, když míjeli nějaké vozidlo, jedoucí proti nim. Ve všech vozech pohledem prověřovali cestující pro případ, že by se Scottovi podařilo nějaké auto stopnout. Přestože se tím zpáteční cesta do Solothurnu prodloužila na třicet jednu minutu, Romanov prověrku cestujících považoval za nezbytnou. Jestli se mimořádně dobře nepřestrojil nebo nejel v kufru auta, mohl se Romanov spolehnout, že Scott na cestě k německé hranici není. Dojeli do Solothurnu a Romanov požádal řidiče, aby auto odstavil uprostřed vesnice. Pak se rozešli, aby zjistili nějakou stopu po Scottově útěku. Avšak nikdo z dotazovaných místních občanů neviděl nikoho, kdo by se Scottovi podobal. Romanov už zvažoval, ke které hranici by se měl vydat, když uviděl řidiče odkopávajícího fotbalový míč nějakému chlapci. Seběhl z kopce a začal mu vyčítat, že hraním zbytečně ztrácí čas. Chlapec se mezitím obrátil a kopl míč směrem k Romanovovi. Ten míč chytil a plnou silou odkopl kolem chlapce do branky. Romanov se obrátil zpátky k řidiči a chtěl na něho zakřičet, když mu míč znovu přiletěl k noze. Rozzlobeně ho zvedl a chystal se ho hodit chlapci zpátky. Pak uviděl na jeho tváři nadějeplný úsměv. Romanov zvedl míč vysoko nad hlavu. Chlapec k němu přiběhl a vyskočil po míči, ale přes velké úsilí na něj nedosáhl. „Viděls tu dnes dopoledne nějakého cizince?" zeptal se pomalou, rozvážnou francouzštinou. „Ano, ano, viděl," řekl chlapec. „Ten ale gól nedal." „Kam odešel?" zeptal se Romanov. „Nahoru do kopce," řekl chlapec. K jeho zklamání Romanov pustil míč a rozběhl se do kopce. Valchek a řidič se rozběhli za ním. „Non, non," křičel malý chlapec, dívající se za nimi. Když se Romanov podíval zpátky, chlapec stál na místě a ukazoval na rokli. Romanov se obrátil k řidiči. „Zajdi pro auto, potřebuji dalekohled a mapu." Řidič seběhl z kopce sledován chlapcem. O několik minut později mercedes zastavil vedle Romanova. Řidič vyskočil a podal Romanovovi dalekohled, Valchek zatím na kapotě auta rozložil mapu. Romanov zaostřil dalekohled a začal prohledávat kopce na druhé straně údolí. Trvalo hezkou chvilku, než se pomalý pohyb dalekohledu zastavil, protože na nejvzdálenějším kopci Romanov zahlédl hnědý bod stoupající do kopce. „Pušku," vyštěkl Romanov. Valchek odběhl a z kufru auta vytáhl pušku pro ostřelovače značky Draganov s teleskopickým hledím. K dlouhé štíhlé zbrani připojil pažbu a přesvědčil se, jestli je nabitá. Zvedl pušku, pohodlně ji opřel do ramene, přeletěl dalekohledem terén před sebou, až našel Scotta. Romanov sledoval Adamův postup dalekohledem. Podle jeho pohybu se pohybovala Valchekova paže. „Zabij ho," řekl Romanov. Valchek, mířící Scottovi na záda, byl vděčný za jasný bezvětrný den. Počkal ještě na další tři Scottovy kroky a pomalu zmáčkl kohoutek. Adam už byl skoro na vrcholu hřebenu, když jím projela kulka. S žuchnutím spadl na zem. Romanov se usmál a spustil ruku s dalekohledem. Adam věděl přesně, co mu roztrhlo rameno a odkud výstřel vyšel. Instinktivně se překulil k nejbližšímu stromu. Pak ucítil bolest. Přestože kulka na tak velkou vzdálenost ztrácí mnoho síly, bodla jako kousnutí zmije. Krev z roztrženého svalu začala prosakovat do trenčkotu. Když se obrátil a zadíval přes údolí, neviděl nikoho, věděl však, že Romanov tam někde čeká na příležitost k druhému výstřelu. S obtížemi se obrátil a zadíval na hřeben kopce. Aby se dostal do bezpečí rokle, musí přeběhnout přes vrcholový hřeben. Několik okamžiků zůstane odkrytý. A i když se mu to podaří, Romanov k němu dorazí autem určitě do třiceti minut. Byla to však jeho jediná naděje. Palec za palcem se pomalu plazil k hřebenu, děkoval za jediný strom, který mu poslouží jako úkryt. Plazil se dopředu jako pobřežní krab. Urazil deset yardů, v dalších yardech se musí odkrýt a Romanov bude mít čas zamířit na zřetelný, pomalu se pohybující cíl. Odplazil se ještě na čtyři délky těla a zastavil se. Nikdo neudrží pušku na rameni dlouho bez pohnutí, uvažoval Adam. Pomalu počítal do dvou set. „Pokusí se tam doběhnout, uvidíš," řekl Romanov Valchekovi, když zvedl dalekohled. „Poskytne ti to asi tri vteřiny. V okamžiku, kdy se pohne, zakřičím." Romanov zkušeně zamířil dalekohledem na strom. Vtom Adam vyskočil a rozběhl se, jako by běžel poledních dvacet metrů ve finále olympijského běhu. Romanov vykřikl teď, Valchek zatlačil pušku do ramene, zamířil na pohybujícího se muže a zmáčkl kohoutek v okamžiku, kdy Adam sebou hodil za hřeben kopce. Kulka mu hvízdla kolem hlavy. Romanov zaklel, když v dalekohledu viděl, že se Valchek minul. Vrátil se k rozložené mapě. Ostatní přišli k němu. Romanov zvažoval, co dělat. „Tady k té silnici by mohl dojít asi za deset minut," řekl a prstem

ukázal na slabou červenou čáru mezi Neuchatelem a francouzskou hranicí. „Jestli byl první kulkou zasažen, bude mu to trvat déle. Jak dlouho bude trvat cesta za kopce k té silnici?“ zeptal se řidiče. Řidič si prohlédl mapu. „Asi dvacet pět, nejdéle třicet minut, soudruhu majore,“ odpověděl. Romanov se obrátil a podíval se do kopců. „Scotte, zbývá ti třicet minut života.“ Když auto odjelo, chlapec odběhl co nejrychleji domů a mamince vybreptal všechno, co viděl a zažil. Maminka se s pochopením usmála. To jenom děti mívají tak živou fantazii. Adam se rozhlédl. Ulevilo se mu, když uviděl, že silnice je jenom asi míli daleko. Pevným krokem vykročil. Na ránu v rameni se podívá, až dojde k silnici. Kulka vytrhla z ramene kousek svalu a bolest vzrůstala. Stačilo, aby kulka vnikla jen o palec níž, a nebyl by schopen pohybu vůbec. Ulevilo se mu, když zjistil, že krevní skvrna na trenčkotu je malá. Složil na čtyřikrát kapesník a vložil ho mezi košili a ránu. Bylo mu jasné, že nemůže riskovat návštěvu nemocnice. Jestli do soumraku najde lékárnu, ošetří se sám. Adam se podíval do mapy. K francouzské hranici zbývalo jen pár kilometrů. S ohledem na zranění se rozhodl, že co nejrychleji přejde do Francie. Držet se původního plánu přes Basilej a dál do Bremerhavenu teď nešlo. Zoufale začal stopovat kolemjedoucí auta, aniž by se zajímal o národnost státních poznávacích značek. Věděl, že tady je v bezpečí jenom asi dvacet minut, pak bude muset zmizet v kopcích. K francouzské hranici naneštěstí jezdilo méně aut než po silnici do Basileje a ještě k tomu všichni ignorovali jeho úpěnlivá gesta. Když usoudil, že bezpečný čas vypršel a bude muset odejít do kopců, odbočil ze silnice žlutý citroen a několik yardů před Adamem zastavil. Než Adam přiběhl k autu, žena vedle řidiče už stáhla okno. „Kam – jedete?“ zeptal se pomalu Adam. Řidič se naklonil, dlouze se na Adama podíval a širokým yorkshirským dialektem řekl: „Jedeme do Dijonu. Vyhovuje vám to, mládenče?“ „Ano, velice,“ řekl Adam, spokojen, že jim nevadí jeho ubohý a špinavý zjev. „Tak si naskočte k dceři.“ Adam poslechl. Když se citroen rozjel, Adam se podíval zadním oknem; upokojil se, protože silnice za ním byla prázdná. „Jmenuji se Jim Hardcastle,“ řekl muž, když zařadil trojku. Zdálo se, že z Jimovy buclaté tváře se nikdy neztrácí široký, teplý úsměv. Brilantinou napomádované žlutočervené vlasy měl sčesané rovně dozadu. Na sobě měl sako z pravého skotského tvídu a rozhalenku, odhalující trojúhelník rudých chlupů. Adamovi se zdálo, že se Jim už navždy vzdal pokusů udělat něco se svou postavou. „To je moje žena Betty,“ řekl a loktem ukázal na ženu na předním sedadle. Když se obrátila k Adamovi, ukázala stejně zdravě červené tváře a milý úsměv. Vlasy měla nabarvené na blond, kořínky však zůstaly černé. „Vedle vás sedí naše Linda,“ dodal Jim Hardcastle, jako by mu to došlo teprve dodatečně. „Právě dokončila školu a chce jít pracovat do městského úřadu, že, Lindo?“ Linda však jenom rozmrzele přikývla. Adam při prvním pohledu na dívku zjistil, že její první pokus o pořádný make-up nedopadl právě nejlépe. Přetažené tmavé oční stíny a růžová rtěnka nevylepšily podle Adamova názoru půvabnou dívku, blížící se k dvacítce, ani trochu. „Jak se jmenujete, mládenče?“ „Dudley Hulme,“ řekl Adam podle svého nového pasu. „Vy jedete na dovolenou?“ zeptal se ve snaze zapomenout na bolestivě pulsující rameno. „Míchám dohromady obchod s potěšením,“ řekl Jim. „Tento úsek cesty je potěšením pro Betty a pro mne. V sobotu jsme odletěli do Janova a na cestu do Itálie jsme si vypůjčili auto. Projeli jsme simplonským průsmykem. Je to něco úžasného ve srovnání s naším rodným Hullem.“ Adam by se rád zeptal na některé podrobnosti cesty, ale Jim zřejmě s žádným přerušením nepočítal. „Pracuji v hořčici jako vývozní ředitel u Colmana. Jedem na výroční konferenci MHF. Snad jste o nás už někdy slyšel.“ Adam uznale přikývl. „Mezinárodní hořčicová federace,“ dodal Jim. Adam měl chuť se srdečně zasmát, ale s ohledem na bolestivé rameno se mu podařilo ovládnout se a tvářit se nadále vážně. „Na letošní rok jsem prezidentem MHF. Jistě si myslíte, že sem se dostal na vrchol kariéry. Kdybych chtěl být troufalý, řekl bych, že to je však také pocta pro Colmana vyrábějícího nejlepší hořčici na světě,“ dodal a znělo to, jako by to říkal nejméně stokrát za den. „Jako prezident musím předsedat konferenci a zúčastnit se výročního oběda. Dnes večer přivítám delegáty z celého světa.“ „To je nádherné,“ řekl Adam a trhl sebou bolestí, když auto přejelo díru v silnici. „To je fakt,“ řekl Jim. „Lidé nemají ponětí, kolik druhů hořčice vůbec existuje.“ Po vteřinové odmlce řekl: „Sto čtyřicet tři. Není sice pochyb, že Frogs vyrábí jeden nebo dva dobré druhy, ani Krauts ji nedělá nijak špatně, ale nikdo nepředčí Colmanovu hořčici. Vždycky tvrdím, že britská je nejlepší. Možná je to stejné i ve vašem oboru,“ řekl Jim. „Mimochodem, jaký je váš obor?“ „Pracuji v armádě,“ řekl Adam. „Jak to, že voják stopuje auta na hranici Švýcarska?“ „Mohu vám to důvěrně sdělit?“ zeptal se Adam. „Ani nemuknem,“ řekl Jim. „My Hardcastleové umíme držet klapačku.“ V případě Jimovy ženy a dcery si tím Adam nebyl tak zcela jistý, scházel důkaz i o Jimovi. „Jsem kapitánem v královském wesexském pluku, v současné době na cvičení NATO,“ začal Adam. „Minulou neděli jsem byl s falešným pasem a s deseti anglickými librami shozen z letadla na pobřeží u Brindisi v Itálii. V sobotu do půlnoci se musím hlásit v kasárnách v Aldershotu.“ Adam uviděl dychtivý výraz v Jimově tváři a měl pocit, že by na něho byla pyšná i Robin. Paní Hardcastleová se obrátila a se zájmem pohlédla na Adama „Důstojníka jsem ve vás poznal v momentě, kdy jste otevřel pusu,“ řekl Jim. „Těžko byste mne obelhal. V poslední válce jsem byl seržantem v pomocných oddílech královského armádního sboru. Nebylo to nic moc, ale aspoň troškou jsem přispěl. A co vy Dudleyi, byl jste v akci?„ zeptal se Jim. „Tak trochu v Malajsku,“ odpověděl Adam. „Tam se to obešlo už beze mne,“ řekl Jim. „Když skončila velká válka, vrátil jsem se k hořčici. Máte nějaký problém dostat se do Anglie?“ „Celkem je nás osm, kteří se snažíme dostat se do Aldershotu, jenže tisíc Američanů se nám v tom snaží zabránit.“ „Yankeeové,“ řekl pohrdlivě Jim. „Oni se k válkám vždycky jen přidávají, zatímco my je vyhráváme. Vše pak končí medailemi a slávou. Já jsem ale myslel, jestli máte opravdu nějaký problém.“ „Ano, mám. Pohraničníci byli totiž informováni, že osm britských důstojníků se pokusí překročit hranice do Francie, a pokud jde o Švýcary, ti budou velice rádi, když se jim podaří některého z nás zašít. Loni se podařilo jenom dvěma důstojníkům dorazit do kasáren včas,“ řekl Adam, navýsost spokojen svým výmyslem. „Za pár týdnů byli povýšeni.“ „Ach, ti Švýcaři,“ řekl Jim. „Jsou ještě horší než Američané. Nikdy se nepodílejí na žádné válce – a s potěšením oškubávají obě strany současně. Tentokráte vás ale neseberou, chlapče, věřte mi. Dohlédnu na to.“ „Jestli mne dostanete přes hranice, pane Hardcastle, věřím, že se mi podaří zvládnout zbytek cesty do Aldershotu.“ „Berte to jako hotovou věc, hochu.“

Ukazatel benzinu se rudě rozsvítil. „Na kolik kilometrů nám stačí benzin, když se rozsvítí červená?“ zeptal se Romanov.

„Asi tak na dvacet, soudruhu majore," řekl řidič. „Takže k francouzským hranicím bychom měli dojet." „Jistější by bylo zastavit a doplnit," navrhl řidič. „Na to teď nemáme čas," řekl Romanov. „Jeď rychleji." „Ano, soudruhu majore," řekl řidič, vědom si toho, že teď není nejvhodnější okamžik, aby připomněl, že při rychlejší jízdě je vyšší spotřeba. „Proč jsi nádrž nedoplnil dnes ráno, hlupáku?" řekl Romanov. „Na dnešek jsem měl jenom dovézt konzula k obědu a chtěl jsem této doby využít k doplnění nádrže." „Ve vlastním zájmu se teď modli, abychom dojeli k hranici," řekl Romanov. „A šlápni na to." Mercedes uháněl rychlostí sto čtyřiceti kilometrů za hodinu a Romanov se uklidnil teprve v okamžiku, kdy uviděl dopravní značku s nápisem, Rappelle Douanes dix kilometres. Po několika kilometrech, když jeli kolem značky udávající vzdálenost pěti kilometrů k hranici, se na tváři Romanova objevil úsměv, ale hned za značkou začal motor kašlat ve snaze reagovat na plně stlačený pedál plynu. S postupujícím kašláním motoru začala klesat ručička rychloměru. Řidič vypnul zapalování a řadicí páku dal na neutrál. Další kilometr dojel těžký mercedes setrvačností, teprve pak se pomalu zastavil. Romanov nevěnoval řidiči ani pohled, okamžitě vyskočil z auta a začal utíkat k hranici vzdálené tři kilometry.

„Něco mi napadlo," řekl Jim, když míjeli značku varující řidiče, že k hranici zbývají už jenom dva kilometry. „Co vám napadlo, pane?" zeptal se Adam, jemuž tep v rameně bušil tak silně, že mu to připomínalo dítě mlátící do malého bubínku. „V okamžiku, kdy budou chtít naše pasy, obejmete Lindu a začnete se s ní muchlovat. Zbytek nechejte na mně." Paní Hardcastleová se obrátila a přísně pohlédla na Adama, Linda se začervenala. Adam se blíže podíval na Lindu v minisukni a s růžově nalíčenými rty. Nepříjemná situace, do níž otec uvedl svou dceru, ho uváděla do rozpaků. „Dudleyi, nepokoušejte se se mnou o tom diskutovat," sebejistě pokračoval Jim. „Slibuji vám, že můj nápad splní očekávání." Ani Adam, ani Linda neřekli nic. Když se po několika okamžicích blížili ke švýcarské hranici, Adam viděl, že tam jsou průjezdy od sebe vzdálené asi sto yardů. Na jednom příjezdu probíhala hádka mezi celníkem a rozzlobeným řidičem nákladního auta. Přestože ostatní přijíždějící řidiči se tomuto průjezdu vyhýbali, Jim zajel právě tam těsně za gestikulujícího Francouze. „Dudleyi, podejte mi svůj pas," řekl. Adam mu podal houslistův pas. Proč jste si vybral právě tento průjezd? chtěl se Adam zeptat. Jim však už pokračoval: „Tento průjezd jsem si vybral proto, že až dojde ke kontrole našich pasů, počítám s určitou únavou celníka, takže nás nebude kontrolovat zvlášť přísně." Jako reakce na jeho logiku se za Jimem začala řadit dlouhá řada automobilů, vpředu pokračovala vzrušená debata. Adam byl ve střehu, neustále vyhlížel zadním oknem, aby byl připraven, že se objeví Romanov. Když se obrátil zpět, s úlevou zjistil, že řidič nákladního auta dostává pokyn zajet na odstavnou plochu a počkat. Jim se okamžitě rozjel k místu celního odbavení. „Muckejte se, vy dva vzadu," řekl. Protože Adam měl ruce poškrábané a plné modřin, schovával je v trenčkotu. Poslechl Jima, objal Lindu, ledabyle ji políbil, ale jedním okem hlídal, jestli se neobjeví Romanov. Linda se k Adamovu překvapení přisála k jeho rtům, rozevřela je a jazykem mu začala prozkoumávat ústa. Adam chtěl v prvém okamžiku protestovat, pak si ale uvědomil, že nezná způsob, jak by svůj protest projevil zdvořile a věrohodně. „Manželka, dcera a nastávající zeť," řekl Jim a podal celníkovi čtyři pasy. Celník začal kontrolu. „Co jste tady měl za zmatek?" „Nic, co by vás mělo zajímat," řekl celník listující v pasech. „Doufám, že vám to nezpůsobilo nějaké potíže." „To ne," řekl Jim. „Tady ti dva vzadu si toho vůbec nevšimli," řekl a s úsměvem ukázal za sebe přes rameno. Celník pokrčil rameny, vrátil pasy a řekl: „Allez," a mávnutím ruky je propustil. „Ostrý jako hořčicový Jim, tak se o mně mluví v Hullu." Podíval se přes rameno na Adama. „Už toho můžete nechat, Dudleyi." Adam měl pocit, že se ho Linda pouští dost neochotně. Plaše se na něho podívala a pak se obrátila k otci. „Ještě budeme muset ale projet francouzskou hranicí, že?"

„Byli jsme upozorněni, abychom se po něm dívali. Ujišťuji vás, že tímto přechodem určitě neprošel," řekl vedoucí celník. „Moji muži by ho určitě odhalili. Chcete-li to překontrolovat, buďte mým hostem." Romanov pak přecházel od jednoho celníka k druhému a ukazoval jim zvětšenou fotografii Adama, nikdo si však nepamatoval, že by viděl někoho podobného. Valchek se k Romanovovi připojil později a potvrdil, že Scott nesedí v žádném autě, která čekají na přechod hranice, a že mercedes zatlačili do garáže celnice. „Vrátíme se do kopců, soudruhu majore?" zeptal se Valchek. „Ještě ne. Chci si být absolutně jistý, že se mu nepodařilo překročit hranici." Vedoucí celník vyšel ze svého stanoviště. „Zjistil jste něco?" zeptal se. „Ne, nezjistil," řekl mrzutě Romanov. „Měl jste zřejmě pravdu." „Myslel jsem si to. Kdyby toho Angličana někdo z mých pustil, musel by si už hledat nové zaměstnání." Romanov přikývl na důkaz souhlasu. „Mohl jsem se minout s někým z vašeho personálu?" „Pochybuji – pokud nemají někteří přestávku. Jestli ano, najdete je ve výčepu asi sto metrů směrem k francouzskému hraničnímu přechodu." Ve výčepu byli jen čtyři celníci a francouzská číšnice. Dva hráli kulečník, druzí dva seděli v rohu u stolu a pili kávu. Romanov vytáhl fotografii ještě jednou a ukázal ji mužům u kulečníku. Oba potřesením hlavy dali negativní odpověď a vrátili se ke strkům do mnohobarevných koulí. Oba Rusové šli k výčepu. Valchek podal Romanovovi šálek kávy a sendvič. Pak odešli ke stolu, kde seděli zbylí celníci. Jeden právě povídal svému kolegovi o potížích s francouzským řidičem nákladního auta, který se pokoušel propašovat přes hranici švýcarské hodinky. Romanov postrčil na stůl fotografii Scotta. „Viděli jste dnes toho muže?" Nikdo ani náznakem nedal najevo, že ho poznává, mladší celník se vrátil ke svému povídání. Romanov upil kávy a zvažoval, zda má jet do Basileje nebo požádat o posily k prohledání kopců. Najednou si všiml, že mladý celník se stále pohledem vrací k fotografii. Zeptal se ho proto ještě jednou, jestli viděl Scotta. „Ne, neviděl," řekl mladý celník poněkud rychle. V Moskvě by z něho Romanov dostal ano během několika minut, tady musí používat jemnějších způsobů. „Jak je to dlouho?" zeptal se klidně. „Co tím míníte?" zeptal se celník. „Jak je to dlouho?" opakoval naléhavěji Romanov. „To nebyl on," řekl celník, na čele se mu objevil pot. „Když to on nebyl, tak jak je to dlouho, co to on nebyl?" Celník zaváhal. „Dvacet minut, možná třicet." „V jakém vozidle?" Mladý celník znovu zaváhal. „Myslím, že citroen." „Barva?" „Žlutá." „Další cestující?" „Tři. Vypadali na rodinu. Matka, otec, dcera. On seděl vzadu s dcerou. Otec říkal, že jsou zasnoubeni." Romanov se už nepotřeboval vyptávat dál.

Celou hodinu se dařilo Jimu Hardcastleovi udržet jednostrannou konverzaci. „Přirozeně," řekl, „MHF pořádá roční konference každý rok v jiném městě. Loni byla v coloradském Denveru, příští rok bude v Perthu v Austrálii, tak se trochu podívám po světě. Pracovník v exportu si musí zvyknout být neustále na cestách." „Vy jste si na to už určitě zvykl," řekl Adam a snažil se soustředit na povídání svého dobrodince. Bránila mu v tom však bolestně tepající krev v rameni. „Prezidentem jsem na rok, samozřejmě," pokračoval Jim. „Mám ale plán, jak zajistit, aby moji spoludelegáti na rok 1966 tak lehce nezapomněli." „Určitě nezapomenou," řekl Adam. „Dám jim na vědomí, že Colmanův podnik má na svém vývozním kontě další rekordní rok." „To je úžasné." „Ano, musím však připustit, že většina našich zisků zůstává bokem," řekl a zasmál se. Adam se také zasmál, cítil však, že paní Hardcastleová a Linda ta slova slyšely už dřív. „Když tak o tom přemýšlím, Dudleyi, moje žena bude se mnou určitě souhlasit, bylo by nám velmi milé, kdybyste mohl dnes večer se mnou zasednout k večeři u prezidentského stolu jako můj host, samozřejmě." Paní Hardcastleová souhlasně přikývla. Linda souhlasila snadšením. „Nedovedu si představit, že by mi něco udělalo větší radost," řekl Adam. „Obávám se však, že můj velitel by nebyl stejně nadšený, kdyby se dověděl, že cestou do Anglie jsem se zastavil na nějakém večírku. Doufám, že chápete." „Jestli je stejný jako můj starý velitel, pak zajisté chápu," řekl Jim. „Tak se na nás přijeďte podívat, až se octnete v Hullu." Z kapsy vytáhl vizitku a podal mu ji přes rameno. Adam četl ozdobná písmena a rád by věděl, co asi znamená MIFT. Neptal se však. „Kde chcete vystoupit?" zeptal se Jim, když vjeli do předměstí Dijonu. „Kdekoliv v centru města, jak vám to bude vyhovovat," odpověděl Adam. „Tak zakřičte, až se vám to bude hodit," řekl Jim. „Vždycky tvrdím, že jídlo bez hořčice…" „Můžete mne vysadit u příštího rohu?" řekl náhle Adam. „Ovšem," řekl Jim, smutný, že ztrácí tak dobrého posluchače. Zdráhavě zajel k obrubě chodníku. Adam před vystoupením políbil Lindu na tvář a potřásl si rukou s manžely Hardcastleovými. „Jsem rád, že jsme se seznámili," řekl Jim. „Kdybyste změnil názor, najdete nás v hotelu… Ale, hochu, to máte na rameni krev, ne?" „Pouhé škrábnutí, když jsem upadl – nic, co by stálo za řeč. Nechtěl bych, aby si Američané mysleli, že jsou lepší než já." „To je samozřejmé," řekl Jim. „Tak, mnoho štěstí." Když se auto rozjelo a mizelo v dálce, Adam se usmál a pokusil se zamávat. Pak se obrátil, rychle zašel do vedlejší ulice a začal hledat nákupní středisko. Brzy se octl v centru a byl rád, že všechny obchody jsou ještě otevřené. Procházel ulicí a hledal nad dveřmi zelený kříž. Po padesáti metrech jeden našel. Váhavě vešel do obchodu a prohlížel si regály. V rohu, zády ke dveřím stál vysoký muž s krátkými světlými vlasy, na sobě měl dlouhý kožený plášť. Adam ztuhl. Pak se muž otočil a zamračeně se díval na balíček tabletek, které potřeboval dokoupit. Současně si hladil hustý galský knírek. Adam přistoupil k pultu. „Mluvíte anglicky?" zeptal se lékárníka. „Průměrně," odpověděl lékárník. „Potřebuji jód, vatu, obvaz a široký elastoplast. Upadl jsem a odřel jsem si rameno," vysvětloval Adam. Lékárník rychle splnil Adamovo přání a současně projevil účast. „Tady je vše, co potřebujete, třebaže výrobní značky jsou různé," vysvětloval lékárník. „Dělá to dvacet tři franky," dodal. „Mohu zaplatit švýcarskými?" „Zajisté." „Je někde poblíž hotel?" zeptal se Adam. „Za nejbližším rohem, na opačné straně náměstí." Adam poděkoval, zaplatil švýcarskými bankovkami a šel hledat hotel. Byl opravdu nedaleko a jmenoval se Frantel. Přešel náměstí a po schodech do recepce, kde několik lidí čekalo na odbavení. Adam zakryl trenčkotem krvavou skvrnu na rameni a prošel kolem čekajících přes vstupní halu, jako by byl už několikadenním hostem. Podle nápisů a značek na stěnách sešel po schodišti do suterénu, až přišel ke třem dveřím: na jedněch byla silueta muže, na druhých silueta ženy a na třetích pojízdné křeslo. Opatrně otevřel třetí dveře a s překvapením vešel do prostorné čtvercové místnosti. Zamkl a trenčkot pustil na zem. Chvilku si odpočinul, svlékl se do pasu a napustil do umývadla horkou vodu. Byl teď vděčný za nekonečné kursy první pomoci, které musel absolvovat každý důstojník. Tehdy nevěřil, že se mu bude někdy hodit, co se v nich naučil. Po dvaceti minutách bolest polevila, konečně se zase cítil spokojeně. Pravou rukou zvedl kabát a pokusil se ho přehodit přes rameno. Pohyb způsobil, že ikona vypadla z kapsy na dlaždičky podlahy. Adama zvuk způsobený dopadem ikony polekal. Mohla se rozlomit na dva kusy. S úzkostí se podíval dolů na podlahu a okamžitě klesl na kolena. Ikona se rozevřela jako kniha.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Když se o hodinu později Adam vrátil do hotelu Frantel, málo hostů by v něm poznalo muže, který tam přišel brzy odpoledne. Na sobě měl novou košili, kalhoty, vázanku a dvouřadové sportovní sako, které v Británii ještě nejméně rok nepřijde do módy. Dokonce i trenčkot dal do odpadu, protože ikona bezvadně zapadla do kapsy saka. Napadlo mu, že cestovní šeky mu v obchodě vyměnili v nevýhodném kurzu. V hotelu si objednal jednolůžkový pokoj na jméno Dudley Hulme a po několika minutách jel výtahem do třetího poschodí. Lawrence zvedl sluchátko dřív, než Adam zaslechl druhé zazvonění. „To jsem já," řekl Adam. „Kde jsi?" byla Lawrencova první slova. „Otázky budu klást já," řekl Adam. „Chápu, jak se asi cítíš," řekl Lawrence, „ale…" „Žádná ale. Teď už ti je snad nad slunce jasné, že někdo z toho tvého slavného týmu udržuje s Rusy spojení, protože před hotelem v Ženevě na mne čekal Romanov se svými lidmi, ne tvoji lidé." „Už o tom víme," řekl Lawrence. „My?" řekl Adam. „Kdo to je my? Já už teď opravdu nejsem schopen zjistit, kdo je vlastně na mé straně." „Přece nevěříš…" „Co si mám myslet o tom, že profesionální vrah se žene přes celou Evropu, aby zavraždil dívku, střílel po mně a…" „On po tobě střílel?" zeptal se Lawrence. „No ovšem. Dnes po mně ten tvůj kamarád Romanov střílel a zasáhl mne do ramene. Jsem odhodlán si s ním při příštím setkání vyměnit role, ale já nebudu mířit do ramene." „Už žádné příští setkání nebude," řekl Lawrence, „protože si tě bezpečně vyzvedneme, když mi řekneš, kde jsi." Vzpomínka na Robinina slova – buďte opatrný na to, kolik mu toho svěříte – Adama odradila říci Lawrencovi přesné místo svého pobytu. „Adame, proboha, vždyť jsi úplně sám; jestli nevěříš už ani mně, komu pak tedy chceš věřit? Uznávám, že z tvého pohledu to vypadá, jako kdybychom se na tebe vykašlali a nechali tě na pospas osudu. Teď už se něco takového nestane." Až po dlouhém mlčení Adam odpověděl na jeho slova. „Jsem v Dijonu." „Proč v Dijonu?" „Protože jediný člověk, který byl ochoten mne svézt, jel na hořčičnou konferenci právě do Dijonu." Lawrence se nezdržel pousmání. „Řekni mi číslo telefonu, během hodiny ti zavolám co a jak." „Ne," řekl Adam. „Za hodinu

zavolám já tobě.“ „Adame, mohl bys ke mně projevit aspoň trochu důvěry.“ „Teď to nepřichází v úvahu, protože pokud nebudu vědět, po čem vlastně všichni jdete, nemohu důvěřovat vůbec nikomu.“ Adam odložil sluchátko a upřeně se díval na rozevřenou ikonu na posteli. Starosti mu nedělaly podpisy Stöckle nebo Seward, ale datum – 20. červen 1966 –, které se rovnalo rozsudku smrti.

„Dobrou noc, pane,“ řekl vrátný, když z Century House večer odcházel vysoce postavený pracovník státní služby. „Zase jste ponocoval,“ dodal s porozuměním. Zvednutím složeného deštníku o několik palců muž opětoval pozdrav. On to opravdu byl dlouhý večer, ale aspoň se zase dostali do spojení se Scottem. Ten muž v něm začal vzbuzovat respekt. Jak se mohlo stát, že akce selhala a Scotta v Ženevě nevyzvedli, to stále vyžadovalo plné vysvětlení, ne takové, jaké Lawrence Pemberton odpoledne předložil sekci D 4. Nápadně oblečený v černém kabátě a proužkovaných kalhotách ostrým krokem vykročil k Old Kent Road. Nervózně poťukával deštníkem, než se mu podařilo přivolat taxík. „Dillonovo knihkupectví v Malet Street,“ řekl řidiči, když si sedl dozadu. Je už půl osmé, nepřijde ještě nijak moc pozdě, několik minut přece nemůže hrát velkou úlohu. Pemberton souhlasil, že v kanceláři zůstane tak dlouho, dokud se mu nepodaří dát dohromady všechny nitky případu a bezpečně zajistit, že se další neúspěch určitě nebude opakovat. Dovolil si ironický úsměv, když pomyslel na to, že všichni s jeho plánem souhlasili. Má to dvojí výhodu: jim to poskytne dostatek času k rozmístění nejlepších mužů na správná místa, zatímco Scott je udržován z dohledu v nějakém úkrytu. Doufal, že to bylo naposled, kdy od něho očekávali originální návrh. „Osm šilinků, pane šéf,“ řekl taxikář, když zastavili před Dillonovým knihkupectvím. K jízdnému přidal spropitné šest pencí. Stál, bedlivě se díval do výlohy univerzitního knihkupectví a pozoroval odraz světel odjíždějícího taxíku. Vykročil v okamžiku, kdy taxík zahnul do Gower Street. Došel k vedlejší ulici a zabočil do ní. Ridgmount Gardens byla jednou z těch ulic, o jejichž poloze musí přemýšlet i londýnští taxikáři. Po několika krocích sestoupil po schodech do suterénního bytu. Do zámku vchodových dveří zasunul Yaleův dozický klíč, rychle otočil, vstoupil a zavřel za sebou. V následujících dvaceti minutách vyřídil dva telefonní hovory – jeden mezistátní a jeden místní –, pak se vykoupal. Za necelou hodinu vyšel na Ridgmount Gardens oblečen v elegantně nedbalém hnědém obleku, růžové květy zdobené rozhalence a v pevných hnědých botách. Vrátil se před Dillonovo knihkupectví a přivolal jiný taxík. „Britské muzeum,“ dal pokyn řidiči, když si sedl na zadní sedadlo. Mrkl na hodinky: skoro deset minut po osmé. Scott už teď bude dokonale informován, uvažoval, jeho spojenci už jsou na zpáteční cestě do Dijonu, což stačí, protože jeho plán počítá s dvouhodinovým zdržením. Taxík zastavil před Britským muzeem. Cestující zaplatil, ušel asi dvanáct kroků k muzeu, a jako každý týden se obdivně díval na byzantskou architekturu, než se vrátil na ulici a přivolal další taxík. „Middlesex Hospital prosím,“ řekl pouze. Taxík se obrátil do protisměru a vyjel na západ. Mizera jeden. Kdyby Scott tu obálku neotvíral, ikonu by už dávno měl její pravoplatný majitel. „Mám zajet ke vchodu?“ zeptal se taxikář. „Ano prosím.“ Za několik okamžiků vešel do nemocnice a se zaujetím se díval na tabuli na stěně, jako by hledal určité nemocniční oddělení nebo pokoj, brzy ale rychle vyšel zpátky na ulici. Od nemocnice Middlesex Hospital mu to pravidelným krokem trvalo jen asi tři minuty do Charlotte Street, kde se zastavil před domem a na malém intercomu stlačil tlačítko. „Jste členem?“ zeptal se nedůvěřivý hlas. „Ano.“

Adam měl v té době na uchu sluchátko a pozorně poslouchal Lawrence. „Risknu to ještě jednou,“ řekl Adam, „ale jestli se i tentokrát objeví Romanov, pak mu osobně ikonu předám a s ní majetek takové hodnoty, že žádná peněžní částka, kterou by Američané mohli nabídnout, by nestačila na jeho zpětné zakoupení.“ Když Adam odložil sluchátko, Lawrence a sir Morris si rozhovor s ním přehrávali znovu a znovu. „Myslím, že klíčovým slovem je majetek,“ řekl sir Morris. „Souhlasím,“ řekl Lawrence, „ale jaký majetek by mohl mít takovou cenu jak pro Rusy, tak pro Američany?“ Sir Morris začal pomalu otáčet glóbusem, stojícím na vedlejším stole.

„Co to bzučení znamená?“ zeptal se Romanov. „Snad nám zase nedochází benzin?“ „Ne, pane,“ řekl šofér. „To je nové zařízení ve všech vozech konzulátu. Dává mi najevo, že se mám hlásit.“ „Otoč a vrať se k benzinové pumpě, kolem které jsme před několika mílemi projeli,“ řekl Romanov klidně. Romanov netrpělivě klepal prstem do palubní desky až do chvíle, kdy se na obzoru objevila benzinová pumpa. Slunce rychle zapadalo a Romanov měl obavu, že za hodinu už bude tma. Ujeli už devadesát kilometrů za Dijon a žlutý citroen nezahlédl ani on, ani Valchek. „Načerpej plnou, já si zatím zavolám do Ženevy,“ řekl Romanov v okamžiku, kdy uviděl benzinovou stanici. Zastavili a on odběhl do telefonní budky, zatímco Valchek dále pozorně sledoval provoz na silnici. „Volám na smluvený signál,“ řekl Romanov, když dostal spojení s druhým tajemníkem. „Rádce nám zase volal,“ řekl druhý tajemník. „Jak jste daleko od Dijonu?“

Člen klopýtal slabě osvětlenou místností, až došel k neobsazenému stolu, který byl jednou stranou přitlačen ke sloupu v rohu místnosti. Posadil se na malou koženou stoličku. Jako vždy se nervózně otáčel, než mu někdo přinese jeho obvyklou neředěnou whisky s ledem. Když nápoj dostal, usrkával a současně se snažil zjistit, jestli je ve slabě osvětlené místnosti nějaká nová tvář. Dělalo mu to potíže, protože si nechtěl nasadit brýle. Za chvíli si oči konečně zvykly na slabé světlo dlouhé, červeně světélkující žárovky nad výčepem. Všude kolem sebe viděl jen stejné tváře, všechny upřené na něho v dychtivé naději; on však chtěl někoho nového. Majitel si všiml, že pravidelný návštěvník zůstává stále sám, přišel k němu a sedl si na druhou malou stoličku proti němu. Tomuto muži se člen nikdy nebyl schopen podívat do očí. „Mám tu někoho, kdo by se s vámi velice rád setkal,“ zašeptal majitel. „Kdo je to?“ zeptal se člen a ještě jednou přeletěl pohledem tváře ve výčepu. „Tamhle ten, co se opírá o automat na přehrávání desek. Ten vysoký, štíhlý. Je mladý,“ dodal majitel. Člen se podíval k vřeštícímu automatu. Nová, příjemná tvář se na něho usmála. Nervózně úsměv vrátil. „Tak co říkáte?“ zeptal se majitel. „Je spolehlivý?“ bylo vše, co se člen zeptal. „S ním nebudou žádné trable. Je to mládenec z vyšší společenské vrstvy, právě vyšel z veřejné školy pro společenskou smetánku. Chce

si bokem vydělat nějaké kapesné.“ „Výborně.“ Člen usrkl whisky. Majitel zašel k automatu. Člen pozoroval, jak s mladíkem mluví. Ten pak vypil drink, prodral se přecpaným tanečním parketem a usedl na volnou stoličku proti němu. „Jmenuji se Piers,“ řekl mládenec. „Já jsem Jeremy,“ řekl člen. „Báječné jméno,“ řekl Piers. „Vždycky jsem si přál jmenovat se Jeremy.“ „Co budete pít?“ „Suché martini, prosím.“ Člen objednal suché martini a další whisku. Číšník spěšně odešel splnit objednávku. „Ještě jsem vás tady nikdy neviděl.“ „Jsem tady teprve podruhé,“ řekl Piers. „Pracoval jsem v Soho, ale v poslední době je to tam trochu rozbouřené a člověk nikdy neví, jak a s kým může dopadnout.“ Když číšník přinesl drinky, člen si dopřál velký doušek. „Chtěl byste si zatančit?“ zeptal se Piers.

„Jde o výjimečnou okolnost,“ řekl hlas. „Máte nasazený pásek?“ „Poslouchám.“ „Doklad o oblasti Arktidy je v Dijonu a on už objevil, že je v ikoně.“ „Poskytl jim nějaký určitější záchytný bod či stopu?“ „Ne, Pembertonovi jenom řekl, že má v držení majetek takové hodnoty, že žádná peněžní částka, kterou by Američané mohli nabídnout, by nestačila na jeho zpětné zakoupení.“ „Ale opravdu?“ řekl hlas. „Britové si myslí, že klíčovým slovem je slovo majetek,“ řekl telefonující. „Jsou na omylu,“ řekl hlas na druhém konci linky. „Je to koupě.“ „Jak si tím tak můžete být jistý?“ „Ruský velvyslanec ve Washingtonu požádal o schůzku s ministerstvem zahraničí na 20. června a s sebou přinese platební příkaz na sumu 720 milionů dolarů ve zlatě.“ „Jaký to má dopad na nás?“ „Pokud jde o Dijon, je jasné, že ikonu musíme získat dřív než Britové nebo Rusové. Ti si jsou zřejmě jistí, že ikona bude brzy jejich, protože už jsou na cestě do Dijonu.“ „Právě jsem dal příslib, že budu spolupracovat na britském postupu.“ „Veliteli, snažte se nezapomenout, na čí straně jste.“ „Ano, pane. Co však uděláme s oblastí Arktidy, až se nám ikona dostane do ruky?“ „My jdeme pouze po ikoně. Až bude naše, Arktida může jít do háje.“

Adam mrkl na hodinky: několik minut po osmé. Přišel čas k odchodu, protože se rozhodl neuposlechnout Lawrencovy instrukce doslova. Byl odhodlán sám si počkat na ně, a ne jak to naplánoval Lawrence. Zamkl dveře ložnice, vrátil se do recepce a zaplatil za pokoj i za uskutečněné telefonické hovory. „Děkuji vám,“ řekl recepčnímu a obrátil se k odchodu. „Dudleyi,“ Adam na místě ztuhl. „Dudleyi,“ zaburácel hlas znovu. „Málem jsem vás nepoznal. Nezměnil jste stanovisko?“ Na Adamovo rameno dopadla ruka – aspoň, že dopadla na levé rameno, pomyslel si – a před Adamem stál Jim Hardcastle. „Ne, nezměnil,“ řekl Adam a v duchu si přál umět vymyslet nějaký úskok, jak to dovedl Robinin otec. „Myslím, že v městě našli mou stopu, tak jsem se musel převléci a na několik hodin se stáhnout z dohledu.“ „Nu, a proč byste nemohl přijít na hořčičnou večeři?“ burácel Jim. „Tam vás určitě nikdo nebude hledat.“ „Rád bych,“ řekl Adam, „teď už si ale nemohu dovolit ztrácet další čas.“ „Mohu vám aspoň nějak pomoci?“ řekl konspiračně Jim. „Ani ne, musím se totiž dostat do… prostě, za městem mám za necelou hodinu schůzku.“ „Rád bych vás tam dovezl,“ řekl Jim. „Měl bych vojákovi pomoci, ale dnes večer jsem s časem v troubě – vlastně po všechny večery.“ „Nedělejte si starost, já se tam nějak dostanu.“ „Taťko, já bych ho tam mohla dovézt,“ ozvala se Linda, která se mezitím přidala k otci a dychtivě poslouchala. Oba se obrátili k Lindě. Měla na sobě přiléhající dlouhé černé krepové šaty, čerstvě umyté vlasy jí padaly na ramena. S nadějí v očích se na oba podívala. „Moje milá, vždyť ten tvůj řidičský průkaz je ještě teplý. Nebuď hloupá.“ „Když můžu udělat něco užitečného, vždycky se mnou jednáš jako s malým dítětem,“ ozvala se dotčeně Linda. Jim zaváhal. „Jak je to místo schůzky daleko?“ zeptal se se zájmem. „Asi pět, možná šest mil,“ řekl Adam. „Já to nějak zvládnu. Mohu si vzít taxík.“ „Ta moje holčička má pravdu,“ řekl Jim, vytáhl z kapsy klíče od auta, obrátil se k dceři a dodal, „ale jestli o tom matce jenom cekneš, tak tě přerazím.“ Jim uchopil Adamovu ruku a zuřivě jí potřásl. „Já to nějak vyřeším…“ „Už nechci nic slyšet, chlapče. Nikdy nezapomeňte, že si máme pomáhat, takže mnoho zdaru.“ „Děkuji vám, pane,“ řekl zdráhavě Adam. Jim zářil. „Moje milá, raději byste už měli jet, aby sem nepřišla maminka a neudělala nám tady scénu.“ Linda, celá šťastná, uchopila Adama za ruku a vedla ho k parkovišti aut. „Kterým směrem?“ zeptala se, když seděli v autě. „Po silnici do Auxerre,“ řekl Adam s pohledem upřeným na papír, na němž si napsal pokyny, které mu Lawrence četl do telefonu. Linda pomalu vyjela, jako by si nebyla jistá. Když se octli v předměstí, Adam ji požádal, aby jela trochu rychleji. „Jsem z toho celá nervózní,“ řekla a položila ruku na Adamovo koleno. „Ano, to vidím,“ řekl Adam a zkřížil nohy. „Nepřejeďte tu odbočku,“ dodal, když zahlédl dopravní značku ukazující doleva. Linda sjela na úzkou venkovskou cestu. Adam měl oči jako na stopkách a hledal budovu, kterou mu Lawrence popsal. Ujeli ještě další dvě míle, než ji měl v dohledu. „Zajeďte na stranu,“ řekl Adam, „a zhasněte světla.“ „Konečně,“ řekla Linda, spokojená, že se jí podařilo auto zastavit. „Moc vám děkuji,“ řekl Adam, když se dotkl kliky. „To je všechno za to, že jsem riskovala zdravou kůži?“ zeptala se Linda. „Nechtěl bych, abyste se zpozdila k večeři.“ „Ta večeře bude asi stejně vzrušující jako tanec v Barnsleyi na plese mladých konzervativců.“ „Vaše maminka si bude dělat starosti.“ „Dudleyi, proč jste tak hrozně škrobený.“ „Za normálních okolností bych nebyl, ale kdybyste tu zůstala déle, mohl by se váš život octnout v nebezpečí,“ řekl klidně Adam. Linda zbledla. „Neděláte si legraci, že ne?“ „Byl bych rád, kdybych si ji dělal,“ řekl Adam. „Já teď vystoupím z auta, vy auto obrátíte, vrátíte se do hotelu a o našem rozhovoru se nezmíníte nikomu ani slovem, zvláště ne mamince.“ „Neřeknu nic,“ řekla Linda a v jejím hlase poprvé zazněla skutečná nervozita. „Jste fantastické děvče,“ řekl Adam, vzal ji do náruče a dal jí nejdelší a nejvřelejší polibek, jaký kdy někomu dal. Pak vystoupil z auta a sledoval Lindu, jak se s autem otáčí. Mrkl na hodinky: jeden a půl hodiny do jejich příchodu, to už bude tma. Klopýtavě šel k letišti a prohlížel si vypálené budovy kolem cesty. Vše přesně odpovídalo Lawrencově popisu. Vypadalo to tady jako v městě duchů a Adam si byl jistý, že tu nikdo není, protože do realizace Lawrencova plánu zbývalo ještě dost času. Adam se rozhlédl a za rozjezdovou dráhou našel ideální místo, kde se bude moci ukrýt a vyčkat, který ze dvou vlastních připravených plánů bude muset použít.

Kapitán válečného letectva Alan Banks byl vděčný, že tu noc měsíc jasně svítí. S malým letadlem Beaver plným ozbrojených mužů už přistával za mnohem horších podmínek. Banks jednou obletěl letiště a pečlivě si prohlížel dvě přistávací dráhy. Letiště už bylo dlouho mimo provoz, takže v žádné příručce nebyl jeho podrobný popis. Kapitán

válečného letectva porušil kdejaká nařízení, včetně pilotování neoznačeného letadla, přičemž Francouze informoval, že přistanou v Paříži; velice obtížně by vysvětloval, že letěl o víc než sto mil dále. „Severo jižní-ranvej bude pro přistání mnohem vhodnější," řekl Banks, obrácen ke kapitánovi armádního záchranného oddílu SAS, který se svými pěti muži seděl sehnutý za ním. „Jak blízko k tomu hangáru mám zarolovat?" zeptal se a ukázal oknem. „Zastavte dost daleko, ne blíž než dvě stě yardů," dostalo se mu odpovědi. „My totiž nevíme, co tam na nás čeká." Šest mužů SAS se neustále dívalo bočními okny. Podle rozkazu měli vyzvednout osamělého Angličana jménem Scott, který na ně má čekat a rychle s ním odletět zpátky. Zadaný úkol vypadal na první pohled docela snadný, asi ale přece jen tak snadný nebyl, protože by je k tomu nevolali. Pilot nasměroval letadlo obloukem k jihu a sklopil jeho nos k zemi. Usmál se, když zahlédl ohořelého spitfira, který opuštěně stál na konci vzletové dráhy. Za druhé světové války jeho otec létal přesně s takovým typem. Tento zřejmě domů nikdy nedoletěl. Pilot klesl ještě níž, a když se malé letadlo dotklo země, ozvalo se dunění, nebylo to však následkem nezkušenosti pilota, to jen kola narážela do nesčetných děr, kterými byla rozjezdová dráha poseta. Kapitán válečného letectva Banks zastavil letoun asi dvě stě yardů od hangáru, zaroloval letadlo do protisměru, aby byl připraven k rychlému odletu, který by, jak se zdálo, kapitán už měl rád za sebou. Vypnul zapalování a zhasl světla. Svištění vrtulí se zpomalilo do strašidelného šumění. Přistáli o čtyřicet tři minuty dřív proti plánu. Adam podezřívavě pozoroval nové návštěvníky z pilotní kabiny spitfiru ze vzdálenosti asi čtyř set yardů. Neměl v úmyslu k letadlu běžet přes otevřený terén, zvlášť ne v jasném měsíčním svitu. Nespustil z malého letadla zrak ve snaze nalézt něco, podle čeho by poznal, kdo by ti návštěvníci mohli být. Odhadl, že asi za patnáct minut se měsíc schová za mraky. Po několika minutách Adam viděl, že z letadla vystoupilo šest mužů na odvrácené straně a zalehlo na rozjezdovou dráhu. Měli na sobě polní uniformy SAS, Adam však stále nedůvěřoval, stále měl na paměti šoférskou uniformu Romanova. Šest vojáků se ani nepohnulo. Adam se také nehýbal, pořád si nebyl jistý, na čí straně ti lidé jsou. Všech šest mužů nenávidělo měsíc a ještě víc otevřený terén. Kapitán zkontroloval čas: do schůzky zbývalo třicet šest minut. Zvedl ruku a všichni se začali plížit k hangáru, kde podle Pembertonových slov na ně bude čekat Scott. Plížení k hangáru jim trvalo skoro dvacet minut a s každým pohybem nabývali stále větší jistoty, že Pembertonovo varování před nepřítelem, čekajícím na ně, bylo neopodstatněné. Konečně shluk mraků doplul k měsíci a celé letiště se ponořilo do stínu. Kapitán SAS rychle zkontroloval čas. Ještě pět minut do chvíle dohodnuté schůzky. Ke dveřím hangáru se doplížil první a rukou je pootevřel a mezerou proklouzl dovnitř. Kulka vnikla do jeho čela dřív, než stačil zvednout zbraň. „Pohyb, frajeři," zakřičel zástupce velitele. Zbývající čtyři zahájili palbu v oblouku před sebe a rozběhli se k budově, aby se mohli krýt. Když Adam zaslechl skotské nářečí, vyskočil z pilotní kabiny a co nejrychleji utíkal přes rozjezdovou dráhu k malému letadlu, jehož vrtule se už začaly otáčet. Skočil na křídlo a vlezl k překvapenému pilotovi. „Jsem Adam Scott, muž, kterého tady máte vyzvednout," zakřičel. „Jsem kapitán válečného letectva Alan Banks, starý brachu," řekl pilot a napřáhl ruku. V takové situaci jenom britský důstojník nabídne ruku k potřesení, napadlo poněkud uklidněnému Adamovi. Oba se obrátili a sledovali přestřelku. „Měli bychom odletět," řekl pilot. „Podle rozkazu je mou povinností dohlédnout na to, abyste se do Anglie dostal v celku." „Neodletíme dřív, dokud si nebudeme jistí, že se nikdo z vašich mužů nevrátí." „Lituji, kamaráde. Mám instrukci dostat vás odsud. Oni mají rozkaz postarat se o sebe." „Poskytněme jim ještě minutu„ řekl Adam. Čekali, až se vrtule budou otáčet plnou rychlostí. Palba najednou ustala a Adam slyšel tlukot vlastního srdce. „Měli bychom už startovat," řekl pilot. „Já vím," řekl Adam, „mějte ještě oči na stopkách. Ještě tu je něco, co bych potřeboval vědět." Roky nočních pochodů Adamovi umožnily, že ho uviděl mnohem dřív než pilot. „Tak a teď do toho," řekl Adam. „Co?" zeptal se pilot. „Startujeme." Pilot zatlačil řídicí páku dopředu a letadlo se začalo rozjíždět po hrbolaté rozjezdové dráze. Najednou se proti nim rozběhla tmavá, v běhu na letadlo střílející postava. Pilot se ohlédl a uviděl vysokého muže, jehož světlé vlasy zářily v měsíčním svitu. „Rychleji, rychleji," pobízel Adam. „Škrticí klapka je otevřena naplno," řekl pilot, když se znovu ozvala palba. Kulky tentokráte narážely do trupu letadla. Pak se ozvala třetí dávka, letadlo už jelo rychleji, než střelec utíkal, a Adam s potěšením vykřikl, když se odlepili od země. Když se zadíval dozadu, viděl, jak se Romanov otáčí a střílí na někoho, kdo na sobě nemá uniformu SAS. „Neměli šanci nás zasáhnout, to by museli mít pancéřovou pěst," řekl kapitán Banks. „Výborně provedeno, opravdu výborně," řekl Adam, už zase obrácený k pilotovi. „Když si pomyslím, že manželka chtěla, abych s ní dnes večer šel do kina," řekl s úsměvem pilot. „Na co jste chtěli jít?„ zeptal se Adam. „Na My Fair Lady."

„Není už čas jít domů?" zeptal se Piers a odtáhl ruku z nohy člena. „Dobrý nápad," řekl člen. „Dovolte, abych vyrovnal účet." „Vyzvednu si zatím kabát a šálu," řekl Piers. „Za chvilku přijdu za vámi, ano?" „Výborně„ řekl člen. Když se střetl s pohledem majitele, načmáral ve vzduchu podpis. Když dostal účet – jedna jediná číslice na útržku papíru bez jakéhokoliv textu –, byl, jako vždy, vyděračsky přemrštěný. Člen, jako vždy, zaplatil bez komentáře. Před odchodem poděkoval majiteli, a když po zaprášených, vrzajících schodech sešel dolů, společník ho už čekal na chodníku. Přivolal taxík, a zatímco Piers nastupoval na zadní sedadlo, řekl taxikáři, aby jel k Dillonovu knihkupectví. „V taxíku ne," řekl člen, když mu jeho nový přítel začal hladit nohu. „Nemohu čekat," řekl Piers. „Už jsme překročili dobu, kdy chodím spát." „Dobu, kdy chodím spát," bezděčně opakoval jeho společník a na hodinkách si ověřil čas. Kostky musí být vrženy. Akce už asi začíná: tentokráte Scotta určitě chytí a, co je ještě důležitější, i tu…„Čtyři šilasy," řekl taxikář a odtáhl okno. Člen mu dal pětišilink, na drobné zpátky nečekal. „Hned za rohem," řekl člen a vedl Pierse kolem knihkupectví do krátké vedlejší ulice. Když sešli po kamenných schodech, Piers počkal, až člen odemkne dveře, rozsvítí světla a uvede ho do bytu. „Ach, je tu velmi útulno," řekl Piers. „Opravdu, velmi útulno."

Kapitán Alan Banks upřeně vyhlížel malým oknem, letadlo stále stoupalo. „Kam poletíme?„ zeptal se Adam s pocitem jakéhosi uvolnění. „Pevně jsem doufal, že do Anglie, ale bohužel odpovědí nemohu posloužit." „Co tím chcete říci?„ zeptal se Adam s tísnivým pocitem. „Jen se podívejte na ukazatel stavu benzinu," řekl Alan Banks a položil ukazováček na malou bílou ručičku, která byla na půl cestě mezi čtvrt a prázdnou. „Měl jsem dost šťávy na to, abychom doletěli do

Northoltu v Middlesex, dokud nám kulky neudělaly z benzinové nádrže řešeto.“ Adam se se zájmem díval na malou bílou ručičku, která se neustále blížila k červené značce. Vrtule na levé straně letadla se zakrátko zastavily. „Budu muset přistát někde na poli. Další let nemohu riskovat, v okolí stejně není žádné letiště. Buďme rádi, že měsíc svítí tak jasně.“ Letadlo začalo bez výstrahy prudce klesat. „Pokusím se o přistání na tamhletom poli,“ řekl kapitán pozoruhodně klidně, když ukázal na velký pozemek západně od letadla. „Držte se pevně,“ řekl, když letadlo ve spirále klesalo k zemi. Velká rozloha pozemku se v okamžiku, kdy se k ní letadlo začalo blížit, jakoby zmenšila. Adam si najednou uvědomil, že pevně svírá boky sedadla a má zaťaté zuby. „Jen klid,“ řekl pilot. „Tahleta malá letadla už přistávala na mnohem horších místech, než je tohle,“ pokračoval, sotva se kola dotkla země. „Zatracené bláto. Něco takového jsem nečekal,“ klel pilot, když podvozek uvázl v měkké zemině a letadlo se najednou postavilo na nos: Adam si uvědomil, že je sice v pořádku, ale visí v bezpečnostních pásech vzhůru nohama. „Co mám dělat,“ zeptal se pilota, odpověď však nedostal. Pokoušel se zorientovat, začal kolem sebe kopat, až se najednou dotkl letadla a nohama mohl sevřít řídicí páku. Když se mohl přidržet okraje trupu, rozepnul bezpečnostní pás a dopadl na kryt letadla. Zvedl se a s úlevou konstatoval, že nemá nic zlomeného. Rychle se rozhlédl, po pilotovi však nenašel ani stopu. Vyškrábal se z letadla a vychutnával pevnou půdu pod nohama. Ve stále větších kruzích pak obcházel letadlo, až konečně ve vzdálenosti asi třiceti yardů našel nehybného, na zádech ležícího Alana Bankse. „Jste v pořádku?“ zeptal se pilot dřív, než se Adam na stejnou otázku zmohl sám. „Já jsem v pořádku, ale jak je to s vámi, Alane?“ „Jsem OK. Musel jsem vypadnout z letadla. Promiňte mi to přistání, příteli, musím přiznat, že jsem nebyl tak dobrý jako obvykle. Budeme to muset spolu někdy zkusit ještě jednou.“ Adam se začal chechtat, když se pilot pomalu posadil. „Co teď?“ zeptal se Banks. „Můžete chodit?“ „Ano, myslím, že mohu,“ řekl Alan a opatrně se zvedl. „Krucinál,“ zanadával. „Odnesl to sice jenom kotník, určitě ale nebudu schopen normální chůze. Měl byste jít raději beze mne. Ta ozbrojená cháska může být jenom asi tak třicet minut za námi.“ „Co chcete dělat?“ „Za druhé světové války na jednom z těchto krví prosáklých polí přistál můj otec, a přece se mu podařilo vrátit se do Anglie, aniž by ho Němci chytili. Adame, jsem vám velice zavázán vděčností. Věřte, že kdybych se mohl vrátit, zavřel bych tomu lumpovi zobák navždy. Jaká sebranka to vlastně tentokrát po nás šla?“ „Rusové,“ řekl Adam, který už ale začal uvažovat, jestli neexistuje ještě nějaký jiný nepřítel. „Tak tedy Rusové – to snad ani nemůže být lepší. Kdyby to bylo významem něco menšího, otec by to vůbec nebral na vědomí.“ Adam se usmál při vzpomínce na svého otce, kterému by se Alan Banks velice líbil. Instinktivně se dotkl ikony a ulevilo se mu, když ji ucítil na svém místě. Pilotova slova ho nějak povzbudila k pevnému rozhodnutí dostat se za každou cenu do Anglie. „Tak kterým směrem půjdeme?“ zeptal se. Pilot se podíval na Velký vůz na obloze. „Já půjdu k východu, takže pro vás by bylo vhodnější jít na západ, kamaráde. Jsem opravdu rád, že jsme se poznali,“ řekl a odkulhal pryč.

„Soudruhu majore, už asi daleko nedojdu.“ „Musíš ještě vydržet, Valcheku. Je to rozkaz. Nemůžeme si dovolit teď všeho nechat,“ řekl Romanov. „Jsem si jistý, že letadlo nemůže být daleko. Viděl jsem ho klesat z oblohy.“ „Věřím vám, soudruhu, nechte mne aspoň někde u cesty v klidu zemřít. Nevydržím ta hrozná muka v autě.“ Romanov letmo mrkl na kolegu, střeleného do břicha. Valchekovy ruce byly pokryté krví, která prosakovala přes jeho košili i kalhoty. Neustále se držel za břicho jako dítě, kterému se chce zvracet. Řidič byl postřelen také, dostal kulku do zad, když se dal na útěk. Kdyby okamžitě nezemřel, Romanov by do toho zbabělce další kulku vpálil sám. Valchek však byl přece jen jiný případ. Odvážně to Britům napálil přímo do břicha a Američany likvidoval jako sedmou kavalerii. Romanov mohl Rádci poděkovat za ujištění, že tam budou první. Teď ho ale bude muset rychle varovat, že někdo informoval Američany. Romanov cítil jisté uspokojení, protože se mu podařilo Američany obelstít tak, že začali střílet do Britů, zatímco on s Valchekem čekali na ty, kteří přestřelku přežijí. Nakonec zůstal jenom jeden Američan, který po nich střílel, když prchali pryč. Romanov odhadl, že má k dobru nejméně hodinu, než se Francouzi, Britové a Američané pokusí uspokojivě vysvětlit několik mrtvol na nepoužívaném letišti. Teď se Romanov obrátil k Valchekovi, protože opět slyšel jeho sténání. „Odbočme tady do toho lesa,“ prosil. „Myslím, že už nezůstanu dlouho naživu.“ „Jen vydrž, soudruhu, ovládej se,“ opakoval Romanov. „Teď už nemůžeme být od Scotta daleko. Mysli na svou vlast.“ „Do prdele s vlastí,“ řekl Valchek. „Nechte mne v klidu zemřít.“ Romanov zběžným pohledem zjistil, že během několika minut bude mít na krku mrtvé tělo. Přes Valchekovu snahu zastavit krvácení krev prosakovala na podlahu auta jako kapající vodovodní kohoutek. Romanov uviděl před sebou mezeru mezi stromy, rozsvítil dálková světla, sjel ze silnice na prašnou cestu a zajel až do hustého mlází. Pak vypnul světla, obešel auto a otevřel dveře. Valchek stačil udělat jenom dva nebo tři kroky, než se zhroutil na zem. Stále se držel za břicho. Romanov se sehnul a pomohl mu opřít se o kmen velkého stromu. „Nechte mne zemřít, soudruhu majore. Neztrácejte se mnou už čas.“ Romanov se otráveně zamračil. „Tak jak chceš zemřít, soudruhu?“ zeptal se. „Pomalu v agonii, nebo rychle a pokojně?“ „Odejděte, soudruhu. Nechte mne umřít pomalu, měl byste už ale opravdu jít, dokud máte Scotta v dosahu.“ „Kdyby tě náhodou našli Američané, přinutili by tě mluvit.“ „Už byste mne mohl znát, soudruhu.“ Romanov vzal jeho výtku na vědomí, zvedl se a po krátké úvaze odběhl k autu. Valchek se začal modlit s nadějí, že po odchodu toho parchanta Romanova by ho možná mohl někdo najít. O tento úkol nikdy nestál, jenže Zaborskij potřeboval nějakého vynikajícího čmuchala, který by byl schopen ohlídat Romanova, a Zaborskému nebylo vhodné odporovat. Valchek by neřekl na Romanova nic, chtělo se mu žít. Kulka z devítimilimetrového makarova proletěla zezadu Valchekovým spánkem a utrhla mu na druhé straně kus hlavy. Valchek se zhroutil na zem. Jeho tělo se několik vteřin křečovitě chvělo, pak po několika křečovitých záchvatech zvracení a močení na hnědou zem ztichlo. Romanov nad ním stál, až si byl jistý, že je mrtev. Valchek by možná nemluvil, teď však nebyl čas podstupovat sebemenší riziko.

Když se následujícího rána probudil, pocítil tak dobře známý pocit viny. Zase si přísahal, jako už tolikrát, že to bylo naposled. Stejně to nikdy nebylo tak dobré, jak očekával, lítost však pociťoval několik následujících hodin. Náklady na vydržování bytu, jízdné za taxíky a účty v klubu, to vše dohromady bylo velmi nákladné. A přece se znovu k tomu

vracel jako losos, který se vrací k místu svého zrodu. „Je to prapodivná ryba," bručel si nahlas a pak si povzdechl nad vlastní slovní hříčkou. Piers se začal probouzet a v příštích dvaceti minutách nechal svého druha na všechnu lítost zapomenout. Po chvilce ležení v odevzdané vyčerpanosti starší muž vyklouzl z postele, vytáhl z peněženky deset liber, položil je na toaletní stolek a šel se vykoupat. Předpokládal, že než se vrátí, mládenec i peníze budou pryč. Do vany se ponořil s myšlenkou na Scotta. Věděl, že by se měl cítit vinen za jeho smrt. Za smrt, která jako mnohé před ním, měla počátek v náhodném setkání s mladičkým Polákem, o němž si myslel, že je na něho spolehnutí. To všechno bylo už ale tak dávno, že si ani nepamatoval jeho jméno. Rádci ale nikdy nebylo souzeno zapomenout na jméno mladého aristokratického důstojníka KGB, kterého našel sedět na konci postele, když se následujícího dne ráno probudil, ani na pohled znechucení, kterým se na oba díval.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Adam ležel na dně prázdného říčního člunu a s hlavou opřenou o jeho okraj se pozorně snažil odposlouchat jakýkoliv sebeméně nezvyklý zvuk. Lodník člunu stál za kormidelním kolem a už podruhé přepočítával tři sta švýcarských franků. Bylo to víc než normální výdělek za měsíc. Žena, stojící na špičkách za ním, s viditelným potěšením poslouchala šustění bankovek. Říční člun plul po kanálu ustáleným tempem. Letadlo se definitivně ztratilo z dohledu. Najednou odněkud z větší dálky zaslechl zřetelný zvuk, který se až příliš podobal výstřelu. Adam pozorně poslouchal, žena se však spěšně obrátila a jako poplašená krysa slezla průlezem do podpalubí. Člun plul celou noc a Adam neustále dával pozor na nepřirozené zvuky, stále však slyšel jen šplouchání vody narážející do trupu lodi. Mraky se odvalily a měsíc už zase osvětloval oba břehy. Když teď Adam mohl sledovat stezku, která sloužila k vlečení lodi ze břehu, zjistil, že plují poměrně pomalu. Poklusem by loď určitě předhonil. Byl rád, že vyvázl, i když ho to stálo všechny peníze, které měl. Klesl a stočil se do klubíčka. Dotkl se ikony, po odhalení jejího tajemství se jí dotýkal každou chvilku. Následující půl hodiny odpočíval vleže s vědomím, že se za tu dobu dostal sotva o pět mil dál. Na první pohled bylo vše kolem v dokonalém klidu, Adam však nepodlehl iluzi a stále pozorně poslouchal. Řeka teď byla mnohem širší, než když na člun nastoupil. Lodník se často díval na Adama. Stál, svíral kormidelní kolo, olejem zamaštěnou tvář neměl o nic čistější, než byl jeho pracovní oděv, a ten vypadal, jako by ho nikdy nesvlékal. Muž se usmál, oběma rukama pustil kormidlo a přiložením k hlavě dával Adamovi najevo, že by se měl prospat. Adam však zavrtěl hlavou. Pohledem na hodinky zjistil, že minula půlnoc. Člun chtěl opustit co nejdříve a před rozedněním chtěl být co nejdál. Když vstal, aby se protáhl, náhle se zapotácel. Rameno ho stále bolelo, i když se pomalu přece jen hojilo. Došel doprostřed člunu a posadil se vedle kormidelního kola. „La Seine?" zeptal se a ukázal na vodu. Lodník odmítavě zavrtěl hlavou. „Canal de Bourgogne," zabručel. Adam ukázal ve směru plavby a řekl: „Quelle ville?" Lodník vyndal dýmku z pusy. „Ville? Ce n'est pas une ville, c'est Sombernon," řekl a vložil troubel zpátky do pusy. Adam se vrátil na příď a snažil se nalézt nějakou pohodlnější polohu k odpočinku. Nakonec se přimáčkl k boku člunu, hlavu položil na staré lano a po dlouhé době si dovolil zavřít oči.

„Vy znáte Scotta lépe než kdokoliv z nás," řekl sir Morris, „ale stejně nemáte pojem, kde by mohl být, nebo co má v úmyslu udělat, že ne?" „Opravdu nic nevím," připustil Lawrence. „Určitě víme jenom to, že na pondělní odpoledne má domluvené lékařské ošetření, pochybuji ale, že to stihne." Sir Morris na jeho slova nereagoval. „Někdo se ale ke Scottovi přece jen dostal, přestože my jsme D 4 nevolali," pokračoval. „Ta ikona musí skrývat nějaké tajemství, které jsme ještě nezačali doceňovat." „Jestli je Scott ještě naživu," řekl Lawrence, „nikdo mu nevymluví přesvědčení, že na tom neseme vinu." „Když v tom nemáme prsty my, tak kdo?" zeptal se sir Morris. „Někdo se tak zoufale snažil zjistit, co máme v úmyslu dělat, že v posledních dvaceti čtyřech hodinách podstoupili zatraceně velké riziko. Pokud jste to nebyl vy," řekl sir Morris. Náměstek ministra vstal od stolu a obrátil se k oknu, aby se podíval na nástup královské jízdní gardy. „I kdybych to byl já," řekl Lawrence s pohledem upřeným na obrázek mladé královny na stole jeho představeného, „tak to nevysvětluje, jak se tam mohli dostat Američané." „To je přece úplně jednoduché," řekl sir Morris. „Busch je informuje přímo. O tom jsem nepochyboval od okamžiku, kdy se přidal k nám. Nepředvídal jsem však, že zajdou tak daleko, aby nás neinformovali." „Takže to vy jste o tom řekl Buschovi," řekl Lawrence. „Ale ne," řekl sir Morris. „Každý, kdo sedí za tímhle stolem, nese na trh svou vlastní kůži. Já jsem to řekl premiérovi. Je možné považovat za jisté, že to dal dál, mohl-li tím něčeho v politice dosáhnout. Abych byl upřímný, věděl jsem, že to premiér řekne prezidentovi. Teď je ovšem důležitější něco jiného. Co myslíte, může být Scott ještě naživu?" „Ano, myslím, že může," řekl Lawrence. „Mám vážný důvod věřit, že muž, který utíkal přes rozjezdovou dráhu k našemu čekajícímu letadlu, byl Scott. Členové francouzské policie, kteří se ukázali být mnohem ochotnější ke spolupráci než Švýcaři, nás informovali, že se naše letadlo zřítilo na pole asi dvanáct mil severně od Dijonu. Na místě katastrofy však nenalezli ani Scotta, ani pilota." „Jestli jsou zprávy Francouzů o událostech na letišti přesné," řekl sir Morris, „Romanov uprchl, takže získali náskok několik hodin." „To je možné," řekl Lawrence. „Považujete za stejně možné, že Scotta dohonili a teď už mají ikonu ve svém vlastnictví?" zeptal se sir Morris. „Ano, pane, obávám se, že je to docela možné," řekl Lawrence. „Nemohu však tvrdit, že je to nezvratné. Je zajímavé, že monitorovací služba BBC v Caversham Park během dnešní noci zachytila mimořádné vysílání všem sovětským velvyslanectvím." „To by mohlo něco znamenat," řekl sir Morris a odložil brýle. „Souhlasím, pane. Kromě toho NATO oznamuje, že ruské strategické síly byly uvedeny do pohotovosti a několik sovětských velvyslanců v Evropě požádalo o formální přijetí u ministrů zahraničí včetně našeho." „Toto ale opravdu je mnohem víc znepokojující," řekl sir Morris. „Pokud víme, oni nikdy něco takového nedělají, pokud nedoufají, že získají naši podporu." „To je pravda, pane. Mnohem zjevnější však je, že Sekce aktivní umíněnosti na KGB si v novinách po celé Evropě zamluvila několikastránková místa pro inzerci, a domnívám se, že i v Americe." „Příště mi snad řeknete, že si najali J. Waltera Thompsona, aby jim napsal námět," zabručel sir Morris. „To nemají zapotřebí," řekl

Lawrence. „Já se totiž bojím, že ten jejich příběh bez nápovědy zaplní přední stránky všech novin.“

Kdyby v Adamově rameni neustále nebušil tep, ani by se tak rychle neprobudil. Člun se najednou otočil o 90° a rozjel se k východu. V tom okamžiku se Adam probudil. Podíval se na lodníka a rukou mu naznačoval, že když je řeka teď širší a je větší manévrovací prostor, mohl by zajet blíže ke břehu, aby Adam mohl vyskočit. Starý muž však jen pokrčil rameny a tvářil se, že nerozumí. Pluli dál proudem uprostřed řeky. Adam se podíval přes okraj člunu a přes pokročilou hodinu viděl dno řeky docela zřetelně. Hodil do vody kámen a sledoval, jak rychle klesá ke dnu. Bezradně se zadíval na lodníka, ten se ale bez zájmu díval nad Adamovou hlavou do dálky. „K čertu,“ řekl Adam, z kapsy saka vytáhl ikonu a zvedl ji vysoko nad hlavu. Stál na kraji člunu s pocitem fotbalového trenéra žádajícího soudce o dovolení vyměnit hráče. Dovolení bylo uděleno a Adam skočil do vody. S žuchnutím dopadl nohama na dno kanálu a vyrazil si dech přesto, že mu voda sahala jenom po pás. Stál v kanále a ikonu držel vysoko nad hlavou, bárka proplula kolem něho. Přebrodil k nejbližšímu břehu, vylezl na tažnou stezku a pomalu se rozhlížel, aby se zorientoval. Brzy našel Velký vůz a podle něho odhadl směr k západu. Asi po hodině těžkopádného klopýtání zahlédl světlo ve vzdálenosti, kterou odhadl na méně než jednu míli. Nohy měl promočené a prochladlé. S čvachtajícími botami se vydal přes pole směrem k prvním paprskům ranního slunce. Když přišel k plotu nebo k vrátkům, přelezl či podlezl jako římský setník, který je odhodlaný dodržet přímý směr pochodu k místu určení. Už zahlédl obrysy domku, který se zblízka ukázal být spíše větší chalupou. Z hodin zeměpisu si vzpomněl na výraz malorolník. Úzký kamenitý chodník ho dovedl k napůl otevřeným dveřím, které dělaly dojem, že žádný zámek nepotřebují. Adam lehce klepátkem zaklepal a postavil se pod světlo nad vchodem, aby ten, kdo mu přijde otevřít, na něho okamžitě viděl. Dveře otevřela asi třicetiletá žena, oblečená v prostých černých šatech a úzkostlivě čisté bílé zástěře. Její růžové tváře a kyprá postava byly dobrou vizitkou manželovy profese. Když uviděla pod světlem stát Adama, zatvářila se velice překvapeně – očekávala listonoše, ten však nechodil v hezkém, bleděmodrém sportovním saku, ani v šedých, úplně promočených kalhotách. Adam se usmál. „Anglais,“ řekl a dodal, „spadl jsem do kanálu.“ Žena se dala do srdečného smíchu a pokynutím ruky ho pozvala do kuchyně. Když Adam vešel, uviděl muže prokazatelně oblečeného a připraveného k dojení. Rolník vzhlédl, a když si Adama prohlédl, také se začal smát – přívětivým, přátelským smíchem. Žena uviděla, že z Adama neustále kape voda na neposkvrněnou podlahu a rychle z věšáku nad kamny stáhla utěrku a řekla: „Enlevez-les, enlevez-les,“ a ukázala na Adamovy kalhoty. Adam se otočil k rolníkovi jakoby o radu, hostitel však jen přikývl na souhlas a posuňky mu naznačil, aby kalhoty svlékl. „Enlevez-les, enlevez-les,“ opakovala žena, ukazovala na Adama a podala mu ručník. Adam si svlékl boty a ponožky, rolníkova žena však vytrvale ukazovala, aby si svlékl kalhoty. Stála tak dlouho, až si svlékl košili, spodní kalhoty a zahalil se v pase ručníkem. Žena se upřeně zadívala na velký obvaz na rameni, rychle však všechno, kromě saka, vzala a položila přes okraj kuchyňské výlevky. Adam stál u kamen a sušil se. Rolník dal pokynem Adamovi najevo, aby si přisedl k němu ke stolu, Adam si povytáhl ručník kolem pasu. Rolník nalil dvě velké sklenice mléka, jednu pro hosta, druhou pro sebe. Adam si sedl vedle něho, své módní sako přehodil přes opěradlo židle u kamen. Nádherná vůně stoupala z pánve, na níž rolníkova žena škvařila tlustý plátek slaniny, který odřízla z plátu visícího v hloubi zakouřeného komína. Rolník zvedl sklenici mléka vysoko do vzduchu. „Winston Churchill,“ připil. Adam se zhluboka napil a pak sklenici teatrálně zvedl. „Charles de Gaulle,“ řekl a dopil teplé mléko, jako by to byla první pinta v místní hospodě. Rolník zvedl džbán a ještě jednou naplnil sklenice. „Merci,“ řekl Adam a obrátil se k rolníkově ženě, která před něho položila velký nahřátý talíř s vejci a slaninou. Pokynula Adamovi, podala mu nůž a vidličku, pak řekla: „Mangez.“ „Merci, merci,“ opakoval Adam, když si z obrovského pecnu na stole ukrajoval krajíc. Hltavě jedl čerstvě uvařené jídlo. Bylo to první jídlo od oběda, který objednal na Robinin účet. Rolník najednou vstal a napřáhl ruku. Adam se také postavil a vděčně si s ním potřásl rukou. Ten pohyb mu však citelně připomněl, jak je jeho rameno ještě bolavé. „Je dois travailler ? la laiterie,“ vysvětlil. Adam přikývl a zůstal stát, když jeho hostitel odcházel, ten mu však zamával, ať si jen sedne a dodal: „Mangez.“ Adam dojedl poslední sousto – spořádal všechno, jen neolízal talíř – a podával ho rolníkově ženě, která právě sundávala z kamen konev, aby mu nalila velký, kouřící šálek horké kávy. Adam se zase posadil a začal popíjet. Skoro automaticky poklepal na kapsu saka, aby se ujistil, že ikona je stále bezpečně na místě. Vytáhl ji a zkoumavě si začal prohlížet Svatého Jiřího a Draka. Pak ikonu obrátil, zaváhal, pak ale přece pevně zatlačil stříbrnou korunu. Ikona se rozevřela jako kniha a odhalila dva uvnitř skryté malinké panty. Adam se podíval na rolníkovu ženu, která ždímala jeho ponožky. Všiml si, že jeho spodní kalhoty visí teď vedle kalhot na věšáku nad kamny. Žena vytáhla z malého výklenku žehlicí prkno a chystala se žehlit. Adama si nevšímala. Ten se ještě jednou zadíval na otevřenou ikonu ležící na stole. Bylo až krutě ironické, že žena žehlící jeho kalhoty by rozuměla každému slovu na pergamenu, neuměla by mu ale nijak vysvětlit jejich význam. Vnitřní stěny ikony byly celé pokryty pergamenem, jen v rozích byl o centimetr kratší. Adam natočil ikonu tak, aby na pergamen lépe viděl. Černým inkoustem naškrábané podpisy a pečetě ve spodní části budily důvěryhodný dojem řádného právního dokladu. Adam si v textu stále četl a pokaždé se dověděl něco nového. Zpočátku byl překvapen, že dokument je napsán ve francouzštině. Když si pak všiml data 20. června 1867 –, vzpomněl si na hodiny vojenské historie v Sandhurstu a také na to, že ještě dlouho po napoleonské době se většina mezinárodních dohod psala ve francouzštině. Adam začal rukopis znovu pomalu pročítat. Jeho francouzština nebyla nijak dobrá, stačila jen na přeložení několika ojedinělých slov. Výrazný podpis Williama Sewarda byl naškrábán přes znak dvouhlavého orla. Hned vedle byl podpis Edwarda de Stöckleho pod korunou, která byla stejná jako koruna vtlačená vzadu do ikony. Adam to překontroloval ještě jednou. Musí to být text nějaké dohody uskutečněné mezi Rusy a Američany v roce 1867. Adam pak vyhledával další slova, která by mu pomohla objasnit význam dokumentu. Na jedné řádce četl: ‚Sept millions deux cent mille dollars d'or [7.2 million]' a na dalším řádku ‚Sept cent douze millions huit cent mille dollars d'or [712.8 million] le 20 Juin, 1966.' Jeho oči spočinuly na kalendáři visícím na hřebíku na stěně. Byl pátek 17. června 1966. Bylo-li možno věřit datu v dohodě, pak za tři dny vyprší zákonná platnost dokumentu. Není divu, že dva na zeměkouli nejmocnější státy se ho chtějí zmocnit,

uvažoval Adam. Znovu pročítal dokument řádek za řádkem a hledal nějaký záchytný bod, každé slovo zvažoval pomalu a důkladně. Jeho pohled se zastavil na jednom slovu, které je v obou jazycích stejné. Bylo to jediné slovo, které Lawrencovi neřekl. Adam se podivoval, jak se ikona vlastně dostala do Göringových rukou. To on ji odkázal otci, aniž by tušil, co skrývá kdyby si totiž uvědomil skutečný význam dokumentu ukrytého uvnitř, určitě by u obou stran prosadil udělení milosti. „Yoil?, voil?," řekla rolníkova žena a mávala rukou, když před Adama pokládala teplé ponožky, spodní kalhoty a dlouhé kalhoty. Adam nevěděl, jak dlouho byl zabrán ve svém osudovém objevováni. Žena pohlédla na pergamen a usmála se. Adam rychle ikonu zavřel a začal pečlivě studovat mistrovské dílo. Dřevo bylo tak dokonale zpracované, že spoj obou doléhajících polovin nebylo vůbec vidět. Začal přemýšlet o slovech v dopise, který mu podle poslední vůle odkázal otec: „Cítíš-li však i tu nejnepatrnější obavu z otevření obálky, znič ji bez dalšího rozvažování." Ani nemusel dvakrát uvažovat o tom, jak by se v takové situaci zachoval jeho otec. Rolníkova žena teď stála s rukama v bok a rozpačitě se dívala na Adama. Adam rychle ikonu vrátil do kapsy saka. Uvědomil si, že se nemá jak rolníkové ženě odvděčit za její pohostinnost a za to, že neprojevila ani žádnou podezřívavost, ani zvědavost. Přistoupil prostě k ní, lehce ji uchopil za ramena a vtiskl jí polibek na tvář. Žena se začervenala a podala mu malý sáček z umělé hmoty. Když se podíval dovnitř, uviděl tři jablka, krajíc chleba a velký kus sýru. Růžkem zástěry mu žena odstranila drobeček ze rtu a vyprovodila ho ke dveřím. Adam jí poděkoval a vykročil do svého, tak rozdílného světa.

ČÁST TŘETÍ

BÍLÝ DŮM / WASHINGTON DC

17. června 1966

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

BÍLÝ DŮM, WASHINGTON DC 17. ČERVNA 1966

„Nechci být v dějinách Spojených států prvním zatraceným prezidentem, který jeden americký stát předá, místo aby jeden získal." „Chápu, pane prezidente," řekl ministr zahraničí, „ale…" „Jak se na naše postavení v této záležitosti dívá zákon, Deane?" „Celkem nijak, pane prezidente. Abraham Brunweld, náš nejlepší znalec dokumentů z tohoto období, potvrzuje, že podmínky smlouvy na devadesát devět let jsou pro obě strany stejně závazné. Za Rusko smlouvu v zastoupení podepsal Edward de Stöckle a za Spojené státy tehdejší ministr zahraničí William Seward." „Platí smlouva i dnes?" zeptal se znalce práva Nicholase Katzenbacha prezident. „Ovšemže ano, pane," odpověděl ministr spravedlnosti. „Pouze však v případě, že předloží svůj originál smlouvy. Jestli ho předloží, pak Spojené národy a mezinárodní soud v Haagu nebudou moci udělat nic jiného, než nárok Rusů podpořit. Kdyby tak neučinili, pak by žádná v minulosti či v budoucnosti námi podepsána mezinárodní smlouva nebyla hodna důvěry." „Takže jestli tomu dobře rozumím, chcete po mně, abych si lehl na zem a vrtěl ocasem jako novofundlandský pejsek poctěný cenou, zatímco Rusové na nás budou srát ze všech stran," řekl prezident. „Chápu, pane prezidente, jak se cítíte," řekl ministr spravedlnosti, „je však mou povinností informovat vás o právním stanovisku." „Hrom aby do toho. Existuje vůbec nějaký precedent pro takovýto druh idiotství hlavy státu?" „V roce 1999 se budou se stejným problémem potýkat Britové s Číňany, pokud jde o státní území v Hongkongu. Tuto realitu už vzali na vědomí, a čínské vládě dali už dokonce jasně najevo, že jsou ochotni se s nimi dohodnout." „To je jen jeden příklad," řekl prezident, „všichni dobře známe tu fair play diplomacii Britů." „Do pronájmu na devadesát devět let dostali Rusové v roce 1898 Port Arthur v severní Číně. Ten přístav měl pro ně životní význam, protože na rozdíl od Vladivostoku celý rok nezamrzá." „Neměl jsem ani ponětí, že Rusové mají přístav v Číně." „Už ho nemají, pane prezidente. V roce 1955 ho jako gesto dobré vůle mezi komunisty vrátili Maovi." „Můžete si být zatraceně jistý, že nám ten kus země Rusové jako gesto dobré vůle nevrátí," řekl prezident. „Existuje vůbec nějaká alternativa?" „Máte-li na mysli vojenskou akci, která by zabránila oprávněnému požadavků Rusů, pak neexistuje, pane," odpověděl ministr zahraničí. „Takže jeden Johnson tu zem v roce 1867 od Rusů koupil a druhý Johnson jim ji musí v roce 1966 prodat zpátky. Proč vlastně Seward a prezident s tak absurdním nápadem souhlasili?" „V té době," řekl ministr spravedlnosti a sundal si brýle, „kupní cena sporného území byla sedm celých dvě desetiny milionů dolarů, inflace tehdy byla dosud něčím neznámým. Andrewu Johnsonovi ani nenapadlo, že by ji Rusové chtěli koupit zpátky za devětadevadesátinásobek původní ceny, tedy za sedm set dvanáct celých osm milionů dolarů ve zlatých prutech. Roky inflace způsobily, že ve skutečnosti je požadovaná cena nízká. Rusové, aby dali najevo své úmysly, už v New Yorku celou částku složili." „Takže nemůžeme ani doufat, že by se s převedením peněz opozdili," řekl prezident. „Zdá se, že nemůžeme, pane." „Nejde mi však na rozum, proč car Alexandr tu zatracenou zem chtěl propachtovat. To je pro mne záhadou." „Car měl tehdy potíže s několika ministry kvůli prodeji země náležející Rusku ve východní Asii. Car se domníval, že pro úzkou skupinu rozhodujících osob bude tato transakce přijatelnější, když jim předloží dlouhodobou pachtovní smlouvu s doložkou možného zpětného zakoupení, než jen samotný prodej za hotové." „Proč neprotestoval Kongres?" „Když Kongres ratifikoval hlavní mezinárodní smlouvu, pozměňovací návrh nemusel být schválen sněmovnou, protože vláda Spojených států nepožadovala žádné další výdaje," vysvětlil Rusk. „Je ironií, že tehdy byl Seward pyšný na to, že v doložce o možném zpětném proplacení požadoval tak vysokou cenu. Tehdy oprávněně věřil, že ji nebudou moci zaplatit." „Teď se však ta hodnota rovná jednoročnímu výnosu pouze za naftu," řekl prezident a vyhlédl z okna Oválné prezidentské pracovny k Washingtonovu památníku. „Lze očekávat, že jakmile se zmocní originálu mezinárodni smlouvy, vznikne tam vojenský chaos. Nezapomeňte nikdy, že já jsem tím prezidentem, který Kongres požádal o vydání mnoha miliard dolarů na

zajištění včasného varovného systému, aby Američané mohli klidně spát.“ Žádný z poradců necítil nutnost prezidentova slova popírat. „A co v té záležitosti dělají Britové?“ „Jako obvykle se vším dělají tajnosti, pane prezidente. Vše drží pod pokličkou. Předpokládá se, že v tomto okamžiku má smlouvu ve svém vlastnictví anglický občan a Angličané věří, že se jeho i ikony zmocní dříve než Rusové. V tomto případě by se docela dobře mohli octnout v roli našich zachránců.“ „Je hezké, že pro změnu jdou Britové na pomoc nám,“ řekl prezident. „A jak to tak vidím, zatímco oni se snaží vyřešit naše problémy, my sedíme na zadcích. Je to tak?“ „Ne, pane. CIA už na tom pracuje déle než měsíc.“ „Pak je ovšem překvapující, že Rusové si ještě na ikonu nesáhli.“ Nikdo se nezasmál. „Co se teď ode mne očekává, že udělám? Mám sedět a čekat, až v pondělí před půlnocí Sověti přemístí 712 milionů dolarů ve zlatě z newyorské banky do státní banky Spojených států?“ „Současně budou muset doručit originál smlouvy,“ řekl Rusk. „K tomu, aby ho získali, jim už zbývá jen šedesát hodin.“ „Kde je náš exemplář smlouvy?“ zeptal se prezident. „Někde hluboko v trezorech Pentagonu. Přesné místo znají jenom dva lidé. Od Jaltské konference náš exemplář nikdy nespatřil denní světlo.“ „Proč jsem se o celé záležitosti dověděl teprve dnes?“ zeptal se prezident. „Mohl jsem buď zastavit nebo aspoň omezit některé výdaje.“ „Déle než padesát let jsme věřili, že ruský exemplář smlouvy byl v době revoluce zničen. S ubíhajícími roky vzrůstala jistota, že se s tím Rusové smířili jako s fait accompli. Tuto skutečnost pak Stalin v Jaltě potvrdil. V posledním měsíci musel Brežněv narazit na něco, co ho přesvědčilo, že jejich exemplář byl pouze někam založen.“ „Kriste Pane, stačil jeden měsíc a dosáhli bychom vítězného zásahu jako v baseballu.“ „To je přesné, pane,“ řekl ministr zahraničí. „Uvědomujete si, Deane, že jestli se v pondělí před půlnocí Rusové objeví ve vaší kanceláři se svým exemplářem smlouvy, nebudu moci dělat nic víc než čurat proti větru?“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Když Adam zavřel za sebou dveře chalupy, uviděl v dálce předměstské budovy malého města. S pocitem bezpečí uvolněně klusal v časném ránu do centre ville, ale jen do chvíle, kdy se na ulicích začali objevovat první pracující. Pak zpomalil a volným krokem se vydal hledat místo, kde by mohl v klidu zvážit další postup. Zastavil se před mnohapatrovým parkovištěm osobních aut a usoudil, že k plánování dalšího postupu by jen velmi těžko hledal lepší místo. Dveřmi na úrovni terénu došel k výtahu a dočetl se, že se parkuje ve čtyřech podlažích. Seběhl po schodech do nejnižšího, zkusmo otevřel dveře do suterénu a zjistil, že je špatně osvětlený a skoro prázdný. Adam se rozhodl pro suterén, protože se domníval, že zákazníci budou toto podlaží zaplňovat jako poslední. Obešel podlaží dokola, aby se orientoval. Na vzdáleném konci byla zaparkována dvě auta a tlustá vrstva prachu svědčila, že už tam stojí dost dlouho. Když se za jedním autem přikrčil k zemi, nemohl ho viděl nikdo kromě nějakého mimořádného zvědavce. Napadlo mu, že snad někdo auto zaparkoval a klíče nechal v zapalování. Přesvědčil se však, že obě auta jsou bezpečně zamčena. Posadil se a zvažoval možnosti, jak se dostat do soumraku k pobřeží. Z hlubokého zamyšlení ho vyrušil skřípavý zvuk. Vyskočil, a když se rozhlédl šerem suterénu, uviděl z temna přicházet muže, který za sebou táhl do poloviny zaplněnou popelnici. V šeru viděl, že starý muž má na sobě špinavý hnědý kabát, sahající skoro až k zemi, zřejmě dědictví po dřívějším pracovníkovi. Adam nevěděl, co udělá, jestliže muž dojde k němu. Z menší vzdálenosti poznal, že muž je starý a shrbený, mezi rty měl cigaretu. Popelář se před Adamem zastavil, shýbl se pro odhozený balíček od cigaret a dříve, než ho hodil do popelnice, zjistil, jestli je prázdný. Pak to byl papír od bonbonů, láhev od pepsi-coly a starý výtisk Le Figaro, vše se octlo v popelnici. Muž prohledával místnost a hledal další odpadky, Adama ukrytého za nejvzdálenějším autem si však nevšiml. Spokojen, že úkol splnil, odtáhl popelnici a vystrčil ji za dveře. Adam si oddechl, ale asi za dvě minuty se starý muž vrátil, zašel ke stěně a otevřel dveře, kterých si Adam dříve nevšiml. Dlouhý hnědý kabát svlékl a vyměnil ho za šedý, který sice nebyl v o nic lepším stavu, jenom mu trochu lépe padl. Pak odešel a Adam slyšel bouchnutí zavíraných dveří. Popeláři skončil další pracovní den. Adam chvilku počkal, pak vstal a protáhl se. Po několika krocích našel malé dveře. Tiše je otevřel, dlouhý hnědý kabát sundal z hřebíku a vrátil se na místo do kouta, kde odpočíval až do příjezdu prvních ranních aut. Nějaký řidič zajel do vzdáleného kouta nacvičeným obloukem, svědčícím o tom, že tento manévr dělá každý den. Z auta vyskočil drobný živý muž s tenkým knírkem, v elegantním, úzce proužkovaném obleku, s diplomatkou v ruce. Zamkl dveře a odešel drobnými rychlými kroky k východu. Adam počkal, až se dveře zavřely, pak se postavil a zkusil si na sako obléci hnědý kabát. Byl v ramenou trochu těsný a rukávy byly krátké, vzbuzoval však dojem, že Adam je zdejším pracovníkem. V následující hodině Adam sledoval pravidelné a neustálé příjezdy dalších aut. Všichni majitelé až protivně pečlivě svá auta zamykali a před odchodem přezkoušeli všechny dveře. Když odněkud zdálky hodiny odbily deset hodin, Adam usoudil, že dalším potloukáním tady už nic nezíská. Právě když odcházel k východu, přiřítil se a skoro jej oslepil rover s anglickou poznávací značkou. Uskočil, aby nechal auto projet, vůz však se zaskřípěním zastavil vedle a řidič stáhl okno. „All – right – parkování – tady?“ zeptal se s anglickým přízvukem řidič. „Oui monsieur,“ řekl Adam. „Jiná – podlaží – označená - privé,“ pokračoval muž, jako by mluvil s nějakým pitomcem. „Kdekoliv?“ zeptal se a paží opsal kruh kolem. „Oui,“ opakoval Adam. „Výborně,“ řekl muž, vystoupil z auta, podal Adamovi klíče a desetifrankovou bankovku. „Merci,“ řekl Adam, bankovku strčil do kapsy a rukou se dotkl čela. „Quelle – heure – vous – returnez?“ zeptal se řidiče. „Nejpozději za hodinu,“ řekl muž, když procházel dveřmi. Adam několik minut počkal u auta, muž se však nevrátil. Otevřel dveře na straně spolujezdce a na přední sedadlo položil balíček s jídlem. Pak auto obešel, nasedl na sedadlo řidiče, otočil klíčkem v zapalování a zkontroloval stav benzinu: něco málo přes půl nádrže. Přidal plyn a přes rampu dojel k prvnímu výjezdu. Musel zastavit, nemohl projet. Potřeboval dvoufrankovou minci, aby se závora zvedla a umožnila mu projet. Když žena v autě za ním zjistila, proč nemůže vyjet, znechuceně automat uvedla do chodu. Adam rychle vyjel na silnici a hledal tabuli s nápisem Toutes Directions. Našel ji a trvalo mu jen pár minut, než vyjel z města a po dálnici N 6 uháněl k Paříži. Adam odhadl, že má k dobru asi dvě hodiny. Pak už bude policie informována o krádeži auta. Věřil, že mu benzin vystačí až do Paříže; do Calais však určitě ne. Většinu cesty jel ve středním pruhu dálnice N 6, rychlost udržoval

pečlivě pět kilometrů pod dovolenou rychlostí. Koncem první hodiny měl za sebou skoro devadesát kilometrů. Otevřel balíček od rolníkovy ženy a vzal si jablko a kousek sýra. Jedl a vzpomínal na Heidi, v posledních dvou dnech na ni myslel velice často. Kéž by ten dopis nikdy neotvíral.

Uběhla další hodina, když ho zahlédl několik set yardů od hlavní silnice, jak se kulhavě belhá do kopce. Na Romanovově tváři se objevil široký úsměv, když si uvědomil, že se zřejmě ke Scottovi dostane daleko dřív, než doufal. Pak Romanov muže dohnal až na vzdálenost několika yardů. Kapitán válečného letectva se obrátil k příchozímu a usmál se na něho. Když Romanov o třicet minut později opouštěl Bankse, jemuž zlomil vaz a pak ho skryl za strom, nerad si přiznal, že mladý pilot byl stejně statečný jako Valchek. Nemohl už ale déle ztrácet čas snahou vyrazit z něho směr, kterým se vydal Scott. Romanov vykročil k západu.

Adam se probral ze snění, když uslyšel sirénu. Mrkl na malé hodinky na palubní desce. Byl na cestě asi hodinu a půl. Že by francouzská policie byla tak pohotová? Policejní auto ho dojelo po levé straně, Adam udržoval stejnou rychlost – jenom puls srdce mu stoupl vysoko nad průměr – do okamžiku, kdy ho policejní auto rychle předjelo. S ubíhajícími kilometry začal uvažovat, zda by nebylo lepší odbočit a jet po nějaké klidnější silnici, po pečlivém zvážení se však rozhodl dojet do Paříže co nejrychleji. Sledoval značky do Paříže a dával pozor na další sirény. Když dojel na pařížské předměstí, zajel do Boulevard de 1'Hôpital a s chutí se zakousl do druhého jablka. Za normálních okolností by se kochal pohledem na nádhernou architekturu podél břehů Seiny, dnes se však neustále díval do zpětného zrcátka. Rozhodl se nechat auto na rozlehlém veřejném parkovišti: při troše štěstí potrvá několik dní, než ho tady někdo objeví. Odbočil do Rue de Rivoli a okamžitě zaregistroval dlouhé barevné prapory před sebou. Stěží by našel lepší místo, protože s jistotou předpokládal, že tu bude plno zahraničních aut. Zajel s roverem do nejvzdálenějšího kouta náměstí. Zhltl poslední kousek sýra a zamkl auto. Cestou k východu z náměstí si uvědomil, že kolemjdoucí se s potěšením baví na účet jeho dlouhého hnědého a špatně padnoucího kabátu. Úplně na něj zapomněl. Rychle ho svlékl, složil ho a chtěl se vrátit k autu a dát ho do kufru. Když však se k autu přiblížil na několik yardů, uviděl mladého policistu, který kontroloval poznávací číslo roveru a hlásil číslice a písmena do vysílačky. Adam začal krok za krokem couvat zpátky, neustále se díval na policistu. K záchraně v mačkajícím se davu mu už chybělo jenom šest nebo sedm kroků. Pět, čtyři, tři, dva, stále couval, policista stále mluvil do intercomu. Už jenom krok… „Alors!" vykřikla žena, které Adam šlápl na nohu. „Promiňte," řekl Adam instinktivně ve své mateřštině. Policista zvedl okamžitě hlavu a upřeně se zadíval na Adama, pak něco zakřičel do intercomu a rozběhl se za ním. Adam odhodil hnědý kabát, bleskově se obrátil a málem srazil skloněnou paní, než vyrazil k východu z náměstí. Parkoviště bylo plné turistů, kteří se přišli kochat krásou Louvru. Adam se proto nemohl v hustém davu pořádně rozběhnout. V okamžiku, kdy konečně doběhl ke vjezdu na parkoviště, uslyšel policistovu píšťalku jen několik kroků za sebou. Proběhl přes Rue de Rivoli, pak klenutým průchodem a octl se na rozsáhlém náměstí. V tom okamžiku zprava přicházel jiný policista. Neměl na vybranou, musel běžet po schodech, které se objevily před ním. Vyběhl nahoru, obrátil se a uviděl těsně za sebou nejméně tři další policisty. Mrskl sebou skrze létací dveře, kolem skupiny japonských turistů obklopujících Rodinovu sochu a kolem udiveného zřízence kontrolujícího vstupenky se hnal dál po mramorovém schodišti. „Monsieur, monsieur, votre billet," slyšel ho křičet za sebou. Nahoře zahnul vpravo, probíhal místnosti s výstavou The Special ‚66' Centuries Exhibition, s obrazy Moderna-Pollocka, Bacona, Hockneye – pak do místnosti impresionistů – Moneta, Maneta, Courbeta – a zoufale hledal cestu ven. Vběhl však mezi umělce osmnáctého století – Fragonarda, Goyu, Watteaua – po východu stále ani známka. Pak velkou klenutou chodbou vběhl do sedmnáctého století – Murrillo, Van Dyck, Poussin – lidé se už přestali dívat na obrazy, pozornost obraceli ke vzrůstajícímu zmatku způsobenému Adamem. Ten vběhl do šestnáctého století – Raffael, Caravaggio, Michelangelo – vtom si uvědomil že bude moci proběhnout už jenom dvěma století mi umělců. Kam? Vpravo nebo vlevo? Vybral si vpravo a vstoupil do obrovské čtvercové místnosti. Měla tři východy. Okamžitě zpomalil tempo, aby se mohl rozhodnout, který bude pro něho nejlepší, najednou si ale uvědomil, že místnost je plná ruských ikon. Zastavil se před prázdnou vitrínou. ‚Nous regrettons que ce tableau soit soumis ? la restauration.' První policista už vstoupil do obrovské místnosti a byl jen několik kroků pozadu, když Adam prudce vyrazil k nejvzdálenějšímu východu. Vlevo byly pouze dva východy, z nichž si mohl vybrat. Zahnul vpravo a viděl dalšího policistu, který se pozorně na něho díval. Tak tedy vlevo: tam byli dva další. Vpředu pak ještě jiný. Adam zůstal stát s rukama nad hlavou uprostřed místnosti ikon v Louvru. Byl obklopen policisty s namířenými revolvery.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Sir Morris zvedl telefon na psacím stole. „Naléhavý hovor z Paříže, pane," oznámila sekretářka. „Děkuji, Tesso." Pozorně poslouchal a mozek rychle překládal vzrušující zprávu. „Merci, merci!" řekl sir Morris svému protějšku na francouzském ministerstvu zahraničí. „Jakmile zařídíme vše potřebné k jeho vyzvednutí, okamžitě vám zavolám. Velice vás však prosím, abyste ho nepouštěli z očí." Sir Morris chvilku poslouchal, pak řekl: „Jestli u sebe má nějaké osobní věci nebo majetek, střezte ho pod zámkem. Ještě jednou vám děkuji." Sekretářka zapsala těsnopisem každé slovo rozhovoru – jak už to dělala v uplynulých sedmnácti letech.

Jakmile policisté kolem Adamových zápěstí zacvakli pouta a vyprovodili ho k čekajícímu autu, Adama překvapilo, jací nenucení, příjemní, skoro přátelští lidé se z nich najednou stali. Policista, k němuž byl připoután, ho zatáhl na zadní sedadlo. Adam si všiml, že jedno policejní auto je před nimi a druhé za nimi. Jako jízdní doprovod jeli v čele této malé kolony aut dva policisté na motorkách. Adam se cítil spíš jako nějaký královský návštěvník než jako zločinec hledaný kvůli dvěma vraždám, krádeži dvou osobních aut a cestování s falešnými doklady. Nebo snad přece jen se našel někdo,

kdo usoudil, že je nevinný? Když Adam přibyl do S?reté na Ile de la Cité, okamžitě ho vyzvali, aby vyprázdnil všechny kapsy. Jedny náramkové hodinky, jedno jablko, sto liber v cestovních šecích, osm franků a jeden britský cestovní pas na jméno Dudley Hulme. Policejní inspektor ho zdvořile požádal, aby se svlékl do trička a do spodních kalhot. Onoho dne to už dělal podruhé. Když se Adam svlékl, inspektor pečlivě prohlédl každou kapsu saka, dokonce i podšívku. Podle výrazu inspektora Adam ani okamžik nepochyboval, že nenašel, co hledal. „Máte ještě nějaký jiný majetek?“ zeptal se policista pomalou, pedanticky dokonalou francouzštinou. To je ale zatraceně pitomá otázka, pomyslel si Adam. Přece se může podívat a přesvědčit sám. „Ne,“ odpověděl stroze. Inspektor zkontroloval sportovní sako ještě jednou, nenašel už však nic nového. „Oblečte se,“ utrhl se. Adam si oblékl košili, sako a kalhoty, vázanku a tkaničky do bot si však inspektor ponechal. „Až budete odcházet, všechno vám bude vráceno,“ řekl na vysvětlenou inspektor. Adam přikývl. Když si obul boty, bez tkaniček k chůzi nepohodlně volné, odvedli ho do malé cely ve stejném podlaží, zamkli a nechali o samotě. Adam se rozhlédl po skrovně zařízené místnosti. Uprostřed byl malý dřevěný stůl s dvěma dřevěnými židlemi na každé straně. V rohu místnosti byla postel s matrací z koňských žíní. Místnost nevypadala na první pohled jako cela, nikde nebyly mříže, dokonce ani přes jediné malé okno. Adam si svlékl sako, pověsil ho na opěradlo židle a lehl si na postel. Proti místům, kde jsem spal, lépe však probděl poslední dvě noci, je to tady přece jen lepší, přemítal. Ani se mu nechtělo věřit, že od noci, kdy spal v Ženevě na podlaze Robinina hotelového pokoje, uběhly teprve dva dny. S ubíhajícími minutami dospěl k rozhodnutí, že požádá inspektora o dovolení promluvit si s právníkem. „Jak se, k sakru, řekne právník francouzsky?“ zeptal se nahlas. Než se policista konečně objevil, uběhlo podle Adamova odhadu asi půl hodiny. Přinesl na tácu horkou polévku, veku a něco, co vypadalo jako řízek s oblohou, a hrníček z umělé hmoty po okraj naplněný červeným vínem. Uvažoval, zda to dostává jako neprávem zatčený, nebo zda to snad není jeho poslední jídlo před gilotinou. Obrátil se k policistovi. „Požaduji rozhovor s právníkem,“ řekl důrazně, policista však jen pokrčil rameny. „Je ne conaprends pas l’Anglais,“ řekl policista a praštil za sebou dveřmi. Adam si sedl k předloženému jídlu, vděčný za to, že vždy dobré francouzské jídlo se dá jíst s chutí za všech okolností.

O hodinu později sir Morris informoval přítomné o posledním vývoji událostí a pozorně se zahleděl do tváří všech kolem stolu. Nikdy by D 4 nesvolával, kdyby si nebyl jistý, že Adam byl konečně zatčen a uvězněn. Matthews se nadále snažil nedávat najevo, co si myslí. Lawrence byl jediný, koho zpráva opravdu potěšila. „Scott je pod zámkem na ministerstvu vnitra na Place Beauvais,“ pokračoval sir Morris, „už jsem se spojil s naším vojenským atašé na velvyslanectví…“ „S plukovníkem Pollardem?“ přerušil ho Lawrence. „Ano, s plukovníkem Pollardem,“ řekl Morris, „který tam byl vyslán ve voze velvyslance a spolu se Scottem se bude hlásit na našem velvyslanectví ve Faubourg St Honoré. Příjezd plukovníka Pollarda byl před několika minutami potvrzen ze S?reté.“ Sir Morris se obrátil ke svému číslu Dvě. „Dnes večer poletíte do Paříže a převezmete jeho hlášení.“ „Ano, pane,“ řekl Lawrence a s úsměvem se podíval na svého šéfa. Sir Morris přikývl. Chladnokrevná sebranka, řekl si v duchu, když se pozorně díval na muže kolem stolu, v příští půlhodině se však bezpečně zjistí, kdo z nich slouží dvěma pánům. „Tak fajn. Myslím, že dnes už nikoho z vás nebudu potřebovat,“ řekl sir Morris a vstal z křesla. Rádce se usmál, když sir Morris opustil místnost; svůj úkol splnil. Je to jednoduché, když člověk dovede číst těsnopis i vzhůru nohama.

Černý jaguár s tabulkou CD přijel k policejnímu prezidiu o několik minut dřív, než bylo dohodnuto. Provoz na silnicích nebyl tak hustý, jak plukovník předpokládal. Inspektor stál na schodech, když Pollard vyskočil z auta. Policista se podíval na třepetající se vlajku Velké Británie na kapotě a napadlo ho, že celá akce se dostává do melodramatické polohy. Pollard, drobný podsaditý muž, oblečený v tmavém obleku, plukovní vázance a se složeným deštníkem v ruce, vypadal tak jako mnoho Angličanů, kteří odmítali brát na vědomí, že by se někdy mohli octnout v zahraničí. Inspektor zavedl Pollarda do malé místnosti, v níž byl uvězněný Adam. „Jmenuji se Pollard, plukovník Pollard. Britský vojenský atašé se sídlem v Paříži. Promiňte, že jste musel projít takovým utrpením, kamaráde, bude však nutné vyřídit mnoho papírové práce, abychom vás odsud dostali. Zatracený úřední šiml.“ „Chápu,“ řekl Adam, vyskočil z postele a potřásl si rukou s plukovníkem. „Sám jsem pracoval v armádě.“ „Vím. Královský wessexský, že?“ Adam přikývl a nabyl k němu trochu víc důvěry. „Problém je konečně vyřešen,“ pokračoval plukovník. „Francouzská policie byla velice nápomocná a souhlasila s tím, že mne doprovodíte na naše velvyslanectví.“ Adam se zadíval na plukovníkovu vázanku. „Pluk vévody z Yorku?“ „Co? Ovšemže ne,“ řekl Pollard a sáhl si na košili pod krkem. „Pluk Green Jackets.“ „No, ovšem, samozřejmě,“ řekl Adam, rád, že se mohl opravit. „Myslím, že bychom sebou mohli pohnout, kamaráde. Snad vás uklidní zpráva, že nikdo vám nechce nic klást za vinu.“ Plukovník nevěděl, jak velkou úlevu Adam po jeho slovech pocítil. Inspektor odvedl oba do vstupní haly, kde Adam musel označit svůj majetek a podepsat jeho převzetí. Všechno zastrčil do kapsy kromě hodinek, které si natáhl na ruku, a tkaniček, které si rychle navlékl a uvázal. Nepřekvapilo ho, že mu nevrátili cestovní pas Dudleye Hulmeho. „Neokounějme tady moc dlouho, kamaráde,“ řekl s úzkostí v hlase plukovník. „Už ani chvilku,“ řekl Adam. „Ani nevíte, s jakou radostí odsud vypadnu.“ Zkontroloval tkaničky a za plukovníkem Pollardem a inspektorem vyšel k čekajícímu jaguáru. Poprvé si všiml, že plukovník lehce kulhá. Šofér držel otevřené dveře; Adam se usmál. „Je tu něco k smíchu, kamaráde?“ zeptal se plukovník. „Ne. Jen to, že když pro mne předešlý šofér držel otevřené dveře, netvářil se tak přátelsky.“ Adam nastoupil na zadní sedadlo jaguára a plukovník vklouzl za ním. „Zpátky na velvyslanectví,“ řekl Pollard a auto se živě rozjelo. Vtom se Adam s hrůzou zadíval na třepetající se státní vlajku Velké Británie.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Když se Adam probudil, byl nahý. Rozhlédl se po nuzně zařízené místnosti a tentokráte na rozdíl od francouzského vězení nebyl schopen se podívat za sebe: paže, nohy a tělo měl nylonovou šňůrou pevně přivázané k židli, umístěné

uprostřed místnosti. Nemohl se ani hnout. Zvedl hlavu a uviděl před sebou stát plukovníka Pollarda. V okamžiku, kdy se Adam probral, plukovník s uspokojením rychle odešel. Pootočením hlavy viděl Adam všechny své svršky úhledně složené na posteli na vzdálenějším konci cely. Při pokusu pohnout židlí ji jen lehce rozkýval ze strany na stranu. Po několikaminutovém úsilí se mu podařilo židli posunout ke dveřím jen o několik palců. Obrátil proto svou energii k pokusu uvolnit si provazy kolem zápěstí třením o dřevěnou příčku. Měl však paže přivázané tak pevně, že se mu to dařilo jen velice obtížně. Po několika minutách bezvýsledného úsilí ho vyrušil zvuk otevíraných dveří. Adam zvedl hlavu a uviděl přicházejícího Romanova. Zblízka vypadá stejně nebezpečně jako zdálky, napadlo mu. S Romanovem přišel muž, kterého Adam neznal. Posadil se za Adama a v ruce měl něco, co vypadalo jako krabice na doutníky. Pak přišel Pollard a přinesl velkou plachtu z umělé hmoty. Romanov se se spokojeným úsměvem díval na Adamovo nahé tělo: těšil se z jeho ponížení. Zastavil se těsně před židlí. „Jmenuji se Alexandr Petrovič Romanov," řekl s lehkým přízvukem. „Nebo Emmanuel Rosenbaum," řekl Adam s pohledem pevně upřeným na svého protivníka. „Je mi líto, že si nemůžeme potřást rukou," dodal a začal obcházet židli. „Za stávajících okolnosti jsem považoval za nutné provést určité bezpečnostní opatření. Ale nejdříve bych vám přece jen rád poblahopřál k tomu, že se vám tak dlouho dařilo obratně mi unikat, ale jak je vám už teď určitě jasné, můj pramen informací v Londýně mi může zatelefonovat stejně rychle jako váš." „Váš pramen?" podivil se Adam. „Nebuďte naivní, kapitáne. Teď už vám přece musí být jasné, že nejste v postavení, kdy byste otázky kladl, ale budete na ně jedině a pouze odpovídat." Adam upřel pohled na cihlu ve zdi před sebou a ani se nesnažil na jeho slova reagovat. Romanov začal obcházet místnost. „Pollarde," ozval se rozkazovačně Romanov, „posuň kapitána Scotta doprostřed místnosti. Při pokusu o útěk se mu zřejmě podařilo posunout se o jednu stopu." Pollard nejdříve položil na podlahu velkou plachtu z umělé hmoty, pak udělal, oč byl požádán a kývavým pohybem dostal židli do středu plachty. „Děkuji," řekl Romanov. „Myslím, že jste se s plukovníkem Pollardem už setkal," pokračoval. „To ovšem není jeho pravé jméno a ani není doopravdy plukovníkem, i když si jím celý život přál být. Když se teď ukázala k tomu příležitost, s radostí jsem mu ji poskytl." „Ve skutečnosti ten dobrý plukovník v britské armádě opravdu sloužil, obávám se však, že do služby pro krále a vlast vstoupil jako vojín a po osmnácti letech jako vojín odešel. Navzdory zranění na noze – naneštěstí nezpůsobené žádným známým nepřítelem koruny – nemohl uplatnit nárok na invalidní důchod. Octl se bez prostředků a trpěl nouzí. Jak jsem už ale řekl, vždy si přál být plukovníkem," pokračoval Romanov. „S tím plukem vévody z Yorku to byl od vás vynikající pokus, ale protože u Green Jackets plukovník opravdu sloužil, mohl si být jistý tím, co říká." Adam se stále upřeně díval na stěnu. „Přiznávám, že jsme udělali chybu v tom, že státní vlajka Velké Británie nebyla napjatá. Pollard si toho měl okamžitě všimnout, musíme být vděční za to, že vy jste si toho všiml, teprve když už dveře auta byly pevně zavřené." Romanov přerušil nekonečné chození dokola a díval se na nahé tělo. „Myslím, že nadešla chvíle, abych vás představil našemu doktoru Stavinskému, který se na seznámení s vámi nesmírně těší, protože v poslední době měl málo práce a začal mít obavu, že vyjde ze cviku." Romanov ustoupil o krok dozadu, aby uvolnil místo Stavinskému, který se postavil bezprostředně před Adama. Krabici od doutníků měl stále zasunutou pod paží. Adam se upřeně zadíval na drobnou postavu, jež se na něho dívala, jako by ho hodnotila. Stavinsky určitě nebyl vyšší než pět stop, na sobě měl šedou rozhalenku a hrozně pomačkaný šedý oblek, který mu dával vzezření podřízeného úředníka ve velmi málo úspěšné advokátní kanceláři. Jednodenní strniště na tváři dávalo tušit, že tento den nepočítal s pracovním nasazením. Jeho rty se najednou rozevřely v úšklebku, jako by v tom okamžiku dospěl k nějakému rozhodnutí. „Je pro mne potěšením seznámit se s vámi, kapitáne Scotte," začal Stavinsky. „Přestože jste neočekávaným hostem velvyslanectví, jste srdečně vítán. Naši spolupráci byste však mohl zkrátit na minimum jednoduše tím, že mi dáte jednu jedinou informaci. Opravdu," malinko si povzdechl, „se jenom potřebuji dovědět místo úkrytu carovy ikony." Odmlčel se. „Mám ale pocit, že to zas tak jednoduché nebude. Mám pravdu?" Adam neodpověděl. „Abych řekl pravdu, ani mne to moc nepřekvapuje. Když soudruh Romanov o vás tak pochvalně mluvil, upozornil jsem ho, že těžko uspějeme s pouhými otázkami a odpověďmi. V takové situaci musím dodržet běžný postup. Určitě přijdete na to, že Rusové se, stejně jako Britové, drží pravidel a předpisů. Předpokládám, že byste asi rád věděl," dodal Stavinsky, jako by mu to napadlo dodatečně, „proč muž, který nikdy nekouří, nosí krabici od kubánských doutníků." Stavinsky čekal na Adamovu odpověď, žádné se však nedočkal. „Tak tedy žádný zájem o komunikaci, vidím, že jste už zřejmě něco podobného zažil dřív. Nu, pak tedy budu muset chvíli hovořit sám k sobě. Když jsem studoval na moskevské univerzitě, byla mým předmětem chemie, já jsem se však specializoval na jeden zcela zvláštní vědecký obor." Adam ani nepředstíral nějaký zájem, spíš se snažil zahánět ty nejhorší zážitky z období, které prožil v rukou Číňanů. „Na Západě jen málo lidí ví, že my Rusové jsme byli první, kdo na vysokoškolské úrovni založil katedru vědeckého výslechu s řádnou profesorskou stolicí a s několika výzkumnými pracovníky. Pokud vím, něco takového nemají ani v Oxfordu, ani v Cambridgi. Západ si nadále udržuje donkichotský názor na hodnotu lidského života a na právo jedince. Jistě si dovedete představit, že pouze určití členové univerzity byli o existenci takové katedry informováni, nebo se dokonce mohli zapsat jako posluchači – přestože to nebylo v učebních osnovách školy. Protože jsem byl členem Pervijodtelu, bylo jasné, že bych měl umění mučit učinit svým povoláním. V jádru jsem prostý člověk," pokračoval Stavinsky, „který nikdy dříve neprojevil žádný zvláštní zájem o vyšetřování. Když jsem však byl seznámen s krabicí od doutníků, přes noc jsem se stal okouzleným a dobře se učícím žákem. Nerad se vyžívám jen na pokusech." Odmlčel se, aby zjistil, jaký dojem na Scotta udělal. Zklamaně se však díval na jeho stejně apaticky strnulý pohled. „Mučení na mučidlech je staré, počestné povolání," pokračoval Stavinsky. „Číňané ho používají už skoro tři tisíce let, což jste si, jak se domnívám, ověřil na vlastní kůži, kapitáne Scotte. Ale i vy, Britové, jste urazili kus cesty od natahování na skřipec. Tento nástroj se však v moderním světě ukázal být při používání jako velice nešikovný a nepohodlný. Z toho důvodu můj učitel v Moskvě, profesor Metz, vyvinul něco malého a jednoduchého, něco, co se i člověk s průměrnou inteligencí naučí ovládat po několika lekcích." Adam by zoufale rád věděl, co v té krabici je, jeho výraz však navenek zůstal netečný, apatický. „V umění mučit stejně jako v umění milovat, kapitáne Scotte, je předehra nesmírně důležitým faktorem. Posloucháte mne,

kapitáne?“ zeptal se Stavinsky. Adam se snažil být uvolněný a klidný. „Stále žádná reakce, kapitáne Scotte, jak jsem už ale řekl, nemám naspěch. Zejména, když ve vašem případě, jak se domnívám, se celá operace může protáhnout déle než obvykle. Musím však přiznat, že to jen zvýší mé potěšení a požitek. Carovu ikonu sice nevlastním, mám však v moci jedinou osobu, která ví, kde ikona je.“ Adam stále neřekl ani slovo. „Zeptám se vás ještě jednou a naposled, než krabici otevřu: Kde je carova ikona?“ Adam plivl Stavinskému do tváře. „Nejen nevychovaný,“ poznamenal Stavinsky, „ale i hloupý. Za chvíli se možná budete chtít něčeho napít, ale kdoví jestli budeme tak laskaví a něco vám k pití poskytneme. Vy ale, upřímně řečeno, stejně nevíte, o čem je řeč.“ Stavinsky položil krabici na podlahu a pomalu ji otevřel. „Tak za prvé tady mám,“ řekl jako kouzelník před dětmi, „šestivoltový niklkadmiový článek, vyrobený firmou EverReady.“ Odmlčel se. „Předpokládám, že dotek s ním budete umět ocenit. Za druhé,“ pokračoval a znovu sáhl do krabice, „malý rázový generátor.“ Hranatou kovovou krabičku položil vedle článku. „Za třetí, dva dlouhé dráty s elektrodami připevněnými na koncích. Za čtvrté, dvě injekční stříkačky, za páté, tuba vodivé pasty, a konečně ampulka, o níž vám řeknu něco víc později. Řekl jsem sice konečně, ale v krabici ještě zůstaly dvě věci, které nepoužijí, pokud se při našem malém pokusu neukáže nutné přistoupit ke druhému stupni, nebo dokonce ke stupni třetímu.“ Všechno, o čem Stavinsky mluvil, pokládal na podlahu před Adama. „Připouštím, že navenek to nevypadá nic moc,“ řekl Stavinsky, „ale s minimální dávkou fantazie si snad dovedete představit teoretické možnosti použití i účinek. Aby soudruh Romanov a plukovník mohli mít potěšeni z efektní podívané, kterou zde hodlám předvést, musím ještě dodat několik podrobností o samotném nervovém systému. Chci věřit, kapitáne Scotte, že sledujete každé mé slovo, protože jen dobře informovaná oběť může ocenit genialitu toho, co bude následovat.“ Adama nijak netěšilo, že Stavinsky mluví tak dobře anglicky. Měl ještě v živé paměti, jak Číňané Adamovi povídali, co s ním budou dělat, ale jazykem, kterému nerozuměl. Tehdy se mu zdálo snadnější čelit jejich slovním invektivám, i když nakonec vždycky skončil na čtyři hodiny v ledničce. „Abychom se ale dostali k praktickému provádění,“ pokračovala šedivě oblečená postava: „Vysláním malého elektrického impulsu do konce synapse* se ve zlomku vteřiny umožní průchod velkého množství elektřiny k tisícům dalších nervů. To má za následek nepříjemný pocit, ne nepodobný doteku s vodičem pod napětím, kdy dojde k elektrickému šoku. Není to smrtelné, ale značně nepříjemné. V moskevské škole byl tento stav označován jako stupeň jedna, není ale nutné, abyste ho musel podstoupit, pokud ovšem jste mi ochoten říci, kde najdu carovu ikonu.“ * Poznámka překladatele: synapse-spojení mezi nervovými buňkami: zápoj nervový Adam zůstal nadále apatický. „Vidím, že jste nevěnoval pozornost mé krátké lekci, a tak se obávám, že budeme muset od teorie přejít k praxi.“ Adam si v duchu začal vyjmenovávat třicet sedm Shakespearových her. Jeho starý profesor angličtiny by byl potěšen, kdyby věděl, že po všech těch letech nekonečného vtloukání shakespearovského kánonu do neochotných studentů si Adam ještě teď dovede na všechny okamžitě vzpomenout. Jindřich VI. první díl, Jindřich VI. druhý díl, Jindřich VI. třetí díl, Richard II.… Stavinsky vzal tubu vodivé pasty, sundal víčko a dvě hrudky vytlačil na Adamova prsa. …Komedie plná omylů, Titus Andronikus, Zkrocení zlé ženy… Rus zatlačil do pasty dvě elektrody, vodiče natáhl dozadu a připojil je k šestivoltové baterii, která byla napojena k malinkému rázovému generátoru. …Dva šlechtici veronští, Marná lásky snaha, Romeo a Julie… Stavinsky bez výstrahy na dvě vteřiny stlačil rukojeť generátoru. Během nich Adam dostal do těla dvě stě voltů. V těch vteřinách, kdy Adam ucítil nesnesitelnou bolest, jak volty proletěly do všech částí jeho těla, křičel. Ten pocit ale okamžitě po odpojení zmizel. „Jen se uvolněte, abyste nám mohl vylíčit své pocity. Jste ve zvukotěsné místnosti, takže z budovy vás nikdo nebude rušit.“ Adam ignoroval jeho poznámku, jenom pevně sevřel postranici židle a šeptal… Richard III., Sen noci svatojanské, Král Jan… Stavinsky zmáčkl páku na další dvě vteřiny. Adam pocítil bolest podruhé. V okamžiku, kdy přestala, pocítil silné nutkání k zvracení, podařilo se mu však zůstat při vědomí. Stavinsky chvilku čekal, než se projevil. „Imponující. Definitivně jste se kvalifikoval do druhého stupně, kterého můžete být ušetřen, když okamžitě odpovíte na jedinou otázku. Kde je carova ikona?“ Adam cítil v ústech takové sucho, že nebyl schopen mluvit ani si odplivnout. „Kapitáne Scotte, snažil jsem se vás varovat,“ řekl Stavinsky a obrátil se ke dveřím. „Plukovníku, běž a přines kapitánovi trochu vody.“ …Benátský kupec, Jindřich IV. první díl, Jindřich IV. druhý díl… Pollard se obratem vrátil a přiložil láhev k Adamovým ústům. Adam vypil jedním hltem půl láhve dřív, než mu ji stačili vzít. „Nesmíte to přehánět. Později budete možná po ní prahnout ještě víc. Nebude to však nezbytné, když mi řeknete, kde je ikona.“ Adam vyplivl zbytek vody směrem ke stojícímu nepříteli. Stavinsky přiskočil a horní částí ruky udeřil Adama silně přes tvář. Adamova hlava klesla. „Nedáváte mi na vybranou, nutíte mne přistoupit k druhému stupni,“ řekl Stavinsky a podíval se na Romanova, který přikývl. Rty Stavinského se pootevřely k dalšímu úsměvu. „Bude vás možná zajímat,“ pokračoval, „jak dalece je možné ublížit jednoduchou šestivoltovou baterií. Předpokládám, že z poprav na elektrickém křesle v nespočetných amerických gangsterských filmech víte, že k zabití člověka je zapotřebí velký generátor. Tak zaprvé je důležité vědět, že vás nechci zabít. Zadruhé, moje vědecká lekce nekončí prvním stupněm. Geniální mysl profesora Metze si uvědomovala slabinu tohoto stupně, a tak po celoživotním bádání přišel na jednoduché řešeni známé pod značkou M; na návrh akademie věd bylo tak pojmenováno na jeho počest. Vstříkneme-li M do nervového systému, elektrické impulsy lze do všech nervů poslat s mnohem větším účinkem, který zvyšuje bolest, aniž by se dosáhlo smrtelné dávky. Stačí, když znásobím několik miliampérů vhodným faktorem, abych dosáhl mnohem zajímavějšího a účinnějšího výsledku. Musím se vás proto zeptat ještě jednou, kde je carova ikona?“ …Mnoho povyku pro nic, Jidřich V., Julius Caesar…„Vidím, že jste odhodlán nechat mne pokračovat,“ řekl Stavinsky, zvedl z podlahy injekční stříkačku, dlouhou tenkou jehlu vrazil do lahvičky, pístem pak natáhl polovinu válce. Stavinsky podržel jehlu ve vzduchu, stlačil píst a pozoroval malý vodotrysk. Pak zašel za Adama. „Teď vám provedu lumbální punkci, po níž, v případě, že se pohnete, ochrnete od krku dolů na celý život. Je fakt, že nejsem čestný člověk, v tomto případě bych vám ale doporučoval, abyste mi věřil. Ujišťuji vás, že vás injekce nezabije, protože, jak už jistě víte, není to v našem zájmu.“ Adam nepohnul ani svalem, když cítil injekční stříkačku vnikat do zad. Jak se vám líbí… začal. V následujícím okamžiku projela Adamovým tělem nesnesitelně mučivá bolest, a pak, jaké to požehnání, necítil nic. Nabyl vědomí a neměl ponětí, kolik času uběhlo. Oči se jen pomalu zaostřovaly na mučitele,

který se netrpělivě procházel místností sem a tam. Když si neoholený muž všiml Adamových otevřených očí, zastavil se, usmál se, přistoupil k židli a prsty přejel po velké náplasti kryjící Adamovo dva dny staré zranění na rameni. Dotek byl na pohled lehký, Adam ho však na rameni cítil jako dotek rozžhaveného železa. „Mé informace nabývají skutečných forem," řekl Stavinsky. „Čekají vás však ještě další, mnohem zajímavější zážitky. Teď vám ale strhnu náplast." Chvilku čekal, Adam zatínal zuby. Stavinsky pak jediným trhnutím strhl náplast. Adam zakřičel, jako by jím proletěla další kulka. Romanov přistoupil blíž a prohlížel si ránu. „Ani nevíte, jak mne těší, že vás můj kolega přece jen úplně neminul," řekl Romanov a dodal, „jste schopen si představit, co zažijete, když panu Stavinskému dovolím znovu vás napojit a zapnout malý generátor?" „…Večer třikrálový, Hamlet, Veselé windsorské paničky…" promluvil Adam poprvé nahlas. „Vidím, že na představivost nic nedáte," řekl Romanov a zmizel za Adamem. Stavinsky se přesvědčil, že dráty jsou připojeny k elektrodám na Adamově hrudi, pak přinesl generátor. „Stlačím rukojeť na tři vteřiny. Víte, co musíte udělat, abyste mne zarazil." „…Troilus a Kressida, Konec vše napraví…" Když rukojeť klesla, Adamovi se zdálo, že volty si nacházejí cestu ke každému nervu v těle. Vykřikl bolestí tak, že kdyby místnost nebyla zvukotěsná, bylo by jeho výkřik slyšet v okruhu jedné míle. Po odpojení proudu se Adam začal neovladatelně chvět a zvracet. Stavinsky a Pollard přiběhli k židli a rychle rozvázali nylonové šňůry. Adam za stálého zvracení padl na ruce a na kolena. „Nemůžeme si dovolit, abyste se nám udusil k smrti," řekl Stavinsky. „O dva jsme tak v poslední době přišli, teď už jsme zkušenější." Když nutkání k zvracení přešlo, Stavinsky hodil Adama zpět na židli a Pollard ho zase přivázal. „Kde je carova ikona?" zařval Stavinsky. „…Oko za oko, Othello, Král Lear…" řekl chvějícím se hlasem Adam. Pollard zvedl z podlahy druhou láhev vody a přiložil ji k Adamovým ústům. Adam ji hltavě vypil, pro něho to však bylo jen jako malá oáza v širošíré poušti. Romanov přistoupil blíž a Stavinsky se posadil vedle přístroje. „Scotte, jste opravdu statečný muž," řekl Romanov, „jenže tady tím nedocílíte ničeho, je to pouhopouhé bláznovství. Řekněte mi, kde je ikona, a pošlu Stavinského pryč. Plukovníkovi pak nařídím, aby vás nechal na schodech britského velvyslanectví." „…Macbeth, Antonius a Kleopatra…" Romanov povzdechl a přikývl. Když Stavinsky tentokráte stlačil páku, dokonce i plukovník zbledl, když uviděl Adamovu reakci. Strašný výkřik byl ještě hlasitější a hrůznější a svaly se viditelně chvěly a kroutily, když Adam ucítil volty vnikající do milionů drobných nervů v těle. Po odpojení přístroje Adam ležel zase na rukou a na kolenou na podlaze. Nechtělo se mu věřit, že mu v žaludku mohlo ještě něco zůstat. Když zvedl hlavu, okamžitě ho posadili na židli a připoutali. Stavinsky upřeně Adama pozoroval, v jeho pohledu byl jistý obdiv. „To je opravdu imponující, kapitáne Scotte. Kvalifikoval jste se na třetí stupeň."

Když Lawrence dorazil večer na letiště Orly v Paříži, těšil se na klidnou večeři s dlouholetým přítelem v sídle velvyslance. Plukovník Pollard ho čekal u závory. „Jak se mu vede?" byla Lawrencova první slova. „Doufal jsem, že se to dovíme od vás," řekl Pollard, když Lawrencovi odebral příruční kufřík. Lawrence se zarazil a nechápavě se podíval na vysokého hubeného vojáka, oblečeného ve slavnostní uniformě Královského dragounského pluku. „Co tím chcete říci?" zeptal se Lawrence. „Je to vlastně velmi jednoduché," řekl Pollard. „Vaše instrukce jsem splnil do písmene a odjel jsem na Ile de la Cité vyzvednout Scotta. Když jsem tam přijel, dověděl jsem se, že Scotta odvezl o dvacet minut před dohodnutou dobou někdo, kdo se vydával za mne. Okamžitě jsme volali do vaší kanceláře, protože však už jste byl na cestě, velvyslanec mne poslal na letiště a sám telefonoval siru Morrisovi." Lawrence se zapotácel, že málem upadl. Plukovník k němu okamžitě přiskočil. Nerozuměl Lawrencovým slovům, když řekl: „Určitě si myslí, že v tom mám prsty já."

Když Adam nabyl vědomí, Romanov byl v místnosti sám. „Někdy," pokračoval Rus, jako by Adam vůbec neztratil vědomí, „je člověk příliš hrdý, než aby ukázal nedostatek vůle před mučitelem, nebo dokonce před krajanem, zvláště když je zrádcem. Z uvedených důvodů jsem poslal Stavinského a plukovníka pryč. Nijak zvlášť se netoužím dívat, jak Stavinsky pokračuje v experimentu směrem ke třetímu stupni, zastavit ho však mohu, jen když mi řeknete, kam jste dal ikonu." „Proč bych to měl dělat?" zeptal se agresivním tónem Adam. „Podle zákona patří mně." „Ne tak docela, kapitáne Scotte. To, co jste vyzvedl z banky v Ženevě, je nesmírně cenný originál namalovaný Rublevem, který patří Svazu sovětských socialistických republik. Kdyby se snad tato ikona, kdekoliv na světě, objevila v některé aukční síni nebo v galerii, okamžitě bychom na ni uplatnili nárok jako na národní poklad, ukradený prodávajícím." „Jak ale mohla být…?" začal Adam. „Protože jste to vy," řekl Romanov, „kdo vlastní originál, který car dal do úschovy hesenskému velkovévodovi, a Sovětský svaz měl déle než padesát let jen kopii." Adam se vykulenýma očima nevěřícně díval, jak Romanov z vnitřní kapsy převlečníku vytahuje ikonu Svatý Jiří a Drak. Romanov ikonu podržel, pak ji obrátil; úsměv zadostiučinění mu přeletěl po tváři, když Adamův pohled naznačil, že si všiml scházející koruny. „Stejně jako vy," pokračoval Romanov, „mám i já tuto ikonu jen půjčenou – když mi však řeknete, kde je originál, propustím vás na svobodu a tuto ikonu vám dám za originál. Nikdo na to nepřijde a vy z toho budete mít nezanedbatelný prospěch." „Takže starou za novou," řekl s úšklebkem Adam. Romanov zlověstně přivřel oči. „Jste si jistě vědom, Scotte, že vlastníte nesmírně cenné mistrovské dílo, které ale patří Sovětskému svazu. Jestli ikonu nevrátíte, komu patří, způsobíte značné nesnáze své zemi a vy s největší pravděpodobností skončíte ve vězení. Stačí však, když mi řeknete, kde ikona je, a můžete okamžitě odejít." Adam se neobtěžoval nějak reagovat. „Pak tedy přišel čas, abych vám poskytl určitou informaci, která vás bude přece jen zajímat víc," řekl Romanov a z obálky, kterou vytáhl z kapsy, vyndal list papíru. Adam byl z toho zmaten, nebyl schopen si domyslet, co by to mohlo být. Romanov list rozložil a podržel ho tak, aby Adam viděl zadní stranu. „Tento list papíru oznamuje rozsudek vynesený v Moskvě v roce 1946 soudcem I. T. Nikičenkem – rozsudek smrti," pokračoval Romanov, „který byl vynesen proti jistému majorovi Vladimiru Koskiovi, ruskému strážnému v sovětské noční hlídce v noci, kdy zemřel říšský maršál Hermann Göring." Pak list otočil, a Adamovi ukázal přední stranu. „Jak vidíte, major Koski byl shledán vinným z kolaborace s nepřítelem s cílem finančního obohacení. Byla dokázána jeho přímá zodpovědnost za propašování kyanidu do cely říšského maršála v

noci, kdy zemřel.“ Adam nevěřícně vyvaloval oči. „Aha, chápu vás, je to pro vás, jako kdybych rozdal pikové eso,“ řekl Romanov. „Předpokládám, že teď mi konečně řeknete, kde ikona je. V Anglii máte takové heslo, které se hodí k naší situaci, pokud si správně vzpomínám, čestná výměna není loupeží. Vaši ikonu za mou ikonu. K té mé ikoně vám přidám soudní nález, který s konečnou platností očistí čest vašeho otce.“ Adam zavřel oči a s poněkud trapným pocitem si uvědomil, že Romanov nemá ani ponětí, jak závažný doklad v ikoně je. Romanov už nebyl schopen ukrýt zlost. S neskrývaným vztekem šel ke dveřím a otevřel je se slovy: „Je váš.“ Dr. Stavinsky se vrátil do místnosti a s úsměvem, jako by ho vůbec nikdo nevyrušil, pokračoval ve své práci. „Profesor Metz vlastně nikdy nebyl zcela spokojen s druhým stupněm, protože doba zotavení i zcela mimořádně statečného a bezvadně trénovaného muže, jako jste vy, trvala celé hodiny, někdy i dny a on to považoval za ztrátu času. Z toho důvodu se v posledních letech svého působení na univerzitě věnoval úkolu nalézt látku, která by umožnila zrychlit proces zotavování. Jako u všech geniálních vynálezů i vyřešení tohoto úkolu překvapilo svou jednoduchostí. Musel sestavit chemický vzorec látky, která po vstříknutí do nervového systému okamžitě zregeneruje síly mučeného. Trvalo mu to dvanáct let, bylo i několik mrtvých, ale nakonec řešení našel,“ řekl Stavinsky, vybral z krabice na doutníky jinou lahvičku a do zapečetěného hrdla vpíchl druhou injekční stříkačku. „Když se tohleto vstříkne do krevního oběhu,“ řekl Stavinsky a vítězoslavně zvedl malou lékovku, „zregeneruje to tělesné síly tak rychle, že dotyčný si v tom okamžiku není jistý, jestli vůbec nějakou bolestí trpěl. Za tento geniální roztok by měl Metz dostat Nobelovu cenu, jenže ono to je něco, o co by se se zbytkem vědeckého světa mohl podělit jen stěží. Je však jenom jeho zásluhou, že proces, který jste právě prožil, mohu opakovat znovu, a znovu, aniž bych vás zabil. Pokud si to budete přát, budu moci ten generátor uvádět do provozu každých třicet minut třeba celý příští týden,“ řekl Stavinsky s pohledem upřeným na bílou, žlutými skvrnami po zvracení potřísněnou Adamovu tvář. „Mohu s tím ale také okamžitě přestat a podat vám protilátku v okamžiku, kdy mi sdělíte, kde je carova ikona.“ Stavinsky stál před Adamem s napůl naplněnou injekční stříkačkou. Následkem krutého mučení Adam cítil hrozný chlad a strašně se potil. „Seďte klidně, kapitáne Scotte, nemám zájem vás neustále zraňovat.“ Adam cítil hluboko vnikat jehlu a už po několika okamžicích se roztok dostal do krevního oběhu. Ani se mu nechtělo věřit, jak rychle nabýval ztracené síly. Už po několika minutách se cítil v dobrém tělesném stavu a zmizel také pocit dezorientace. Cit v pažích i rukou se vrátil do normálního stavu. Touha neprožít znovu druhý stupeň v Adamovi narůstala stále naléhavěji. „Skvělý člověk, ten profesor Metz, s tím můžeme určitě oba souhlasit,“ řekl Stavinsky. „Kdyby byl ještě naživu, určitě by o vašem případu napsal vědecké pojednání.“ Stavinsky začal na Adamově hrudi pomalu a opatrně rozmazávat několik natlačených hromádek rosolovité hmoty. Když byl konečně se svou ruční prací spokojen, připojil elektrody do vodivé pasty znovu. „Koriolanus, Timon Athénský, Perikles.“ Stavinsky pohnul rukou a Adam v tom okamžiku doufal, že zemře. Začal křičet, tělo se začalo třást. O několik vteřin později pocítil mrazivý chlad, neovladatelně se třásl a začal se mu zvedat žaludek. Stavinsky byl okamžitě u něho, aby ho odvázal. Adam padl k zemi a vykašlával poslední zbytky, které v něm ještě zůstaly. Když začal už jenom plivat, Pollard ho posadil na židli. „Musíte mne pochopit, kapitáne. Nemohu vás nechat zemřít. Tak kde je ta ikona?“ zařval Stavinsky. V Louvru, chtělo se Adamovi vykřiknout, jeho slova však vycházela jen jako nesrozumitelný šepot, měl pocit, že jeho ústní dutina se stala skelným papírem. Stavinsky znovu naplnil injekční stříkačku a vpíchl roztok Adamovi. A opět trvalo jenom několik vteřin a agónie zmizela a Adam se cítil jako znovuzrozený. „Za deset vteřin jdem na to znovu. Devět, osm, sedm…“ „Cymbelin.“ „…šest, pět, čtyři…“ „Zimní pohádka.“ „…tři, dvě, jedna.“ „Bouře. Ach,“ vykřikl a okamžitě omdlel. Jako první si uvědomil, že plukovník ho polévá studenou vodou, pak zase začal dávit. Když ho přivázali k židli, Stavinsky mu vpíchl injekci, Adam už ale nevěřil, že by se mohl ještě vůbec někdy zotavit. Určitě zemře, protože zemřít chce. Ucítil další bodnutí do svalu. Romanov předstoupil a s pohledem upřeným na Adama řekl: „Domnívám se, že dr. Stavinsky a já si teď zasloužíme malou večeři. Původně jsem měl v úmyslu vás pozvat, ale došli jsme k názoru, že by to váš žaludek teď asi nesnesl. Až se vrátíme, dr. Stavinsky bude stejný proces opakovat znovu a znovu, tak dlouho, dokud neřeknete, kam jste schoval ikonu.“ Během Romanovova a Stavinského odchodu se do místnosti vrátil plukovník Pollard. Romanov si s ním vyměnil několik vět, Adam však nerozuměl. Romanov okamžitě odešel a tiše za sebou zavřel dveře. Pollard přišel k Adamovi a nabídl mu láhev s vodou. Adam ji rychle vypil a byl příjemně překvapen, jak rychle se mu vracejí síly. I smysly se mu začaly vracet do normálního stavu. Pochyboval však, že další mučení přežije. „Chce se mi zvracet,“ řekl Adam a natáhl krk dopředu. Pollard rychle rozvázal uzly a pozoroval Adama padajícího na ruce a kolena. Adam vydávil trochu slin a trochu si odpočinul, než mu plukovník ohleduplně pomáhal zpátky na židli. Když se Adam posadil, pevně sevřel židli na obou stranách a vší silou, jaké byl schopen, se sehnul až k zemi, máchl židlí přes hlavu a mrštil jí na nic netušícího plukovníka. Pollard se v bezvědomí zhroutil na podlahu před Adama a už ho neslyšel říkat: „Jindřich VIII. a Dva urození příbuzní – vsadím se, že to je hra, o níž jste nikdy neslyšel, plukovníku. Ono totiž, poctivě řečeno, si nikdo ani nemyslí, že takovou hru Shakespeare napsal.“ Adam chvilku zůstal ohnut přes plukovníkovo tělo a zvažoval, co by měl dělat dál. Byl teď vděčný za zvukotěsnost místnosti, protože v těchto okamžicích pracovala v jeho prospěch. Počkal ještě několik vteřin, pak se snažil zjistit, kolik mu zůstalo síly. Zvedl převrácenou láhev s vodou a vypil ji do poslední kapky. Pomalu šel k posteli, oblékl si spodky, ponožky, boty a už ne zcela bílou košili, nakonec kalhoty. Když si chtěl obléci sako, zjistil, že podšívka je úplně roztrhaná. Zamyslel se a klopýtavě přistoupil k plukovníkovi, svlékl mu pravé skotské tvídové sako a hodil ho na sebe. Kolem ramen mu bylo volné, na bocích krátké. S pocitem skoro radostné nálady šel Adam ke dveřím. Zmáčkl kliku a potáhl. Dveře se pootevřely o palec – nic se nestalo – o dva palce – stále nic. Za mezerou viděl jen tmavou chodbu. Když dveře otevřel naplno, zavrzání závěsů zaznělo Adamovi jako zaskřípění pneumatik závodního auta. Když si byl jistý, že se nikdo nevrací, odvážil se vyjít na chodbu. Stál u zdi, rozhlížel se po úzké chodbě bez oken a čekal, až si oči přivyknou na šero. Na vzdáleném konci chodby zahlédl slabé světlo přes skleněnou tabuli dveří. Vykročil směrem k nim. Šel jako slepec, plížil se, až konečně zahlédl jiný proud světla vycházející zpod dveří asi deset yardů vpravo. Pomalu se sunul kupředu, a když už mu chyběl jediný krok, dveře se otevřely a vyšel malý muž v bílé blůze a v kuchyňském plášti. Adam ztuhl

přimáčknut ke zdi. Kuchyňský pomocník vytáhl z kapsy balíček cigaret a krabičku zápalek a vykročil k zaskleným dveřím, otevřel je a vyšel ven. Adam pozoroval na skle se rýsující siluetu, rozškrtnutí zápalky, zapálení cigarety a první vydechnutí kouře; dokonce slyšel i kuřákův povzdech. Adam se plížil kolem kuchyně ke dveřím vedoucím ven. Pomalu stiskl kliku a čekal, jestli se silueta pohne. Závěsy dveří určitě nikomu nikdy ani nenapadlo namazat. Při jejich zavrzání se kuřák ohlédl a zasmál, ale to už Adamova levá ruka těžce dopadla na jeho žaludek. Když se kuřák po této ráně sehnul, Adamova pravá pěst vší silou švihnutím zvedla mužovu bradu. Kuřák klesl bezvládně na zem a Adam stojící nad ním byl rád, že se nehýbá. Odtáhl nevzpouzející se tělo za keř a chvilku zůstal v kleku vedle něho, aby se zorientoval. Na konci štěrkem pokrytého malého dvorku viděl vysokou zed, která za svitu měsíce vrhala dlouhý stín na drobné kamínky. Měl před sebou asi dvacet yardů... Sebral veškerou energii, doběhl ke zdi a jako klíště se k ní přitiskl. Bez hnutí zůstal v jejím stínu. Pak yard za yardem šel pomalu a tiše podél zdi, až došel na konec. Uviděl velká zelená dřevěná vstupní vrata do ruského velvyslanectví. Byla otevřená pro neustále odjíždějící limuzíny. Když se Adam podíval na vstupní schodiště do velvyslanectví, viděl tam vysokého a statného muže s několika řadami vyznamenání na saku slavnostní uniformy. S každým odcházejícím hostem si potřásl rukou. Adam usoudil, že to je osobně velvyslanec. Tu a tam některý host odcházel pěšky. U brány v nehybném pozoru stáli dva ozbrojení strážní a každému hostu i odjíždějícímu autu salutovali. Adam vyčkal, až obrovské BMW s vlajkou Západniho Německa na kapotě při průjezdu bránou zpomalilo. Využil auta jako krytu, než vkročil doprostřed vozovky a pak už těsně za ním vyšel ke strážným směrem k městské ulici. „Bonsoir," řekl vesele strážným, když auto projíždělo kolem nich, to už Adamovi chyběl na hlavní ulici jenom jeden yard. „Klidně jdi," přikazoval sám sobě, „neutíkej. Jen klid, jdi pomalu, dokud nebudeš z dohledu strážných." Strážní mu uctivě salutovali. „Neohlížej se zpátky." Za Adamem už jelo další auto, Adam se však se zarputilou tvrdohlavostí díval jen a jen dopředu.

„Tu cherches une femme?" opakoval nějaký hlas ve stínu skrytého vchodu. Adam se octl ve špatně osvětlené jednosměrné ulici. Po chodníku zdánlivě bezcílně chodilo několik mužů neurčitého věku. Když Adam procházel tmavým úsekem ulice, podezřívavě je pozoroval. „Co je?" řekl Adam, když do ulice vstoupil se všemi smysly napjatými, zda neuslyší nějaký zvláštní zvuk. „Z Británie? Hledáte holku?" hlas měl neklamný francouzsky přízvuk. „Mluvíte anglicky?" zeptal se Adam, aniž by ženu viděl. „V mé profesi musí člověk ovládat mnoho jazyků, chéri, nebo by člověk umřel hladem." Adam se snažil o rozumné zvážení situace. „Kolik za noc?" „Eh, bien, ještě není půlnoc," řekla dívka. „Musela bych vám účtovat dvě stě franků." Adam sice neměl peníze, ale v dívce viděl naději, jak se dostat do bezpečí. „Dvě stovky vyhovují." „D'accord," řekla dívka a konečně vystoupila ze stínu. Adam byl překvapen jejím půvabem. „Chyťte mne pod paží, a potkáme-li četníka, řekněte jenom Ma femme." Adam váhavě vykročil. „Ach, myslím, že jste nějak příliš mnoho pil, chéri. To ale nevadí, můžete se o mne opřít." „Ale ne, jsem jenom unavený," řekl Adam a usilovně se snažil srovnat krok s dívkou. „Byl jste na večírku na velvyslanectví, n'est-ce pas?" Adam se polekal. „Netvařte se tak překvapeně, chéri. Většinu svých zákazníků získávám z různých velvyslanectví. Oni si nemohou dovolit skandál kvůli nějaké milostné pletce, tu comprends?" „Věřím vám," řekl Adam. „Mám byt hned za rohem," informovala ho. Adam si myslel, že to zvládne, a zhluboka se nadechl, když došli k činžáku a uviděl schody. Nějak se mu podařilo dojít ke vchodovým dveřím. „Bydlím nahoře, chéri. Mám tam krásnou vyhlídku," řekla věcně, „bohužel ale – jak to říkáte – žádný výtah." Adam neřekl nic, jen se opřel o zeď a zhluboka dýchal. „Jste fatigué," řekla. Když docházeli do druhého patra, musela Adama na posledních schodech táhnout. „Dnes z toho ale asi moc nebude, chéri," řekla, otevřela dveře a rozsvítila. „Ale stejně je dýchánek váš." Vešla do bytu a cestou rozsvěcovala další světla. Adam se zhroutil na první židli, která byla v dohledu. Dívka mezitím zmizela v jiném pokoji a Adam musel vyvinout maximální úsilí, aby neusnul dřív, než se vrátí. Když se pak zastavila pod světlem u dveří, Adam si ji mohl poprvé řádně prohlédnout. Měla krátké světlé kudrnaté vlasy, na sobě červenou blůzu a po kolena dlouhou, těsně vypasovanou černou sukni. Bílý široký opasek z umělé hmoty zdůrazňoval její štíhlý pas. Na nohou měla černé síťové punčochy. Za jiných okolností by ho viditelná část nohou rozhodně upoutala. Přešla k Adamovi s lehkým pohupováním v bocích a klekla si před něho. Měla překvapivě světle zelené oči. „Dal byste mi teď ty dvě stovky?" zeptala se bez dotěrnosti a přejela mu rukou po stehně. „Nemám vůbec žádné peníze," řekl Adam prostě. „Cože?" řekla poněkud rozzlobeně. Sáhla mu do vnitřní kapsy, vytáhla náprsní tašku a zeptala se: „A co je to tady? Nemám ráda nepoctivou hru," dodala a podala Adamovi tlustě nabitou náprsní tašku. Když ji rozevřel, zjistil, že je napěchovaná francouzskými franky a několika anglickými bankovkami. Adam z toho usoudil, že plukovník dostával za své služby zaplaceno hotově. Adam vytáhl dvě stofrankovky a poslušně je předal. „To je lepší," řekla a zmizela v jiném pokoji. Adam rychle prohlédl náprsní tašku a našel v ní řidičský průkaz a několik kreditních karet na skutečné plukovníkovo jméno Albert Tomkins. Rychle se rozhlédl kolem: ke zdi přitisknutá dvojitá postel zabírala největší plochu pokoje. Nehledě na židli, na které seděl, jediným dalším kusem nábytku byl toaletní stolek a malá stolička s červeným sametovým polštářem. Skoro celou plochu dřevěné podlahy pokrýval koberec s různě modrými skvrnami. Po Adamově levé straně byl malý krb s hezky narovnanými poleny v jednom rohu. Adam by sice nejraději usnul, ale s tou trochou sil, které mu zůstaly, se dobelhal ke krbu a roztřesenou rukou schoval náprsní tašku mezi polena. S největším úsilím se dopotácel zpátky k židli, a když na ni dopadl, otevřely se dveře. Dívka zase stála pod světlem u dveří, tentokráte však měla na sobě jen růžové negližé. Adam i ve svém ubohém stavu viděl skrze negližé obrysy těla při sebenepatrnějším dívčině pohybu. Pomalu přešla pokoj a klekla si vedle Adama. „Jak se cítíte, mon cher? Chcete to normálně nebo francouzsky?" „Potřebuji si odpočinout," řekl Adam. „Za dvě sta franků se můžete vyspat v kterémkoliv hotelu," řekla nedůvěřivě. „Chci jenom, abyste mi dovolila si několik minut odpočinout," ujistil ji. „L'Anglais," řekla a snažila se ho zvednout ze židle a dopravit na postel. Klopýtavě došli k posteli, kde se Adam zhroutil tak, že dopadl jen polovinou těla na matraci. Dívka ho svlékla stejně obratně jako zdravotní sestra a pak mu zvedla nohy na postel. Adam neměl sílu jí ani pomoci, ani jí v tom zabránit. Dívka se zarazila, když uviděla ránu na rameni a marně si představovala, při jakém neštěstí mohla být tak

hluboká, zející rána způsobena. Odkutálela ho na vzdálenější stranu postele a stáhla přikrývku i prostěradlo. Pak obešla postel a převrátila Adama zpět, narovnala ho, aby ležel na zádech, a přikryla ho prostěradlem i přikrývkou. „Mohu vám to udělat francouzsky, jestli chcete," řekla. Adam už ale spal.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Když se Adam konečně probudil, sluníčko už malým oknem svítilo do ložnice. Promnul si oči, prohlížel si prostředí a snažil se vzpomenout si, co se minulé noci stalo. Už při pouhé vzpomínce mu začalo být špatně. Posadil se na okraj postele, ale v okamžiku, kdy se pokusil vstát, dostal závrat, pocítil slabost a zvrátil se na záda. Aspoň že se mu podařilo utéci. Rozhlížel se po pokoji, dívku nikde neviděl, ani neslyšel. Pak si vzpomněl na náprsní tašku. Posadil se a chvilku sbíral sílu, než se postavil a pokusil se udělat několik kroků. Cítil sice velikou nejistotu, bylo to ale přece jen lepší, než čekal. Konečně došel ke krbu, padl na kolena a hledal mezi poleny. Plukovníkova náprsní taška tam však nebyla. Největší rychlostí, jaké byl schopen, šel k saku pověšenému přes opěradlo židle. Sáhl do vnitřní kapsy: péro, hřeben s vylámanými zuby, cestovní pas, řidičský průkaz, několik papírů, ale žádná náprsní taška. Prohledal vnější kapsy: svazek klíčů, kapesní nůž, několik různých anglických a francouzských mincí, to bylo vše. S proudem kleteb se zhroutil na podlahu. Chvilku seděl bez hnutí, až uslyšel v zámku klíč. Dveře se otevřely a dívka vešla s nákupní taškou. Na sobě měla hezkou květovanou sukni a bílou blůzku. Bylo to oblečení vhodné i pro návštěvníka kostela v neděli dopoledne. Tašku měla napěchovanou jídlem. „Už vzhůru, chéri? Est-ce-que tu prends le petit déjeuner?" Adam se tvářil poněkud zarputile. Dívka opětovala jeho upřený pohled. „I pracující dívky se přece musí nasnídat, n'est-ce pas? Někdy to je za celý týden jediné jídlo, k němuž se dostanu." „Kde je moje náprsní taška?" zeptal se odměřeně Adam. „No, přece na stole," řekla dívka a ukázala. Adam se podíval a viděl, že náprsní tašku položila na nejpřirozenější místo. „Nemusíte ji schovávat," kárala ho. „Nemyslete si, že když jsem děvka, že jsem i zlodějka." S těmito slovy rázně odešla do kuchyně, dveře však nechala otevřené. Adam se v té chvíli cítil jako malý kluk. „Kávu a kulaté rohlíky?" ozvalo se z kuchyně. „To by bylo něco zcela neskutečného," řekl Adam. „Omlouvám se. Promiňte. Byl jsem hlupák." „Už na to nemyslete," řekla. „Ca n'est rien." „Pořád nevím, jak se jmenujete," řekl Adam. „Mé pracovní jméno je Brigitte, ale protože jste ani včera večer, ani dnes ráno mých služeb nevyužil, můžete mi říkat mým pravým jménem – Jeanne." „Jeanne, mohu se vykoupat?" „Tam ty dveře v rohu, nebuďte tam ale dlouho, pokud nechcete mít rohlíky vychladlé." Adam vešel do koupelny a zjistil, že ji Jeanne vybavila vším potřebným pro muže. Našel holicí strojek, holicí krém, mýdlo, mycí žínku i čisté ručníky. Vykoupal se, oholil – potěšení, na které už málem zapomněl – a cítil se už skoro v normálním stavu, i když přece jen poněkud křehkém. Ovinul si kolem beder ručník a šel do kuchyně za Jeanne. Stůl už byl skoro prostřený, Jeanne právě vytahovala z trouby teplé rohlíky. „Dobrá postava," řekla, když se obrátila a se zájmem si Adama prohlížela. „Mnohem lepší, než obvykle mívám," řekla a položila talíř před Adama. „Sama také nejste špatná," řekl Adam s veselým úšklebkem a posadil se proti Jeanne. „Jsem šťastná, že jste si toho všiml," řekla Jeanne. „Začala jsem o vás přemýšlet." Adam si namazal rohlík tlustou vrstvou džemu a mlčky se věnoval jídlu. „Kdy jste jedl naposled?" zeptala se Jeanne, když snědl z talíře poslední drobty. „Včera oběd. Mezitím jsem žaludek ještě několikrát vyprázdnil." „Tak vy jste zvracel, hm. Nesmíte tolik pít." „Myslím, že odvodnil by byl asi lepší výraz. Řekněte mi, Jeanne," řekl Adam a upřeně se na ni podíval, „jste ještě volná k práci?" Podívala se na hodinky. „Ve dvě odpoledne mám stálého zákazníka a pak do pěti musím být už zpátky na ulici, takže by to muselo být během dopoledne," řekla věcně. „Ale ne, nemám na mysli tohleto," řekl Adam. „Vy byste ale rychle dokázal, aby dívka dostala – jak to říkáte v Anglii? – komplex," řekla Jeanne. „Vy přece nejste jedním z těch podivínů, že ne?" „Ne, vůbec ne," řekl se smíchem Adam. „Za vaši službu jsem ochoten zaplatit dalších dvě stě franků." „Je to v rámci zákona?" „Naprosto." „Alors, to je něco jiného. Jak dlouho mne budete potřebovat?" „Hodinu, nejdéle dvě." „Tak to je víc, než dostávám za svou práci. Co chcete, abych udělala?" „Potřebuji, abyste tak asi na hodinu přitahovala zrak a zájem každého muže ve svém nejbližším okolí. Tentokráte ovšem nebudete smět zájmu žádného muže podlehnout – za žádnou cenu."

„Právě před několika minutami se se mnou spojil Scott," řekl Lawrence shromážděné sekci D 4. „Jakou zprávu pro vás měl?" s úzkostí v hlase se zeptal sir Morris. „Jenom, že si postrkuje hodiny zpátky." „Co myslíte, že tím chtěl naznačit?" zeptal se Snell. „Snad by se to mohlo týkat Ženevy," řekl Lawrence. „Proč právě Ženevy?" zeptal se Matthews. „Ničím si nejsem jistý," řekl Lawrence, „řekl však, že to má co dělat s německou dívkou, nebo bankou, nevím ale s kterou." Chvíli nikdo nepromluvil. „Zjistil jste aspoň odkud volal?" zeptal se Busch. „Pouze oblast," řekl Lawrence. „Neuchatel na německo-švýcarské hranici." „Nu, to je ohromné. Znovu jsme tam, kde dřív," řekl sir Morris. „Informoval jste Interpol?" „Ovšem, pane. Kromě toho jsem osobně informoval německou, francouzskou a švýcarskou policii," dodal Lawrence, byla to však jediná pravdivá slova, která od začátku této schůzky řekl.

Jeanne se připravovala čtyřicet minut, když ale Adam uviděl výsledek, překvapením dlouze zahvízdal. „Pokud budete v mém okolí, mne si nevšimne vůbec nikdo, i kdybych před nimi vyprazdňoval nějakou příruční pokladnu," řekl s uznáním. „Tak to přece bylo myšleno, n'est-ce pas?" s milým úšklebkem řekla Jeanne. „Víte přesně, co máte dělat?" „Ano, dokonale," řekla a ještě jednou se na sebe kriticky podívala do zrcadla. „Připravujeme se na to jako na nějaké vojenské cvičení." „No ovšem, samozřejmě," řekl Adam. „Vy děláte dojem, jako byste byla připravena čelit nepříteli. Začněme tím, čemu se v armádě říká pokus o navázání bližšího styku." Jeanne vytáhla z kuchyňské zásuvky plastikovou tašku. Bylo na ni natištěné jediné slovo Céline. Podala ji Adamovi, který ji na čtyřikrát přeložil a nacpal do kapsy saka, než vyšel na chodbu. Jeanne zamkla byt, spolu sešli po schodech a vyšli na chodník. Adam přivolal taxi a Jeanne řekla řidiči Tuilerijské zahrady. Když tam dojeli, Adam zaplatil jízdné a připojil se na chodníku k Jeanne. „Bonne chance," řekl Adam a zůstal stát na rohu, dokud ho Jeanne nepředešla o dvacet kroků. Necítil se sice ještě zcela v

pořádku, stačil však s ní udržet krok. Slunce mu svítilo do tváře, když pozoroval Jeanne, jak prochází kolem květinami ozdobně osázených záhonů. Její růžová kožená sukně a na tělo těsně přiléhající bílý svetr způsobovaly, že skoro každý kolemjdoucí muž se otočil, aby se na ni mohl podívat ještě jednou. Někteří se dokonce zastavili a dívali se, až jim zmizela z dohledu. Komentáře, které Jeanne i Adam tu a tam slyšeli, sahaly od Je payerais n'importe quoi, kterého se váhavě vzdala, až k prostému putain, o kterém jí zase Adam řekl, aby ho ignorovala. Jejím úkolem bylo se předvádět a za dvě stě franků bude muset nějaké ty urážky spolknout. Jeanne došla na vzdálený konec zahrad, aniž by se ohlédla: dostala pokyn, aby se za žádných okolností neotáčela. Jděte neustále jenom vpřed, řekl jí Adam, který byl pořád dvacet yardů za ní, když došli ke Quai des Tuileries. Jeanne čekala uprostřed mačkajících se lidí na zelenou, aby mohla přejít širokou ulici. Na konci nábřeží pak zahnula ostře doprava a uviděla před sebou Louvre. Adamovi se z přílišných rozpaků neodvážila přiznat, že v té budově ještě nikdy nebyla. Jeanne stoupala po schodech ke vstupní hale. V okamžiku, kdy došla k létacím dveřím, Adam se blížil k prvnímu schodu. Jeanne pak stoupala po mramorových schodech a Adam ji následoval. Jeanne vystoupila na vrchol schodiště, kolem sochy Vítězství došla k prvnímu ze sálů přecpaných lidmi. V duchu začala sály počítat. Při průchodu každou galerií si všimla, že v každé je nejméně jeden dohlížející zřízenec, obvykle zevlující poblíž některého z východů. Skupina školáků si prohlížela Poslední večeři od Giovanniho, Jeanne si však ničeho nevšímala a šla pořád dál. Když prošla kolem šesti zřízenců, ocitla se konečně v místnosti, kterou jí Adam podrobně popsal. Došla do středu a několik vteřin zůstala stát. Někteří muži začali brzy ztrácet zájem o obrazy. Jeanne, spokojená vyvolaným účinkem svádivě odkráčela ke zřízenci, který si okamžitě srovnal sako a usmál se na ni. „Dans quelle direction se trouve la peinture du seiziéme si?cle?" zeptala se prostoduše Jeanne. Zřízenec se otočil, aby jí mohl ukázat směr k příslušnému sálu. V okamžiku, kdy se otočil, Jeanne ho silně plácla po tváři a vysokým hlasem začala křičet: „Quelle horreur! Pour qui est-ce que vous me prenez?" Pouze jeden návštěvník v sále ikon se nezastavil a nesledoval vzniklé divadlo. „Je vais parler ? la Direction," křičela a furiantsky odešla k hlavnímu východu. Celá scéna netrvala ani třicet vteřin. Zmatený, nic nechápající zřízenec stál ohromením přikován na místě a zdrceně se díval za dívkou. Jeanne procházela třemi stoletími mnohem rychleji než H.G. Wells. V šestnáctém století zahnula podle pokynu doleva a po dalším odbočení vlevo se octla zpátky v dlouhé chodbě. Za pár okamžiků se připojila k Adamovi na nejvyšším stupni mramorového schodiště vedoucího dolů ke hlavnímu vstupu. Cestou po schodech dolů jí Adam předal tašku s nápisem Céline. Když chtěli jít dál, zastavili je pokynem ruky dva zřízenci čekající na ně u nejnižšího schodu. „Chcete s tím utéci?" zašeptala. „Ovšemže ne," řekl velmi rozhodně Adam. „Jenom nic nesmíte říkat." „Madame, excusez-moi, mais je dois fouiller votre sac." „Allez-y pour tout ce que vous y trouvez!" řekla Jeanne. „Samozřejmě, tašku můžete prohledat," řekl Adam a postavil se po bok Jeanne, aby už nemohla nic říkat. „Mám tam ikonu, myslím, že je poměrně dobrá. Teprve dnes dopoledne jsem ji koupil v obchodě poblíž Champs-Elysées." „Vous me perrnettez, monsieur?" zeptal se podezřívavě vedoucí zřízenec. „Proč ne?" řekl Adam, vytáhl ikonu a podal ji zřízenci, který se zatvářil překvapeně, zřejmě čekal jiný vývoj kontroly. Přispěchali ještě další dva zřízenci a postavili se Adamovi po bok, každý z jedné strany. Vedoucí zřízenců se pak Adama lámanou angličtinou zeptal, jestli mu nebude vadit, když si obraz prohlédne jeden z odborníků galerie. „S největším potěšením," řekl Adam. „Pro mne bude názor odborníka nesmírně cenný." Vedoucí zřízenec se zřejmě necítil ve své kůži. „Je dois vous demander de me suivre," řekl najednou méně nepřátelským tónem a zavedl je do malé místnosti vedle hlavního sálu. Zřízenec položil carskou ikonu doprostřed stolu, který byl v místnosti nejdůležitějším kusem nábytku. Adam se posadil a stále nic nechápající Jeanne si přisedla k němu. „Vrátím se za okamžik, pane." Vedoucí zřízenec skoro z místnosti vyběhl, druzí dva se postavili poblíž dveří. Adam se nesnažil Jeanne něco vysvětlit, přestože pozoroval její vzrůstající obavy. Jen se na ni během čekání krátce zasmál. Když se dveře konečně otevřely, vedoucí zřízenec uvedl do místnosti staršího muže s tváří vědce. „Bonjour, monsieur," začal muž s pohledem upřeným na Adama. Byl to první muž, který o Jeanne neprojevil zájem. „Jestli jsem dobře rozuměl, jste Angličan," řekl a aniž by ostatním věnoval jediný pohled, vzal ikonu do ruky. Promluvil teprve po chvíli soustředěného studia obrazu. Adam v těchto chvilkách prožíval mučivou obavu. „Mimořádně zajímavé. Ano, ano." Jeden zřízenec položil ruku na obušek. „Zajímavé,„ opakoval muž. „Pokud bych se odvážil odhadnout,„ řekl váhavě, „tak konec devatenáctého století, osmnáct set sedmdesát, možná osmdesát. Je to okouzlující. Něco takového jsme v Louvru nikdy neměli," dodal. „Je vám jistě známo, že jde o průměrnou kopii," řekl a vrátil ikonu Adamovi. „Originál carské ikony Svatý Jiří a Drak visí v Zimním paláci v Leningradě. Víte, byl jsem se tam na ni podívat," dodal, zřejmě potěšen sám sebou. „Určitě jste ji viděl," zašeptal Adam, když ikonu ukládal zpátky do plastikové tašky. Starý pán se hluboce uklonil Jeanne, a než šouravě odešel, řekl: „Je to zvláštní, ale před několika málo týdny se někdo na carskou ikonu vyptával." Adam byl jediný, koho toto konstatování nepřekvapilo. „Pouze jsem…" začal vedoucí zřízenec. „Konal svou povinnost," dokončil za něho Adam. „Je to zcela přirozené bezpečnostní jednání, smím-li se vyjádřit," dodal poněkud nadneseně. „Mohu jen obdivovat vaši dobrou organizaci." Jeanne na oba civěla, neschopná pochopit, co se děje. „Jste velice laskav, momsieur," řekl se zjevnou úlevou zřízenec. „Doufám, že nás zase navštívíte," dodal a usmál se na Jeanne. Zřízenec pak oba doprovázel k hlavnímu vchodu Louvru. Když procházeli dveřmi, stál v pozoru a salutoval. Adam a Jeanne sešli po schodech do pařížského sluníčka. „No, tak mohla bych se konečně dovědět, o co vlastně jde?" zeptala se Jeanne. „Byla jste magnifique," řekl Adam, aniž by se ji snažil něco vysvětlit. „Tak fajn," řekla Jeanne. „Proč jste ale potřeboval to moje Oscara hodné představení, když obrázek patří vám?" „To je sice fakt," souhlasil Adam, „jenže já jsem tu ikonu nechal u nich tady v úschově. A bez vašeho bravurního výstupu by mohlo trvat setsakramentsky dlouho, než by se mi podařilo přesvědčit zdejší odborníky, že patří mně." Z Jeannina výrazu Adam pochopil, že stále neví, o čem je řeč. „Víte, že jsem byla dnes poprvé v Louvru?" řekla Jeanne a zavěsila se do Adama. „Jste fantastická," řekl s úsměvem Adam. „Ale ne, nejsem," řekla a obrátila se čelem k němu. „Naše dohoda byla na dvě stě franků, ať už vám ta ikona patří, nebo ne." „Správně," řekl Adam, vytáhl plukovníkovu náprsní tašku, vybral dvě stě franků a pak k nim přidal dalších sto. „Za dobrý výkon dobře zasloužený příplatek," řekl Adam. Jeanne peníze s vděčností přijala. „Myslím, že si vyberu jeden večer volna a popřeji si," řekla.

Adam ji objal a políbil na obě tváře, jako by byla francouzským generálem. Jeanne ho políbila na rty, usmála se a řekla: „Až budete příště v Paříži, chéri, navštivte mne. Něco vám dlužím – ze svého konta."

*

„Jak si můžete být tak jistý?" „Protože oblast Arktidy poskytla Pembertonovi příliš mnoho faktů." „Co tím chcete říci?" „Tvrdil jste, že Pemberton řekl, že on už sem nikdy nezavolá, jestli ho ještě jednou ponecháte osudu. A on nejenom že zavolal, ale ještě vám některými fakty pořádně zavařil. Kam říkal, že půjde?" „Zpátky do Ženevy. Má to prý něco společného s tou německou dívkou a s bankou." „Dívka je mrtvá a banka je o víkendu zavřená. Počítám, že je určitě na cestě do Anglie."

„Rád bych si pronajal auto a vrátil ho někde na pobřeží. Ještě jsem se nerozhodl, v kterém přístavu," řekl dívce za pultem. „Bien s?r, monsieur," řekla dívka. „Vyplňte laskavě tento tiskopis a kromě toho potřebujeme váš řidičský průkaz." Adam vytáhl z kapsy všechny papíry a podal dívce plukovníkův řidičský průkaz. Pomalu vyplnil tiskopis, podpis napodobil podle podpisu na zadní straně plukovníkovy legitimace klubu Playboy. V naději, že tím urychlí odbavení, zaplatil požadovanou sumu hotově. Dívka převzala peníze, pečlivě bankovky přepočítala, pak zkontrolovala podpis na řidičském průkaze s podpisem na tiskopise. Adamovi se ulevilo, protože dívka si zřejmě nevšimla nerovnosti v datech narození. Všechny doklady Alberta Tomkina i s náprsní taškou pak vrátil do vnitřní kapsy saka. Dívka se obrátila a z věšáku na tabuli za sebou vzala klíč od zapalování. „Je to červený citroen, zaparkovaný v prvním patře," řekla. „Evidenční číslo je zavěšeno na kroužku." Adam poděkoval, rychle vyšel do prvního patra, klíč předal zřízenci, který obratem přijel s autem z parkovacího místa. Když zřízenec dal Adamovi klíč, Adam mu dal desetifrankovou bankovku. Přesně stejnou bankovku dostal od jiného muže, bude-li ho informovat, když si nějaký Angličan, jehož popis se bezvadně hodil na Adama, pokusí pronajmout auto. Co mu za to slíbil? Dalších sto franků, jestli mu to pět minut po zjištění zatelefonuje.

ČÁST ČTVRTÁ

BÍLÝ DŮM / WASHINGTON DC

19. června 1966

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KREML, MOSKVA 19. června 1966

Leonid Iljič Brežněv vstoupil do místnosti tak náhle, že čtyřem členům kvora* Obranné rady poskytl velice málo času, aby ho povstáním mohli přivítat. Na rozdíl od politiků ze západních zemí se všichni tvářili přísně a odhodlaně, přesně tak jako na veřejných podobiznách. * Poznámka překladatele: kvorum – nejnižší počet účastníků nějakého zasedání jako podmínka, aby mělo schopnost se usnášet Generální tajemník si sedl do čela stolu a pokynem ruky dovolil ostatním kolegům posadit se. Vnitřní kvorum Obranné rady bylo naposled svoláno během hodiny na žádost Chruščova, který tehdy potřeboval získat podporu pro své kubánské dobrodružství. Brežněv nikdy nezapomene na okamžik, kdy se jeho předchůdce neubránil usedavému pláči, protože byl přinucen vydat rozkaz, aby se sovětské lodě vrátily domů. Od toho okamžiku Brežněv věděl, že bude jen otázkou času, než on nastoupí po Chruščovovi jako vůdce komunistického světa. Po jeho pravici seděl ministr obrany maršál Malinovskij; po levici Andrej Gromyko, mladý ministr zahraničí. Vedle něho pak náčelník generálního štábu maršál Zacharov a po jeho levici Zaborskij, šéf KGB, který byl u Brežněva v nemilosti pro nedobrý vývoj s carovou ikonou. Brežněv zvedl hlavu a upřeně se zadíval na impozantní olejomalbu Lenina konajícího před dávnými časy armádní přehlídku na Rudém náměstí: byl to obraz, který od doby, kdy v roce 1950 zmizel z Treťjakovské galerie, neviděl žádný člen politbyra. Škoda, že si Lenin tehdy neuvědomil, že ikona je padělek, uvažoval Brežněv… Navzdory tradiční ruské kratochvíli obviňovat kdejakého mrtvého za všechno, co se nedaří, Brežněv věděl, že Vladimír Iljič Lenin je mimo jakoukoliv kritiku. Bude si muset proto nalézt nějakého jiného obětního beránka. Jeho pohled spočinul na Zaborském. „Podejte zprávu, soudruhu." Zaborskij měl před sebou prstem založený fascikl, i když obsah znal skoro nazpaměť. „Plán nalézt místo úkrytu carovy ikony byl splněn vzorně," začal. „Když byl Angličan Adam Scott chycen a později naším soudruhem dr. Stavinským v soukromí našeho velvyslanectví v Paříži… dotazován" – všichni s porozuměním přijali tento eufemismus – „Angličan neposkytl vodítko, kde bychom ikonu našli. Ukázalo se, že je to profesionální tajný agent Západu. Když byl výslech po třech hodinách na chvíli přerušen, vězni se podařilo během této doby utéci." „Podařilo," poznamenal ironicky Brežněv. Vedoucí KGB se ani nepokusil odpovědět, jak to konečně dlouhé roky učil své podřízené pro podobné situace. „Neuvědomujete si snad," pokračoval generální tajemník, „že jsme měli na dosah možnost získat území, Američany používané pro včasný varovný systém, a změnit je v základnu našich raket krátkého doletu? Kdyby se ukázalo možné znovu získat naši ikonu, bylo by také možné umístit tytéž rakety podél jejich hranic méně než tisíc osm set kilometrů od Seattlu a dva tisíce od Chicaga. Nejenom, že bychom tím americký systém včasného varování učinili nepoužitelným, ale mohli bychom také nesmírně vylepšit svou schopnost objevit rakety nepřítele už tisíce kilometrů před naší nejbližší hranicí." Generální tajemník se odmlčel v naději, že vedoucí KGB nabídne nějaké vysvětlení, ale Zaborskij se jen stále upřeně díval na stůl před sebou. Když Brežněv promluvil znovu, mluvil skoro šeptem: „Za toto jedinečné postavení

bychom nemuseli obětovat jediný život, jedinou raketu, jediný tank, dokonce ani jedinou kulku – protože vše by nám náleželo podle práva. Jestli se nám v příštích třiceti šesti hodinách nepodaří vypátrat a získat carovu ikonu, nikdy už se nám taková příležitost nenaskyme a ztratíme tím jedinečnou příležitost odstranit z americké vlajky jednu hvězdu.“ Ministr zahraničí Gromyko vyčkával, až si byl jistý, že Brežněv vyčerpal svou zprávu, a pak se zeptal: „Smím-li se zeptat, soudruhu vedoucí, proč bylo majoru Romanovovi dovoleno pokračovat v tak citlivé operaci po tom, co upadl v podezření, že zabil,“ mrkl se do papírů před sebou, „vyšetřovatelku Annu Petrovnu?“ „Protože když jsem byl na tuto situaci upozorněn,“ odpověděl Zaborskij a konečně zvedl hlavu, „zbývalo do zítřejšího konečného termínu už jenom sedm dní a podle mého soudu nikdo nebyl schopen Romanova okamžitě zastoupit…“ Ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře. Všechny tváře kolem stolu se údivem protáhly. Ministr obrany dal přece jasný rozkaz, že je nemá nikdo rušit. „Dále,“ vykřikl Brežněv. Když se dveře malinko pootevřely, objevil se ve vzniklé mezeře tajemník, který byl tak nervózni, že se list papíru, který držel v ruce, viditelně chvěl. Ministr obrany ho mávnutím ruky pozval dál. Tajemník přistoupil rychle ke stolu, telex na něj položil, obrátil se a málem úprkem z místnosti odešel. Brežněv pomalu rozložil brýle v obrubě z želvoviny, pak zvedl zprávu. Když si ji přečetl, podíval se do napjatých, netrpělivě čekajících tváří. „Zdá se, že Angličan ikonu ukryl v Louvru a dnes dopoledne si ji vyzvedl.“ Z tváře Zaborského jak by najednou vytekla všechna krev. Čtyři ministři kolem stolu se začali spolu bavit, ale jen do chvíle, než je Brežněv zvednutím své ohromné ruky umlčel. „Mám v úmyslu pokračovat ve svém původním plánu, ovšem jen za předpokladu, že to budeme my, kdo Angličana dopadne první.“ Brežněv se obrátil k ministru zahraničí. „Všechny naše velvyslance v západních zemích informujte v tom smyslu, aby byli připraveni vysvětlit zahraničním ministrům příslušných zemí hluboký význam uznání doplňku bilaterálních smluv. Anatoliji Dobryninovi ve Washingtonu nařiďte, aby si na pondělí později odpoledne vyžádal oficiální schůzku s ministrem zahraničí. Kromě toho domluvte další schůzku našeho velvyslance u Spojených národů s U Thantem.“ Gromyko souhlasně přikývl a Brežněv obrátil pozornost k náčelníkovi generálního štábu. „Zajistěte, aby ve všech oblastech byly naše strategické síly uvedeny do stavu nejvyšší pohotovosti tak, aby se akce časově shodovala s okamžikem vyhlášení naší diplomatické iniciativy.“ Malinovskij se pousmál. Nakonec se generální tajemník obrátil k vedoucímu KGB. „Máme ještě pořád zamluvené inzertní místo ve všech velkých světových denících na Západě?“ „Ano, soudruhu tajemníku,“ odpověděl Zaborskij. „Nelze však zaručit, že budou ochotni otisknout prohlášení tak, jak jste ho připravil.“ „Tak to všude zaplaťte předem,“ řekl Brežněv. „Jen málo vydavatelů na Západě stáhne celostránkový inzerát, když už má peníze v bance.“ „Když však ikonu nenajdeme…“ začal vedoucí KGB. „Pak vaší poslední povinností jako vedoucího Státní bezpečnosti bude inzeráty ve všech novinách odvolat,“ řekl generální tajemník komunistické strany.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Adam stáhl okno auta a dovnitř začal okamžitě proudit teplý letní vzduch. Rozhodl se nejet po hlavní silnici do Calais, ale dal přednost silnici N 1 ve směru na Boulogne. Stále považoval za pravděpodobné, že v každém přístavu na pobřeží Kanálu jsou Romanovovi muži v pohotovosti, nebyl si však jistý, zda se o jeho útěku dověděl Lawrence a Američané. Když projel předměstími francouzského hlavního města, doufal, že se mu podaří projet zbývající část cesty průměrnou rychlostí sedmdesát kilometrů za hodinu. Ve své úvaze však nepočítal se závodem cyklistů a s tím, že se bude muset proplétat stovkami pestrobarevně oblečených, ne však vždy ukázněných závodníků. Během předjíždění Adam zjistil, že jedou průměrnou rychlostí čtyřicet kilometrů za hodinu. Podél cesty se setkával s propagací blížícího se Světového poháru v Británii, setkával se s národními barvami Francie, Německa, Itálie i Portugalska. Hlasitě troubil, když předjížděl skupinu čtyř mužů jedoucích vedle sebe, oblečených v červených, bílých a modrých tričkách s krátkými rukávy. Před nimi jelo dodávkové auto britského mužstva. Konečně předjel i dodávku a mohl zařadit čtvrtou rychlost. Zapnul rádio a naladil zpravodajství BBC. Pohodlně se opřel a v posledních dnech poprvé poslouchal zprávy v angličtině. Slyšel však jen obvyklá slova o dlouhých stávkách, o vysoké inflaci a o nadějích Anglie v kriketovém mezinárodním utkání na hřišti Lord’s, takže se málem už cítil jako doma. Najednou však málem sjel ze silnice a vrazil do stromu. Hlasatel věcně oznámil, že na poli nedaleko silnice Auxerre Dijon byla nalezena mrtvola mladého pilota RAF, jehož letadlo se za nevysvětlených okolností zřítilo. V současné době nebyly známé další podrobnosti. Adam zanadával a vztekle bouchl pěstí do volantu při představě, že Alan Banks se stal další Romanovovou obětí. Sáhl na ikonu a zanadával ještě jednou.

„Mladý muži, je od vás pošetilé, že mi voláte,“ řekl starý bankéř. „Momentálně nejste v Sovětském svazu žádným hrdinou.“ „Poslyšte, starý pane, já už nepotřebuji být žádným hrdinou, protože se do Sovětského svazu asi nikdy nevrátím.“ „Jen se mějte na pozoru: Matička Rus má zatraceně dlouhé nehty na prstech.“ „Prozíravost mého dědečka mi dává možnost je odstřihnout,“ řekl volající s rukou na zlatém medailonu pod košilí. „Rád bych se však ujistil, že jim neřeknete, kde mám uschovány nůžky.“ „Proč bych si to měl nechávat pro sebe?“ zeptal se Poskonov. „Nu, jestli se mi Svatý Jiří nedostane do ruky v následujících dvaceti čtyřech hodinách, zavolám vám znovu a řeknu vám podrobnosti, jak a kde dostanete neúměrně větší odměnu na rozloučenou, než můžete očekávat od svého stávajícího zaměstnavatele.“ Bankéř se zdržel komentáře. Do místnosti najednou, bez zaklepání vpadl tajemník. „Řekl jsem vám, aby mne nikdo nevyrušoval,“ vykřikl Romanov a rukou zakryl mluvítko telefonu. „Objevili jsme Scotta.“ Romanov praštil sluchátkem. Starý ruský bankéř v Moskvě zatím převinul magnetofonový pásek. Poskonov se smál, když podruhé poslouchal Romanovova slova, a došel k názoru, že Romanov mu nedal na vybranou a nabídl mu pouze jednu jedinou možnost. Objednal si letenku do Ženevy.

„Robin?“ „Aha, náš mukl. Tak kam jste se dostal?“ „Právě jsem vyjel z Paříže a jsem na cestě domů,“ řekl Adam. „Držíte

se programu, který jste načrtla v autobuse?“ „Ale ovšemže držím. A co vy, cítíte potřebu prožít se mnou zase noc?“ „Ale ovšemže cítím,“ opičil se po ní Adam. „Kdy se vrátíte domů?“ „Dnes v šest večer nastupuje orchestr na převozní loď v Dunkerque. Nechcete se k nám přidat?“ „Ne,“ řekl Adam. „Musím se vracet jinou cestou. Co říkáte, Robin, až přijedu do Londýna, budete mne moci přes noc ubytovat?“ „Vaše slova zní jako nabídka, kterou nemohu odmítnout,“ řekla a pomalu zopakovala adresu, aby si byla jistá, že Adam má čas si ji napsat. „Kdy vás mám čekat?“ zeptala se. „Dnes kolem půlnoci.“ „To se každé dívce ohlašujete tak podrobně?“

Mladý důstojník KGB, který stál ve vedlejší budce, zaslechl většinu rozhovoru. Usmál se, když si připomněl slova majora Romanova: „Muž, který mně přinese carovu ikonu, se nebude muset o svou budoucnost v KGB obávat.“

Adam nastoupil do auta a jel až k předměstí Beauvais, kde se zastavil k rychlému obědu v routier poblíž cesty. Podle jízdního řádu, který si vzal z pultu u Hertze, vybraný trajekt odjížděl z Boulogne ve tři hodiny. Doufal, že tam v pohodě dojede hodinu před odplutím. Seděl částečně krytý ve výklenku u okna a vychutnával to, co by v každém anglickém hostinci bylo nazváno selská specialita. S každým velkým soustem si uvědomoval, že francouzští zemědělci požadují od majitelů hostinců vyšší úroveň jídel, než si dopřává většina zemědělských pracovníků v Anglii. Chvíle, kdy čekal na kávu, využil k tomu, že vytáhl z kapsy doklady Alberta Tomkina a začal je pečlivě prohlížet. Zaujalo ho zjištění, že jako vojín sloužil u Green Jackets, byl tam také doklad o přesném počtu týdnů, kdy uplatňoval příspěvek pro nezaměstnané. Oknem hostince pozoroval přijíždět první cyklisty. Jejich svaly se napínaly v odhodlané snaze zůstat ve vedoucí skupině. Když projížděli Beauvais, Adam měl radost ze zjištění, že všichni překračují maximální povolenou rychlost přes osadu. Pohled na závodníky mu připomněl, že následujícího dne odpoledne se má dostavit k závěrečné lékařské prohlídce pro ministerstvo zahraničí.

Romanov už podruhé četl dešifrovanou zprávu. „Scott se vrací do Ženevy. Kontrolujte německou dívku a banku.“ Podíval se na vedoucího důstojníka KGB, který mu zprávu doručil. „Myslí si snad Rádce, že jsem tak naivní?“ řekl Romanov svému pařížskému kolegovi. „Od našeho agenta v Amsterodamu přece víme, že jede k francouzskému pobřeží.“ „Proč by vás chtěl Rádce poslat opačným směrem?“ „Asi proto, že je to zřejmě on, kdo dává informace Američanům,“ řekl výhrůžně. Romanov se obrátil k plukovníkovi stojícímu vedle něho. „Víme, že nejede do Dunkerque. Kolik jiných možností zbývá? „Cherbourg, Le Havre, Dieppe, Boulogne nebo Calais,“ odpověděl plukovník s pohledem upřeným na mapu rozloženou na stole. „Já bych vsadil na Calais,“ dodal. „Jenže kapitán Scott není, naneštěstí, tak prostoduchý,“ řekl Romanov. „Protože dálnice vede přímo do Calais, kapitán bude určitě čekat, že budeme mít tento úsek cesty dobře zajištěný. Spíš se domnívám, že to náš přítel zkusí v Boulogne nebo v Dieppe.“ Podíval se do jízdního řádu, který mu dal druhý tajemník. „První přepravní parník, který by mohl chtít chytit, odplouvá z Boulogne do Doveru ve tři, další pak z Dieppe do Newhaven v pět.“ Romanov prozkoumal také možnosti z Calais a z Le Havru. „Je to výborné. Z Calais už dnes trajekt vyplul ve dvanáct, a jak říkal Scott dívce do telefonu, nemá naději ten spoj chytit. A pokud jde o Le Havre, odtamtud loď odplouvá až večer v sedm patnáct a on určitě nebude chtít odplout tak pozdě. Za předpokladu, že k pobřeží dorazíme dříve než on, myslím, že budeme mít kapitána Scotta zase na dosah ruky.“

Adam odešel z relais routier a začal už za několik minut dohánět závodníky na kolech, roztrouseně šlapající směrem na Abberville. V duchu se vrátil k Romanovovi. Měl oprávněné podezření, že jeho agenti mají dobře obsazené letiště, nádraží, dálnice i přístavy. Ale ani KGB nemůže přece být na padesáti místech současně. Z Abberville vyjel Adam směrem do Boulogne. Držel se uprostřed silnice, aby neohrozil cyklisty. Přesto musel jednou skočit na brzdy, když se před ním srazil italský závodník s britským. Oba muži jedoucí stejnou rychlostí se neslavně octli na zemi. Britský jezdec zůstal na zemi zlověstně nehybný. Adama trápily výčitky svědomí, že nezastavil a krajanovi nepomohl, obával se však, že sebekratší zdržení by mu znemožnilo dostat se včas na převozní loď. Vyhledal daleko vpředu dodávku britského mužstva a rychle ji dohonil. Když se dostal po její bok, zamával na řidiče, aby zajel k okraji cesty. Muž za volantem se zatvářil překvapeně, zastavil však a stáhl okno. Adam zastavil před ním, vystoupil z auta a utíkal k dodávce. „Jeden z vašich chlapců měl nehodu asi míli zpátky,“ křičel Adam a ukazoval směrem k Paříži. „Díky, kamaráde,“ řekl řidič, otočil auto a rychle vyrazil na zpáteční cestu. Adam pak klidným, vyrovnaným tempem předjel všechny závodníky a konečně mohl zařadit nejvyšší rychlostní stupeň. Na značce si přečetl, že mu do Boulogne zbývají třicet dva kilometry: odjezd trajektu stihne pohodlně. Začal si představovat, jaké to bude, jestli se mu podaří přežít do pondělka. Vrátí se jeho život do stejných kolejí? Znamenalo by to běhy pro zdraví v parku, porady na ministerstvu zahraničí, spolupráci s hlavním seržantem a snad i spoluúčast při předávání ikony do spolehlivých rukou. Nebylo mu však jasné, čí ruce jsou spolehlivé. Dělalo mu to starost. Nad hlavou mu přeletěl vrtulník podobající se přikrčené volské žábě: byl by to ideální způsob, jak se vrátit do Anglie, uvažoval. S pomocí takovéhoto dopravního prostředku by dokonce stihl se včas dostavit do Harley Street k lékařské prohlídce pro ministerstvo zahraničí. Najednou si všiml, že vrtulník se obrací a letí zpátky směrem k němu. Usoudil, že někde poblíž musí být vojenské letiště, i když si z doby, kdy sloužil v armádě, na žádné letiště v této oblasti nemohl vzpomenout. Když však za několik okamžiků uslyšel z bezprostřední blízkosti svištění listů vrtule a vrtulník se snesl nízko před něho, Adam sevřel volant, až mu zbělely klouby, a napadlo mu něco zcela nemožného. Vrtulník se obrátil a tentokráte letěl přímo proti Adamovi. Adam zatáhl okno a nakloněn nad volantem se díval vzhůru k obloze. V kabině vrtulníku uviděl obrysy tří osob. Vztekle udeřil do volantu, rozzlobený na sebe, protože teprve teď mu došlo, jak snadno mohli vystopovat auto, které bylo půjčeno na jméno jim tak dobře známé. V duchu si představoval, jak triumfálně se Romanov ve vrtulníku, který se vznášel nad jeho hlavou, směje. Pak Adam před sebou uviděl nejasně se rýsující ukazatel směru, náhle odbočil z hlavní cesty a jel k vesnici Fleureville. Šlápl na plyn, až tachometr ukazoval devadesát, malé auto však při této rychlosti dostávalo na venkovské cestě jeden smyk

za druhým. Vrtulník zahnul rovněž a sledoval auto jako ohař. Adam zahnul ostře doleva a jen taktak se stačil vyhnout traktoru, vyjíždějícímu z čerstvě zoraného pole. Pak zahnul ostře vpravo, jel zpátky k silnici do Boulogne a zoufale přemýšlel, co má dělat. Každým pohledem se přesvědčoval, že vrtulník je stále nad ním: cítil se jako loutka na konci Romanovových nití. Kolem auta se mihla značka upozorňující na nízký tunel. Adam už pustil z hlavy melodramatický nápad pokusit se vrtulník nějak přinutit ke zřícení: musel si přiznat, že tady v této hře je nováčkem. Když uviděl tunel, odhadl jeho délku na šedesát až sedmdesát yardů. Široký byl dost, ale jednopatrový autobus by do něho nemohl vjet, aniž by cestující v prvním patře nechal opěšalé nahoře na klenutí tunelu. V okamžiku, kdy vjel dovnitř, se Adam cítil bezpečný. Šlápl na brzdy malého citroena a zabrzdil asi třicet yardů před koncem tunelu. Auto se bokem lehce otřelo o zeď. Rozsvítil světla, která aspoň trochu prosvítila tmu. Chvíli vyčkával, než auta jedoucí za ním zpomalí, aby ho mohla bezpečně objet. Pak z auta vyskočil, doběhl ke konci tunelu a přitiskl se ke zdi. Vrtulník odletěl, ale v následujícím okamžiku se vracel a nabral kurs přímo na tunel. Adam ho viděl i slyšel přeletět nad hlavou, za okamžik se ale zase vracel. V té době se na druhém konci tunelu objevili dva mladí lidé a asi si povídali něco o Adamových potížích s autem. Adam se zoufale podíval na blížící se mládence a vykřikl, „Chtěli jste někoho stopnout?“ „Ano,“ odpověděli unisono. Adam přešel přes silnici k nim. „Jste v pořádku?“ slyšel se jednoho ptát, nemohl však zjistit, který z nich to byl, protože oči si ještě nezvykly na tmu. „Ne, nejsem,“ odpověděl Adam a dále vysvětloval. „Vypil jsem k obědu příliš mnoho vína, a protože na této silnici probíhá cyklistický závod, hemží se to tady policisty. Kdybych jel dál, určitě by mne sebrali. Řídíte oba?“ „Já mám kanadský řidičák,“ řekl vyšší z mládenců. „Jenže my chceme do Paříže a vaše auto je ve směru právě opačném.“ „Auto jsem si půjčil u Hertze,“ vysvětloval Adam. „Dnes ráno jsem ho vyzvedl v Rue St Ferdinand a musím ho vrátit do sedmi večer. Pochybuji, že se mi to v takovém stavu podaří splnit.“ Oba mládenci se na Adama s pochopením podívali. „Když ho za mne bezpečně vrátíte, dám vám sto franků. Víte, nerad bych přišel o řidičák, jsem totiž obchodním cestujícím,“ vysvětlil Adam: Nikdo z mládenců nepromluvil. „Mohu vás ujistit, že papíry jsou v pořádku.“ Adam podal papíry vyššímu mládenci, který přešel na druhou stranu silnice a při světlech auta si prohlédl řidičský průkaz Alberta Tomkina a pojistku. Pak se dal do hovoru se svým přítelem. Nad vchodem do tunelu svištěly listy vrtulníku. „Těch sto franků nepotřebujeme,“ řekl konečně vyšší mládenec. „Budeme ale od vás potřebovat písemné zdůvodnění, proč u Hertze v Paříži vracíme auto za vás.“ Adam vytáhl plukovníkovo péro a s pocitem rozvážného klidu se sehnul nad kapotou auta a potřebné potvrzení načmáral na zadní stranu smlouvy s Hertzem. „Chcete se do Paříže vrátit s námi?“ Adam jen krátce zaváhal. Je možné, že ten hluk neslyší? Asi jim nic neříká. „Ne, musím se dostat do Boulogne.“ „Mohli bychom vás tam zavézt a ještě bychom měli dost času dovézt auto do Paříže.“ „Je to od vás velice ohleduplné, ale ne. Postarám se o sebe nějak, chci si být jistý, že auto bude co nejdříve vráceno.“ Vyšší mládenec pokrčil rameny, jeho společník zatím otevřel zadní dveře auta a hodil ruksaky na zadní sedadla. Adam zůstal v tunelu, když mládenec startoval motor. Současně si všiml změněného rytmu listů vrtulníku, který zřejmě klesal a chystal se přistát na vedlejším poli. Jeďte už, proboha, jeďte, chtělo se mu křičet. Auto konečně vyrazilo směrem na Boulogne. Ujelo asi sto yardů, zahnulo ke vjezdu do nějaké farmy, vycouvalo a rozjelo se zpátky k tunelu. Když ve tmě mládenci projížděli kolem Adama, zatroubili a zmizeli směrem k Paříži. Uklidněný Adam chtěl konečně vyrazit směrem k Boulogne, když na vzdáleném konci tunelu uviděl siluety dvou postav. Proti modré obloze viděl, že to jsou dva štíhlí vysocí muži. Stáli a upřeně se dívali do tunelu. Adam stál nehnutě jako přimražený a modlil se, aby ho neobjevili. Jeden z mužů se najednou rozešel směrem k Adamovi, druhý stál bez hnutí na místě. Adamovi bylo jasné, že má malou naději na zdařilý útěk. Klečel u zdi a proklínal vlastní hloupost. Už nebude trvat dlouho a určitě ho odhalí. „Neztrácejme drahocenný čas, Marvine, je přece jasné, že ten anglánský parchant ujíždí do Paříže.“ „Jen mi napadlo, že snad…“ začal muž jménem Marvin s typickou jižanskou leností převalovat slova. „Přemýšlení nechej na mně. Raději se vraťme k vrtulníku, ať toho parchanta neztratíme z dohledu.“ Marvin se zastavil sotva dvacet yardů od Adama, obrátil se a začal utíkat zpátky. Adam zůstal ještě několik minut na místě jako přibitý. Studený a vlhký pot mu stékal po těle, když poznal, že jeho nejnovějším pronásledovatelem není Romanov. Kdyby ho jeden z nich nenazval anglánským parchantem, měl sto chutí se vzdát. V těch okamžicích si však uvědomil svou politováníhodnou situaci: už nemá ani jediného přítele. Adam se pohnul teprve v okamžiku, kdy slyšel vrtulník vzlétat. Vykoukl obloukem tunelu a viděl, že Američané odlétají směrem k Paříži. Vrávoravě vyšel z tunelu a zaclonil si oči, které si odvykly tak ostrému slunečnímu svitu. Co teď? Do nástupu na loď mu zbývala už jenom necelá hodina a on nemá žádný dopravní prostředek. Nemohl se rozhodnout, má-li stopovat, hledat autobusovou zastávku nebo jednoduše vyrazit pěšky po vedlejším chodníku, pokud možno daleko od silnice. Očima neustále bloudil po obloze. Jak dlouho jim potrvá, než doženou auto a zjistí, že Adam v něm není? Po několika krocích směrem do Boulogne ho zase začali předjíždět cyklisté. Usilovně šel a povzbuzoval britské závodníky. Když za nimi zahlédl britskou doprovodnou dodávku, zvedl ruku. K Adamovu překvapení dodávka zastavila kousek před ním. Řidič stáhl okno. „To vy jste mne poslal zpátky do Abberville?“ „Ano,“ řekl Adam. „Je už váš mládenec v pořádku?“ „Ne, odpočívá vzadu – natažený sval. Co se stalo s vaším vozem?“ „Nějaká porucha, musel jsem ho odstavit asi míli zpátky,“ řekl Adam a odevzdaně pokrčil rameny. „To je smůla. Chcete se svézt?„ zeptal se muž. „V této etapě jedeme jen do Boulogne. Naskočte si, jestli vám to pomůže.“ „Díky,“ řekl Adam s úlevou, jakou asi pociťuje vlasatý beatnik, který našel jednu jedinou osobu ochotnou zastavit a vzít ho s sebou. Řidič se natáhl a otevřel mu dveře. Dříve než Adam nastoupil, zaclonil si oči a ještě jednou prohlédl oblohu. Vrtulník nebyl nikde v dohledu – bylo však nad slunce jasné, že se zanedlouho vrátí. Ti chlapi si určitě rychle domyslí, kde mohlo k výměně řidiče dojít. „Jmenuji se Bob,“ řekl řidič v teplákách a nabídl Adamovi ruku. „Jsem trenérem britského mužstva.“ „Jsem Adam„ řekl a srdečně potřásl nabídnutou rukou. „Kam máte namířeno?„ „Do Boulogne,“ řekl Adam, „budu-li mít štěstí, stihnu převoz ve tři.“ „Dojedeme tam asi v půl třetí,“ řekl Bob. „Vlastně tam být musíme, protože už ve tři bude odstartována odpolední etapa „Bude ten mládenec schopen jet?“ zeptal se Adam a ukázal za sebe. „Ne, v tomto závodě si už nezajede,“ řekl trenér. „Natáhl si vzadu na noze sval a úplné vyléčení trvá vždy několik týdnů. Budu ho muset nechat v Boulogne a etapu jet sám. Vy náhodou na kole nezávodíte?“ zeptal se

Bob. „Ne," řekl Adam. „Trochu běhám, ale na kole jezdím zřídka od té doby, kdy sestra rozbila rodinnou tříkolku." „Jako mužstvo máme ještě naději získat bronz," řekl Bob, když britské jezdce zase předjeli. Adam na ně zamával rukou se zvednutým prstem a pak se podíval zadním oknem. Byl rád, že na obloze není po vrtulníku ani známka. To už však vjížděli do předměstí Boulogne. Bob zavezl Adama až do přístaviště. „Doufám, že tu bronzovou medaili získáte," řekl Adam, když vystoupil z dodávky. „Ještě jednou díky. A mnoho štěstí v další etapě." Adam zkontroloval čas: dvacet minut do odjezdu lodi. Zdála se mu to být příliš dlouhá doba. Zašel k pokladně, počkal v krátké frontě a koupil si lodní lístek. Bedlivě se rozhlížel, ale neviděl nikoho, kdo by o něho projevoval sebemenší zájem. Adam si začal pískat nemelodickou verzi Yesterday a s lístkem v kapse vykročil k lodi, když najednou v dálce na obloze zpozoroval černý bod. Nebylo nejmenších pochyb – zvuk byl toho důkazem. Vrtulník se vracel. Adam se zkoumavě zadíval na přístavní můstek vedoucí na palubu lodi, vzdálené od Adama jen několik yardů, a pak zpět na stále se zvětšující bod na obloze. Zkontroloval čas: loď má vyplout za dvacet minut, pro pronásledovatele dost času s vrtulníkem přistát a nastoupit na palubu lodi. Kdyby se Adam nalodil a Američané s ním, zcela jistě by ho našli. Kdyby se však nalodili Američané a on zůstal na břehu, poskytlo by mu to dost času dojet do Dieppe před odplutím další lodi. Adam rychle utíkal k velkému davu čekajícímu na odstartování další etapy silničního závodu. V okamžiku, kdy se vmísil mezi lidi, vrtulník se objevil nad davem a zůstal stát ve vzduchu jako poštolka číhající na myš. „Myslel jsem, že se chcete mermomocí dostat na loď." Adam se otočil k trenérovi britského mužstva, teď oblečenému v závodnickém dresu. „Musel jsem změnit úmysl," řekl Adam. „Neměl byste zájem řídit v příští etapě naši dodávku?" zeptal se s nadějí v hlase Bob. „Kde končí příští etapa?" zeptal se Adam. „V Dunkerque," odpověděl trenér. Adam se snažil vzpomenout, v kolik hodin má z Dunkerque podle plavebního řádu vyplout loď s Robin. „Six minutes," ozvalo se z reproduktoru. „Okay," řekl Adam. „Výborně," řekl trenér. „Pojďte rychle se mnou." Adam se rozběhl za trenérem k dodávce. „Quatre minutes," slyšel Adam zřetelně, když Bob odemykal dodávku a předával mu klíče. Adam se zadíval k lodi. Oba Američané právě vycházeli z výdejny jízdenek. „Deux minutes." Adam se vyšplhal na sedadlo řidiče, a když se podíval k lodi, viděl Marvina a jeho kolegu vystupovat po lodní lávce. „Une minute." „Dovezte dodávku do Dunkerque a klíče nechejte na britském kontrolním stanovišti. Uvidíme se, až přijedeme." „Zlomte vaz," řekl Adam. „Díky," řekl Bob a utíkal na start ke svému mužstvu, kde mu s úzkostí drželi kolo. „Trente secondes." Adam si všiml, že lodní lávka se zvedla v okamžiku, kdy startér zvedl startovací pistoli. „Na místa, připravit se…" V okamžiku, kdy se ozval hluboký hlas lodní sirény, oba Američané zahájili svůj výlet do Doveru. V následující vteřině zazněl výstřel startéra, Adam zařadil rychlost a vyjel směrem do Dunkerque.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Adam seděl v malé přístavní kavárně a čekal, až se objeví autokar. Dodávku závodního mužstva nechal na kontrolním stanovišti. Chystal se nastoupit na loď, chtěl se však ujistit, že Robin na ní popluje také. Autokar přijel deset minut před vyplutím. Adam přivítal Robin okamžitě po vystoupení. „Prostě jste to nemohl beze mne vydržet, že?" řekla. Adam se rozesmál a sevřel ji v náručí. „Jsem rád, že vás vidím," odpověděl. „Myslela jsem, že se do Anglie vrátíte nějakou tajuplnější cestou, chápete? Ve špionážní raketě nebo v něčem ještě exotičtějším." „To jsem sice měl v úmyslu," řekl Adam, „jenže když jsem se rozhodl vylézt na palubu, u řízení seděli Američané." „Američané?" „Všechno vám vysvětlím na palubě," řekl Adam. Nikdo z nich si nevšiml mladého agenta, který Robin sledoval už z Berlína. V těchto okamžicích v nedaleké telefonní budce vytáčel zámořské telefonní číslo. „Před týdnem bych vám neuvěřila ani jediné slovo," řekla, „kromě dvou věcí." „A sice." „Tou první je skutečnost, že vedoucí úředník na ministerstvu zahraničí vrátil v Amsterodamu Dudleyi Hulmeovi jeho cestovní pas. Což mi připomíná, že vám musím vrátit váš." Chvilku se hrabala v kabelce, vytáhla tmavomodrý cestovní pas a podala ho Adamovi. „A co je tou druhou věcí?" zeptal se Adam, když s díky převzal pas. „Měla jsem pochybné potěšení setkat se tváří v tvář se soudruhem Romanovem a nijak už po tom netoužím." „Já mám v úmyslu se s ním setkat," řekl Adam. „Proč?" zeptala se Robin. „Protože ho chci zabít."

Romanov a Pollard dojeli do Doveru několik minut před příjezdem trajektu. Čekali plni dychtivosti a naděje. Romanov hledal místo, odkud by viděl do haly pro celní odbavení a mohl pozorovat zakotvení převozní lodi v doverském přístavu. Skvělé místo našel za prodejním automatem na kávu, odkud mohl vidět každého, kdo vchází a odchází z haly, sám však zůstal bezpečně ukrytý i před náhodným zvědavým pohledem. „Pro případ, že by se zachoval jinak než všichni ostatní," řekl Romanov, „a nešel sem do haly, zajisti výjezd pro auta a dej mi okamžitě vědět, jestli zjistíš něco neobvyklého." Plukovník opustil Romanova skrytého za prodejním automatem a sám si našel místo, odkud mohl pozorovat osobní auta přijíždějící do prostoru celního odbavení asi padesát yardů před výjezdní bránou. Jestli Scott odjede z trajektu opravdu v autě, Pollard bude mít dost času zaběhnout a informovat Romanova dřív, než Scott projde celním odbavením a dojede k hlavní bráně. V tomto prostoru Scott určitě nebude moci riskovat úkryt v některém nákladním voze. Oba muži čekali.

Kapitán přepnul rozhlasový přijímač pro styk s pobřežím na kanál devět a zřetelně mluvil do mikrofonu. „Tady je převozní loď Chantilly, volám kapitána doverského přístavu. Slyšíte mne?" Okamžik počkal, přepnul vypínač před sebou a z reproduktoru se ozvalo: „Tady kapitán přístavu, volám převozní loď Chantilly. Slyším vás hlasitě a čistě, přepínám." „Hovoří kapitán. Stal se nám nepředvídaný případ. Jeden cestující vypadl ze záchranného člunu na palubu a způsobil si četná zranění na pažích a nohou." Adam při dalších kapitánových slovech zasténal. „Zajistěte, prosím, aby na přístavní hrázi čekala sanitka a okamžitě po zakotvení ho odvezla do nejbližší nemocnice. Přepínám." „Hlášení přijato, rozumím, kapitáne. Sanitka bude čekat, až loď zakotvíte. Konec." „Všechno bude zase v pořádku, můj milý," řekla Robin něžným hlasem, jaký Adam u ní ještě neslyšel. „Jakmile dorazíme, odvezou tě hned do nemocnice." „Musím se teď vrátit na kapitánský můstek," zavrčel nevrle kapitán. „Nařídím dvěma stevardům, aby pro vašeho bratra přinesli

nosítka.“ „Děkuji vám, kapitáne,“ řekla Robin. „Moc jste nám pomohl.“ „Není zač, slečno. Řekla jste, že to je váš bratr?“ „Ano, kapitáne,“ řekla Robin. „Nu, měla byste mu domluvit, že by udělal líp, kdyby před nástupem na palubu tolik nepil.“ „Snažila jsem se o to,“ řekla s povzdechem Robin. „Nedovedete si představit, kolikrát jsem se o to pokoušela, kapitáne. Obávám se, že je po otci.“ Adam si držel nohu a sténal. „Hmm,“ zabručel kapitán s pohledem upřeným na otevřenou ránu na Adamově rameni. „Doufejme, že to nebude nic vážného. Tak mnoho štěstí,“ dodal. „Děkuji vám, kapitáne,“ řekla Robin a dívala se, až za sebou zavře dveře. „Zatím jde všechno dobře,“ řekla Robin. „Musíme doufat, že nám stejně dobře vyjde i druhá část plánu. A propos, váš dech odporně páchne.“ „Co jiného můžete čekat, když mne nutíte, abych dvacet minut kroužil láhví whisky kolem svého nosu a úst, a pak mne ještě přinutíte, abych všechnu tu dobrotu vychrstl na své šaty?“

Adama opatrně položili na nosítka a pak ho dva stevardi vynesli na palubu. Zastavili se u čela lodní lávky a jemně položili nosítka na palubu. Okamžitě přiběhli celník a imigrační úředník. Robin jim podala Adamův pas. Imigrační úředník prolistoval pas a ověřil si fotografii. „Tentokráte je ta podoba dobrá,“ řekla Robin, „obávám se ale, že v příštím pase budou muset zapsat údaj do kolonky neobvyklé jizvy.“ Dramaticky odhodila přikrývku a odhalila hlubokou ránu na Adamově rameni. Adam se zatvářil přiměřeně schlíple. „Má něco k proclení?“ zeptal se celník. Adam se neubránil a dotkl se ikony. „Ne, už jsem mu nedovolila kupovat na tomto výletě další chlast. Při opuštění lodi vezmu jeho svršky, sebou a předložím je ke kontrole.“ „Výborně. Děkuji, slečno. A dohlédněte, aby šel do nemocnice,“ řekl úředník, když si najednou uvědomil, že kus dál čeká neklidný zástup lidí na vystoupení z lodi. Dva stevardi snesli Adama po lodní lávce na pobřeží, kde čekal lékař, aby si prohlédl zranění. Adam rozpustile zamával na Robin, když ho nakládali do sanitky.

Romanov ji objevil, když procházela celní prohlídkou. „Teď už vím, jak se kapitán Scott chce dostat z lodi. Počkáme si na něho, když to bude nejméně očekávat. Zajdi pronajmout auto na cestu do Londýna,“ vyštěkl na plukovníka. Sanitka s rozsvíceným světly a s ječící sirénou projela bránou celnice. Ve chvíli, kdy už přijížděli k Royal Victoria Hospital, ošetřující lékař s údivem pozoroval pozoruhodné zotavování pacienta. Začínal mít pocit, že to kapitán s tou naléhavou potřebou tentokráte trochu přehnal. Romanov stál u brány a usmíval se, když pozoroval, že autokar s hudebníky vyjíždí z temné díry lodi a staví se do fronty k celnímu odbavení. Robin Beresford objevil Romanov v autokaru okamžitě. Bylo to, jak očekával; kontrabas byl opřen tak, aby znemožňoval pohled na osobu sedící vedle ní. „Tak s tím si na mne už podruhé nepřijdeš,“ bručel si pro sebe Romanov ve chvíli, kdy se zrudlý v tváři vedle něho objevil plukovník. „Kde máš auto?“ zeptal se Romanov, aniž by odtrhl pohled od autokaru. „Provizorně jsem ho sice zamluvil,“ řekl plukovník, „oni ale chtějí váš mezinárodní řidičský průkaz. Zapomněl jsem, že můj řidičský průkaz spolu s ostatními doklady má Scott.“ „Teď zůstaneš tady a ani se nehneš,“ řekl Romanov, „a budeš dávat pozor, jestli se Scott nepokusí z autokaru utéci.“ Do kanceláře půjčovny aut Avis doběhl Romanov ve stejné době, kdy Adama převáželi do ordinace, aby ho prohlédl odborný lékař. Mladý lékař si ránu delší dobu prohlížel. Nikdy se s něčím takovým nesetkal. Pečlivě Adama vyšetřil. „Ošklivá lacerace*,“ řekl konečně a dál čistil ránu na rameni. „Můžete zakroužit paží?“ Adam udělal rukou celý kruh a natáhl ji dopředu. „Výborně. Aspoň není nic zlomené,“ řekl a dál čistil ránu. * Poznámka překladatele: lacerace – potrháni, roztržení tkání „Teď to trochu zaštípe, dám vám na ránu trochu jódu,“ řekl lékař. „To se vám ale nestalo dnes, že ne?“ zeptal se a se zájmem se díval na zpola vyhojené rameno. „Ne,“ řekl Adam, aniž by se snažil něco vysvětlit. „Byl jste nedávno ve válce. Dám vám pro jistotu protitetanovou injekci.“ Adam zbledl. „Je zvláštní, jak mnoho dospělých mužů nerado vidí jehlu,“ řekl lékař. Adam zasténal. „To přece nebylo tak zlé, že ne?“ chlácholil ho lékař, když rameno obvazoval. „Máte tu někoho, kdo si vás vyzvedne?“ zeptal se nakonec lékař. „Ano, ovšem, děkuji vám,“ řekl Adam. „Čeká na mne manželka.“ „Výborně, pak tedy můžete odejít, ale až přijedete domů, okamžitě informujte svého lékaře.“

Romanov seděl za volantem a sledoval celní prohlídku autokaru. Když pak autokar vyjel hlavní bránou, rozjel se za ním po dálnici A 2 do Londýna. „Zastavíme je cestou?“ zeptal se nervózně Pollard. „Tentokráte ne,“ řekl bez vysvětlení Romanov. Z autokaru však ani na okamžik nespustil oči celou cestu do hlavního města.

Adam vyšel z nemocnice a ověřil si, že ho nikdo nesleduje. Jedinými lidmi v dohledu byli muž v teplém vlněném kabátě odcházející opačným směrem, a zdravotní sestra, která s vytřeštěným, na hodinky upřeným zrakem někam utíkala. Spokojeně se nechal taxíkem dovézt na nádraží Dover Priory, kde si koupil jízdenku do Londýna. „Kdy odjíždí nejbližší vlak?“ zeptal se. „Musí tu být každou chvilku,“ řekl zřízenec s pohledem na hodinky. „Loď zakotvila asi před čtyřiceti minutami a ono přece jen chvilku trvá, než všichni cestující vystoupí.“ Adam šel na nástupiště a stále číhavě pozoroval okolí, aby zahlédl i sebenepatrnější podezřelý pohyb. Při vší pozornosti si však nevšiml tmavovlasého muže v modrém teplém vlněném kabátě, který se opíral o okenice stánku knihkupectví W. H. Smith a četl Evening Standard. Adam uvažoval, jestli se Robin dostala bezpečně domů. Vtom vjel do nádraží vlak do Londýna, přecpaný cestujícími z lodi. Adam vyskočil ze stínu, naskočil do vagónu plného skinů, kteří se zřejmě vraceli od moře. Myslel si, že se nikomu nebude chtít míchat mezi ně. Sedl si na jediné místo v koutě jednoho kupé. Seděl klidně, méně klidně se však díval z okna. Celou dobu až do Canterbury nepřišel do vagonu nikdo kromě průvodčího, který rozvážně ignoroval lístek na nástupiště, předložený mu jedním z mládenců. Adam se cítil podivně bezpečný v rohu kupé mezi výkvětem zlaté mládeže, když si najednou všiml tmavovlasého muže v modrém teplém vlněném kabátě, zvědavě nakukujícího do kupé. Z mlčenlivého přemýšlení Adama vyrušila hlasitá slova jednoho člena gangu, který se během cesty projevoval jako vůdce. „V kupé něco hrozně smrdí,“ vykřikoval a hlasitě nasával vzduch. „To je fakt, Terry,“ řekl jeho kamarád sedící vedle Adama. „Myslím, že to táhne odněkud z mé blízkosti.“ Adam se krátce podíval na mládence, jehož černé kožené sako bylo pokryté malými lesklými cvočky. Na zádech měl nápis Heil Hitler. Mládenec vstal a stáhl okno. „Snad tomu

pomůže trochu čerstvého vzduchu," řekl a posadil se. Postupně pak všichni čtyři začali provokativně nasávat vzduch. „Čich, čich, čich, myslím, že ten smrad je čím dál tím horší," konstatoval vůdce. „To určitě musím smrdět já," řekl Adam. Očichávání a nasávání nosem ustalo a mládenci nevěřícně civěli do kouta, v té chvíli umlčeni Adamovými slovy. „Neměl jsem čas se osprchovat po hodině juda," dodal Adam dřív, než se někdo z nich vzpamatoval. „Už to ovládáte dobře?" zeptal se nejblíž sedící mladík. „Celkem to ujde," řekl Adam. „Jaký pásek máte?" zeptal se útočně Terry. „Jen se přiznejte, černý, že, no, vždyť jsem to věděl," dodal a zachechtal se. „Černý pásek jsem už nedostal skoro osm let," řekl Adam nedbale. „Nedávno mně však byl přiznán druhý dan." Na třech tvářích ze čtyř se ukázal záblesk nejistoty. „Také jsem uvažoval, že se budu věnovat judu," pokračoval vůdce. „Jak dlouho trvá, než se člověk něco naučí?" „Skoro dvanáct roků jsem cvičil tři hodiny denně, ale úrovně požadované na olympiádu jsem nedosáhl," odpověděl Adam a současně si všiml, že kolem kupé zase prošel tmavovlasý muž v teplém vlněném kabátě. Tentokrát se upřeně zadíval přímo na Adama, než pokračoval v chůzi. „Pokud se chceš vážně věnovat judu," povídal dál Adam, „musíš mít něco, co se nelze od nikoho naučit – dobré nervy. Bud je máš, nebo nemáš." „Mám dobré nervy," řekl útočně Terry. „Nebojím se ničeho. Ani nikoho," dodal a upřeně se díval na Adama. „Výborně," řekl Adam. „Možná, že ještě před skončením této cesty budeš moci své tvrzení dokázat." „O čem to mluvíte?" řekl mládenec s nápisem Heil Hitler. „Chcete snad vyvolat pračku?" „Ale vůbec ne," řekl klidně Adam. „Právě teď mne totiž sleduje jeden soukromý detektiv, který mi chce dokázat, že chodím na noc k manželce jeho klienta." Všichni čtyři mládenci seděli poprvé během cesty naprosto tiše a na Adama se začali dívat s poněkud větším respektem. „A chodíte?" zeptal se vůdce. Adam spiklenecky přikývl. „Hezká sukně, když ji dostanete do sena, že?" zeptal se poťouchle Terry. „No, není to špatné," řekl Adam, „vůbec to není špatné." „Tak nám toho mizeru detektiva ukažte a my ho pro dnešní noc odrovnáme," řekl vůdce a udeřil se levou rukou do pravého bicepsu a s gustem vztyčil zaťatou pěst. „To by mohlo dopadnout hůř, než je třeba," řekl Adam. „Kdybyste ho ale trochu zdrželi, než vyjdu z Waterloo East, poskytne mi to dost času, abych tu ženu varoval." „Nic už neříkejte," řekl vůdce. „Ten váš zvědavý přítel bude doručen na Charing Cross svázaný jako balík britských železnic." Tři mládenci se začali řehtat a Adam si při tom uvědomil, že Romanov ho za pouhý týden naučil vymýšlet si báchorky, které měly úroveň Robinina zemřelého otce. „To je on," zašeptal Adam, když muž v teplém vlněném kabátě procházel kolem potřetí. Mládenci se podívali do chodbičky, ale viděli už jen jeho vzdalující se záda. „Za jedenáct minut má vlak dojet na Waterloo East," řekl Adam s pohledem upřeným na hodinky. „Navrhuji, abychom… ovšem, jestli máte ještě chuť se do toho dát." Čtyři členové Adamova nového mužstva se v dychtivém očekávání k němu naklonili. O několik minut později Adam vyklouzl z kupé, dveře za sebou nechal otevřené. Pomalu šel opačným směrem, než viděl jít naposled muže v modrém teplém vlněném kabátě. Když však došel na konec vagónu a obrátil se, viděl onoho muže jít rychle k němu. Muž právě procházel kolem otevřeného kupé, usmál se na Adama a zvedl ruku, aby upoutal jeho pozornost, vtom však z kupé vyletěly dvě v koženém kabátě oblečené ruce a muž s tlumeným výkřikem zmizel uvnitř. Pak už jen bouchly dveře a záclonky se bleskově zatáhly. Vlak pomalu vjížděl na nádraží Waterloo East.

Robin byla celá nesvá, když autokar vjel do Wigmore Street a zastavil před sídlem Královského filharmonického orchestru. Nejméně třicet mil je totiž sledoval tmavozelený ford. Od chvíle, kdy to zjistila, se neodvážila ze sedadla pohnout. Když z autokaru vynášela kontrabas, podívala se dozadu. Viděla, že ford se zhasnutými světly zastavil asi padesát yardů za autokarem. Romanov stál na chodníku a tvářil se jako v kleci držené zvíře, které se chystá po někom skočit. Muže sedícího za volantem Robin nepoznala. Adam jí důrazně kladl na srdce, ať se neotáčí a bez otálení jde přímo do budovy orchestru. Nemohla však odolat, aby se Romanovovi nepodívala do očí a nezavrtěla hlavou. Romanov však jen bezvýrazně hleděl před sebe. Když z autokaru odešel poslední hudebník, Romanov s plukovníkem si prohlédli vnitřek autokaru a navzdory hlasitým protestům řidiče i zavazadlový prostor. Robin nervózně sledovala z okna jejich počínání i jak nastupují do zeleného fordu a odjíždějí. Dívala se za autem, až se jeho zadní světla ztratila ve tmě.

Plukovník zabočil z Wigmore Street do Baker Street a zastavil nedaleko stanice autobusu. Romanov vyskočil, vešel do prázdné telefonní budky a začal hledat v telefonním seznamu mezi písmeny A-D. Našel tam jen jedno jméno Robin Beresford. Adresa byla stejná jako ta, kterou mu nahlásil mladý agent. Vytočil číslo a po desátém zazvonění se usmál, protože to znamenalo, že bydlí sama. Nijak ho to nepřekvapilo. „Co teď?" zeptal se plukovník, když se Romanov vrátil do auta. „Kde je Argyle Crescent, NW3?" „To bude nejspíš někde směrem na Hampstead," řekl plukovník. „Podívám se ale ještě do silniční mapy Londýna. Co pak máme v plánu?" „Myslím, že lepší než čekat, až slečna Robin Beresford odněkud vyjde, bude si na ni počkat tam, kam přijde," řekl Romanov. Robin vyklouzla z budovy sídla orchestru zadním vchodem asi o třicet minut později. Klikatě přešla přes náměstí Portman Square a rychle zašla do rohu náměstí. Neustále přesvědčovala sama sebe, že se Romanov nevrátí, rozechvění však nebyla schopná překonat. Zamávala na kolemjedoucí taxi a byla ráda, že řidič prvního okamžitě zastavil. Na radu Adama si prohlédla řidiče i zadní sedadlo, teprve pak nastoupila.

Romanov přijel ke vchodovým dveřím domu, v němž bydlela Robin, několik okamžiků po tom, co si najala taxi. Podle štítku se jmény zjistil, že slečna Beresford bydlí ve čtvrtém poschodí. Dveře by nebyly problémem pro žádného malého moskevského zloděje, takže Romanov si se zámkem okamžitě poradil. Pak spolu s plukovníkem šli mlčky po tmavém schodišti do čtvrtého poschodí. Romanov otevřel Yaleův dosický zámek rychleji, než by to dokázala Robin vlastním klíčem. Uvnitř se rychle zorientoval a ujistil se, že nikdo v bytě není. Plukovník nepokojně postával. „Jen se uklidni, plukovníku. Myslím, že nás ta dáma nenechá na sebe dlouho čekat." Plukovník se nervózně zasmál.

Taxi zastavilo před domem, na který Robin ukázala. Vystoupila a taxikáři dala mimořádné zpropitné za službu v tak

pozdní noční době. Konečně měla zase pocit bezpečí. Zdálo se jí, že doma už nebyla několik roků. Těšila se na horkou lázeň a vydatný noční spánek.

Adam vystoupil z vlaku na Waterloo East něco málo po půlnoci a s potěšením shledal, že metro je ještě v provozu. Charing Crossu se raději vyhnul, protože nevěděl, kdo by ho tam mohl přivítat. Před závorou do metra vytáhl měsíční jízdenku a pak se až do příjezdu vlaku procházel po nástupišti Mezi Waterloo a jeho cílovou stanicí bylo několik dalších. Adamovi se zdálo, že v této noční době jsou zastávky v každé zbytečně dlouhé. Ve stanici Embankment nastoupilo několik flamendrů, více hýřilů nastoupilo pak ve stanici Leicester Square. Adam v každé stanici nervózně čekal na odjezd. Byl si vědom, že chytil poslední noční vlak. Doufal, že ho Robin poslechla a že se řídí jeho radami. Rozhlédl se po voze. Byli tu většinou lidé, kteří pracují dlouho do noci – číšníci, zdravotní sestry, lidé vracející se z večírků, opilci i hlídač na parkovišti. Když vlak konečně vjel do Adamovy cílové stanice, scházelo dvacet minut do jedné hodiny. Výběrčí vstupenek mu poradil směr, na který se ho ptal. Byl spokojen, že se cestu k cíli dověděl tak rychle, protože v dohledu nebyl nikdo jiný, od koho by v tomto nočním čase mohl potřebnou informaci získat. Pomalu šel k číslu dvacet tři. V domě nesvítilo žádné světlo. Otevřel kývací dveře, přešel po chodníku, z kapsy vytáhl svazek klíčů a jeden zasunul do zámku. Opatrně otevřel dveře a pak je za sebou nehlučně zavřel.

Poslední vlak z Doveru vjel na nádraží Charing Cross asi deset minut po půlnoci. Když Adama nikde neviděl, požádal Lawrence řidiče, aby ho dovezl zpátky na Cheyne Walk. Nechápal, proč se agent, kterého sám pečlivě vybral, dosud neohlásil. Když Lawrence dojel k bytu, klíč do zámku strkal s nadějí, že Adam už na něho čeká.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Zatlačením otevřel létací branku a hlubokou tmou šel pomalu po cestičce. Když došel k rohu domku, hmatem hledal třetí kámen zleva. Konečně nahmatal správný kámen, pod který si vždy schovával náhradní klíče, prsty ho nadzvedl a hrabal v hlíně. Ulevilo se mu. Klíče byly na místě. Do zámku je vsouval jako lupič. Opatrně se vplížil na chodbu, zavřel za sebou dveře, rozsvítil světlo a začal stoupat po schodech nahoru. Když došel na odpočívadlo, zhasl světlo na chodbě, otočil kulovitou klikou dveří ložnice a zatlačil. Sotva vstoupil, nějaká paže mu sevřela hrdlo jako šňůrou a strašnou silou ho hodila na podlahu. Vzápětí ucítil koleno neúprosnou silou vražené do hřbetu a paži trhnutím ohnutou za zády jako při polovičním nelsonu. Ležel tváří k podlaze, neschopen jakéhokoliv pohybu, skoro ani nemohl dýchat. Když Adam rozsvítil světlo, uviděl plukovníka. „Nezabíjejte mne, kapitáne Scotte, nezabíjejte mne," úpěnlivě prosil. „Nemám v úmyslu to udělat, pane Tomkinsi," řekl chladně Adam. „Nejdříve mi řekněte, kde je v tomto okamžiku váš vážený zaměstnavatel?" Adam měl koleno pevně vražené do plukovníkových zad a ruku mu zkroutil o několik palců výš, dokud plukovník nepromluvil: „Vrátil se na velvyslanectví, když mu došlo, že se ta dívka do svého bytu nevrátí." „V to jsem právě doufal," řekl Adam, tlak na plukovníkovu ruku však nezmenšil, když mu podrobně líčil, co všechno se od něho teď očekává. V plukovníkově tváři se zračila nedůvěra. „To přece nebude možné," řekl. „Chci říci, že je odhodlán… Aáach." Plukovník cítil, že jeho paže je zvedána stále výš k lopatce. „Všechno byste mohl vyřídit za méně než deset minut a on se nemusí nic dovědět," řekl Adam. „Nicméně, mám pocit, že byste za svou námahu měl dostat nějakou odměnu." „Děkuji vám, pane," řekl podlézavě plukovník. „Jestli se vám podaří doručit jednu věc a všechny mé pokyny splníte do písmene, dostanete za svou námahu jako odměnu svůj cestovní pas, řidičský průkaz, ostatní doklady, peněženku a záruku, že za své dřívější proradné činy nebudete stíhán. Jestli se snad ale zítra ráno do půl deváté nedostavíte s předměty mého zájmu," řekl Adam, „pak o třicet minut později položím všechny tyto doklady na stůl jistého pana Lawrence Pembertona na ministerstvu zahraničí spolu se zprávou o zdrojích vašich příjmů, které jste zapomněl uvést v daňovém přiznání." „To mi přece neuděláte, kapitáne Scotte, že ne?" „Až odbije desátá, pak ano," řekl Adam. „Pomyslete ale na to, co se se mnou stane, kapitáne Scotte, pane, jestli splníte svou hrozbu." „I o tom jsem uvažoval," řekl Adam, „a dospěl jsem ke dvěma závěrům." „Můžete mi ty závěry říci, kapitáne Scotte?" „Špióni," pokračoval Scott, aniž by sevření povolil, „dostávají laskavostí Jejího Veličenstva v dnešní době něco mezi osmnácti a čtyřiceti roky, takže při dobrém chování byste mohl vyjít z vězení před koncem století." Plukovník vypadal viditelně dojatý. „A ten druhý závěr?" vyhrkl ze sebe. „Nu, ten je jednoduchý. O mé noční návštěvě můžete informovat Romanova a on vám na oplátku zařídí na zbytek vašich dní pobyt ve velmi malé dače na přiměřeně vhodném předměstí Moskvy. Víte, můj milý Tomkinsi, vy jste přece jen velmi malinký tajný agent. Abych řekl pravdu, nejsem si jistý, kterou s uvedených možností bych považoval za hrůznější, kdybych si měl vybrat." „Opatřím vám to, kapitáne Scotte, můžete se na mne spolehnout." „Rád tomu věřím, Tomkinsi, protože kdybyste Romanova zasvětil do našeho tajemství, v několika minutách byste byl uvězněn. V nejlepším případě byste se mohl pokusit uprchnout letadlem Aeroflotu do Moskvy. Zjišťoval jsem v letovém řádu i tuto možnost a mohu vás ujistit, že první letadlo odletí až večer." „Přinesu vám to přesně o půl desáté, pane. Můžete si být naprosto jistý. Ale máte vy své věci k výměně připraveny?" „Vše bude připraveno," řekl Adam, „včetně všech vašich dokladů, Tomkinsi." Adam pomalu a opatrně zvedl plukovníka z podlahy a vystrčil ho na odpočívadlo. Rozsvítil světlo a plukovníka tlačil po schodech před sebou až ke vchodovým dveřím. „Klíče," řekl Adam. „Vždyť už máte moje klíče, kapitáne Scotte, pane." „Klíče od auta, hlupáku." „Auto je vypůjčené, pane," řekl plukovník. „Tak si ho vypůjčím," řekl Adam. „Jak se ale dostanu včas zpátky do Londýna, pane?" „O tom nemám ani ponětí, ale máte ještě zbytek noci, abyste na něco přišel. Do té doby můžete chodit pěšky. Tak ty klíče," opakoval Adam a trhl plukovníkovou paží až do výše lopatky. „Jsou v levé kapse," řekl hlasem skoro o oktávu vyšším plukovník. Adam vsunul volnou ruku do plukovníkova nového saka a vytáhl klíče od auta. Otevřel dveře, plukovníka vystrčil na pěšinu a pak ho dotlačil až na chodník. „Teď přejdete na druhou stranu ulice a tam zůstanete stát tak dlouho, dokud nedojedu na konec ulice," řekl Adam. „Dřív se k domku nesmíte vrátit. Řekl jsem to

jasně, Tomkinsi?“ „Úplně jasně, kapitáne Scotte, pane.“ „Výborně,“ řekl Adam a poprvé uvolnil své sevření, „ale ještě něco, Tomkinsi. V případě, že by vám napadlo mne nějak podvést, chci, abyste věděl, že jsem informoval ministerstvo zahraničí, aby zařídilo dohled nad Romanovem a zajistilo poblíž sovětského velvyslanectví dvě mimořádné hlídky, které budou mít za úkol okamžitě ohlásit každou sebeméně podezřelou osobu, která se před devátou hodinou zítra dopoledne před sovětským velvyslanectvím objeví nebo odtamtud odejde.“ Adam doufal, že jeho slova zněla přesvědčivě. „Myslel jste na všechno, že, pane?“ řekl smutně plukovník. „Ano, doufám, že ano,“ řekl Adam. „V době, kdy jsem čekal na váš návrat, jsem si dokonce našel čas a odpojil jsem váš telefon.“ Adam postrčil plukovníka přes ulici a nasedl do vypůjčeného auta a stáhl okno. „Na shledanou zítra dopoledne v půl desáté. Buďte tam včas,“ dodal a zařadil první rychlost. Plukovník stál na chodníku na druhé straně cesty, celý se třásl a hladil si pravé rameno. Adam zatím dojel na konec ulice. Plukovník se však nepohnul, když Adam zabočil vlevo směrem do centra Londýna. Poprvé od Heidiny smrti měl Adam pocit, že teď je to konečně Romanov, kdo je na útěku.

„Jaká to čest pro náš ústav,“ řekl Herr Bischoff, potěšen, že se setkává s nejvýznamnějším bankéřem na Východě, který s ním seděl v zasedací síni správní rady při odpoledním šálku čaje. „Ale to přece ne, můj milý Bischoffe,“ řekl Poskonov. „Po všech těch uplynulých letech je čest výslovně na mé straně. Bylo od vás laskavé, že jste s pochopením otevřel banku i v neděli. Pojďme však k věci. Podařilo se vám přimět Romanova, aby podepsal doklad o tom, že se vzdává nároku?“ „Ale ovšem,“ řekl věcně Bischoff. „Podepsal ho, aniž by si přečetl běžné klauzule, nemluvě o třech zvláštních, které jsme tam vložili na vaši žádost.“ „Takže jeho dědictví se automaticky vrací sovětskému státu?“ „Ovšem, pane Poskonove, my na oplátku…“ „…nás budete zastupovat ve všech valutových transakcích, které budeme na Západě uskutečňovat.“ „Děkuji vám,“ řekl Herr Bischoff. „A budeme vám s potěšením nápomocni při plnění vašich nejnepatrnějších přání. Co však, když se Romanov do banky vrátí a bude se ptát, co se stalo s jeho dědictvím?“ zeptal se s úzkostí v hlase ředitel banky. „On se nevrátí,“ řekl ruský bankéř rozhodně. „Máte na to mé slovo. Teď bych se rád podíval, co v těch schránkách je.“ „Ano, samozřejmě,“ řekl Herr Bischoff. „Pojďte laskavě se mnou.“ Oba bankéři sjeli soukromým výtahem do suterénu a Herr Bischoff zavedl svého hosta do podzemního sejfu. „Na všech pěti schránkách odemknu zámky klíčem banky, avšak pouze vy je budete moci otevřít svým klíčem.“ „Děkuji vám,“ řekl Poskonov a odešel ke vchodu do sejfu, aby Herr Bischoff mohl odemknout pět zámků. „Zůstaňte, jak dlouho si budete přát,“ řekl Herr Bischoff, „ale v šest hodin se velké dveře automaticky zamknou a zůstanou zamčené do zítřka do devíti hodin dopoledne. Nic menšího než nukleární nálož je v té době neotevře. Ve tři čtvrtě na šest se ozve varovné vyzvánění jako upozornění, že zbývá jen patnáct minut.“ „Výborně,“ řekl muž, kterému nebylo patnáct minut poskytnuto na přípravu žádného rozhodnutí po všechny roky bankéřské kariéry. Herr Bischoff předal soudruhu Poskonovovi obálku s Romanovovým klíčem. Když se zavřely veliké dveře, Poskonov zkontroloval na nástěnných hodinách čas. Na vytřídění toho, co by se mohlo poslat do Brazílie, a toho, co by tu mohlo zůstat, mu zbývají víc než dvě hodiny. Státní důchod a Leninův řád druhého stupně se Poskonovovi nezdály být tím nejlepším řešením pro zbytek života. Otočil klíčem, otevřel první z malých schránek a našel smlouvy na pozemky, které desítky let vlastnil stát. Zabručel. Druhá schránka obsahovala akcie kdysi velice úspěšných společností, teď už to byly bezcenné papíry. Ke zklamání Poskonova byla ve třetí schránce pouze poslední vůle, dokazující, že všechno patří Romanovovu otci nebo jeho bezprostřednímu dědici. Čekal snad Poskonov všechny ty dlouhé roky jen na to, aby nakonec zjistil, že vypravování starého pána o zlatě, šperцích, drahokamech a perlách nebylo ničím víc než fantazírováním? Nebo už Romanov všechno odnesl? Poskonov otevřel první z velkých schránek a s údivem zíral na dvanáct malých oddělení. Po zvednutí víka se mu slabostí málem podlomila kolena, když uviděl impozantní sbírku šperků a kamenů. Ponořil obě ruce do schránky a nechal mazlivě prokluzovat všechno to bohatství mezi prsty jako dítě, které si někde na pláži hraje s oblázky. Druhé oddělení nabídlo pohled na perly a třetí na zlaté mince a medailony, které způsobily, že se dokonce i oči starého muže žádostivě rozzářily. Starý pán úplně přestal vnímat čas při prohledávání zbývajících oddělení, takže v okamžiku, kdy se ozvalo varovné vyzvánění, byl v myšlenkách tisíce mil daleko a radostně se těšil z nově získaného bohatství. Mrkl na hodiny. Měl dost času vše uklidit zpátky do oddělení. Zítra se bude moci vrátit a odnést si všechno, co si zasloužil za padesátiletou službu státu. Zavřel poslední poklop a podíval se na hodiny: za šest minut šest. Ještě dost času aspoň nakouknout do druhé velké schránky a zjistit, jestli i tam ho čeká stejné bohatství. Otočil klíčem a v očekávání si olízl rty, když vytahoval velkou schránku. Jenom úplně kratičký pohled, sliboval sám sobě, když zvedal víko. Avšak v okamžiku, kdy uviděl rozkládající se tělo se zelenou pletí a s očima vystupujícíma z důlků, se s hrůzou v očích odvrátil, upadl na zem a chytil se za srdce. Obě těla byla nalezena následujícího dne v devět hodin dopoledne.

Telefon zazvonil a Adam po něm hrábl dřív, než se mohlo ohlušující zvonění ozvat podruhé. „Zvonění na vyžádání, pane,“ řekl příjemný dívčí hlas. „Je osm hodin.“ „Děkuji vám,“ odpověděl Adam a odložil sluchátko. Zavolání se ukázalo zbytečné, protože ještě skoro hodinu seděl v posteli a zvažoval podrobně všechny možné důsledky svého plánu. Konečně přišel na to, jak Romanova zabije. Vyskočil z postele, rozhrnul záclony a upřeně se zadíval na sovětské velvyslanectví. Rád by věděl, jestli a jak dlouho je ten Rus vzhůru. Vrátil se k posteli, zvedl sluchátko a vytočil číslo, které mu dala Robin. Slyšel několikeré vyzvánění, než se ozval starší hlas: „Paní Beresford.“ „Dobré ráno, paní Beresford. Jmenuji se Adam Scott. Jsem přítel vaší Robin. Volám jen proto, abych si ověřil, že včera večer došla v pořádku domů.“ „Ach, ano, děkuji vám,“ řekla maminka Robin. „Ráda jsem ji viděla už před víkendem. Obvykle bývá přes noc ve svém bytě, když končí tak pozdě v noci. Bohužel, ještě spí. Mám ji vzbudit?“ „Ne, ne, nebuďte ji,“ řekl Adam. „Chci se s ní jen domluvit na dni, kdy spolu půjdeme na oběd. Můžete jí říci, že zavolám později?“ „Ráda jí to vyřídím,“ odpověděla. „Díky za zavolání, pane Scotte.“ Adam odložil sluchátko a usmál se. Všechny kousky skládanky teď už zapadají na svá místa, bez pomoci plukovníka by mu ale životně důležitý rohový kousek chyběl. Adam začal dávat do velké obálky vše, co Tomkinsovi slíbil, včetně jeho cestovního pasu, osobních dokladů a náprsní tašky. Z

kapsy vytáhl ikonu, obrátil ji a pečlivě si prohlédl malou šlechtickou carovu korunu. Vymrštil čepel plukovníkova vyskakovacího nože a pomalu a opatrně začal korunku odstraňovat. O třicet minut později jel Adam výtahem do suterénu hotelu. Vystoupil a šel k místu, kde časně ráno zaparkoval zelenou cortinu. Odemkl dveře, na sedadlo hodil plukovníkovo staré sako, auto zamkl, vyzkoušel všechny dveře a vrátil se výtahem do přízemí. Majitel pánské konfekce v pasáži právě odnesl tabulku zavřeno a Adam si dal načas při vybírání bílé košile, flanelových kalhot a modrého sportovního saka i při jejich zkoušení v malé převlékárně. Tři minuty po půl desáté vyrovnal účet hotelu Royal Garden a požádal vrátného, aby mu z parkoviště přivezl zeleného forda. Čekal na něj u vchodu do hotelu. S ubíhajícími minutami se začal obávat, že plukovník nepřijde. V tom případě by musel zavolat Lawrence, ne Romanova. Jeho úvahy vyrušilo zahoukání; u vchodu zastavilo plukovníkovo pronajaté auto. „Auto čeká na rampě," řekl vrátný a vrátil Adamovi klíče. „Děkuji vám," řekl Adam a dal mu poslední plukovníkovu jednolibrovou bankovku. Náprsní tašku vrátil do velké obálky, kterou zalepil, a opět zkontroloval na hodinkách čas. Ještě dvě minuty znepokojeně stál a čekal, až konečně uviděl silně odfukujícího plukovníka spěchat do svahu k hotelu. K tělu tiskl malý igelitový sáček. „Dokázal jsem to, kapitáne Scotte, dokázal jsem to," vykřikoval plukovník dřív, než došel k Adamovi. „Musím se ale okamžitě vrátit, aby si nevšiml, že je to pryč." Rychle předal igelitový sáček Adamovi, který ho otevřel a podíval se dovnitř na vyžádanou věc. „Jste čestný a spolehlivý člověk," řekl Adam. „Vše, co jsem vám slíbil, najdete uvnitř." Bez dalšího slova mu předal svůj balíček spolu s klíči od auta a ukázal na přistavené auto. Plukovník doběhl k autu, skočil dovnitř a z rampy hotelu Royal Garden vyrazil, jak nejrychleji dovedl, a zahnul vlevo do Kensington Palace Gardens. Adam si ověřil čas: pět minut po půl desáté. „Mohl byste mi zavolat taxi?" požádal vrátného. Řidič taxíku stáhl okno a tázavě se podíval na Adama. „Chesham Place, SWl. Truhlářská dílna." Příštích dvacet minut Adam obcházel dílnu, zatímco řemeslník vyřizoval jeho neobvyklou zakázku. Výsledek si Adam prohlédl s uspokojením, zaplatil dvě půlkoruny a odešel pěšky na King's Road a najal si jiné taxi. „Kam to bude, šéfe?" „Londýnský Tower."

V devět třicet byli všichni členové D 4 na místě a Busch zaútočil na Lawrence dřív, než si stačil sednout. „Jak je, k čertu, možné, že jste ho zase ztratili?" „Musím za to dát vinu sám sobě," řekl Lawrence. „Měli jsme obsazený každý přístav od Newhaven až po Harwich. Můj člověk si v okamžiku, kdy uviděl Romanova a jeho nohsleda opouštět přístaviště v Doveru a uhánět po dálnici za autokarem, myslel, že Romanov Scotta určitě viděl, když jede za autokarem. Vedoucího imigračního úředníka v přístavu jsem požádal," pokračoval, „aby umožnil Scottovi vystoupit bez zbytečného hluku. Měl jsem v úmyslu si ho převzít po celní prohlídce. Nezdálo se nutné tento plán měnit, když jsme měli Romanova pod dohledem. Scottovi se však podařilo obalamutit nejen Romanova, ale i našeho člověka v Doveru." „Měli jsme přece ještě druhou možnost, když Scott nastoupil do vlaku," umíněně dotíral Busch. Lawrence se upřeně zadíval na Američana a zvědavě čekal, jestli nahlas přizná, že jeho dva agenti CIA Scotta ztratili v Doveru také. „Můj člověk byl ve vlaku," pokračoval energicky Lawrence, „naskytla se mu ale jenom jedna příležitost dostat se ke Scottovi, když byl sám. Jenže v tom okamžiku ho sebrala a zbila cháska opilých hulvátů – nedochůdčata pod dvacet – kteří se vraceli z jednodenního výletu k moři." „Možná si vybíráme agenty ze špatného druhu lidí," řekl Matthews s pohledem upřeným na taktické instrukce. Lawrence se ani nepokusil odpovědět. „Takže jsme schopni jenom konstatovat, že Scott, carova ikona a Romanov jsou ještě pořád zašiti někde v Londýně," řekl Snell. „Vypadá to tak," připustil Lawrence. „Možná, že ale přece není ještě všechno ztraceno," podotkl Snell. „Je možné, že se Scott pokusí dostat se s vámi do styku." „Pochybuji," řekl tiše Lawrence. „Proč si to myslíte?" zeptal se Busch. „Protože Scott ví, že jeden z nás v této místnosti je zrádce, a on si myslí, že jím jsem já."

„Dobré ráno, tady sovětské velvyslanectví." „Jmenuji se Adam Scott a potřebuji mluvit s majorem Romanovem." „Dobrý den, pane Scotte, ale u nás na velvyslanectví žádný major Romanov nepracuje," ozvala se zdvořilá odpověď. „Jsem si jistý, že pracuje." „Kdybyste mi nechal číslo, poptal bych se." „Raději počkám. A nepřekvapilo by mne, kdyby se ozval okamžitě, když mu řeknete, kdo ho volá." Na druhém konci nastalo dlouhé ticho a Adam jenom doufal, že šilink, který vložil do přístroje, bude stačit na delší spojení. Konečně se ozvalo cvaknutí a pak Adam uslyšel hlas. „Kdo volá?" řekl hlas se zřetelným tónem nedůvěry. „Dobře víte, kdo volá," odsekl Adam. „Chci vám nabídnout oboustranně výhodnou dohodu." „Dohodu?" opakoval Romanov hlasem, jehož tón se z nedůvěřivosti změnil v překvapení. „Nabízím vám výměnu své ikony – která je podle vašeho názoru pro mne bezcenná – za vaši ikonu, která pro mne bezcenná není. Samozřejmě požaduji také doklady, které dokazují nevinu mého otce." „Jak mohu vědět, že mne nechcete podrazit?" „To nemůžete vědět," řekl Adam. „Vy přece nemáte co ztratit." Ve spojení se ozvalo varovné pípání. „Řekněte mi své číslo," řekl Romanov. „738-9121," řekl Adam. „Zavolám," řekl Romanov a spojení bylo přerušeno. „Jak rychle můžeme zjistit, kde je číslo 738-9121," zeptal se Romanov tajného agenta KGB sedícího proti němu. „Asi za deset minut," odpověděl agent. „Může to být ale léčka." „To je sice pravda, jenže já už nemám moc velký výběr, protože během devatenácti hodin musí být ikona v Americe." „Jaký je v pátek dopoledne v Londýně dopravní ruch?" zeptal se agenta KGB. „Je to nejhorší doba za celý týden. Proč se ptáte?" „Potřebuji motorku a vynikajícího řidiče," bylo vše, co Romanov řekl.

Adam byl bezmocný proti paní středního věku, která obsadila právě jeho telefonní budku. Vešla do budky ve chvíli, kdy se šel nervózně projít k mostu. Určitě se divila jeho nervozitě, když přece mohl použít vedlejší budky. Úzkostlivě kontroloval čas: tři čtvrtě na jedenáct. Věděl, že tady nemůže bez velkého rizika zůstat ani minutu po jedenácté hodině, protože Romanov si už zcela určitě zjistil, odkud volal. Upovídaná žena odložila sluchátko teprve po dvanácti minutách. Když budku opouštěla, mile se na Adama usmála. Jestli se neukáže do tří minut, bude muset předčasně zastavit svůj původní plán a zavolat Lawrencovi. Začal pozorovat strážce londýnského Toweru hlídkující pod Bránou zrádců – ten název se bude na někoho velice hodit, pomyslel si Adam. Vybral si toto místo, protože odsud velmi dobře viděl na obě

strany chodníku vedoucího ke zvedacímu mostu, a byl si jistý, že ho tady nikdo nemůže překvapit. Pro ten nejzoufalejší případ má po ruce hradní vodní příkop kolem Toweru. Adam poprvé cítil, jak dlouhá je doba pěti minut. Když se telefon ozval, znělo to jako na poplach. Nervózně zvedl sluchátko, oči ale ani na okamžik nespustil z hlavní silnice. „Scott?“ „Ano.“ „Vidím vás zcela jasně, jsem od vás jen asi minutu chůze. Koncem běžící minuty se postavím na konec mostu. Přijďte sem s ikonou. Jestli nepřijdete, spálím před vašima očima všechny doklady dokazující nevinu vašeho otce.“ Telefon se odmlčel. Adama potěšilo, že další kousek skládanky zapadl na své místo. Vyšel z telefonní budky a v obou směrech silnici prohlédl. Na konci mostu zastavila motorka BMW. Řidič v kožené bundě se zajímal jen o provoz kolem Toweru, muž sedící za ním se však upřeně díval na Adama. Adam pomalu vyšel k opačnému konci mostu. Sáhl si na kapsu, aby se ujistil, že ikona je stále na svém místě. Když se ke konci mostu přiblížil na třicet yardů, osoba sedící na motorce vzadu sestoupila a vyšla Adamovi naproti. Jejich pohledy se setkaly, Romanov se zastavil a ve zvednuté ruce držel malý čtvercový obrázek. Adam nezareagoval stejně, jen poklepal na kapsu a šel dál. Oba muži se k sobě blížili jako kdysi ve starých dobách rytíři, až byli od sebe jen několik kroků. Oba se skoro současně zastavili. Upřeně se na sebe dívali. „Ukažte mi ji,“ požádal Romanov. Adam vyčkal, pak pomalu vytáhl z kapsy ikonu a přidržel ji na prsou, aby se zrak jeho nepřítele mohl střetnout se zrakem svatého Jiří. „Obraťte ji,“ požádal Romanov znovu. Adam poslechl a Rus nemohl skrýt radost, když uviděl do zadní části ikony vtlačenou malou stříbrnou carskou korunu. „Teď vy,“ řekl Adam. Romanov podržel ikonu dál od sebe, jako by mával mečem. Mistrovské dílo zářilo v letním slunci. „A doklady,“ řekl Adam s maximální snahou mluvit klidně. Rus vytáhl ze saka balíček a pomalu ho rozložil. Adam se podruhé díval na výrok soudního dvora. „Jděte ke zdi,“ řekl Adam a levou rukou ukázal na boční stěnu mostu, „ikonu a doklady nechte na ní.“ Teďto byl Romanov, kdo poslechl. Adam přešel na druhou stranu mostu a svou ikonu položil na zeď „Přecházejte pomalu,“volal Adam. Oba muži pak přecházeli most, vždy byli pár metrů od sebe, konečně si vyměnili místa. V okamžiku, kdy měl Romanov ikonu v dosahu, sebral ji, utíkal k motorce a bez jediného ohlédnutí naskočil na zadní sedadlo. BMW zmizela během několika vteřin v hustém dopravním ruchu. Adam stál nehnutě. I když měl ikonu jen něco víc než hodinu z dohledu, byl spokojen, že má originál zpátky. Zkontroloval doklady, které zajistí otcovu nevinu a zastrčil je do kapsy. Nevšímal si turistů, kteří ho upřeně pozorovali. Adam se pomalu začal uklidňovat, když ho najednou někdo dloubl do žeber. Polekaně uskočil. Dívala se na něho nějaká malá dívenka. „Budete si vy a váš přítel ještě dnes odpoledne hrát?“

Když motorka BMW přijela k sovětskému vyslanectví v Kensington Palace Gardens, Romanov seskočil, vyběhl po schodech a bez zaklepání vpadl do kanceláře velvyslance. Velvyslanec se ho ani nemusel ptát, jestli měl úspěch. „Vyšlo to přesně tak, jak jsem to plánoval. Scott byl dokonale překvapený,“řekl Romanov, když ikonu předával velvyslanci. Velvyslanec ikonu obrátil a viděl malou stříbrnou carskou korunu. Jakékoliv pochybnosti, které se mu do této chvíle honily hlavou, se v omto okamžiku rozptýlily. „Dostal jsem příkaz okamžitě ikonu odeslat v diplomatickém zavazadle do Washingtonu. Nesmíme už ztratit ani okamžik.“ Rád bych ji doručil osobně,“řekl Romanov. „Můžete si být jistý, soudruhu majore, že svůj podíl na této operaci jste už vzorně provedl.“ Velvyslanec zmáčkl knoflík pod stolem. Okamžitě se objevili dva muži. Jeden držel otevřený diplomatický vak, druhý stál nehybně vedle. Velvyslanec předal ikonu a pozoroval, jak ji vkládají do vaku. Oba kurýři se tváří, jako by jim nedělalo žádné potíže odnést třeba i elvyslancův stůl, napadlo Romanovovi. „V Heathrow čeká letadlo, které vás dopraví přímo do Washingtonu,“řekl velvyslanec. „Potřebná dokumentace pro celní prohlídku byla už projednána. Na Národním letišti ve Washingtonu byste měli přistát asi v pět hodin místního času. Naši soudruzi v Americe budou mít dost času ke splnění své části úkolu.“ Oba kurýři souhlasně přikývli, v přítomnosti velvyslance vak zapečetili a odešlí. Romanov šel k oknu a pozoroval služební auto odvážející oba posly přes Kensington High Street směrem k letišti Heathrow. „Vodku, soudruhu majore?“ „Děkuji,“ odpověděl Romanov od okna, kde zůstal, než auto zmizelo z dohledu. Velvyslanec zatím vytáhl z příborníku dvě skleničky, z ledničky láhev a nalil Romanovovi velkou vodku. „Je třeba říci, že vy jste bez nadsázky sehrál významnou roli, jež upevní postavení Sovětského svazu jako nejmocnějšího státu na zeměkouli,“ řekl, když mu podával skleničku. „Připijme si proto na repatriaci lidí z Aleutských ostrovů jako plnoprávných občanů Svazu sovětských socialistických republik.“ „Je něco takového vůbec možné?“ zeptal se nevěřícně Romanov. „Myslím, že přišel čas, abyste se dověděl skutečný význam svého úspěšného činu,“ řekl velvyslanec a pak mu předal informaci, kterou ten den dopoledne získal z Moskvy. Romanov byl teď rád, že v průběhu akce nevěděl, co je v sázce. „Na tři hodiny dnes odpoledne mám dohodnutou schůzku s ministrem zahraničí, abych ho informoval. Jsme si jisti, že Britové budou mít hlavně zájem na čestném jednání,“ pokračoval velvyslanec. Romanov se rozesmál. „Tak tedy na Aleuty,“ řekl a zvedl skleničku. „Copak se teď asi děje ve Washingtonu?“ „Náš velvyslanec si vyžádal setkání s americkým ministrem zahraničí na osm hodin dnes večer. Po této schůzce pak chce uspořádat tiskovou konferenci. Snad vás potěší zpráva, že prezident Johnson musel zrušit svou návštěvu Texasu plánovanou na tento týden a rozhlasové a televizní společnosti požádal o možnost oslovit své spoluobčany přesně v poledne v pondělí. Jeho proslov je pokládán za věc národní důležitosti.“ „Podařilo se toho dosáhnout jen několik hodin před vypršením platnosti mezinárodní dohody,“ řekl Romanov a nalil si další vodku. „Měli jsme namále, jak říkají Angličané. Musíme být ale také vděční za časový rozdíl mezi Anglií a Spojenými státy, protože bez něho bychom konečný termín platnosti dohody nebyli schopni dodržet.“ Romanov pokrčil rameny při pomyšlení, jak málo stačilo k nezdaru, a jedním hltem vypil druhou vodku. „Musíte se mnou poobědvat, soudruhu. Máte sice rozkaz vrátit se okamžitě do Moskvy, jenže podle zjištění mého tajemníka první letadlo z letiště Heathrow odlétá do Moskvy teprve večer v osm hodin. Závidím vám přijetí, kterého se vám zítra po návratu v Kremlu dostane.“ „Ještě potřebuji těch tisíc liber pro…“ „Ach, ano, vím,“ řekl velvyslanec, „mám je pro vás připravené.“ Odemkl malou zásuvku stolu a podal mu tenký svazek bankovek v malé celofánové obálce. Romanov zasunul balíček do kapsy a šel s velvyslancem na oběd.

* Busch uspěchaně vrazil do Lawrencovy kanceláře. „Romanov má ikonu," vykřikl. Lawrencovi poklesla brada a ve tváři se mu objevil výraz zoufalství. „Jak to tak můžete tvrdit?" zeptal se. „Právě jsem dostal zprávu z Washingtonu. Rusové požádali o oficiální setkání s ministrem zahraničí na osm hodin dnes večer." „Tomu nevěřím," řekl Lawrence. „Já ano," řekl Busch. „Teď už je nad slunce jasné, že ten váš zatracený přítel je hnusný zrádce, stejně jako jím byl jeho otec. Jiné vysvětlení nepřipadá v úvahu." „Možná že je mrtev," řekl tiše Lawrence. „V to doufám, už kvůli němu samotnému," řekl Busch. Na Lawrencově stole začal zvonit telefon. Hrábl po něm, jako by to bylo záchranné lano a závisel na něm jeho život. „Chce s vámi mluvit nějaký doktor John Vance, pane," řekl tajemník. „Tvrdí, že jste ho požádal, aby vám zavolal." Vance? Vance? Lawrence se usilovně snažil vzpomenout, nemohl však to jméno nikam zařadit. „Tak mne spojte," řekl. „Dobrý den, pane Pembertone," řekl hlas. „Dobrý den, doktore Vanci. Co mohu pro vás udělat?" „Požádal jste mne, abych vám zavolal, až vyšetřím Scotta." „Scotta?„ opakoval nevěřícně zcela z míry vyvedený Lawrence. Nebyl si jistý, zda slyšel dobře. „Adama Scotta. Nevzpomínáte si? Chtěl jste, abych dokončil jeho lékařskou prohlídku pro nástup ve vašem oddělení." Lawrence nebyl schopen slova. „Vystavil jsem mu čistý zdravotní pas," pokračoval lékař. „Má jen několik škrábnutí a několik ošklivých podlitin, to všechno se ale během několika dnů zahojí." „Škrábance a podlitiny?" opakoval Lawrence. „Přesně tak. Nemějte ale o Scotta obavy. Je jinak v tak dobré kondici, že může pracovat na kterémkoliv místě, které mu přidělíte. Ovšem, pokud o něho ještě vůbec máte zájem." „Jestli o něho ještě mám zájem," opakoval jako duchem nepřítomný Lawrence. „Není pan Scott ještě náhodou u vás?" „Ne, není," řekl Vance. „Z ordinace odešel asi tak před deseti minutami." „Neřekl vám náhodou, kam jde?" zeptal se Lawrence. „Ne, nic určitého. Jen se zmínil, že bude muset vyprovodit na letiště nějakého svého přítele."

Když byly hrníčky od kávy uklizeny, Romanov si ověřil čas. Zbylo mu ještě dost času na schůzku i na nástup do letadla. Poděkoval velvyslanci za všechno, co pro něho udělal, rozloučil se s ním, seběhl po schodech velvyslanectví a nastoupil na zadní sedadlo blíže neoznačeného černého auta. Řidič se beze slova rozjel, jako by byl předem informován, kam chce major jet. Během krátké cesty nikdo nepromluvil. Když řidič dojel do Charlotte Street, zaparkoval na odstavné ploše těsně u cesty, Romanov vystoupil, rychle přešel ke dveřím na druhé straně ulice, vyhledal bzučák a stlačil ho. „Jste členem?" zeptal se hlas v intercomu. „Ano," řekl Romanov a vzápětí se ozvalo kovové cvaknutí. Zatlačením otevřel dveře a sešel po tmavém schodišti. Když vstoupil do klubu, několik vteřin trvalo, než si jeho oči přivykly na poměrně slabé osvětlení. Pak uviděl Rádce. Seděl sám u malého stolu u sloupu ve vzdáleném koutě místnosti. Romanov pokynul hlavou, muž vstal, přešel přes taneční parket těsně kolem Romanova, který pak šel za ním, a spolu vešli do toalety. Uvnitř se Romanov přesvědčil, že jsou sami. Uspokojen výsledkem vešel za mužem do malé kabiny a zasunul závoru na obsazeno. Romanov vytáhl z kapsy obálku s tisíci librami a podal je muži, který seděl na záchodovém sedátku. Rádce mu nedočkavě vytrhl balíček z ruky, nahnul se dopředu a začal bankovky přepočítávat. Nevšiml si Romanovových natažených prstů; když v následujícím okamžiku ruka zdrcující silou dopadla zezadu na Rádcův krk, jeho tělo se nahnulo dopředu a zhroutilo se na podlahu. Romanov ho trhnutím zvedl, aby mohl posbírat desetilibrové bankovky rozházené po podlaze. Když měl všech sto pohromadě, nacpal je do Rádcovy kapsy. Pak Romanov jeden po druhém rozepnul knoflíky na rozparku, stáhl mu kalhoty, až spadly na kotníky. Zvedl poklop záchodové mísy a muže na ni posadil. Nakonec mu roztáhl nohy od sebe tak, jak to dovolily kalhoty, chodidla dal šikmo od sebe. Romanov pak podlezl velkou mezerou ve spodní části dveří, kabinu nechal zavřenou zevnitř. Rychle překontroloval své dílo. Zvenku nebylo vidět nic než roztažené nohy a spadnuté kalhoty. O šedesát vteřin později Romanov seděl v autě a jel na letiště Heathrow.

Adam dojel na letiště Heathrow dvě hodiny před odletem letadla Aeroflotu. Postavil se tak, aby měl dobrý výhled na úsek čtyřiceti yardů, kde Romanov bude muset přejít, než nastoupí do ruského letadla. Adam byl pevně odhodlán způsobit, že ke schůdkům u letadla Aeroflotu nikdy nedojde.

Něco málo po šesté se u pultu britské letecké společnosti BEA objevil Romanov a koupil si letenku do Moskvy. Věděl sice, že Zaborskij nelibě ponese jeho opovážlivost, vybral si však letadlo BEA, a ne Aeroflotu. Věřil, že po úspěšném splnění úkolu se ho nikdo neodváží kritizovat. S palubním lístkem vyjel pohyblivými schody do společenské místnosti, posadil se a čekal, až bude ohlášen jeho let. Za podobných okolností míval vždy stejný pocit – po skončení operace se velice těšil na domov. Odskočil si k automatu a nalil si trochu kávy. Cestou zahlédl na jednom stole titulek v londýnském Evening Standard. Výhradní zpráva. Johnsonův texaský víkend zrušen. Romanov sebral noviny ze stolu a přečetl si první odstavec. Nebylo tam nic, co by nevěděl. Ani v následujícím odstavci se novinářské spekulace neblížily k pravdě. Romanov se už nemohl dočkat, až následujícího dne uvidí titulní stránku Pravdy. Tam bude pravdivá skutečnost patřičně vychválena a hezky vyšperkovaná. „BEA ohlašuje odlet letu 117 do Moskvy. Cestující první třídy budou nastupovat dveřmi číslo 23." Romanov odešel ze společenské místnosti a šel přes rozjezdovou dráhu k asi půl míle vzdálenému letadlu. Scházelo jen několik málo minut do sedmé hodiny. Letadlo s ikonou na palubě přistane ve Washingtonu asi za dvě hodiny. Romanov se do Moskvy vrátí právě včas, aby se mohl podívat na zápas Dynama se Spartakem na Leninově stadioně. Uvažoval, jestli jeho příchod na stadion ohlásí přítomným stejně, jako to dělají, když se zápasu zúčastní člen politbyra. Romanov vyšel na palubu a s radostí překročil nohy cestujícího na sedadle u uličky, protože dostal sedadlo u okna. „Chtěl byste se před odletem něčeho napít?" zeptala se stevardka. „Pro mne černou kávu," řekl soused. Romanov přikývl, že chce také kávu. Za několik minut stevardka přinesla kávy a vedle sedícímu muži pomohla vysunout jídelní desku. Romanov energicky vytáhl svou a stevardka mu podala kávu. Romanov kávu okusil, byla však ještě příliš horká, tak ji položil na jídelní desku. Všiml si, že soused vytahuje z kapsy krabičku se sacharinem a do kouřící kávy pouští dvě pilulky. Proč si komplikuje život, pomyslel si Romanov. Život je příliš krátký. Romanov se díval z okna a sledoval letadlo Aeroflotu vyjíždět na rozjezdovou dráhu. Usmál se při

pomyšlení, o kolik pohodlnější bude jeho let se společností BEA. Okusil kávu podruhé: byla přesně podle jeho chuti. Zhluboka se napil. Vzápětí se cítil poněkud ospalý, nepřipadlo mu to ale nijak zvláštní po uplynulém týdnu, kdy se vyspal opravdu velice málo. Opřel se dozadu a zavřel oči. Teď přijme každou hodnost, kterou mu stát nabídne. Bez pohodlně odstraněného Valcheka by možná mohl převzít i místo po Zaborském. Kdyby to nevyšlo, pak má možnost, kterou mu zanechal jeho dědeček. Při odjezdu z Londýna litoval pouze jediného: že se mu nepodařilo zabít Scotta. Doufal však, že se o něho postarají Američané. Teď se nemusel poprvé za uplynulý týden bránit spánku… Cestující, který seděl vedle něho, sebral o několik okamžiků později Romanovovu kávu a postavil ji vedle své. Romanovovu jídelní desku zasunul a přes nohy mu přehodil vlněnou přikrývku. Nad hlavou Rusa stáhl stínidlo na oči a zakryl mu tvář. Když zvedl hlavu, stála vedle něho stevardka. „Potřebujete něco?“ zeptala se s úsměvem. „Ne, děkuji vám. Řekl, že nechce být během letu vyrušován, protože má za sebou perný týden.“ „Samozřejmě, pane,“ řekla stevardka. „Startujeme za pár minut,“ dodala, vzala oba šálky od kávy a rychle odešla. Muž netrpělivě poklepával prsty po jídelní desce, když se u něho objevil hlavní stevard. „Máte se okamžitě vrátit do Whitehallu, pane, volali naléhavě z vaší kanceláře.“ „Víceméně jsem to čekal,“ připustil.

Adam se díval na ruské letadlo, jak prudce stoupá, zatáčí a míří k východu. Nemohl pochopit, proč Romanov nenastoupil. Přece neletěl letadlem společnosti BEA. V okamžiku, kdy ho uviděl, se Adam bleskově schoval ve stínu. S nedůvěrou se díval na Lawrence, který šel se spokojeným úsměvem ve tváři po letištní ploše.

EPILOG

AUKČNÍ SÍŇ SOTHEBY'S (založeno 1744)

NEW BOND STREET, LONDON W1

17. října 1966

EPILOG

„Prodáno džentlmenovi uprostřed místnosti za pět tisíc liber.“ „Teď přejdeme k položce číslo 32,“ řekl dražitel na zvýšeném stupínku a upřeně se podíval na přítomné. „Ikona Svatý Jiří a Drak,“ zvolal, když zřízenec položil malý obrázek na malířský stojan. Dražitel se zkoumavě podíval do tváře odborníků, amatérů i náhodných zvědavých diváků. „Chce někdo učinit sám nabídku za tuto skvostnou ukázku ruského umění?“ zeptal se. Robin sevřela Adamovu ruku. „Tak nervózní jsem nebyla od té doby, co jsem se setkala tváří v tvář s Romanovem.“ „Raději mi to ani nepřipomínej,“ řekl Adam. „Samozřejmě, není to originál, ten visí v Zimním paláci,“ pokračoval dražitel, „je to však vynikající kopie zhotovená dvorním malířem asi v roce 1914,“ dodal a usmál se na malý obrázek. „Mám vaši nabídku zveřejnit? Mám říci osm tisíc?“ Robin a Adamovi se následujíc vteřiny zdály být nekonečné. „Děkuji pane,“ řekl dražitel a podíval se na zatím anonymního navrhovatele v první řadě, aby jednal podle jeho pokynů. Ani Adam ani Robin nezjistili, kdo nabídku podal. V uplynulé hodině sledovali vydražování různých položek a většinou ani po přiklepnutí dražebním kladívkem nebyli schopni zjistit, kdo vlastně položku koupil. „Na kolik ji odhaduje expert?“ zeptala se znovu Robin. „Někde mezi deseti a dvaceti tisíci,“ připomněl jí Adam. „Devět tisíc,“ řekl dražitel, tentokráte s pohledem upřeným do pravé části místnosti. „Stejně je skoro fantastické, že Rusové s výměnou souhlasili,“ řekla Robin. „Proč,“ zeptal se Adam. „Rusové dostali zpátky svou ikonu, Američané získali dohodu a mně zůstala moje ikona. Lawrence ukázal svůj diplomatický důmysl v tom nejoslnivějším světle.“ „Deset tisíc tady vpředu. Děkuji, pane,“ řekl dražitel. „Co si počneš s tolika penězi?“ „Koupím nový kontrabas, sestře koupím svatební dar a mamince předám zbytek.“ „Jedenáct tisíc, nová nabídka ze střední uličky,“ řekl dražitel. „Děkuji, madam.“ „Bohužel žádná peněžní částka nemůže vrátit život Heidi,“ řekla tiše Robin. Adam zamyšleně přikývl. „Jak dopadlo setkání s jejími rodiči?“ „Minulý týden je osobně navštívil ministr zahraničí. Na tragédii se tím sice nezměnilo nic, ale aspoň jim vysvětlil, že vše, co jsem jim řekl, byla pravda.“ „Dvanáct tisíc.“ Pohled dražitele se vrátil do přední řady. „Setkal ses osobně s ministrem zahraničí?“ „Proboha, to ne, na to jsem příliš mladý,“ řekl Adam. „Považuji za mimořádné štěstí, když někdy potkám Lawrence, ne tak ministra zahraničí.“ Robin se zasmála. „Mám za to, že jsi opravdu měl štěstí, že ti nabídli místo na ministerstvu zahraničí.“ „S tím souhlasím,“ řekl Adam se spokojeným úsměvem, „i když je třeba říci, že volné místo se objevilo zcela nečekaně.“ „Co zase znamená to nečekaně?“ zeptala se Robin, znechucena tím, že jí skoro na žádnou otázku neodpoví jasně a srozumitelně. „Nemohu ti říci nic víc, než že jeden ze členů Lawrencovy skupiny byl předčasně penzionován,“ řekl Adam. „A o Romanovovi je to pravda?“ zeptala se Robin v zoufalé snaze odhalit vše, co se událo od jejich posledního setkání. „Třináct tisíc,“ řekl dražitel s pohledem upřeným na dámu ve střední uličce. „On by stejně dlouho nepřežil. Byl by mrtev v okamžiku, kdyby zjistili, že jsi na Romanova ušil boudu, takže on ti vrátil originál a pro Rusko výměnou dostal svou kopii,“ řekla Robin. „Od té doby jsem o Romanovovi neslyšel,“ tvrdil nevinně Adam. „Podle dostupných informací má být jeho šéf Zaborskij brzy nahrazen nějakým Jurijem Andropovem.“ „Čtrnáct tisíc,“ řekl dražitel s pohledem upřeným na džentlmena vpředu. „Jak to dopadlo v armádě, když jsi jim předložil doklady dokazující, že to nebyl tvůj otec, kdo propašoval jed do Gdringovy cely?“ „Jakmile Rusové prokázali jejich pravost',“ řekl Adam, „Lawrence oficiálně navštívil velitele pluku a nezvratné důkazy mu předal.“ „Následovala nějaká reakce?“ zvědavě se ptala Robin. „K uctění otcovy památky se bude sloužit mše a otcův současník jménem Ward byl pověřen namalováním jeho portrétu, který bude pověšen na čestné místo v plukovní jídelně. Matku pozvali, aby portrét odhalila za přítomnosti všech důstojníků, kteří sloužili s otcem.“ „Čtrnáct tisíc poprvé,“ zvolal dražitel a mírně zvedl dražební

kladívko. „Musela se cítit jako v sedmém nebi," řekla Robin. „Začala plakat," řekl Adam. „Zmohla se jenom na slova: Škoda, že se toho nedožil tatínek. Ironií je, že otec ten dopis neotevřel a že ona sama ho od toho odrazovala." „Čtrnáct tisíc podruhé," řekl dražitel s vysoko zvednutým dražebním kladívkem. „Jak se těšíš na slavnostní oběd v Ritzu?" zeptal se Adam, potěšen výborným průběhem aukce. „Ne, děkuji, to není nic pro mne," řekla Robin. Adam si svou kamarádku překvapeně změřil. „Pro mne by tam nebyla žádná zábava, kdybys na mé otázky odpovídal jen informacemi úředně schválenými ministerstvem zahraničí." Adam se zatvářil sklíčeně. „Promiň," řekl. „Ale ne, to nebylo férové," řekla Robin. „Teď, když jsi tam zaměstnaný, se budu muset zřejmě smířit s tím, že do hrobu odejdu, aniž by byla ukojena moje zvědavost, co v té ikoně bylo." Adam odvrátil pohled od dívky, která mu zachránila život. „Nebo se možná dovím pravdu v roce 1996, kdy budou všechny doklady odtajněny pro veřejnost." Pomalu se zase k Robin obrátil. „Bohužel…" začal, když dražitelovo dražební kladívko dopadlo s bouchnutím na podložku. Oba zvedli hlavy. „Prodáno džentlmenovi vpředu za čtrnáct tisíc liber." „To není špatná cena," řekl smějící se Adam. „Dle mého názoru je to mimořádně výhodný prodej," odpověděla tiše Robin. Adam se zadíval do jejího šibalského pohledu. „Konec konců," řekl šeptem, „představ si, kolik by asi vynesl čtyřicátý devátý stát, kdyby se dostal do aukce."